

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAD INTENTIONS

When trouble follows you home...

A DARK HOCKEY BULLY ROMANCE

MILA KANE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kötü Niyet

KARANLIK HOKEY ZORBA ROMANTİZM HADE

HARBOR'UN CEHENNEM İNİLTİLERİ

MILA KANE

Telif hakkı © 2023 Mila Kane Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçinde

Hade Limanı'na Hoş Geldiniz

1. Lily.
2. Lily.
3. Cayden
4. Lily.
5. Cayden
6. Lily.
7. Lily.
8. Cayden
9. Lily.
10. Lily.
11. Cayden
12. Lily.
13. Cayden
14. Lily.
15. Cayden
16. Lily.
17. Lily.
18. Cayden
19. Lily.
20. Lily.
21. Lily.
22. Cayden
23. Lily.
24. Cayden
25. Lily.
26. Lily.
27. Lily.
28. Cayden
29. Lily.
30. Cayden
31. Cayden
32. Lily.
33. Lily.
34. Lily.
35. Lily.
36. Cayden
37. Lily.

38. [Lily](#).
39. [Lily](#).
40. [Cayden](#)
41. [Lily](#).
- [Lily](#).

[Yazar Hakkında Mila](#)
[Kane'in diğerk kitapları](#)

Hade Limanı'na hoş geldiniz

Mila Kane evrenindeki diğer kitaplar gibi, bu da karanlık bir romantizm romanıdır ve bazı okuyucuları rahatsız edebilecek unsurlar içermektedir. Tüm içerik uyarıları [web site](#)mdede listelenmiştir.

Bad Intentions, zorbalık içeren bir romantizm romanıdır.

TW'ler şunları

içerir:

Zorbalık

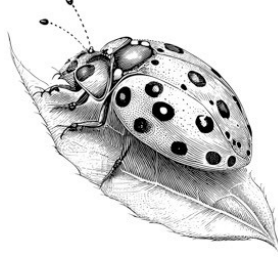
Somo

CNC

Bunlardan herhangi biri hoşunuza gitmezse lütfen bu kitabı atlayın, aksi takdirde keyifli okumalar dilerim.

Mila xxx

Lily

Parazitoidler: Beslendikleri konağı sonunda öldüren böcekler.

Not defterimin yıpranmış sayfasında parmağımı takip ettim. Yazım, kağıt üzerinde akıcı siyah harflerle düzenli satırlar halinde yazılmıştı ve pembe fosforlu kalemle vurgulanmıştı.

Oturduğum kahve dükkanının penceresine hafif bir yağmur yağıyordu. Kütüphanede, kahve dükkanlarında ve parklarda çalışmayı severdim. Nedense, tüm bu gürültü konsantre olmama yardımcı oluyordu. Belki de beni en çok rahatsız eden şey evdeki sessizlikti. Ailem ders çalışma konusunda çok katıydı ve kendileri de aynı kurallara uyuyordu. *Kimse A+ öğrencimizi rahatsız edemezdi.* Babamın sesini duyabiliyordum.

Ama haklıydı; son sınıftaydım ve her şeyden çok konsantre olmam gerekiyordu. Ders kitabımın sayfasını çevirip parazitler hakkında daha fazla bilgi not alırken cep telefonum çaldı.

"Eve geldin ve giyiniyorsun, değil mi?" Eve'in umut dolu sesi yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Evdeyim ve giyiniyorum."

Eve içini çekti. "Yalancı! Öyle olmadığını duyabiliyorum. Lily, bu partiye gitmemiz gerekiyor."

Ders kitabımı kapattım ve defterimi üstüne koydum, notlarımın altına karalamalar yaptım. "Evet, ama gerçekten umurumuzda değil. Düşünsenize, gitsek de gitmesek de kimse umursamayacak."

"Bu doğru değil. *Ben* umursarım. Lily, zamanımız azalıyor. Lise partisine gitmek gibi bir Amerikan geleneğini kaçırıp pişman olmayalım. Benim için, lütfen!" Son cümleyi, asla hayır diyemeyeceğim sevimli ses tonuyla söyledi.

Eve, yürümeye başlamadan önce bile en iyi arkadaşımdı. Annelerimiz de en iyi arkadaşlardı, bu yüzden en iyi arkadaş olmamak gibi bir seçenek hiç olmamıştı.

"Tamam. Bir saatliğine giderim, ama üstümü değiştirmeyeceğim. Son teklifim."

Eve güldü. "Son teklifinle başlayamazsın. Karşı teklif, bir saatliğine gidiyoruz ve sana getireceğim bir şeyi giyeceksin."

"Her neyse. Hadi bitirelim şunu. Yirmi dakika sonra seni alırım." Bugün annemin arabasını ödünç almıştım ve bu küçük özgürlük harika hissettiriyordu.

Eve çığlık attı. "Dayanamıyorum!"

"Ben de." *Bitmesi için.*

Eşyalarımı topladım ve kahve dükkânından çıktım. Yanık kahve ve hamur işlerinin kokusu, yaklaşan fırtınanın ıslak kokusuna karıştı. Arabama koştum.

Eğer işler yolunda giderse, Maine'in havası yakında uzak bir anı olacaktı. Okul için Kaliforniya'ya gitmeyi planlıyordum. Notlarım iyiydi, ders dışı etkinliklere katılmıştım, şimdi tek ihtiyacım olan kabul mektupları ve ailemin onayıydı. Sonuncusunu elde etmenin en zor olacağına dair içimde kötü bir his vardı. Reddetmeyeceklerdi, sadece incineceklerdi. Bu çok daha kötüydü.

Sadece birkaç metre uzaktaydım ki bir duvara çarptım. Gerçek bir duvar değildi; aslında öyle olsaydı daha iyi olurdu. Bir insanın duvarına çarptım, geriye sıçradım ve buz gibi bir su birikintisinin üzerine düştüm. Gözlüklerim uçtu ve ıslak asfaltın üzerine düştü.

Sırt çantam yanımdaki su birikintisine düştü ve hemen ona uzandım. Bir köşesi sırlıklam olmuştu. Kalbim sıkıştı. *Notlarım!* Gözlüklerim olmadan bulanık bir görüşle kayışını bulup kendime doğru çektim.

Sırt çantamı kucağıma çektim, bana çarparak pinball topu gibi savuran kişiye öfkeyle cevap vermek istedim. Ama başımı kaldırdığımda, sözler dudaklarımda dondu. Adam benim üzerinde duruyordu, heybetli bir boyda. Dizleri yırtık koyu renk kot pantolon ve siyah botlar. İnce, sırlıklam bir kapüşonlu sweatshirt giymişti. Kapüşonu yüzünü incelememden korumak için başının üzerine çekmişti, ama zaten iyi göremiyordum. Her şey bulanıktı. Yıllardır gözlük ve ara sıra kontakt lens kullanıyordum, ama hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım: bir su birikintisine düşmüş, gözlüklerim olmadan kör gibi, sorumlu kişi ise sadece üzerimde dikilmiş, yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmıyordu.

Bana bakıyordu. Kapüşonunun karanlığı altında bile gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

"Affedersiniz..." diye öfkeyle başladım. Kendimi savunma konusunda pek cesur biri değildim, ama renk kodlu defterimin ıslanması korkusu, içime korkusuz bir adrenalin pompaladı.

"Özür dilerim," diye derin bir ses beni kesintiye uğrattı. Adam bir an daha bana baktı, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Göğsümde lav gibi öfke kabardı. Ayaklarımdan üzerinde sendeleyerek ayağa kalktım, kayıp avucumu sıyrınca çılgılık attım.

"Hey! Gözlüğüm!" *Lanet olsun.* Elime kan akarken, uzaklaşan yabancının sırtına işaret ettim. "Seni lanet..." Aklım boşaldı, bir kelime arıyordum. "Parazit!"

Yabancı durdu; omuzları çöktü. Hafif bir hakaretimin bu tepkiyi uyandırmasına biraz şaşırarak onu izledim. Çılgınca gözlüğümü aradım. Çok uzağa gitmiş olamazdı ve gözlerimi görmem gerekiyordu. Yabancı yavaşça dönüp bana doğru ilerlerken, elim çerçeveyi kavradı. Gözlüğü takıp 1,70 boyuma dikildim, bir adım geri çekilme dürtüsüyle mücadele ettim.

Ayağa kalktığımda, bu adamın gerçekte ne kadar büyük olduğunu görebildim. Büyük adamlara alışkındım - Hade Harbor bir buz hokeyi kasabasıydı sonuçta - ama bu adam hepsini geride bırakıyordu. Gerginlikle kasılmış kocaman omuzları vardı. Boyu 1,95'ten fazlaydı, eminim.

Sanki ben bir petri kabındaki bir lekeymişim gibi bana doğru eğildi. Yüzü hala gölgede kalmıştı ama ağzını neredeyse seçebiliyordum. Dolgun dudakları ve güzel dişleri vardı; camı kesebilecek kadar keskin, temiz traşlı bir çenesi vardı. Güzel ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, bu da onun güzelliğini katlanılabilir hale getirdi.

"Bana ne dedin?"

Artık daha yakındaydı ve onu gerçekten görebiliyordum, beklediğimden daha genç olduğunu fark ettim. Gölgeyi gözleri karanlıkta parıltıyordu.

"Aptal," dedim.

Kafasını salladı. "O değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kendime güvenmiş gibi görünmek için çenemi yukarı kaldırdım. "Sana parazit dedim, ne olmuş?"

"Parazitoid ne demek?" Bana bir adım daha yaklaştı.

Cesaretim bir anda uçup gitti. Onun hareketini ters yönde taklit ettim.

"Araştır."

"Sen söylemeni tercih ederim." Bu adam sinir bozucuydu.

Babam gibi bir yetişkinin, küstah bir öğrenciden cevap talep ederek sinirlenmesini anlayabilirdim, ama benim yaşında bir adam? Kesinlikle olmaz.

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim. Beni yere devirip özür dilersem, sana söylerim." Gözlerim, gölgeyi yüzüne meydan okurcasına parladı.

Bana baktı. Yüzündeki ifadeyi okuyacak kadar iyi göremiyordum. Kafasını eğdi, bu hareket çok anlamlı göründü. Benden ne yapacağını bilmiyordu. Sorun değildi. Ben de ondan ne yapacağımı bilmiyordum.

"Hayır, sanmıyorum," dedi yavaşça ve bana yaklaştı.

Ben tekrar geri çekildim, bu sefer cebimden anahtarlarımı çıkardım.

Memnuniyetle gülümsemesi, beni tedirgin ettiğini fark ettiğini açıkça gösteriyordu. "Bana söyleyeceksin. Hemen. Şimdi. Lanet olsun."

"Cade! Gitmeliyiz!" Bir bağırış duyuldu, gerginliği delip geçti.

Cade?

Tehditkar yabancı omzunun üzerinden bakmak için döndü ve ben de bu fırsatı değerlendirerek annemin arabasının kapısını açıp içine atladım.

Kapıyı çarptım ve kilitledim, kapüşonumun gölgesi bana bakıyordu. Hareketsiz bir şekilde beni inceledi. Kontak anahtarını çevirdim ve ön cam silecekleri camı şiddetle kazıyınca sıçradım. Yağmur daha da şiddetini artırmıştı ve titriyordum. Kot pantolonum ıslaktı ve yoğun çatışmada dışarıda durduğum için kafam da sırlıslıklam olmuştu. Islak çantam yanımdaki yolcu koltuğunda sarkıyordu. Dışarıdaki adamın ne kadar korkutucu olduğunu gösteren bir kanıt olarak, defterimi almayı tamamen unutmuştum.

Park yerinden çıktım.

Kapüşonlu yabancı, taş gibi hareketsiz durmuş, gitmemi izliyordu.

Hade Limanı'nı geçip Eve'in evine doğru sürdüm. Babam Eve'in evine gitmemi istemiyordu. Orası şehrin kötü mahallesindeydi. Koç Williams, en iyi mahallede en korkutucu adamla tanışınca ne düşünecekti acaba? Babamın aşırı koruduğu bir sürü şey vardı. Öncelikle arkadaşlarım, sonra da potansiyel erkek arkadaşlarımı korkutup kaçırmak.

Tabii, babam olmasa bile erkeklerin bana çıkma teklif etmek için sıraya gireceklerini düşünmüyordu, ama okulun buz hokeyi koçunun tek çocuğu olmak insanı itici yapıyordu.

Evet, doğru. Ben Lillian Williams'tım ve Koç Williams, küçük Maine kasabamızda neredeyse bir ünlüydü. Buz hokeyi burada çok popülerdi ve babamın büyük hayalleri vardı. Hade Harbor Lisesi'nde genç bir oyuncu olarak NHL'ye doğru ilerliyordu, eyalet şampiyonu olmuştu bile, ama ben doğduğumda her şey değişti. Annem zor bir hamilelik geçirmişti ve babam ona bakarken üniversitelerden aldığı teklifleri kaçırmıştı. Zamanlamanın uygun olmadığını söylemişlerdi. Şimdi, HHH'de, babam birkaç yıl önce takımı devraldığından beri, takım giderek geliyordu. Bu yıl, babam tekrar şampiyon olmaya kararlıydı, ama bunu nasıl başaracakları hala bir muammaydı.

Eve'in küçük evinin önünde durdum. Ev, biraz bakımsız bir sokakta bulunuyordu. Motoru kapatmadan kapısı açıldı ve Eve dışarı fırladı. Neredeyse koşarak arabamın yolcu tarafına geldi ve atladı.

"Hadi gidelim!" Nefes nefese, emniyet kemerini takarken bana gülümsedi.

"Acelen ne?"

"Acele yok, Asher de partiye gitmek için hazırlanıyor ve beni görmesini istemiyorum. O çok sıkıcı biridir."

"Partide bizi görmez mi sanıyorsun? Yemek için duralım. Açlıktan ölüyorum."

"Tabii. Hayır, Asher'ın bizi göreceğini sanmıyorum, çünkü görürse eve dönmek zorunda kalırım." Eve koltuğuna kaydı ve yağmurlu sokağa bakarak kaşlarını çatı. "O çok kontrolcü."

"Sanırım endişeleniyordur." Onu teselli etmek için yetersiz bir girişimdi.

Asher, onun ateşli, buz hokeyi oynayan ağabeyi, korkutucuydu. O odadayken onunla aynı odada olmamak için elimden geleni yapıyordum. Eve endişelenmekte haklıydı. Kız kardeşinin partilere gitmesinden hoşlanmazdı. Aşırı koruyucuydu. Neyse ki Eve pek partiye davet edilmezdi. Hade Harbor Lisesi'nde Asher'dan korkulurdu.

Yerel bir fast food restoranında durduk. Eve, arabadan indiğimde elini dramatik bir şekilde ağzına kapattı.

"Aman Tanrım, ne oldu sana?"

"Arabaya gelirken düştüm."

"Klasik Lily. Su birikintisinde yüzmeye çalışmış gibi görünüyorsun. Tanrıya şükür sana yedek kıyafet getirmişim. Bana Eve de, umutsuzların iyilik perisi."

"Tabii. Beni, senin kardeşinden saklanmak zorunda kalacağımız berbat lise partilerine zorlayan bir iyilik perisi."

"Beni gerçekten seviyorsun," dedi Eve neşeyle.

İçeri girip sipariş verdik. Eve yemekleri beklerken ben tuvalete gidip üstümü değıştirdim. İçeride bir an düşündüm, saati kontrol ettikten sonra evi aradım. Bu saatte telefona en yakın kişi annem olmalıydı.

"Williams'lar," dedi derin bir ses.

Kahretsin. Babam en zor insanlardan biriydi.

"Merhaba baba, benim. Biraz geç kalacağım. Eve'le birlikteyim, sinemaya gidiyoruz," diye uydurdum.

Eve, Asher'ın koruyucu olduğunu düşünüyorsa, Koç Williams'ın neler yapabileceğini bilmiyordu.

"Öyle mi? Hangi film?"

"Şey, henüz karar vermedik. Korkunç bir şey."

Babam uzun bir süre sessiz kaldı. "Peki, Beckett'in partisine gitmediğine ve gerçekten sinemaya gittiğine eminim."

"Beckett parti mi veriyor? Zaten beni davet etmezler. Ben hokey hayranı değilim."

"Tabii ki değilsin. Benim kızım asla hokey hayranı olmaz, değil mi?"

Telefonu sıkıca tuttum. Babamın güven dolu ses tonundan, söylediğim tüm yalanlara kadar tüm konuşma beni rahatsız ediyordu. En azından

dürüst olabilirdim. Hokey oyuncularını benim tipim değildi. Öncelikle çok kendinden emin, kibirli ve formdalar. Beckett Anderson da takımın en kötülerinden biriydi. Yakışıklı ve yetenekli bir oyuncu olmasının yanı sıra zengin de biriydi.

"Hayır, baba. Merak etme. Filmden sonra eve geleceğim, tamam mı?" "Tamam, Lily. Sana güveniyorum."

Onun veda sözleri beni suçluluk duygusuyla doldurdu. Yalan söylemekten nefret ediyordum, ama gitmemin yasaklanmasından daha çok nefret ederdim.

Telefonu kapattım ve çantadan Eve'in elbisesini çıkardım. Hızlıca giyindikten sonra, aynadaki yansıma deşetle baktım. Bana giymem için küçük siyah bir elbise vermişti, "küçük" kısmı özellikle vurgulanmıştı.

Omuzları açık ve etek ucu uzun vücudumda en iyi arkadaşımdaykenden daha yukarıda duruyordu. Kirli kot pantolonumu giymeyi ciddi olarak düşündüm. Hiç açık giysiler giymeşdim. Yasaklanmış koçun kızı, tam bir kitap kurdu ve bilim meraklısı birinin giydiğı kıyafetleri umursaması doğru gelmiyordu. Çaba sarf etsem bile kimsenin fark etmediğini zor yoldan öğrenmişim. Ellerimi yıkadım ve kontakt lens kutumu lavabonun kenarına koyup gözlüklerimi hızla takarak çantama koydum.

Yemeğin lezzetini düşünerek masamıza geri döndüm. Partide ceketimi çıkarmamaya karar verdim. Zaten herkes beni tuhaf buluyordu. Bir tuhafılık daha fark etmezdi.

Eve beni görünce donakaldı, hamburgerini ağzına götürürken dramatik bir şekilde durakladı. "Tanrım, çok seksi görünüyorsun."

"Babam bu kıyafeti görse beni öldürür," diye mırıldandım, koltuğa kayarak çantamı alıp dizlerimin üzerine koydum. Çantanın içini kontrol etmişim, defterim bir şekilde ıslanmamıştı.

"O burada olmayacak ve sen normal bir on yedi yaşındaki gibi davranmayı hak ediyorsun."

"Sen nasıl istersen. Bir saatlik anlaşıştık, unutma."

Eve sırtıttı. "Gidişata göre karar verelim."

"Tabii, öyle yapalım. Bir saat sonra Asher'a rastlayabilirim, o zaman."

Eve'in kardeşi, söz verdiği saatte onu eve götürmezse, onu eve götürmek için gelirdi.

Bana gözlerini kısarak baktı. "Yapmazsın."

"Bu teoriyi denemezdin." Patates kızartmalarımı yemeye başlarken gülümsedim.

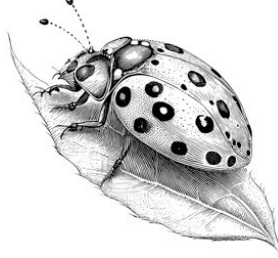
Sıcak, tuzlu lezzet, gergin sinirlerimi yatıştırdı. Eve'e otoparkta yaşanan tuhaf olayı anlatmamaya karar verdim. O olayda pek iyi bir izlenim bırakmadığımı düşünüyordum. Beni rahatsız eden, dilimle durmadan okşadığım sivri bir diş gibi bir his bırakmıştı. Eve, sınıfımızdaki popüler çocuklarla ilgili son dedikoduları anlatırken, bir şeylerin ters gittiğini fark etmedi. Onların yarısıyla konuşsam da kim olduklarını biliyordum. Karnım ağrıyana kadar güldüm. Keşke burada kalıp fast food yiyip dedikodu yapabilseydik. Kendimi garip ve tuhaf hissedeceğim bir partiye gitmek istemiyordum. Eve'in kardeşinden kaçmak için ortalıkta dolanmak istemiyordum. Bu elbiseyi giymek istemiyordum.

Keyif kaçırma. Sadece bir saat.

Haklısın. Bir saat için her şeyi yapabilirim. *Değil mi?*

Belki tekrar tekrar söylersem gerçek olur.

Lily

PARTİ, tüm kasabayı gören bir uçurumun üzerinde bulunan Beckett Anderson'ın evindeydi. Bu bölge, Hade Harbor'da bulabileceğiniz en seçkin yerlerden biriydi ve bu küçük Maine kasabasının ne kadar zengin olduğunu düşünürsek, bu çok şey ifade ediyordu. Beckett'in babası milyarderdi ve iş için yurtdışına seyahat ederken oğlunun istediği kadar parti vermesine izin veriyordu. Bu yıl okyanus kenarındaki büyük malikanede düzenlenen çılgın partilerin sayısına bakılırsa, Beckett'in babası Hade Harbor'da olduğundan daha çok seyahat ediyor gibi görünüyordu.

Bu gece, Beckett'in evine giden yol arabalarla doluydu. Partiye gidenler, yağmurlu gecede bir fener gibi parlayan binaya doğru yol alıyordu. Evden en az beş dakika yürüme mesafesinde bir yer bulup arabayı park ettim.

"Kahretsin, saçlarım ıslanacak," diye endişelendi Eve. Beline kadar uzanan, ıslansa da ıslanmasa da her zaman mükemmel görünen siyah bukleleri vardı.

"Benim şemsiyem var. Al sen," dedim ve arka koltuktan şemsiyeyi çıkardım.

"Paylaşalım."

Arabadan indiğimizde, daracık kıyafetimle kendimi çok gülünç hissettim. Hiç böyle giyinmezdim. Duşa girerken aynaya zar zor baktım. Elbise, benim bile bilmediğim kadar vücudumu ortaya çıkarmıştı. Ben seksi bir insan değildim. Bu gerçeği yavaş yavaş kabullenmiştim. Diğer kızlar, en yakın arkadaşım da dahil, vücutları her yerinden dolgunlaşmış ve gittikçe daha çekici hale gelmişlerdi, ben ise

tersine gitmiş gibi hissediyordum. Gariptim, dirseklerim çıkıntılıydı ve dizlerim sürekli sıyrılmıştı. Çillerle kaplı bacaklarım ve hiç kızıl kahverengiye dönmemiş kızıl saçlarım vardı ve gülümsediğimde dişlerim çok görünüyordu. On sekizine basmak üzere olan on yedi yaşındaki bir kızın yapabileceği kadar bununla barışmıştım.

Yine de bu kadar yol gelmiştim ve Eve'e söz vermiştim. Soğuk gece havasına ve bacaklarıma çarpan yağmura dişlerimi sıkarak, ince ceketimi üstüme sardım. Daha önce düştüğüm için sadece biraz ıslaktı, ama hiç yoktan iyiydi. Saçımı kurtaracak hiçbir şey yoktu, zaten omuzlarımin üzerine kıvrılan kırmızı, cansız tellere dönüşmüştü.

Eve kolunu koluma doladı ve şemsiyeyi başımızın üzerine tutarak ikimizin de en fazla bir omzunun ıslanmasına dikkat etti. Birlikte eve doğru yola çıktık. Yaklaştıkça, sessiz gece havasında müzik sesleri duyulmaya başladı.

"Ah, gerçekten burada olduğumuza inanamıyorum!" Eve gülümsedi.

Yaklaştıkça karnımda gerginlik artıyordu. "Bizi kim davet etti, bir daha söyler misin?"

"Winter DeLaurie."

"Winter mi? Ponpon kız mı? Neden bizi davet etsin ki?"

Eve omuz silkti. "Göründüğünden daha iyi biridir."

"O, şeytanın ta kendisi gibi görünüyor, bunu bilmek rahatlatıcı."

Devasa metal kapılardan geçtik. Kalabalığın rahatça geçebilmesi için kapılar açık bırakılmıştı. Malikanenin önünde kocaman bir avlu vardı. Beckett Anderson'ın evi olarak adlandırdığı binaya bakmak için boynumu uzattım. Okulumdaki bir öğrencinin bu kadar lüks bir evde yaşaması imkansız görünüyordu. Üstelik o bir Buz Tanrısıydı. Buz Tanrılar, babamın koçluğunu yaptığı Hade Harbor Hellions hokey takımının en iyi üç oyuncusuydu. Sadece takımı değil, okulu da yönetiyorlardı. Yakışıklı ve korkunçtular. Duygusuz, kibirli ve bazen acımasız bile olabiliyorlardı. Kimse onların kötü tarafına girmek istemezdi. Benim bir ayrıcalığım vardı, muhtemelen koçun kızı olduğum için. Eve'in de bir ayrıcalığı vardı, çünkü kardeşi bir Buz Tanrısıydı.

"Tamam, hazır mısın?" Eve, parlak beyaz taş merdivenleri tırmanıp devasa ön kapıya vardığımızda sordu.

"Hayır dersem eve gidebilir miyiz?"

"Çok komik." Eve omuzlarını geriye attı ve gülümsedi. "Nasıl görünüyorum?" "Mükemmel," diye mırıldandım.

Gerçekten öyleydi. Eve ve Asher genetik piyangoyu kazanmıştı. Karamel tenli ve siyah saçlı, esmer ve çarpıcıydılar. Eve, okulun en güzel kızıydı, ama hiç öyle davranmazdı. Aşırı koruyucu ağabeyi herkesi ondan uzak tutmasaydı ve adresinin getirdiği leke olmasaydı, sadece görünüşüyle bile popüler olurdu. Asher, Buz Tanrısı olduğu için yargılanmazdı, ama Eve o kadar şanslı değildi. Hade Harbor öğrencileri son derece kibirliydi ve babamın Eve ile arkadaşlığıma karşı tutumu bunun mükemmel bir örneği idi.

O iyi bir kız, ama ailesi... O tür insanlarla o mahallede takılmanı istemiyorum.

Bu beni her seferinde çileden çıkarırdı. Kimsenin ne dediği umurumda değildi. Eve en iyi arkadaşımды ve kimsenin beni ondan uzak tutmasına izin vermeyecektim. Öğrencilerin ve zengin ebeveynlerinin kibirli tavırları beni deli ediyordu. Gerçeklikten çok uzak ve saçma sapan bir durumdu, ama yakın zamanda değişeceğini de sanmıyordum. Ailem çok zengin değildi, ama babamın koç olması bizi özel bir konuma getirmişti.

Eve şemsiyeyi salladı ve kuruması için kapının yanına dayadı. Sertleşmiş elimi eline aldı ve heyecanla gülümsedi. "Hazır mısın?"

"Hiç de değil," diye mırıldandım.

O güldü ve beni eve çekti.

İçerisi çok kalabalıktı. Yüzlerce nemli, hormonlarla dolu vücudun birbirine çok yakın olması nedeniyle sıcak ve buharlı bir atmosfer vardı.

"Önce bir içki alalım. Asher gelmeden önce birkaç tane içmek istiyorum," diye Eve kulağıma bağırdı.

Müzik çok gürültülüydü. Tanımadığım bir rap şarkısı, zemini titretecek kadar yüksek sesle çalıyordu. Eve elimi tutup kalabalığın arasından iterek ilerledi. Biz yolumuzu açarken kimse kıpırdamadı. Sesler yükselmişti, heyecandan mı, sarhoşluktan mı, anlayamadım. Belki ikisinden de birazdı. Bir saat sonra eve gitmem gerektiği için içmeyeceğime karar vermiştim.

Sadece bir saat, Lillian. Sakin ol.

Giriş salonunu geçtik, burası neredeyse evimin tüm zemin katı kadar büyüktü. İki yöne ayrılan devasa bir merdiven vardı ve öğrenciler üst katlarda, korkuluklara yaslanıp aşağıda toplanan kalabalığa bakıyorlardı. Burada iki yüz öğrenci olmalıydı. Çılgıncaydı.

"Sanırım bu tarafa!" Eve kulağıma bağırdı ve sola dönerek siyah-beyaz karo döşeli ve koyu kırmızı duvarlı bir koridora girdi.

Duvarlarda çerçeveli fotoğraflar asılıydı ve geçerken onlara baktım. Beckett ve babası. Okulun en zengin çocuğunu hiç tanımıyordum, ama yakışıklı olduğunu inkar edemezdim.

Daha sessiz bir koridordan geçtik ve sonra tekrar gürültünün içine girdik. Mutfak. Yüksek tavanlı ve mermer tezgahlı devasa bir odaydı. Pencereleden karanlık gece ve uzaktaki Hade Limanı'nın ışıkları görünüyordu. Demek evin uçuruma bakan tarafı burasıydı. Buradan gündüz manzarasının muhteşem olduğuna eminim, ama gündüz Anderson'ların evinde olacağım bir nedenim yoktu.

"Burayı bu kadar iyi biliyorsun?" diye merak ettim, içeceklerin olduğu tezgahın önünde toplanan insanları iterek ilerlerken.

"Annem. Yıllardır burada çalışıyor. Bazen onunla gelmek zorunda kalıyorum," dedi Eve, sesi alçaldı.

Tabii ya. Eve ve Asher'ın annesi temizlikçiydi ve kasabada bir sürü müşterisi vardı. Asher için en yakın arkadaşının evini annesinin temizlemesinin ne kadar tuhaf olduğunu merak ettim.

Tezgahın önüne vardık ve orada duran şişelere gözlerimi kırptım. Beckett'in misafirleri için hiçbir masraftan kaçınılmamış gibiydi. İçebileceğiniz tüm içkiler, punçlar, gazozlar ve en sonunda, tezgahın en ucunda, siyah giysili bir barmen, teatral bir tavırla kokteyller hazırlıyordu.

"Lise partisi için barmen mi? Bu delilik."

Eve güldü. "Artık onlara miksolog deniyor, rahat ol. Beckett Anderson paralarını boşa harcamak istiyorsa, kimin umurunda?"

Elbette haklıydı. Kafamın içinde sürekli cıvıldaayan yargılayıcı sesi nefret ediyordum. Ses, annemle babamın sesine benziyordu. Onlar konuşmasalar bile sözlerini kafamın içinde duyabiliyordum. Annemin mutfaktaki zengin sofrayı görmesine gerek yoktu, alaycı sesini duyabiliyordum.

"Hadi, bir içki al ve rahatla," dedi Eve, bir şişe bira alırken.

"Hayır, ben içmem. Araba kullanacağım, unuttun mu?" Saatiime baktım. "Yaklaşık elli dakika sonra."

"Dur! Beni strese sokuyorsun," diye şikayet etti Eve. "Artık buradayız. Biraz eğlenelim."

Bana dudak bükünce iç geçirdim. Lanet olsun. Ona asla hayır diyemiyordum.

"Peki. Ayakta durmak sıkıcı olmaya başlarsa ya da kardeşin gürültü yaparsa, hemen gideriz." Bir kutu kola aldım ve açtım.

Eve zafer kazanmış gibi sırıttı ve beni kendine çekerek sarıldı. "Teşekkürler, harikasin. Şimdi gidip biraz daha keşfe çıkalım mı, yoksa insanlarla kaynaşalım mı?"

"Kiminle kaynaşacağız?"

"Bilmem." Eve bir an dudaklarını ısırıldı. "Biraz dolaşalım da kimler var bir bakalım."

Kulağa korkunç geliyordu ama başımı salladım. Mutfak çok aydınlıktı ve kalabalığın içinde kaybolmak istiyordum. Birkaç hokey oyuncusu çoktan bana bakmıştı. Umarım babama beni burada gördüklerini söylemezlerdi. *Hayal kırıklığına* uğradı. Bu her zaman en kötü

sonuçtu. Öfkeye, hiddete, cezaya, her şeye katlanabilirdim. Onun hayal kırıklığına uğramaması dışında her şeye.

Mutfaktan çıkıp evin içine doğru ilerledik.

"Havuz evine gidelim. Orada bılardo masası ve atari oyunları var," dedi Eve.

"Vay canına, burayı gerçekten iyi biliyorsun." Daha önce hiç bahsetmemiş olması biraz garipti, ama yağmurun altına çıkmadan önce bunu düşünecek vaktim olmadı.

Havuz evine doğru koştuk, yolumuzun üzerinde devasa bir su havuzu vardı. Yağmur havuzun yüzeyinde dalgalanıyordu ve ne kadar soğuk olduğunu sadece hayal edebiliyordum.

Kapı açılırken havuz evine vardık. Kim çıktığını görünce iniltiyi zorla bastırdım.

Winter ve en yakın arkadaşı Selena. Selena, Hade Harbor Lisesi'nin kraliçesi ve futbol takımının baş ponpon kıızıydı. Uzun boylu, ince yapılı, sarı saçlı Selena, gücüne son derece güveniyordu. Selena, kedi gibi gülümsemesi yerini almadan önce ikimizi de baştan aşağı süzdü.

"Vay canına, Eve, geleceğini bilmiyordum," dedi sahte bir dostça sesle.

"Evet, Winter bahsetti, ben de geleyim dedim," dedi Eve.

Selena ile konuşmanın onu ne kadar incittiğini biliyordum. Birkaç yıl üst üste ponpon kız takımına girmeye çalışmış ve her zaman diğerlerinden çok daha iyiydi, ama hiç seçilememişti. Sonunda Selena'ya neden hiç seçilmediğini sormuştu.

"Tatlım, futbolcularımızın bakımı ve maçlarına seyahatleri çok pahalı. Senin bu konuda stres yapmanı istemedim. Böylesi en iyisi."

Eve bu sözleri o kadar sık tekrarlamıştı ki, kafamda yankılanıyordu. Bu onu çok üzmüştü ama sonunda kendini toparlamıştı. Zaten ponpon kız olmak için fazla havalıydı. Siyah oje ve koyu kırmızı rujuyla Eve, Selena ve Winter'ın preppy polo gömlekleri ve kot şortlarıyla uyuşmayan, keskin bir gotik tarzı vardı.

Selena pembe tırnaklarıyla dudaklarına dokundu. "Bug'ı da yanında getirecektin, değil mi? Cesur bir seçim."

Bug. Sinir bozukluğu beni sardı ama yüzüme yansıtmamak için uğraştım. Selena bir zayıflık arıyordu ve ben ona bunu vermeyecektim. Ama o lakabı da nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Mikropların ve böceklerin neden havalı olduğunu ve epidemiyoloji okumak istediğini anlatan bir sunum yap, sonunda dünyanın en çirkin lakabını al. Dersimi aldım, ama biraz geç kalmışım galiba. En son baktığımda, son derece havalı olmamak suç değildi, ama ben hala bunun cezasını çekiyordum.

"Her neyse. Bir içkiye ihtiyacım var," Winter arkadaşının arkasından sözünü kesti, güzel mavi gözleri sıkıntısını gösteriyordu.

Winter'ın adı çok yakışmıştı. Hiç değişmeyen buz gibi, mesafeli bir enerjisi vardı. Gerçekten buzdan yapılmış gibiydi. Mavi gözleri ve beyaz sarı saçlarıyla, gerçek bir kar kraliçesiydi. Selena onun doğal güzelliğini taklit etmeye çalışıyordu, ama başaramıyordu. Duyduğuma göre Beckett kadar zengindi ve hayattan son derece sıkılmış görünüyordu. Selena gözlerini devirdi ama geçmemize izin verdi.

"Partide eğlen, Eve. Sen de, Bug."

Burnumdan derin bir nefes alıp içimdeki Zen rahibini çağırdım. Selena'ya cevap vermek zaman kayıydı. Yakında ülkenin diğer ucunda, Kaliforniya'da üniversiteye başlayacak ve gerçekten ilgilenen insanlara böcekler hakkında sunumlar yapacaktım. Sabırsızlanıyordum.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Eve, havuz evine girerken.

"Selena'nın cadalog olması senin suçun değil," diye hatırlattım ona. "Hadi eğlenelim ve burada ne oyunlar var bir bakalım. Hava hokeyinde seni yenmek moralimi düzeltir," diye takıldım.

Kötü ruh halini unutarak güldü. "Tabii, Koç Williams hakem olsa bile beni yenemezsin."

Ana oda çok büyüktü. Buraya havuz evi demek delilikti. Aslında bir tür ek bina gibiydi. Bir ucunda küçük bir mutfak vardı ve ana odanın ötesindeki koridordan birkaç oda daha açılıyordu.

Burada müzik sessizdi ve konuşmalar alçak sesle yapılıyordu. Işıklar parlak değildi ve bolca yumuşak, boş koltuk vardı. Birine doğru yöneldim, tam o sırada bilaro masasından gelen yumuşak top sesleri dikkatimi çekti. Masaya doğru baktım, burada başka kimlerin saklandığını merak ederek, ve donakaldım.

Marcus Bailey, Buz Tanrılarından bir diğeri, başka biriyle birlikte oynuyordu.

Yeni biri.

Silüeti hemen tanıdık geldi. Kısa kesilmiş siyah saçları vardı ve siyah kapuşonlu sweatshirt' çoktan çıkarmıştı, altında ise sade siyah bir tişört ve kot pantolon vardı. Omuzları, otoparkta üzerimde dikildiğinde vaat ettikleri kadar genişti. Okyanus mavisi gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarımız kilitlendi. Aşağı eğilip fotoğraf çekmek üzereyken durakladı. O atışı bırakıp yavaşça doğrulurken, ben olduğum yerde donakaldım, gözleri bana dikilmişti. Ağzı ve köşeli, güçlü çenesi hemen tanınırdı, ama yüzünün tamamının etkisi için hiçbir şey beni hazırlayamazdı. O aynı anda hem güzel hem de korkutucuydu.

Bilaro sopasına yaslandı ve o mavi gözleri kısıldı. Beni tanıdığını biliyordu. O da beni açıkça tanı mıştı. Bakışları benimkinden ayrıldı, boğazıma indi ve daha da aşağıya. Vücudumu o kadar dikkatli bir şekilde süzdü ki, sanki dokunuyormuş gibiydım.

"Vay canına, o kim?" Eve yanımda fısıldadı. Kafamı

salladım. "Hiçbir fikrim yok."

"Acaba yeni yıldız oyuncu mu? Ulusal şampiyonluğu kazanacak bir transfer öğrencinin geleceğini duydum," dedi Eve, odanın diğer ucundaki adamla bakışma yarışına girdiğimin farkında bile değildi.

Sözleri bir an aklımda yankılandı. Bir dakika, bu ocuk benim okula mı transfer oluyordu? *Hayır. Lütfen, hayır.*

Okul zaten yeterince garipti, bir de yeni bir erkek eklenmesin. Üstelik hokey oyuncusu. Muhtemelen babamı taparcasına seviyor ve Koç Williams'ın nasıl bu kadar inek bir kızı olduğunu anlayamıyordur.

Yüksek bir ıslık sesi gerginliği bozdu. "Küçük Eve... en yasak meyve. Asher burada olduğunu biliyor mu?" Marcus bize geniş bir gülümsemeyle sordu. Fit vücudunu bardo masasına yasladı ve sırtıttı. Marcus, Buz Tanrılarından en yaklaşılabılır olanıydı, ama bu onu daha az korkutucu yapmıyordu. Her zaman gizli bir şakaya dahilmiş gibi görünüyordu, yakışıklı yüzünde sürekli bir sırıtış vardı.

Eve kızardı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak siyah buklelerini geri attı. "O benim koruyucum değil. Ben son sınıf öğrencisiyim. Bana ne yapacağımı söyleyemez."

Marcus güldü. "Bakalım öyle miymiş."

"Bırak onu. Parti yapmak istiyorsa, bırak yapsın," diye başka bir derin ses araya girdi.

Ev sahibi Beckett, köşede ayaklarını uzatmış, elinde telefonuyla uzanıyordu. Buz Tanrılar'ın en irisiydi ve güçlü vücudu koltuğu dolduruyordu. Koyu saçları ve gri gözleri genellikle bıkkın bir küçümsemeyle doluydu. O, ona doğrudan bakmayı zorlaştıran türden bir yakışıklılığa sahipti. O kadar etkileyiciydi ki. Bize bakmıyordu, ama nedense beni izlediğini hissediyordum. Tuhaf bir duyguydu. Yine de, Buz Tanrılar'ın küçük takılma yerine tam ortasına düşmemizden beri süren şakalaşmalara rağmen, yeni gelen adam tüm dikkatimi çekmişti.

"Mutfakta bir şey unuttum," diye Eve'e mırıldandım ve arkamı döndüm.

Arkamızda derin kahkahalar yankılandı. Marcus. "Bak, Bug'ı korkuttuk."

Havuz evinden çıkıp havuzun etrafına doğru yürüdüm. Yüzüm kızardı ve ceketimi çıkarmak istedim ama kısa elbisemden utandım. Eve girdim ve kalabalığın arasından geçerek mutfığa doğru ilerledim. Kalabalık bir yerde saklanmak en iyisi gibi görünüyordu. Paranoyakça olsa da, otoparkta gördüğüm adamın beni takip edeceği konusunda içimde kötü bir his vardı. Beni arabama kadar takip ederken şakacı gibi görünmüyordu.

Buzdolabının yanındaki kalabalık grubun arasına karıştım ve etrafa bakındım. Şu ana kadar ondan hiçbir iz yoktu.

"Vay canına, Lillian, seni daha önce Beck'in partilerinde hiç görmemiştim," dedi yanımdaki bir ses.

Başka bir oyuncuya gözlerimi kırptım, bir an için onun adını hatırlayamadım.

"Merhaba Josh, evet, ilk kez geliyorum. Koç'a söyleme, tamam mı?"

Josh Samuels fena değildi. Babama biraz yalakaydı ve onu etkilemek için bana yağ çekmeye çalıştığı bir dönem geçirdi. İşe yaramamıştı.

"Söylemem, merak etme. Birkaç hafta sonra doğum günü değil mi? Takım ona bir hediye falan alacak. Ben organize ediyorum." Josh bana altın retriever gülümsemesini gösterdi. *Babamın doğum günü, tabii ya.* Benimkinden biraz sonraydı ve ben onun hediyesini çoktan seçmiştim.

"Güzel. Hoşuna gidecek."

"Kimin neyi hoşuna

gidecek?"

Arkamdaki derin ses, sırtıma sert bir göğüsün bastırmasıyla aynı anda algılandı.

Josh döndü ve yukarı baktı, sonra tekrar yukarı. "Cayden, dostum. İlk Hade Harbor partin nasıl gidiyor?"

Donakaldım, önüm tezgaha yapışmıştı. *Cayden.* Adı bu muydu? O kadar yakın duruyordu ki, tüm vücudumu ona sürtmeden dönemezdim. Mutfak kalabalıktı ve Josh, yeni gelen adamın beni kalçalarıyla tezgaha sıkıştırdığını fark etmemiş gibiydi.

"Beckett seni istiyor. Havuz evinde." Cayden'ın sesi sert ve tizdi, sinirlerimi gerdi ve gerginliğimi artırdı.

Josh hemen neşelendi ve birasını yere koydu. "Gerçekten mi? Harika. Hemen dönerim."

"Bekle..." diye başladım ama Josh çoktan gitmişti.

"Ne oldu, *Bug?* Benimle yalnız kalmak istemiyor musun?" Elleri kalçalarıma kondu ve parmakları etime batarak bastırdı. O kadar uzundu ki, başım çenesinin altına sığıyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Aşırı ısınmış beynimin yapabileceği tek şey, bariz olanı söylemekti.

"Ama az önce söyleyecek çok şeyin vardı... Bana ne demiştin?" Sesi alçaldı, ses tonunda acı bir eğlence vardı.

"Hatırlamıyorum."

Kıkırdadı. "Bence hatırlıyorsun."

Ellerinden biri karnımın etrafında kaydı ve içim titredi. Ne yapıyordu? Kimse bana böyle dokunmamıştı, özellikle de bir hokey oyuncusu. Yeni gelen adam babamın tüm kurallarını çiğniyordu.

"Lily! İşte buradasın," Eve'in sesi beni sardı.

Tanrıya şükür.

"Ne yapıyorsun?"

Cayden beni bırakıp geri çekilirken Eve yanımda belirdi. Hemen dönüp aramıza mesafe koymaya çalıştım. Bakışlarım onun köprücük kemiğine takıldı. Tişörtü inceydi, hatta bazı yerlerinde garip delikler vardı. Bunun kasıtlı ve tasarımcıya ait bir şey mi yoksa sadece yıpranmış mı olduğunu anlayamadım. Her halükarda çok seksi görünüyordu.

"Gözlerin buraya, *Bug*." Cayden'in sesi, vücudunun geri kalanı kadar ateşliydi.

"Bana Böcek deme," diye içgüdüsel olarak mırıldandım ve onu görmek için gözlerimi kaldırdım.

"Demek sen Cayden West'sin? Bizi Ulusal Şampiyonaya götürecek büyük yıldız?" Eve, garip bir şey olduğunu fark etmemiş gibi ona gülümsedi.

"Öyle diyorlar," dedi Cayden kısa bir cevapla. "Asher'ı gördüm. Az önce geçti." Omzunun üzerinden bir bakış attı.

Kahretsin. Bu adam çabuk kavırıyordu. Josh ve Eve'i hiç çaba harcamadan başından savmıştı.

Eve gerildi. "Kahretsin. Hemen dönerim." Kardeşi ortaya çıkabilir diye korkmuş olduğu belliydi.

Onu durduramadan topuklarını dönüp ortadan kayboldu. Hemen peşinden gittim. Eve koridordan geçip bir tuvalete girdi. Koridora varmadan sert bir el bileğimi kavradı. Cayden beni durdurmak için çekti.

"Konuşmamız bitmemişti," diye bağırdı bana. Sesi hiç de dostça değildi.

"Ne istiyorsun?" Koridor sessizdi ve tuvalet için sırada bekleyen kimse yoktu. Yalnızdık. Cayden beni duvara doğru itip sıkıştırdığında yüzüm kızardı.

"Sen kaba bir şekilde kaçmadan önce, önceki konuşmamızı bitirmek istiyorum."

"Tamam, neyse. Sana parazitoid dedim, o kadar da önemli değil. Beslendiği konağı sonunda öldüren bir tür böcek. Biyoloji şakasıydı. Çok kötüydü. Boş ver. Neden bu kadar sinirlendin?" Sesim aramızdaki havada yankılandı.

Cayden bana baktı, alnında derin bir kırıışıklık vardı. Gülümseliyordu. Yüzü granitten oyulmuş gibiydi.

"Biri beni kızdırırsa, sinirlenmem, öcümü alırım. Ben olanları unutacak türden bir adam değilim, bunu iyi hatırla. Beni kızdırma. Senin en kötü kabusun olurum, Böcek."

"Bana Bug deme," diye dişlerimi sıkarak söyledim. Yanaklarım kıpkırmızı olmalıydı ve tüm vücudum titriyordu. Bundan nefret ediyordum. Bana bakışlarından, beni incelemekten kaçmam için hiç yer bırakmamasından nefret ediyordum.

"Neden? Sana yakışıyor... küçük, koşturan böcek, ezmesi çok kolay."

Hâlâ gülümseliyordu ve acımasız sözleri içimde yumuşak ve hassas bir noktaya çarptı. *Ah!* Dudaklarım aralandı ama hiçbir ses çıkmadı. Onun acımasızlığına karşılık verecek sözlerim yoktu. Eli çenemi kavradı ve bu dokunuş beni şoktan uyandırdı. Onu itmeye çalıştım ama o sadece daha da yaklaştı. O kadar yakındı ki nefes alamıyordum. Elini çenemde o kadar sıkı tuttu ki muhtemelen parmak izlerini bırakıyordu.

"Şimdi, sınıf arkadaşı olacağımıza göre, bir şeyi netleştirelim. Ezilmek istemiyorsan yolumdan çekil. Tereddüt etmem. Beni sınama. Pişirip pişirmez pişiririm." Elini yukarı aşağı hareket ettirerek başımı da onunla birlikte kaldırdı, korkunç bir baş sallama taklidi yaptı. "Anladığını söyle."

"Siktir git, pislik," dedim, öfkem ve endişem göğsümde çarpışıyordu.

"Ne istediğine dikkat et, Bug." Gözlerinde soğuk alaycı bakışlar yeniden belirdi.

Göğsüne daha sert ittim. Onu bir santim bile kıpırdatamadım. Lanet hokey oyuncularını.

"Söylediklerimi unutma ve görmezden gelme..." Elini bıraktı.

O geri çekilirken ona baktım. O kadar iriydi ki omuzları beni cüce gibi gösteriyordu. Ben hiç de kısa sayılmazdım ama onun önünde kendimi minicik hissediyordum.

Soğuk bir gülümsemeyle, "Eğer yaparsan, benim için daha eğlenceli olur," dedi.

"Sen delisin," diye mırıldandım, çenemi avuçlayarak. Cildim zonkluyordu.

O başını salladı. "Hiç bilmiyorsun ve inan bana, öğrenmek de istemezsin."

Bunun üzerine topuklarını döndü ve uzaklaşırken beni sersemlemiş halde bıraktı.

Bu gerçekten oldu mu?

Banyo kapısının kilidi açıldı ve Eve dışarı baktı. "Asher'ı gördün mü?"

Başımı salladım. En iyi arkadaşıma yeni gelen çocuğun beni tehdit ettiğini söylemekten vazgeçtim. Hemen içeri girip beni korumak isteyecekti ve onun da kendini tehlikeye atmasını istemedim.

Rahat bir nefes aldı. "Gitsek iyi olacak. Saatimiz doldu." "Sorun olmaz mı?"

Kafasını salladı ve gülümsedi, kolunu koluma taktı.

Hayatımda bir yerden ayrılmak için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.
Keşke pazartesi okulda Cayden West'i görmek zorunda olmasaydım, her şey harika olurdu.

Cayden

HADE HARBOR LANET OLASI BİR ŞAKAYDI. Parlak yeni okul binası, idil bir ortam ve benim üvey babamın karavanından daha pahalı arabaları olan çocuklarla, burası bir rüya gibiydi. İnsanlar gerçekten böyle mi yaşıyordu?

Pazartesi günü, okula giden kalabalığa katıldım. Hatta hava bile pahalı kokuyordu. Sağlıklı, ayrıcalıklı öğrenciler etrafta dolaşüyor, beni merakla süzüyorlardı. Ben arka planda kaybolan bir çocuk değildim. Çok göze çarpıyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Denemeyi bırakmıştım. Şimdiye kadarki hayatımda, bazı insanların görülmek ve hakkında konuşulmak zorunda olduğunu iyi öğrenmiştim. En azından Hade Harbor'da, hokeyimden başka bir şey için konuşulmuyordum. Evimdeki gibi değildi. Evimdeki gibi hiçbir şey yoktu.

Evimi düşündüğümde beni yutmak üzere olan kara deliği itip uzaklaştırdım ve girişin yanında gül altın rengi bir parıltı gözüme çarptı.

O.

Lily. *Böcek.*

Başı eğik, elinde açık bir ders kitabı ile yürüyordu. Kelimenin tam anlamıyla burnu kitapta. Bu resim gibi mükemmel yerdeki diğer herkes gibi o da bir rüya gibiydi. Gerçekten bu kadar melek gibi görünen biri var mıydı? İmkansız görünüyordu.

Güneş, eğilmiş başının üzerine düşerek saçlarını soluk çilek sarısından parlak kırmızı altına dönüştürdü. Cuma gecesi ve elimde tuttuğum ince

bileklerinin hissi tüm gücüyle geri geldi. Yeşil gözleri, okulun arkasını kaplayan çam ağaçları kadar gürdü. Cuma günü ona yeterince yakındım ve gözlerinin altın çizgileri olduğunu görebilmiştım. Bir kız için uzundu ama bana göre kısaydı; yine de soluk teni, geyik rengi çillerle kaplıydı. Siyah elbisesinin açıkta kalan kısmında, köprücük kemiklerinde bir takımyıldız görünüyordu.

Giysilerinin altında çillerin olduğunu düşünmek beni tahrik etmişti. Yeni bir fetiş mi keşfettim?

Belki, ya da belki de korkmasına rağmen benimle yüz yüze gelme şekliydi. Kalbi hızla atan, ateşli bakışlı kız. Ağzı dikkat dağıtıcı derecede dolgundu, dudakları doğal olarak şişkin. Sayısız kızın elde etmeye çalışıp başaramadığı bir etki. Ama bu kızın, *Lily'nin*, tamamen gerçek olduğunu anlayabiliyordum. Çalışkan ve ciddiydi, sinir bozucu ve kavgacıydı. Kot pantolonu uzun bacaklarına yapışmış, kocaman bir kazak omzundan kayıp duruyor, ince bir askıyı ortaya çıkarıyordu. Onun arkasından yaklaştım. Gözlerini kitabından ayırmadan yavaşça merdivenleri çıktı.

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu; cuma günü her şeyi söylemişim. Benden uzak durmalıydı. Kulağa sert gelmiş olabilir, ama iyi bir tavsiyeydi. Buraya tek bir amaç için gelmişim ve bu amaç çok önemliydi, dikkatimin dağılmasına izin veremezdim. Ayrıca, Lillian gibi iyi kızlar benim gibi bir erkeği mahvedebilirdi. Kendi seviyemi biliyordum ve Lillian Williams benim çok üstümdeydi.

"Cayden! Otobüsten buraya kadar bir sorun olmadı mı? Seni alacaktım." Koç Williams giriş salonunda beni bekliyordu.

Lily durdu ve hemen arkasında beni bulmak için arkasını döndü. Geri çekildi ve kitabını düşürdü, yeşil gözleri şaşkınlıkla bana kilitlendi, belki de biraz suçlayıcı bir bakışla, sanki onu düşürmek ya da onun gibi çocukça bir şey yapmak üzereymişim gibi. Lily, onu yere sermeye karar versem, ona yapacağım şeyin çocukça bir yanı olmayacağını bilmiyordu.

"Lily, Cayden ile tanıştın mı?" Koç Williams ikimize yaklaşarak sordu.

Yere düşen kitabını almak için çömeldiğimde, Lily de benim hareketimi taklit etti ve çenesini benim çeneme çarptı. Geriye düşerek yere oturdu ve başını tuttu.

"Lil, etrafındaki şeylere dikkat etmelisin," dedi Koç Williams, sesinde bir parça öfke vardı.

Lil?

"Duyuyordum. Kitabımı almaya çalışacağını beklemiyordum."

Lily bana öyle bir bakış attı ki, neredeyse gülmekten kendimi alamadım. Kitabını çalacağını mı sandı? Bu tür saçma oyunlarla ilgilendiğimi mi sandı? Eğer gerçekten de sinir bozucu davranarak dikkatimi üzerine çekerse, küçük Lily büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

"Al." Kitabı alıp ona uzattım.

Ayağa kalkmadan önce onu ısırıp ısırmayacağını merak eder gibi aldı.

"Terbiyeli ol, Lillian," koç ona hatırlattı.

Onların ilişkisi neydi böyle?

Yüzü kızardı, eminim nefret ettiği güzel bir pembe renkte. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup o lanet süveterin omzunu krem si kolundan aşağı kaydır dı ve dişlerini sıkarak konuştu.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Eğlenceli ses tonum onu daha da kızarttı.

"Cayden, bu benim kızım Lillian. Lily, Cayden bizim yeni forvetimiz, en azından öyle olmasını umuyorum. Bu yıl Hellions için her şeyi değiştirecek." Koç omzuma vurarak bana sırtıttı.

Adam bozuk plak gibiydi, cidden, ama onu kızdırmayı göze alamazdım. Bana Midnight Falls'tan ve geçmişimden kurtulma şansı veriyordu. Ona ihtiyacım vardı.

Lily'ye baktım. *Koçun kızı mı?* Bu onu daha ilgi çekici yapmamalıydı, ama yapıyordu. O, iyi bir kız olduğundan ve yoluma çıkmadığından emin olmak için ayaklarımın altında ezebileceğim sıradan bir kız değildi. Kendi gücü vardı. Koçun kulağı, şu anda hayatımdaki en önemli adamın kulağı.

Hiç tanışmamış gibi davranarak elimi uzattım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lily. Bana Cade de." Elim ikimizin arasında havada sallandı.

Lily, bana dokunmak istemediği belli bir şekilde elime baktı. Babası boğazını temizledi ve Lily hızla elini uzattı, benim elimi tuttu. Cildi yumuşaktı ve eli absürt derecede küçük ve narindi. Elini sıktım, başparmağımla elinin arkasında daireler çizdim ve sıktım. Koçun görmeyeceği kadar hafif, ama küçük Bug'a Cuma günkü konuşmamızı hatırlatacak kadar. Elini elimden çekmeye çalışırken gözleri bana kaydı. Şanssızlık ki, babası başka bir öğretmenin yanına dönüp konuşmaya başlamıştı. Bu fırsatı değerlendirip Lily'yi bir saniye kendime doğru çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye başladı.

"Uslu dur, yoksa ben de durmam," koç bize dönünce ona hatırlattım. Lily'nin elini bıraktım ve sırtarak gülümsedim. Kötü bir başlangıç yapmış olmamız üzücüydü, ama şu anda önemli olan Lily'nin koça benim hakkımda şikayet etmemesiydi.

"Tamam, Lil, sen sınıfa git, Cade ve ben buz pistine gidiyoruz."

Lily birkaç adım geri çekildi, gözleri benimle babası arasında gidip geldi, sonra topuklarını dönüp aceleyle uzaklaştı. Onun arkasından baktım. Salonun floresan ışıkları altında çıplak omuzu parlıyordu.

Lanet süveterini çek ve insanların dokunulmamış tenine bakmasına izin verme.

Koçun kızından uzaklaştım ve onun da beni izlediğini fark ettim.

"Lily iyi bir kız. O özel biri. Eğer bu işin yürümesi için, onun ve takımın arasındaki ilişkiyi anlayan gerekiyor." Koç Williams'ın sesi alçaktı.

Demek kızının buraya yaklaşmamasını sağlamıştı? Mantıklıydı. Beni umursayan ebeveynlerle hiç deneyimim yoktu. Garip bir duyguydu. Lily'nin erkeklerle olan deneyimlerine dair beklentilerimi en düşük seviyeye indirebilirdim.

Neden onun erkeklerle olan deneyimlerini düşünüyorum ki?

"Anladım, Koç. Buraya oynamaya ve HHU'ya girmek için geldim. Hepsi bu." Hade Harbor Üniversitesi, NHL'ye en yakın yerdi ve benim oraya gitmem gerekiyordu. Ayrıca tam burs almam da gerekiyordu.

"Tabii ki." Koç gülümsedi ve omzumu sıktı, güçlü eli şaşırtıcı derecede sert baskı uyguladı. "Hadi gidip Hade Harbor'daki buzları nasıl bulacaksın bir bakalım."

Her zamanki gibi, buzun üzerinde olmak eve dönmek gibiydi. En azından, evin nasıl bir yer olduğunu hayal ettiğim gibiydi. Gerçek hayatta, acı ve açlıktan başka bekleyebileceğim pek bir şey yoktu. Ama buzun üzerinde? Ben ölümsüzdüm. Isınmak için pistte kaymaya başladım. Koç Williams, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzü ciddi bir ifadeyle beni izliyordu. Başka birinin bu kadar baskı altında olması başka birini korkutabilirdi. Koç Williams, bu yıl Ulusal Şampiyonaya katılmak için yıldız bir forvet oyuncusuna ihtiyaç duyuyordu. O bana ihtiyaç duyuyordu, ben de ona. Eric Williams, yerel bir hokey efsanesiydi. NHL'de başarısız olduktan sonra Hellions lise takımına katıldığında, takımı tamamen değiştirmişti.

Bu benim son yılımdı. Yaşadığım bu ücra kasabadan kurtulmak için başka şansım kalmamıştı. Ya bu ya da hiçbir şey. Baskı umurumda değildi. Boğulmak üzere olan bir adam gibi, batmadan önce tutunacak bir şey arıyordum. Koç Williams için ise bu iş meselesiydi. Prestijli yerel üniversite HHU'da koçluk yapmak istiyordu. Neden bu kadar kararlı olduğunu tam olarak bilmiyordum, nüfuz sahibi olmak dışında. Belki de bu pozisyonla birlikte büyük bir maaş artışı olacaktı, bunu anlayabilirdim. Bug'ın babası görüldüğünden daha hırslıydı. Bu bana çok uyuyordu. Ben de hak ettiğimden daha hırslıydım.

Isındıktan sonra koç, "Hadi birkaç şut atalım" dedi.

Kaleye dönüp şut attığımda adrenalin tüm vücudumu sardı. Pucklar birbiri ardına ağlara gitti.

Koç Williams'a döndüğümde terlemiştim ve yüzünde parıldayan bir gülümseme gördüm. Kaslarım ağrıyordu ve gerginlik omurgamdan aşağıya doğru akıyordu

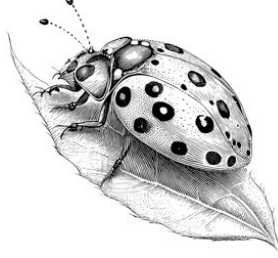
omurgamdan aşağıya doğru akıyordu. Heyecanlıydım, hazırđım. Bu haldeyken herhangi bir savunma hattını yıkıp geçebilirdim; en hızlı savunma oyuncusunu bile geçebilirdim. Gerekirse uçabilirdim bile.

Williams'ın gözleri benimkilerle buluştu ve bir an için bakıştık. Ne pahasına olursa olsun kazanmak isteyen bir adam ve ne pahasına olursa olsun kazanmak zorunda *olan* ben.

Ayağa kalktı ve saatine baktı.

"Okul komitesiyle bir toplantımız var. Hadi bunu gerçekleştirelim."

Lily

OKUL GÜNÜ ÇABUK GEÇTİ. Son dersimde önemli bir sınav vardı, bu yüzden gün boyunca fırsat buldukça gizlice ders kitabımı çalıştım. Cayden West'i tekrar görmedim, şükürler olsun. O kafayı yemiş biriydi ve onunla hiçbir işim olmasını istemiyordum.

Sınav iyi geçti ve kısa süre sonra eve gidip buzdolabından bir şeyler atıştırdım. E-postalarımı tekrar kontrol ettim. Batı Kıyısı'ndaki hayalimdeki okula erken kayıt için başvurduğumdan beri, gelen kutumu kontrol etme takıntısı geliştirmiştim. Şimdi bekliyordum.

Yakında HHU da dahil olmak üzere yedek okullarıma başvuracaktım. Hade Harbor Üniversitesi harika bir okuldu, ama evime çok yakındı. Oraya gidersem, ailemin benim evde yaşamamı bekleyeceğini biliyordum ve buna dayanamazdım. Gelecek yıl bu zamanlar, bu evden, bu kasabadan, her şeyden uzaklarda olmak istiyordum. Gitmek istiyordum. Hayatımda biraz özgürlük istiyordum, hayır, ihtiyacım vardı. Ailemi seviyordum, ama ilgileri beni boğuyordu. Bazı hatalar yapmam, kendi yolumu çizmem gerekiyordu. Lillian Williams, tüm derslerinden A alan, koçun kızı olmanın baskısından kurtulmak için çaresizdim.

Yeşil bir elmayı fıstık ezmesi kavanozunun ve çikolata barının üstünde dengeleyerek evin içinden yatak odama doğru yürüdüm.

"Sınav nasıldı?"

Annemin beklenmedik sesi beni korkuttu ve neredeyse her şeyi düşürüyordum. Hızla döndüm ve onu oturma odasının köşesinde, kucağında bir dergi açık otururken buldum.

"İyi idi. Güzel idi." Nefes nefese cevap verdim, kalbim hala korkudan çarpıyordu.

Bana gülümsedi. Annem Sandra hâlâ güzel bir kadındı ve herkesin bunu bilmesini sağlamak için büyük çaba sarf ediyordu. Bazen okul programımı benden daha iyi biliyor gibiydi.

"Başaracağını biliyordum. HHU sana gelmen için yalvaracak, göreceksin."

Annemin aklımı okuyabildiğinden sık sık şüphelenirdim. Emlak işleriyle ne kadar meşgul olursa olsun, kafamın içini o kadar net görebiliyordu ki, bu ürkütücüydü. Gözlerimi indirdim.

Benden bir şey sakladığımı anlayabilir mi?

"Evet, göreceğiz."

Bana cesaret verici bir gülümseme attı. "Endişelenme tatlım. Sen kesin kabul edersin."

"Evet, ama çok rekabetçi, biliyorsun." Huzursuzca kıpırdanmaya başladım.

"Güven bana, sınavlarında başarılı olmaya devam et, endişelenecek bir şey yok. Git, atıştırmanı ye," dedi bir süre sonra, dergisine geri dönerek.

Yatak odama girip kapıyı kapattım ve atıştırmalığımı masanın üzerine koydum.

Kalbim titredi. Anneme yalan söylemekten nefret ediyordum, ama iyi niyetli ebeveynlerime beni boğduklarını nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. On yedi yaşında, hiç öpülmediğimi onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Çıkmak, geç saatlere kadar dışarıda kalmak ve bana çıkma teklif eden birine takıntılı olmak istiyordum. Normal olmak, bir kez olsun test ası olmamak istiyordum. Annem asla anlamazdı. Beni çok genç yaşta doğurmuş ve liseden yeni mezun olduklarında babamla evlenmişti. Benim içimde, on dokuz yaşında anne olduğunda kaybettiği tüm potansiyeli görüyordu. Onun kalbini kırmaya gücüm yoktu.

Elmamı dikkatlice dilimledim, her dilime fıstık ezmesi sürdüm ve üstüne bir parça çikolata ekledim. Mükemmel bir şekilde hazırlamak için yaptığım metodik hareketler beni sakinleştirdi. Elma dilimlerini

hoş bir daire şeklinde dizerek (OCD eğilimlerimi yatıştırmak için) dizdiğimde, dizüstü bilgisayarıma uzandım.

Bugünkü sınavım ve aralıksız çalışmanın ardından beynim yanmıştı, ama hafta sonunda başka bir sınavım vardı ve hazırlıklara başlamam gerekiyordu. Önce yastığımın altından günlüğümü çıkardım ve yazmak için açık mavi bir kalem seçtim. Her şeyi yazarak sindirmem gerekiyordu. En yeni günlüğümün sevimli bir tuş kilidi vardı, ama evde kimsenin okuyacağından hiç endişelenmemiştim ve anahtarını aylar önce kaybetmiştim. Ailem bana o kadar güveniyordu ki, günlüğümün sayfalarında ilginç veya çılgın şeyler olduğunu şüphelenmiyorlardı. Ne yazık ki haklıydılar.

Ancak bugün durum değişti. Beyaz sayfaya mavi kalemle yazdığım isme bakakaldım.

Cayden West.

Ailem, derslerim ve gelecek hayallerim dışında nadiren bir şey yazardım. Cayden beni gerçekten etkilemişti. Bir kasırğa gibiydi, habersizce hayatıma girip her şeyi yerinden söküp atmıştı. En önemlisi, beni fark etmişti ve bu beni rahatsız ediyordu. Fark edilmemek konusunda o kadar ustaydım ki, birinin dikkatini çekmek beni tedirgin ediyordu. Bunun bu kadar çılgın biri olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Yine de bu, hayatımın sistemine giren yeni bir şey, bilinmeyen bir değişkendi. Bilinmeyenleri sevmezdim. Korkutucuydu. Bu bilinmeyenden kurtulmak için yapabileceğim en iyi şey, ondan uzak durmak, başımı eğip Cayden West'in beni ve aptalca hakaretlerimi unutmasını beklemektir. Bu her an olabilirdi. Beckett'ın partisinde takıldığı adamlara bakılırsa, o yakında Buz Tanrısı olacaktı ve ben... ben sadece Bug'dım. Bilim meraklısı, Koç Williams'ın aptal kızı. Omuzlarında dünyanın yükünü taşıyan bir kız.

Selena gibi kızlar ona pençelerini geçirir geçirmez, onun radarından çıkardım. Onun çılgın yakışıklılığı ve kötü çocuk havası göz önüne alındığında, bunun çok geçmeden gerçekleşeceği kesindi.

Evet, Cayden West, otoparkta ona bağırarak tuhaf, kaba kızı unutacaktı ve ben de yeni biri tarafından fark edilmenin nasıl bir his olduğunu unutacaktım.

Hayat kısa sürede normale dönecekti.

Ancak saatler sonra akşam yemeğinde, babam Cayden West'i öyle kolay kolay unutmaya niyetli değilmiş gibi görünüyordu.

"Bu çocuğu kayarken görmelisin. Yani, ben bir şey söylersem göreceksin."

"Ama burada yaşamıyorsa Hade Harbor'da oynayabilir mi?" Annem üçüncü kadeh şarabını içiyordu.

Babam Eric alaycı bir şekilde burnundan hava üfledi. "Bırak denesinler, onu durduramazlar. Hellions'a ihtiyacı var ve okul yönetimi de benim kadar Ulusal Şampiyonluğu kazanmak istiyor."

"Neden bu yıl?" diye yüksek sesle merak ettim.

Babam gözlerini bana çevirdi. "Bu yıl Beckett, Marcus ve Asher ile gerçek bir şansımız var. Ama çok iyi bir orta saha oyuncusuna ihtiyaçları var ve o kişi Cayden. Bugün okuldan sonra birlikte kayarken görmeliydin. Sanki takım olmak için doğmuşlar gibiydiler."

"Demek Buz Tanrılarında yeni bir üye var," diye mırıldandım.

"Kesinlikle öyle. Cayden'ı ne olursa olsun takıma alacağım. Aksi takdirde ..." Sözüünü kesip bana baktı.

Onun uzun bakışları altında daha dik oturdum. "Yoksa ne olur?"

Babam geriye yaslandı, peçeteyi masaya koydu ve bana gülümsedi. "Yoksa HHU'da koçluk pozisyonuna geçemeyebilirim. Bu yıl takımla neler yapacağıma bağlı olarak pozisyonu benim için açık tutuyorlar."

Akşam yemeğim midemde bir taş gibi duruyordu. Babam HHU'da koçluk mu yapacaktı? Benim yüzümden mi?

"Üniversitede hokey koçu olmak istediğini bilmiyordum," dedim hafifçe.

"Bu harika bir fırsat Lillian, ve büyük bir terfi," dedi annem. Heyecanlıydı.

Sesinden belliydi.

"Beni gözümün önünde tutmak için harika bir fırsat mı demek istiyorsun?" Suçlayıcı sorum, durduramadan ağzımdan çıktı. HHU'ya gitmeyi planlamadığımın önemi yoktu, babamın oraya gitmeyi planlaması, zaten beni ezmek üzere olan görünmez baskıyı daha da artırıyordu.

"Lillian, orası büyük bir okul. Seni görmeyeceğim bile, tabii eski babana ziyarete gelmezsen. Sadece ikimizin de kampüste bir yerde olduğunu bilmek güzel olur diye düşündüm. Senin hayatını zorlaştırmak için oraya gitmiyorum."

İç geçirdim. "Her zaman böyle dersin, ama koçun kızı olmak liseyle bitmeliydi." İtirazım bana bile önemsiz geldi.

Babam iç geçirdi. "Lil, ne dememi istiyorsun bilmiyorum. Bu harika bir fırsat. Benim için bir sonraki adım. Daha fazla para, daha büyük maçlar, daha fazla beceri, strateji..."

"Benim yüzümden oyuncu olarak elde edemediğin şöhret için, değil mi?"

Acımasız sözler ağzımdan çıkar çıkmaz sessizlik çöktü. Tanrım, ne cadalozluk yapıyordum. Dayanılmazdım. Yüzüm anında buruştu ve gözyaşları gözlerimden süzülerek ayağa kalktım ve kendimi babamın kollarına attım. O da tereddüt etmeden bana kollarını açtı.

"Özür dilerim. Çok kötüydü," diye mırıldandım göğsüne.

"Önemli değil, Lil. Öyle demek istemedin, biliyorum. Sanırım büyük bir şok oldu." Sırtımı sıcak bir şekilde okşadı.

Başımı salladım ve bir süre sonra uzaklaştım. Annem bana şefkatle bakıyordu.

"Sadece yorgunum. Uzun bir gün oldu. Gidip ödevlerime başlamalıyım."

"Tamam, tatlım. Konuşmak istersen biz buradayız," dedi annem nazik bir gülümsemeyle.

Başımı salladım ve sessizce uzaklaştım.

Akşam yemeğinden sonra bodrumdaki koşu bandında koştum. Yatmadan önce endişeli enerjimi atmayı severdim, ama geceleri tek başıma koşmaya izin verilmiyordu, bu yüzden bodruma gidiyordum.

Odama dönüp duş malzemelerimi aldım ve sıcak duşun altında çok uzun süre kaldım. Uzun saçlarımı yavaşça ve özenle yıkadıktan sonra duştan çıktım. Ayna tam da istediğim gibi buğulanmıştı. Dişlerimi fırçalarken akşam yemeğinde geçen konuşmayı düşündüm.

Babam HHU'da koçluk yapmak istiyordu.

Ama ben HHU'ya gitmeyeceğim. Çok uzaklara gideceğim ve o bunun hakkında hiçbir fikri yok.

Tam bir cadaloz gibi davranmıştım. Babama kısa süren hokey kariyerini hatırlatarak ona bağırdığım anı tekrar tekrar zihnimde canlandırarak kendime işkence etmeye devam ediyordum. Benim gelişimle sadece annemin hayalleri yıkılmamıştı, babamın da.

Onlara her şeyimi kaybetmiştim ve bunu her gün hatırlatılıyordu. Bu yüzden okula kendimi bu kadar kaptırmış, mükemmel bir devamlılık ve not ortalaması elde etmek için bu kadar stres yapmıştım. Bu yüzden hiç başımı belaya sokmamış, geç saatlere kadar dışarıda kalmamış, hatta bir erkekle öpüşmemiştim. Benim için her şeyini feda eden iki insana kefareti ödemek kaderimdi ve ben de kaçıp ülkenin öbür ucunda özgür olmak isteyen nankör bir velettim.

Kaliforniya'yı unut. İyi bir kız ol, HHU'ya git ve anne babanı gururlandır. Onlar üzgünken Golden State'te mutlu olamazsın, bunu sen de biliyorsun.

Burnumdan derin bir nefes alıp, çılgın endişemi yatıştırmaya ve kafamdaki sinir bozucu bilge sesi bastırmaya çalıştım. Ağzımı çalkalayıp, havlumu vücuduma daha sıkı sardım ve odama geri döndüm.

Annem yatağımın üzerinde oturuyordu. Durup aniden geri çekildim, gözlerim onunla buluştuğunda yüzüm kızardı. Yine, çılgın ve bencil zihnimin içini görebildiğini hissettim.

"Tatlım, gel otur. Konuşalım."

Odaya biraz daha girdim.

"Gerek yok. Artık unuttum. Söylediklerim için özür dilerim."

Annem direncim kırılana kadar yatağı okşadı ve ben onun yanına çöktüm.

"Bak, kolay olmadığını biliyorum. Baban ve ben biraz fazla koruyucu olabiliriz, ama alternatifler çok daha kötü. En son istediğim şey, bir erkeğe bağımlı, dikkati dağınık, odaklanamayan bir seni görmek... Şu anda abartılı geliyor biliyorum, ama inan bana Lily, bu dönem çok önemli. Hayatının geri kalanını şekillendiriyorsun. Hata yapma lüksün yok."

Belki de bazı hatalar yapmak tam da ihtiyacım olan şeydir.

Annem anlamadı. Benim yaşımda olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Beni motive edecek tek şey, ailemi gururlandırmakti. Henüz kendim için yaşamamış gibi hissediyordum. Sürekli erteliyordum, daha sonraya bırakıyordum. Ama itirazlarım dudaklarımın arkasında kalıyordu. Asla söylemezdim. Onun kalbini böyle kıramazdım.

"Biliyorum anne. Merak etme. Benim için endişelenmene gerek yok, bunu biliyorsun."

Güvenilir, eski dostum Bug. Depresif bir şekilde tahmin edilebilirdim. Üniversiteden mezun olmadan ölürsem, en azından mezar taşıma "kişisel bedeli ne olursa olsun, memnun etmek için çabaladım" yazabilirlerdi. Bu gurur duyulacak bir şeydi, değil mi?

Annem elimi okşadı. "Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Cayden

Eve gitmek için otobüse binmeden önce takımdan bazı arkadaşlarla yemeğe çıktım. Midnight Falls neredeyse bir saat uzaklıktaydı ve geri dönmek için yolculuğun her saniyesine ihtiyacım vardı. Hade Harbor ve Hellions'ın bana verdiği umutla coşmuştum. Tehlikeli bir duyguydu.

Koç Williams, müdür ve okul yönetimiyle benim hakkımda konuşmuştu. Benim için, kendi çıkarları için de olsa, çok mücadele ediyordu ama yine de, hiç bir öğretmenim bana bu kadar ilgi göstermemişti.

Okulum hiçbir alanda ödül kazanmamıştı ve koçum çok içen, çoğu maçta bayılan yorgun bir ihtiyardı. Takımın geri kalanı birer şaka gibiydi ve sol kanat oyuncusu tam bir baş belasıydı. Chase Elliot, takım için bir kazançtan çok bir yükteydi. Buradan gitmezsem, o herifi öldürecek gibiydim. Zaten takım, yetenek avcılarının ilgisini çekecek kadar iyi değildi. Burada hiçbir yere varamazdım. Ama Hade Harbor'da, Hellions için oynayarak, doğduğum çukurdan çıkmak için, ne kadar zayıf da olsa, bir şansım vardı.

Midnight Falls'ta otobüsten indim ve otobüs terminalinden çıktım. Her zamanki yüzler ile kalabalıktı. Gözleri benimkilerden kaçıyordu. Çoğunu tanıyordum. Onları tanımak benim işimdi.

On dört yaşında ve vücudum gelişmeye başladığından beri üvey babam için çalışıyordum. On altı yaşına geldiğimde, beni zehirli mallarını satmaktan, ona borcu olan sefil insanlardan ödeme toplamaya geçirdi. Jack amca, Midnight Falls'u kendi bölgesi haline getirmiş, iki paralık bir suçlu, hırsız ve uyuşturucu satıcısıydı.

kendi bölgesi haline getirmişti. Burada yaşayan insanlardan pek bir şey koparamazdınız. Kasaba yoksulluk sınırının çok altındaydı ve neredeyse herkesin ve komşularının uyuşturucu sorunu vardı. Ama Jack amca yaratıcı biriydi. Umutsuz insanlara borçlarını ödemeleri için her zaman birçok yol bulurdu ve benim işim de onların ödeme yapmalarını sağlamaktı.

On yedi yaşına geldiğimde, ruhum çoktan lekelenmiş, kalbim ise körelmişti. İnsanlar çaresiz, zayıf, sürünen yaratıklardı ve bu dünya basitti: ya ez ya da ezil. En ironik olanı ise, Jack'in benim kurtarıcım, beni ilk koruyucu ailemden alan kişi olmasıydı. Beni yanına aldığı anda ona minnettar olmuştum. Her şeyin değişeceğini düşünmüştüm. Yanılmıştım.

Lillian Williams'ın lakabının Bug olması ironikti. Etrafımdaki çoğu insanı, körü körüne bir sonraki vuruşu bekleyen, onları yok edecek olan ayağın farkında olmayan sürüngen böcekler olarak görme eğilimindeydim. Bana göre Lillian Williams ise tam tersiydi.

"Cade!" Karanlık caddenin karşısından bir ses geldi.

Yan tarafa baktım ve bana doğru koşan tanıdık bir silüet gördüm. Adı Sid'di ve neredeyse on yıldır bağımlılığın ve amcamın kurbanıydı. Hala hayatta olması bir mucizeydi.

"Ne oldu?"

"Hiç, hiçbir şey... Bu gece yanında var mı diye merak ettim. Parti yapmak istiyorum." Sid yanıma geldi ve kolumu tuttu, sülük gibi yapıştı.

"Bu gece yok."

"Hadi ama dostum, acil durumlar için her zaman yanında bir şeyler olduğunu biliyorum, bu iyi bir iş!"

O kadar ani durdum ki Sid bana çarptı. Hızla geri çekildi, bitkin yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi.

"Hiçbir şeyim yok dedim. Tekrar ettirtme."

Soğuk sözlerim onu olduğu yere dondurdu. Gözleri benimkilerle sadece bir saniye buluştu, sonra hızla kaçtı. Bu günlerde çok az kişi bakışlarımla karşılaşabilirdi. Gözlerim kara, derin bir çukur gibiydi. Henüz dibi bulamamıştım.

"Tamam, tabii, rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Sid ve o kadar hızlı döndü ki, yıpranmış ayakkabıları kaydı ve yere düştü.

Onun kalkmaya çalışırken yerde kıvranmasını izlemek istemediğim için arkamı döndüm. Zaten benim yardımımı istemezdi. Ona dokunmamı istemezdi. Benim nezaketime alışık değildi ve kafasını karıştırmanın bir anlamı yoktu. Hade Limanı'nda geçirdiğim günün etkisiyle cömert hissediyor olabilirdim, ama ben hala aynı bendim.

Kötü adam.

Karavana geri döner dönmez sorun çıkacağını biliyordum. Üç katlı bir karavandı ve oradan uzak durmaya çalışıyordum, sadece haftada üç dört gece uyumak için gidiyordum. Diğer günler takım soyunma odasında uyuyordum, antrenmandan sonra okulun boktan duşlarını kullanıyordum ve bulabildiğim her şeyi yiyordum.

"Demek altın çocuk geri dönmeye karar verdi?" İçeri girer girmez Jack amcamın peltek sesi karşılamıştı beni.

Altın çocuk, Jack'in bana taktığı lakaptı. İlk koruyucu ailemin bana taktığı lakaptan çok daha iyiydi, ama ses tonundan alaycı olduğunu açıkça anlayabiliyordum. Her şey, yerel gazetede beni altın çocuk olarak nitelendiren bir makale yayınlandıktan sonra başlamıştı – tabii ki hokey ile ilgili olarak. Başka hiçbir şeyde iyi değildim. Sanırım Jack amcam için çalışmak hariç. Altın çocuğunu kirli işlerini yapması için göndermekten hoşlanıyordu.

Yaralı yemek masasında oturuyordu, başının üzerinde hafifçe sallanan bir lamba vardı. Havada ucuz votka kokusu vardı. Jack'in uyuşturucu maddeleri alkol ve şiddetti. Kendi malını asla denemezdi. Bu şekilde her şeyini kaybeden çok adam görmüştü ve Jack amca bu pis yığının tepesinde kalmaya kararlıydı.

Şişeyi bana doğru itti. "İçer misin?" Küçük gözleri zaten cam gibi ve kan çanağına dönmüştü. Sıksa bir adamdı, yemekten çok içmeyi tercih ediyordu, ama alkol yüzünü rahatsız edici bir şekilde şişiriyordu. Tişörtü kirliydi ve parmakları yılların tütün kullanımından lekelenmişti. Sinsi, sıçan gibi yüzü bana dönük duruyordu.

"Ben içmem. Yorgunum. Uyumam lazım." Ondan uzaklaşıp buzdolabına doğru yürüdüm.

Jack güldü, ama sesinde eğlence yoktu. "Öyle mi? Hade Harbor'da yoruldu, değil mi? Bütün günü lüks bir kasabada aylak aylak dolaşıp, yeni koçun için kendini tatmin ederek mi geçirdin?"

Elim buzdolabının üzerinde donakaldım. Hade Limanı'nı mı biliyordu? Çok dikkatli olmuştum, ama o çoktan öğrenmişti. Kendimi zorlayarak buzdolabına uzandım ve bir şişe su aldım. Hızlıca bir yudum aldım ve sakinleşmeye çalışarak ağzımı elimin tersiyle sildim.

"Ha?" Şu anda yapabileceğimin en iyisi buydu.

Jack yine güldü. "Yani, bilmiyormuş gibi mi davranacağız? Tamam, harika. O zaman bütün gün neredeydin? Sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?"

"Bana ne için ihtiyacın vardı?"

"Beşinci Cadde'deki barın sahibi olan o pislik Lewis, ödemesini yapmadı ve ben onu çağırıp adamı dövdüm."

"Bu benim işim değil, Lewis benim listemde yok. Diğer adamların kavga edememesi benim suçum değil."

Jack beni süzdü ve aniden bir enerji patlamasıyla bardağını fırlattı. Bardağın parçaları kafamın yanındaki dolaba çarparak etrafa saçıldı. Ben kıpırdamadım bile. Artık şaşırma yeteneğimi kaybetmiştim. Bu yeteneğim çok fazla kez benden alınmıştı.

"Bana karşılık verme, evlat. Buralarda patronun kim olduğunu biliyorsun, kime ait olduğunu biliyorsun. Seni yıllarca hapse atacak kadar malın var, hokey oynayarak geçimini sağlamak bir yana. Unuttun mu?" Jack ayağa kalktı. Boyumun ve kaslarımın verdiği üstünlükten hiç etkilenmeden bana doğru yavaşça yürüdü. Tabii ki beni tehdit etmek için dövmesine gerek yoktu.

Yalan söylemiyordu; onun adına yaptığım birçok yasadışı işin kanıtı vardı. Tanıştığımız geceden itibaren, ölene kadar yok olmayacak bir dosya tutuyordu.

Ancak bu gece, öfkem tehlikeli bir şekilde yüzeye çıkmak üzereydi. Benim için önemli olan tek şeyi tehdit ediyordu.

"Bak, ben zamanımı verdim ve son on yılda sana borçlu olduğum her şeyi fazlasıyla ödedim."

"Bana olan borcun parayla ölçülemez, evlat, bunu sen de biliyorsun. Senin hayatını kurtardım. Seni o zaman almamış olsaydım, şimdi nerede olurdun?"

Öfke, suçluluk ve boğazıma kadar yükselen korku ile zorlukla yutkundum. O geceyi, sekiz yaşında hissettiğim korkuyu hissetmeden düşünemiyordum. O anda donakalmıştım, geleceğini mahvettiğini fark eden, sonsuza kadar korkmuş bir çocuk.

"Jack..." Nefes vererek söyledim.

Yaklaşarak bana karşı durdu. "Koç Williams senin geçmişin hakkında ne düşünecek sence? Ya da senin itibarın hakkında? Sen sadece berbat bir çocuk değildin, değil mi? Sen şimdi berbat bir adamsın ve senin gibi insanlar değişmez. Seni takımında, kasabasında, kızının yanında istemeyecektir... Senin gibi kötü insanları kabul eden iyi, masum insanlara kötü şeyler olur..."

Konuşmasını bitirmeden, kırılgan sabrım taşı. Onu yakaladım ve alkolle şişmiş ağır vücudunu göğsüme çekerek kendime doğru çektim.

Bunu bekliyordu, belli ki. Yumruğunda sert bir şey vardı ve ilk iki yumruğu ciğerlerimden havayı çıkardı. Onu bıraktım, eline taktığı pirinç muşta parladı.

"Beni yenebileceğini mi sanıyorsun, evlat? Hadi bakalım. Bir kez olsun görelim."

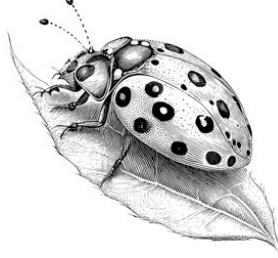
Jack geri adım attı ve diğer cebinden bir bıçak çıkardı. Benim bakışlarım bıçağın ucunda iken, bıçağı havaya kaldırdı.

"Ben kazanırsam, burada kalır ve Hade Limanı ile Koç Williams'ı kafandan çıkarırsın."

"Ya ben kazanırsam?"

Jack sadece güldü. "Olmaz." Sonra üzerime atıldı.

Lily

O GECE, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez rüya gördüm ve bu, kahvaltıda anne babana anlatacağın türden bir rüya değildi. Rüyamda yatakta yatıyordum ve üzerimde ağır bir yük vardı. Vücudum hislerle doluydu. Yanık gibi sıcak bir deri benimkine yapışmıştı. Güçlü eller bileklerimi başımın üstünde tutuyordu. Sıcak, yumuşak dudaklar boynuma doğru ilerledi.

Korkmam gerekirdi, ama korkmadım.

"Beni kızdırma, Bug," diye fısıldayan derin bir ses kulağımda yankılandı.

Ellerinden biri boğazımı sıkarak beni yerinde tuttu. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum. Ellerini üzerimde hissetmekten başka bir şey yapamıyordum, dünyayı umursamadan tüm kuralları çiğniyordu.

"Ya da yap... benim için daha eğlenceli olur."

Bu sadece bir kişi olabilirdi. Bana hiç kimse böyle konuşmamıştı. *Cayden West.*

Aniden uyandım, vücudum ateşli, ıslak ve arzuyla doluydu. Yatağımın karşısındaki ay ışığıyla aydınlanan duvara bakarak kalbimin sakinleşmesini bekledim. Sanki fırının önünde duruyormuşum ya da hafif ateşim varmış gibi tüm vücudum yanıyordu. Yapışkan alnımdan saçlarımı geriye attım ve titreyerek derin bir nefes aldım. Yataktan kayarak çıktım ve masamdan günlüğümü ve kalemimi aldım. Rühayı anlatmak onu daha gerçek hale getirdi. Cayden West. Beni yere deviren, partide sürükleyen ve

bütün bunları 48 saat içinde yapan yeni çocuk. Ve ben, Lily Williams, dokunulmaya muhtaç iyi kız, onunla seks rüyası görmüştüm.

Uykulu zihnimi boş bir sayfaya döktükten sonra, suyumu alıp bir dikişte içtim. Belki bu, ateşli zihnime biraz akıl sağlığı geri getirirdi. Neyim vardı benim?

O kurallara göre oynamaz, babanın tehditlerini umursamaz. İstediyini alır ve sana seçim şansı bile vermez.

Titredim, düşünceler zihnimin kenarlarında duman gibi kıvrılıyordu, tutunacak kadar şekillenmemişlerdi. Yine de, sadece rüyanın anısı bile vücudumu tepki vermeye zorluyordu. Artık resmîydi. Tehlikeli bir oyun oynuyordum, hiçbir çıkış yolu olmayan, sonsuz bir öfke dolu ergenlik hormonları birikintisi oluşturuyordum. Bir gün, bu birikinti taşıp taşmayacaktı ve ben tatmin edilemeyen şehvetten deliren kız olacaktım.

Yatağa geri dönüp yorganın altına girdim. Rüyamda vücudumu kaplayan ter artık soğumuştı ve titriyordum. Rüyadan uyanmış gibi vücudum titriyordu. Elimi göğüslerimin üzerinde gezdirdim. Meme uçlarım sertleşmiş, tişörtüme baskı yapıyordu. Elimi şortumun lastiğinin altına kaydırduğımda utanç ve mahcubiyet hissettim. Orası tamamen ıslak ve sıcaktı, uyluklarım bile yapış yapıştı. Kontrol etmek için elimi külotumun altına kaydırdım. *Evet. Durum kötüydü.* Kendi yetersiz keşiflerim, aşağıda yaptığım tek şeydi ve bu deneyimler çok yetersizdi. Kendime dokunduğumda iyi hissediyordum ve insan biyolojisi hakkında bunu anlayacak kadar bilgim vardı, ama kendimi orgazma ulaştıramamıştım. Bu konuda kitaplar okudum ve mümkün olduğunca bilimsel bir yaklaşım sergiledim, ama yine de orgazm olamıyordum.

Dikkate almadığım bir değişken olmalıydı. Bu geceki rüya ve vücudumun buna verdiği tepki göz önüne alındığında, bu değişkenin ne olduğu açıktı. Başka birine ihtiyacım vardı. Beni yere yatırıp benden istediğini alacak birine. Bu düşünce bile içimde taze, kaygan bir arzu dalgası yarattı. Bakire parmaklarımı klitorisimin etrafında kaydırarak daireler çizerek ovuşturdum. Her zamankinden daha iyi hissettiriyordu. Rüyayı tekrar zihnime doldurdum, Cayden'ın vücudunun benimkine değdiği ağır hissi hayal ettim, elinin boynumu tutuşunu canlandırdım. Başka seçeneğim yoktu. Ailemin kurallarını çiğnemiyordum

ve onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Bu benim suçum değildi. Islak amıma parmaklarımı daha hızlı hareket ettirdim ve ilk kez kendimi yükselirken hissettim. Belki de o ulaşılmaz orgazm sonunda benim olabilirdi.

Dışarıda bir araba kapısı çarptı, beni yataktan sıçrattı, yaklaşan orgazmım ulaşamaz hale geldi.

Bu saatte kim dışarıda olabilir ki?

Komşularımızdan yeterince uzakta oturuyorduk, komşular olamazdı. Yataktan kayarak çıktım ve perdenin arkasından baktım. Yağmur yağıyordu. Fazla bir şey göremedim. Yatak odam zemin katta, misafir odasının yanındaydı. Ailemin odası üst kattaydı.

Babam dışarıda mıydı? Karanlıkta parlayan saatime baktım. Saat sabahın üçüydü.

Merak, beni odamın güvenliğinden uzaklaştırdı. Kocaman kabarık bornozumu üstüme sararak ve gözlüğümü burnuma takarak koridora doğru yürüdüm.

Mutfakta ışıklar yanıyordu. Babam ortada duruyordu, yağmurluğu ıslaktı ve saçları parlıyordu. Annem bornoz ve terlikleriyle onun önünde duruyordu. Sessizce tartışıyorlardı. Ön kapı açıktı ve soğuk bir rüzgar odaya ve koridora esiyor, bacaklarımın etrafında dolanıyordu. Kapının hemen dışında, yağmurdan korunmak için duvara yaslanmış bir gölge duruyordu. Karanlıkta gizlenmiş bir kişi. Onun silüetinden başka hiçbir şey göremiyor olmama rağmen, gözlerinin bana dikildiğini bir şekilde biliyordum. Tıpkı o gün otoparkta, o karanlık kapüşonun parıldayan deniz mavisi gözlerini benden gizlediği gibi, saat üçte evimin önünde yağmurda duran kişinin kim olduğunu tam olarak biliyordum.

Söylediklerinin hepsini duyamıyordum, ama annem dışarıdaki gölgeye doğru çılgınca el kol hareketleri yapıyordu ve babam her zamanki gibi onu susturmak için el hareketleri yapıyordu. Birkaç dakika böyle geçtikten sonra annem öfkeyle arkasını dönüp evin içine girdi.

"Anne, ne oluyor?" diye seslendim.

"Baban sor!"

Onun keskin cevabı, neler olup bittiğini daha da merak etmeme neden oldu. Olağan dışı bir şey oluyordu.

Mutfığa yaklaştım. Babam paltosunu çıkardı, ayaklarını paspasla sildi, sonra beklenmedik misafirimiz için kapıyı açmak üzere döndü.

"İçeri gel Cayden, kendini evinde hisset," dedi babam. Koç Eric her zaman kibar ve sıcakkanlıydı. Herkes onu severdi. Kasabanın iyi adamıydı.

Cayden'in ceketı yoktu. İnce, delikli kapüşonlu sweatshirt'ü omuzlarından sırlıslılandı ve spor ayakkabıları suyla gıcırđıyordu. Bir elinde siyah bir çöp torbası vardı. Kapüşonu başındaydı, yüzü gölgede kalmıştı. Ben kapıda dururken, büyük bornozumun içinde kendimi çocuk gibi hissederken, o karanlık oval yüz bana döndü.

"Lily, Cayden bir süre bizimle kalacak," dedi babam ve bana dalgın bir gülümseme attı, bakışları annemin gittiğı yönde koridorda dolaşıyordu. "Tatlım, Cayden'a bir havlu getirir misin? Dışarıda yağmur yağıyor. Sonra onu misafir odasına götür ve düşün nasıl kullanıldığını göster. Annen uyumadan önce onunla konuşmam lazım. Cade, kahvaltıda görüşürüz, saat yedi tam."

Talimatlarını verdikten sonra Eric, sırlıslık olan Cayden'in omzuna hafifçe vurdu ve odadan çıktı. Lise koçu olan babam, itaat edilmeye alışkındı.

Cayden West bizimle mi kalıyordu?

Babam koridordan uzaklaşırken, beni ilk tanıştığımızdan beri sürekli tehdit eden çocukla baş başa kaldığım için gerginlikten kaskatı kesilmiştim.

"Havlu, Bug." Cayden'ın derin sesi beni dehşetinden uyandırdı.

"Tamam, ama sadece yere damlamayı istemediğim için," diye burnumu çekerek cevap verdim. Neden ondan etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştığımı bilmiyordum. Gözleri, soğuk kız numaramı yutmadığını söylüyordu. Varlığı beni rahatsız ediyordu. Bunu saklayamıyordum. Rüya şakaklarımda atıyordu ve yüzüm hoş olmayan bir kaşıntı ve sıcaklıkla doldu.

Cevap beklemeden döndüm ve çamaşır dolabına doğru yürüdüm. Dolap, mutfakı geçtikten sonra çamaşır odasının sonundaydı. Kapıyı açtım ve lavanta kokulu sıcak alandan birkaç havlu aldım.

Döndüm ve anında donakaldım.

Cayden tam arkamda duruyordu. Beni takip etmiş ve hem de çok yakından.

"Gelmen gerekmezdi, ben getirirdim," dedim, kıpırdanma isteğiyle mücadele ederek. Tanrım, bu çok garipti. "Al," dedim ve havluları göğsüne iterek, yanından kaçarak uzaklaştım.

O, varlığıyla odadaki havayı emip boşaltma yeteneğine sahipti. Daha güvenli bir mesafeye ulaştığımda, dönüp tezgahın arkasına yaslandım ve yeni misafirimizi izledim. Havlulara uzun bir süre baktı.

"Kurulanmak için kapüşonlu sweatshirtünü çıkarmalısın. İstersen hemen kurutucuya atayım," dedim.

Uzun bir süre hareketsiz kaldı, sonra havluları tezgahın üzerine attı ve kapüşonlu sweatshirtinin alt kısmına uzandı. Sweatshirtünü yukarı çektiğinde tişörtü de onunla birlikte çıktı.

Kendimi sapık biri olarak görmezdim, genellikle değil, ama o anda Cayden'ın vücuduna bakmaktan kendimi alamıyordum. Tamam, bazen babamı bekliyorum bahanesiyle hokey antrenmanını izlemeye gitmek eğlenceliydi, ama genellikle sadece güzel vücutları izlemek için gitmiyordum.

Cayden'ın tişörtü gövdesinden yukarı kayarak altın rengi tenini ve karnındaki gergin, sıkı kaslarını ortaya çıkardı. Uzun kolları, yanlarına indirdiğinde belirgin bir güçle şişti.

Ama gövdesindeki mor lekeleri fark edince şehvetim hızla endişeye dönüştü. Taze morluklardı. Nefesimi tuttum, elim bilinçsizce onlara doğru uzandı.

"Yapma." Sesi kırbaç gibi çınladı. Elimi göğsüne değen yerinden yakaladı, aramızdaki havaya çekip sıkıca kavradı. "Bana dokunma."

Yutkundum, gözlerindeki ciddi bakış beni olduğum yere dondurdu. Ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyordum. Cayden elimi yüzüne yaklaştırmış, parmaklarımı avuçlamıştı. Mavi gözleri bana bakıyordu, beni uzaklaştırırken aynı anda çekiyordu.

Hayır. Kırık bir erkeğe aşık olan kız olmayacağım. Hayır. Bu hikayeyi okudum ve bu olmayacak.

"Bana dokunan sensin," diye mırıldandım, o elimi cezalandırırçasına sıkmaya devam ederken.

Sert hatları olan ağzı biraz yumuşadı ve sanki nefesini tutmuş gibi göğsü aniden genişledi. Aynı anda benim de nefesimi tuttuğumu fark ettim ve çok ihtiyacım olan oksijeni içime çektim.

Cayden parmaklarımı sıktı ve bırakmak üzereydi, tam o sırada burun delikleri genişledi. Elim yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı ve beni sonsuza dek unutamayacağım bir hareketle elimi burnuna götürdü ve kokladı.

Yanaklarım kızardı. *Kahretsin.* Hiçbir zaman bir sonuca varamadığım için kendime dokunmaya pek zahmet etmezdi. Bu benim şansımdı. O gece oraya cesaret edip indiğimde, hayalini kurduğum adam ortaya çıkıp lanet parmaklarımı kokladı.

Ama aslında bir şey koklamamıştı, değil mi? *Paranoyaklaşıyorsun. Sakin ol.*

"N-ne yapıyorsun?" diye kekeledim. Yüzümün daha fazla kızaramayacağından emindim. Doğal kızıl saçlı olmanın laneti.

Cayden boğazından bir tür hırıltı gibi bir ses çıkardı. Kollarımda tüylerim diken diken oldu.

"Asıl soru, Bug, *sen* ne yapıyordun?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Elini elimden çekip geri adım attım. "Hiçbir şey yapmıyordum. Uyuyordum. Saat sabahın üçü, fark etmediysen."

Kibar bir öğretmen gibi davranmakta çok başarılıydım. Cayden parıldayan gözlerle bana baktı. Tişörtü yerine düşmüştü,

bariz dayak izlerini gizliyordu. Umurumda değildi. Yaralarını saklayıp geceleri gizlice dolaşan bir şehit olmak istiyorsa, umurumda bile değildi – tabii ailemi ilgilendirmedeği sürece.

"Sen nasıl istersen. Kurutucu mu?" diye sordu, beni daha da utandırarak; beni o kadar telaşlandırmıştı ki, neden orada durduğumuzu bile unutmuştum.

"Evet, kurutucu," diye mırıldandım ve elinden kapüşonlu sweatshirt'ü kapmak için uzandım. Yıpranmış ceketini kurutucuya tıktırdım ve kurutucuyu çalıştırdım. Kendimi daha fazla utandırmadan bu adamdan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Sana misafir odasını göstereyim," dedim, ellerimle ne yapacağımı bulmaya çalışarak. Tezgâhın üzerinde kalan havluyu aldım ve odaya doğru ilerledim. Ev sessizdi, ama annemle babamın içeride bir yerlerde tartıştıklarını biliyordum. Annem bir öğrencinin geceyi burada geçirmesinden hiç hoşnut değildi. İyi. Cayden West ile aynı çatı altında bir geceden fazla kalırsam aklımı kaçıracağımı biliyordum.

"Buyurun," dedim, misafir odasına girip ışığı açarak. Sıcak bir ışık odayı doldurdu. "Fazla bir şey yok."

"Hayır, çok," dedi Cayden, o kadar sessizce ki onu doğru duyduğumdan emin olamadım. Koridordan geçerken çöp torbasını almıştı ve şimdi onu masanın üzerine koydu. Onun kıyafetleri miydi? Neden kıyafetlerini çöp torbasına koymuştu?

Gözlerinin yüzümde olduğunu hissettim ve ne düşündüğümü bildiğini anladım.

"Tamam, koridorda duş var, kurulan ve istersen üstünü değiştir."

"Merak etme, Bug. Kendimi evimdeymiş gibi hissedebilirim." Cayden'ın sözleri beni tekrar sinirlendirdi.

Ona gözlerimi devirdim, o da karşılık olarak gözlerini kısarak

baktı. "Her neyse. Ben yatmaya gidiyorum."

"Evet, git. Az önce uykunu böldüğüm için özür dilerim." Bana alaycı bir gülümseme attı ve uzun, kalın kolunu başımın üzerine koyarak kapı çerçevesine yaslandı ve beni küçücük hissettirdi. "Daha *rahat uyumak için* yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

Sözleri kanımın yüzüme hücum etmesine neden oldu ve karnımda sıcak, kıvranan bir his belirdi.

"Yardıma ihtiyacım yok ve sana dokunmana asla izin vermem," dedim, yine telaşlanarak. Kimse bana asılmamıştı. Böyle bir şey hiç olmamıştı.

Cayden güldü, piç kurusu. "Bug, ben hayır işi yapmam. Sadece kütüphanede danışabileceğin bir kitap ya da başka bir şey önerebilirim demek istedim. Sinirlenme."

Ona kaşlarımı çattım. "Sen tam bir pislisin, biliyor musun?"

"Çok iyi biliyorum ve önceki konuşmamız hala geçerli – beni kızdırma yoksa pişman olursun."

Onun şiddetle kayıtsız tavrına karşılık verdim. "Sanmıyorum, çünkü açıkça babamın gözüne girmeye ihtiyacın var. Aslında, *beni* kızdırmasan iyi olur, yoksa pişman olan sen olursun."

Bana dik dik baktı, etrafımızdaki hava gerginleşti. Güçlü çenesindeki bir kas kıpırdadı. Beni tehdit ederken bu kadar yakışıklı olması suçtu. Gerçekten çok haksızdı.

Sonra sıırttı ve omurgamdan buz kayd, orada olan ısıyı uzaklaştırdı.

"Lillian... benimle karşı karşıya gelmek istemezsin. Bunun için fazla akıllısın. Beni tehdit etmek istemezsin, Çilli, ya da benimle savaşmak. Gerçekten istemezsin. Sonuçlarını beğenmeyeceksin."

Çilli?

Nedense, sahip olduğumu bilmediğim bir güçle, alaycı bir gülümseme takındım. "Öyle mi? Bu kadar abarttın, ama biliyorum ki sözünün arkasında duramayacaksın. Beni korkutmuyorsun, Cayden. O kalın kafana sok bunu."

Bana bir an daha baktı, mavi gözleriyle beni süzüyordu. Başını hafifçe yana eğdi. "Göreceğiz, sanırım."

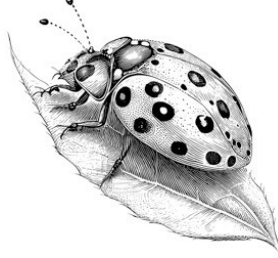
Kolunu kaldırdı, artık gitmemi engellemiyordu. Gözlerimi ondan ayırmadan geri çekildim. Beni koridora kadar takip etti, kapı çerçevesine yaslandı. Kapımı açmamı izledi ve dudaklarında bir sırıtış belirdi.

"O senin odan mı? Sanırım komşuyuz."

Nabzım hızlanırken sırıtışı daha da genişledi. Soğuk ve yırtıcıydı, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tehditkardı.

"Bunu unutma ve uslu bir kız ol."

Lily

Ertesi sabah odamdan çıkmaya cesaret ettiğimde, babam ve onun yeni hokey yıldızı gitmişti. Tanrıya şükür. Gece boyunca, koridorda en ufak bir ses duymak için uyanık kaldım. Cayden'ın tehditlerini yerine getireceğinden mi korkuyordum, yoksa getirmediğine mi hayal kırıklığına uğramıştım, tam olarak anlayamıyordum.

Uyuyakaldığımda, dün gece Cayden gelmeden önce gördüğüm aynı tür pis rüyalara tekrar daldım. Bunlar daha da kötüydü. Ertesi sabah, hayal ettiğim ahlaksız görüntüleri zihnimden silmek için günlüğüme karaladım. Belki de sonunda, zihnimi kaybetmeye başladığım, çözülmemiş ergenlik hormonlarının seviyesine ulaşmıştım. Bu her zaman olacaktı. Belki de Cayden West'in yan odada uyuması, bardağı taşıran son damla olacaktı.

Umarım bugün eve vardığımda, tüm bunlar unutabileceğim bir kabus olarak kalır.

Salı günleri antrenmandan sonra babamla buluşmam gerekiyordu. Takım sabahları antrenman ve koçluk yapıyordu, bu yüzden salı günleri babamla eve gidiyordum. Ne yazık ki kendi arabam yoktu. Babam ve ben her gün aynı yere gittiğimiz için ailem bunun gerekli olmadığını düşünüyordu. Eminim bunu, gelecek yıl HHU'ya gitmem ve evde yaşamam hayallerine de dahil etmişlerdir.

Hey, iyi tarafından bak, HHU'ya gidersen ve her sabah evden arabayla okula gidersen bu rutin devam edebilir.

Kaliforniya'daki hayalimdeki okula erken kabul için gönderilen kabul e-postasının gelmediğini düşünerek, hayal kırıklığıyla buz pistinin merdivenlerinden aşağı indim. Burada ne kadar sevilmediğimi düşününce, hayalimdeki okul bir yana, başka birinin beni isteyeceğini neden beklediğimi bile bilmiyordum. Kabul görevlisi muhtemelen başvurumu görmüş ve gülmüştü.

Pistin boş olduğunu görünce, dönüp babamın ofisine doğru yürüdüm. Soyunma odalarının dışındaki koridorda yürürken, takımın giyinme seslerini dışarıdan bile duyabiliyordum. O çocuklar hiçbir şeyi sessizce yapamıyorlardı. Babamın ofisine koştum, kapıyı hafifçe çaldıktan sonra içeri girdim.

Oda karanlıktı, ama özel banyo ve duşa açılan koridora benzeyen bağlantı odası Noel ağacı gibi aydınlıktı. Hade Harbor Lisesi'nin süperstar koçuna sağladığı ayrıcalıkların sonu yoktu... iyi bir maaş dışında, öyle görünüyordu.

Babamı burada bekleyecektim. Oyuncuların yakında geçeceği koridordan daha güvenliydi. Cayden West de ortada olduğu için, onlarla karşılaşmak istemiyordum.

Özel banyonun kapısı açıktı ve ani bir hareket gözümü çekti. *Bir dakika, içeride biri mi var?* Kapıyı kapatmayı unuttuğu için babama bağırarak üzereydim ki, gölge tekrar açıklıktan geçerek bir insan şekline dönüştü. Babam değildi.

Cayden küçük banyo aynasının önünde duruyordu, buhar parlak teninden yükseliyordu. Üstü çıplaktı ve sadece beyaz bir havlu kalçalarını örtüyordu. Yansımasına bakıyordu ve konsantre bakışları bana onun günahkarca seksi görüntüsünü izleme fırsatı verdi. Dün gece bakacak fazla zaman olmamıştı. O adamdan şimdiden nefret ediyor olabilirdim, ama onun güzel olduğunu inkar edemezdim.

Beklemediğim şey ise hasarın boyutu oldu. Meğer dün gece sadece bir kısmını görmüşüm. Gerçek çok daha kötüydü.

Kaburgalarının bir tarafında mor ve mavi izler çapraz çapraz izler halinde kümelenmişti. Kollarında birkaç dövme vardı ama yeterince yakın değildim, ne olduklarını anlayamadım. En dikkat çekici olanı, omuzlarının ve kollarının üst kısmındaki kalın yara izleriydi.

kötü dikişlerle daha da kötüleştirilmiş gibi görünüyordu. Bir tarafında, derisinin dokusuna işlenmiş beyaz yara izleri vardı. Harfler miydi? Harfe benzeyen birkaç şekil seçebildim: *w-o-r*. Diğer harf görünmüyordu. Daha iyi görebilmek için başımı eğdim.

Yaklaşmış mıydım? *Kahretsin*. Sırt çantamın yan cebinde sıkışmış su şişesi kapıya çarptığında odaya yaklaştığımı fark ettim.

Cayden dondu. Önceden pek hareket etmiyordu, ama sesi duyunca, uzun boylu vücudu ürkütücü bir sessizlikle kaplandı. Gözleri aynada benimkilere kilitlendi.

"B-babamı arıyorum," dedim zayıf bir sesle.

Gergin görünüyordu, elleri tezgahın üzerinde yumruk haline gelmişti. "Sen... iyi misin?" diye sorduğumu duydum.

"Sırtın..."

Bir insanın bu kadar hareketsiz kalabileceğini bilmiyordum. Gözlerine karanlık çöktü, ben de bakışlarımı ondan kaçırdım. O bakışta mavi öfke ve gelecekteki acının habercisi vardı.

Onu gözetlememden hoşlanmamıştı.

Görölmekten hoşlanmamıştı.

"Neyse, ben dışarıda beklerim," diye mırıldandım ve geri çekildim.

Cayden doğrulmuştu ve ben kapıya ulaştığımda yarı dönerek gözleri her hareketimi takip etti.

O anda kendimi mikroskop altındaki bir böcek gibi hissettim.

Yüzüm kızardı, sendeledim ve ofisten koşarak çıktım. Kamyonete kadar durmadım.

Akşam yemeğine kadar odamda saklandım. Eve dönüş yolu gergin geçmişti, ama babam fark etmemiş gibiydi. Arka koltuğa çöküp görünmez olmaya çalıştım, ama yine de Cayden'in dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

Yine buradaydı, yan dairede, ve bu sefer her zamankinden daha korkutucu olacaktı. Bunu hissedebiliyordum. Onun sırtına bakarken ve o korkunç yara izini gördüğümde, gözlerinde alaycı ya da hafif bir ifade yoktu. Artık gerçekten onun kara listesindeydim.

Annem akşam yemeğine gelmem için bağırıncaya kadar odamda volta atıp tırnaklarımı ısırdım. Odadan dikkatlice çıktım. Hiçbir ses duymadım. Belki Cayden mutfaktaydı. Yedek odanın önünden koşarak geçtim ve nefes nefese mutfağa vardım.

Cayden bulaşık makinesinden bir kase çıkardıktan sonra doğruldu. Annem lavabonun önünde durmuş ellerini kuruluyordu ve bana gülümsüyordu.

"Harika, geldin. Hadi yemeğe."

"Okulda günün nasıl geçti?" Babam, akşam yemeği sohbetini başlatmak için her zamanki sorusunu sordu.

O gece, Cayden'dan gözlerimi alamıyordum. Herkes onun burada olmasını tamamen normalmiş gibi davranıyordu. Yabancı bir adam, bizim evimizde, yemek masasında oturuyordu. Beni karanlık bakışlarla izliyordu.

"İyiymiş. Normal," diye mırıldandım, Cayden'ın sıcak bakışlarından kaçarak tabağıma bakmaya başladım.

"Normalse iyidir. Lily tüm derslerinden A alan bir öğrenci," dedi annem Cayden'a övünerek.

"Öyle mi? Aferin, son sınıf zor bir yıl."

Cayden'a bir bakış attım. Maskesi yüzünde sabit duruyordu. Soğuk bir nezaket. Ailem buna kanıyordu.

"Sen de yoluna girebilirsin." Babam Cayden'a gülümsedi. "Hade Harbor harika bir okul. Tabii ki odak noktan hokey olmalı, ama akademik olarak Midnight Falls'ta geçirdiğin son sınıftan çok daha iyi bir son sınıf geçireceksin."

Cayden Midnight Falls'tan mıydı? O kasaba, yaklaşık bir saat uzaklıkta, kötü şöhretli bir yerdi.

"Teşekkürler, Koç. İnanın bana, bu fırsatı en iyi şekilde değerlendireceğim." Cayden abartılı konuşuyordu, ama ben buna kanmıyordum.

"Eğer istersen, Lily sana derslerinde yardımcı olabilir. O gerçekten çok akıllı bir kız," diye annem lafa karıştı.

"Anne!" Ona dehşetle baktım.

Cayden güldü. "Zaten burada olacağım, o yüzden teklifini kabul edebilirim."

Onun sözleriyle sessizlik çöktü. *Zaten burada olacak mı?*

Babamın yanına döndüm. Kendisinde bastırılmış bir heyecan vardı. O bakışı tanıyordum. Uzun zaman önce güvenmekten vazgeçtiğim bir bakıştı. Hafta sonu boyunca çalışacağı ya da uzak bir maçta bir çocuğu izlemek için aile gezisini kaçıracağını gösteren bir ifadeydi.

Annemin yüzüne bakarak bir ipucu aradım. Gözleri parlıyordu. Endişeli ama heyecanlı görünüyordu.

"Cayden, biraz daha ye. Antrenman için enerjiye ihtiyacın var." Patates püresi kasesini ona doğru itti.

"Baba, neler oluyor?" Sesim kafamın içinde çok yüksek çıkmıştı.

Babam annemin elini tuttu ve birbirlerine baktılar. Karnımda bir korku hissettim. Bu iyiye işaret olamazdı. Cayden çok kendinden emindi ve annem çok gergindi.

"Lily, resmiyet kazanmadan önce sana söylemek istedik... Ailemiz için çok önemli bir karar verdik."

Annem saçlarını geriye doğru düzeltti. "Tatlım, farkında mısın bilmiyorum ama baban bu yıl ulusal yarışmayı kazanma şansı çok yüksek. Bildiğin gibi, kazanırsa HHU'da iş garantisi var," dedi.

Bu taktiği hemen anladım.

Babam sözü devraldı. "Ama kazanmak için yardıma ihtiyacım var. Bu adamın yardımına ihtiyacım var," dedi ve Cayden'a başıyla işaret etti.

Onun gözlerinden kaçınmaya çalıştım. Şu anda yapabileceğim tek şey, çenemi kapalı tutup, olacaklara itiraz etmemekti.

"Cade eski okulunda oynayamaz. Bu israf olur ve onlar da bir yere varamazlar. Ayrıca, aramızda kalsın, onun yaşam koşulları pek iyi değildi," diye devam etti babam.

Cayden'in yumruğunun tabağının yanında sıkıldığını gördüm.

"Peki, tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye patladım, gerilim kalbimin hızla atmasına neden oluyordu.

"Bu, Cayden'in bizimle kalacağı, onu evlatlık alacağımız anlamına geliyor... sadece okul yılı sonuna kadar."

Şaşkınlığım hızla dehşete dönüşürken, umut dolu gözlerle anne babama baktım.

"Yani, bir yıl boyunca burada mı yaşayacak?" diye sordum, sesimde histeriyi gizlemeye çalışarak.

"Evet, ulusal yarışmayı kazanıp burs alana ve ikimiz için de yerel tarihe geçene kadar," dedi babam, kocaman bir gülümsemeyle.

"O, evlatlık çocuk olmak için çok yaşlı!" diye suçladım.

Annem bana uyarıcı bir bakış attı. "Tabii, yaşı neredeyse dolmak üzere. Siz neredeyse aynı yaşıtasınız... ama o zaten koruyucu aile yanında. Doğum gününe bu kadar yakın bir zamanda yeni bir düzenleme yapmak alışılmadık bir şey, ama herkes kabul ederse... okul yönetimi de memnun olur ve Cayden Hade Harbor takımında oynayabilir."

"Ama ben kabul etmiyorum!" Artık ayağa kalkmıştım. Panik zihnimin kenarlarında dolanıyordu. Tam bir çöküşün eşiğindeydim.

"Lil, sakın ol. Bunun büyük bir haber olduğunu biliyorum. Bir dakika düşün."

Babamın sesi genellikle beni rahatlatırdı, ama bugün tam tersi bir etki yarattı. O kadar kararlıydı ki, beni korkuttu.

Babam ayağa kalkıp beni kucaklarken Cayden'a bakmamaya çalıştım, ama gözlerim onun gözleriyle karşılaşmaktan kendini alamadı. Bakışlarındaki karanlık ve tatminkar ışıltı beni iliklerime kadar ürpertti.

Ayağa kalktı, fit vücudu alçak sandalyeden çevik bir hareketle çıktı. Kız gibi gülen annemi kucaklamak için yanına geldi ve babam onun omzuna bir şaplak attı, ikisi de memnun bir gülümseme paylaştılar.

Bana ulaştığında, kaçma dürtüsüyle mücadele ederek geri

çekildim. "Yeni kardeşine sarılmayacak mısın?" diye beni kışkırttı.

O bana doğru eğilip tek elle sarılmaya çalışırken, ben kollarımı göğsümün üzerinde sertçe kavuşturdum.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin, Lillian. Ailene gülümse, üzüldüğünü düşünmelerini istemeyiz." Ailemin duymayacağı kadar alçak sesle konuştu.

"Senden nefret ediyorum. Sen bir psikopatsın ve yakında herkes bunu görecektir," diye sahte bir gülümsemeyle dişlerimin arasından çıkardım.

"Hayır, bence görmeyecekler. Çoğu insan o kadar akıllı değil... Bence bu senin yükün olacak ve sen henüz benden nefret etmiyorsun. Henüz değil." O geri çekildi ve bana, daha önce hiç tanışmamış olsaydık kalbimi durduracak kadar çarpıcı, çarpık bir gülümseme attı. Sonra her şeyi mahvetti. "Ve yakında nefret edeceksin."

Cayden

WILLIAMS AİLESİ erken yatmıştı. Bu bana çok uygun bir durumdu. Yedek odada yatıp tavana bakarak bekledim. Hayır, artık yedek oda değil. *Benim odam.* Sade, küçük bir odaydı, lüks bir yanı yoktu, ama daha önce hiç bilmediğim bir şekilde hoştu. Zemini lekesiz bir halı kaplıyordu ve mobilyalar pürüzsüzdü, sigara yanıkları veya çizikler yoktu. Gerçek bitkiler odanın çeşitli yerlerine dağılmıştı ve duvarlarda çerçeveli aile fotoğrafları asılıydı. O, şimdiye kadar uyuduğum en güzel yerdı.

Koruyucu aileye verilmek, beni takıma almak için uydurulmuş zayıf bir bahaneydi, ama geçmişimi düşünürsek, işe yarayabilirdi. Kimse kötü adam gibi görünmemesi için, bu durum hakkında kötü konuşmasını engelleyecek kadar acınası bir durumdaydım.

Eric Williams, gerçek kötü adamı evine aldığından, ona anahtar verdiğinden ve kızının hemen yanında uyumasına izin verdiğinden habersizdi. Hırs tehlikeli bir şeydi. Williams, dünyaca ünlü HHU'da o işi istiyordu ve bu, Lillian için oluşturduğum tehdidi görmesini engelliyordu. Küçük, masum Lillian. Onun tatlı kokulu amına dokunduğu tereddütlü dokunuşunun, hayatında hissettiği tek dokunuş olduğuna bahse girerdim. Takımdaki çocuklar, koçun isteğine karşı gelip, ne kadar sevimli olursa olsun, ona bir şey yapmazlardı.

Benim böyle bir kısıtlamam yoktu.

Kahretsin, koç onu savunmasız ve çok yakınımnda bırakarak, onu almam için resmen yalvarıyordu. Peki ya Lily? O da akıllı küçük ağzı ve büyüleyici gözleriyle bunu istiyordu.

Daha önce bana bakışlarını hatırladığımda gerildim, sefil vücudumdaki her acınası izi ve yara izini görmüştü. Kelimeyi okumuş muydu? Emin değildim. Muhtemelen okumuştı. Okumuş olsun ya da olmasın, bir şey açıldı... Ona bu ilişkide kimin güçlü olduğunu göstermenin zamanı gelmişti. Onu yerine koymanın zamanı gelmişti, tercihen ayaklarımın dibine. Küçük Lily, önümde diz çökmüş, kocaman yeşil gözleri fal taşı gibi açılmış, çilli teni kızarmış halde, dolgun dudaklarının arasına girerken çok güzel görünecekti.

Yatakta kıpırdanarak bu düşünceyle sertleşmeye başladım. Neyim var benim bilmiyordum. Kızlar beni hiç ilgilendirmezdi. Kendilerini bana ve hokey takımının diğer üyelerine utanç verici bir şekilde atarlardı. Alaycı gülümsemeler ve kışkırtıcı dokunuşlar beni hiç etkilemezdi. Hatta midemi bulandırırıldı.

Dokunulmaktan hoşlanmıyordum. Aslında dayanamıyordum.

Beyazlatılmış dişleri ve sahte utangaçlığıyla bir sarışının bana dokunması düşüncesi beni tiksindiriyordu. Her şeyden çok, bu beni ciddi şekilde soğutuyordu. Öğle yemeğinde porno yıldızı özentisi kızların lolipop yalamasını izlerken ya da sınıfta bir şey düşürmüş gibi yapıp belinden eğilerek kıçlarını sergilerken omuzlarının üzerinden alaycı bakışlar atarken, uygunsuz zamanlarda sertleşmekten endişelenen türden bir adam değildim. Bunların hiçbiri beni tahrik etmezdi.

Ama Lillian Williams'ı düşünmek, elbiselerinden çıkmış, gözlükleri, çilleri ve kütüphaneci enerjisiyle, elini pamuklu külotunun içine sokmuş halde yatakta uzanmış halini düşünmek, beni her türlü heyecana boğuyordu.

Amcamın işinde, borçlarını ödemek için kadınlar bana sayısız müstehcen teklifte bulunmuştu. Karanlıkta sunulan çaresiz, sefil teklifler. Hepsini reddetmiştim. Jack bana gülmüş, bana her türlü hakaret etmişti. Sarhoşken ve en dürüst olduğu anlarda bana söylediği sözler aklımdan çıkmamıştı.

"Sen normal kadınlar için çok berbat bir adamsın, altın çocuk. Önce fahişe annen, sonra da seni onlara soktuğu çift ve sana

yapmaktan hoşlandıkları şeyler... Hayır, artık asla normal olamazsın. O tren kaçtı."

Ona asla itiraf etmedim, ama haklıydı. Asla normal olamayacaktım ve denemekten vazgeçmişim.

Yataktan kalkıp kapıya gittim, kapıyı aralayıp bir süre dinledim. Evin geri kalanında sessizlik hakimdi. Merdiven sahanlığında bir saat tik tak ediyordu, ama Lily'nin odasından hiçbir ses gelmiyordu. Odamdan çıkıp onun odasına doğru yürüdüm.

Kapı kolu dokunmamla kolayca döndü. Neyse ki bu evde kilitli kapı yoktu, kilitli olsaydı da açamazdım. Böylesi daha hızlıydı. İçeri girdim ve arkamdan kapıyı sessizce kapattım.

İlk önce koku çarptı. Karamel ve vanilya kokusu, hafif tuz ve çam kokusu vardı. Lily'ydi. Beckett'in partisinde ona her yaklaştığımda, bu koku duyularımı doldururdu. O kadar temiz kokuyordu ki, doyamıyordum. *Saf.* Ağzımın suyu akıyordu.

Uzun bir süre hareketsiz durup gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim, sonra hareket ettim. Önce yatağa yaklaştım. Lily, yorganın altında küçük bir siluet gibiydi. Fazla bir şey göremedim. Uyuyor gibi görünüyordu, ben de masasına gittim. Mümkün olduğunca sessizce, aramaya başladım. Lillian Williams çok iyi bir kız olabilir, ama sakladığı bir şey olduğuna bahse girerdim.

Onunla eşit şartlarda mücadele edebilmek ve onun yanında kendimi güvende hissedebilmek için ona karşı bir kozum olması gerekiyordu. Bunu elde edene kadar durmayacaktım, bunun için kendim yapmam gerekse bile.

Önce masasındaki tüm çekmeceleri kontrol ettim. Gerçekten de tam bir şeref öğrencisiydi; hiç bu kadar çok ekstra kitap ve A+ notlu ödev görmemişim. Böcek çizimleri – karalamayı seviyordu – ve arkadaşı Eve'e yazdığı notlar buldum, ama ilginç bir şey yoktu. Sonra sırt çantasını aradım, o da boş çıktı. Yatağa doğru ilerledim ve sessizce dizlerimin üzerine çöktüm, yatağın altına baktım. Eski bir peluş oyuncak ve koşu şortu gibi görünen bir şey tekmelenmişti. Başka bir şey yoktu. Topuklarımın üzerine oturdum ve önümde masumca uyuyan kızı düşündüm.

Gerçekten bir koz elde etmek istiyorsam, battaniyeyi çekip, büyük tişörtünü yukarı çekip vücudunun fotoğraflarını çekebilir ve bunları onu susturmak için kullanabilirdim.

Bu bir fikirdi ve kullanmaktan çekinmeyeceğim bir fikirdi, ama tatmin edici gelmiyordu. Gerçek değildi ve ben gerçek bir şey istiyordum. Bu kızın dünyadan sakladığı şeyi bilmek istiyordum. Kimse bu kadar temiz ve mükemmel olamazdı. Kimse.

Elimi yatağa koydum ve eğildim, başımı eğip boynundaki parfümün kokusunu derin bir nefesle içime çektim. Saçları yastığım üzerine saten kurdeleler gibi yayılmıştı ve ben onları okşadım. Hayatımda dokunduğum en ipeksi şeydi. Kokusu burnumu doldurdu.

Siktir. Çok güzeldi.

Kokusu kafama dolduğunda tüm vücudum gerildi ve bir an başım döndü. Bu oda, filmlerde gördüklerimden çok farklıydı. Temiz ve sigara kokusu yoktu, sıcak ve rahattı, beni içimi acıtacak kadar sağlıklıydı. Böyle güvenli bir ortamda büyümek nasıl bir şeydi? Böyle sevilmek? Bunu asla bilemeyecektim.

Yaklaşırken elimi yastığın altına soktum. Boynunun derisi o kadar güzel kokuyordu ki, tadına bakmak zorunda kaldım.

Tam o sırada, parmaklarım sert bir nesneye dokundu. Heyecanla uzanıp nesneyi yavaşça çıkardım.

Bir günlük.

Büyük ikramiye.

Bir saat sonra odama geri döndüm. Günlüğü okurken yerimden kıpırdayamamıştım. Onu çalmalıydım, ama içindekiler beni oraya çivilemişti. Ne de olsa, birinin nefret ettiği kişinin zihninde kahraman olmak her gün olan bir şey değildi.

Kapıyı kapatıp kilitleyebilmeyi dileyerek yatağa uzandım. Telefonum titreyerek bir mesaj geldi, hemen baktım.

Altın çocuk, geçen gecekin bedelini ödeyeceksin. Senin için yaptığım onca şeyden sonra, benden bu kadar kolay kurtulamazsın. Yakında görüşürüz.

Lanet olası Jack. Bana bıçakla saldırdığında onu öldürmeliydim, ama kendime bir daha asla öldürmeyeceğime söz vermiştim. İki ölüm, kimsenin ruhunu ağırlaştırmaya yeterdi.

Onun yerine, onunla dövüştüm, onu dövdüm ve oradan kaçtım, sonra da Koç Williams'ı aradım. O anda gelip beni almayı teklif etmeseydi, geri dönüp sevgili Jack amcayı bir kez ve sonsuza kadar halledebilirdim.

Mesajı kapattım ve fotoğraf uygulamasını açarak az önce okuduğum günlük sayfalarını izledim. *Kahretsin*. Lily'nin günlüğünü okumanın etkisine hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Kesinlikle hiçbir şey. Yeni üvey kız kardeşim için içimde daha önce filizlenen sapkın bir ilgi varsa, şimdi tamamen başka bir şeye dönüşmek üzereydi.

Takıntı, saf ve basit.

Onun güzelce karalanmış sayfalarının fotoğraflarını hızlıca çevirdim. Diğer elimle kot pantolonumu açtım. Onun güzel kokulu odasına girdiğim andan beri acayip sertleşmişim ve bir saniye daha dayanamazdım. Kot pantolonumu ve boxerımı kalçalarımın altına indirdim ve sikimi avuçladım. Kafamın içinde onun sesini, yazdıklarını okurken duyabiliyordum.

*Dün gece onu rüyamda gördüm. Onun olduğunu biliyorum. Biri bana bunu sorarsa inkar ederim ama burada inkar edemem. Cayden West'in beni tuttuğunu ve içime girdiğini gördüm ve hiç olmadığım kadar ıslak bir şekilde uyandım. Bu normal **mi**?*

Elimi sikime götürdüm, başını daireler çizerek okşadım ve sonra aşağıya doğru kaydırđım. Lily'nin küçük bakire amcığının olacağını hayal ettiğim gibi sıkıca tuttum.

olacağını hayal ettiğim gibi.

Beni yere bastırıyordu, eli boğazımı sıkıca sıkıyordu. Gözlerimin önünde yıldızlar parlıyordu, ama kulağıma gelen nefesi sabitti. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Bana sadece iyi hissettireceğini biliyordum.

Sadece bu cümle bile penisimden ön sıvı akmasına neden oldu. En son ne zaman biri bana güvenmişti? Hem de Lily gibi mükemmel ve özel biri? Boğazımdan düşük bir inilti çıktı. Kendimi tutamadım. Penisimi kökünden ucuna kadar tembelce okşadım, kalçalarımı hafifçe hareket ettirerek.

Beni her yerimden okşadı; parmakları sertti ama çok iyi hissettiriyordu. Sonra bacaklarımın arasına girdi ve teni çok sıcaktı. İçime girdiğinde o kadar büyüktü ki nefes alamıyordum. Elini ağzıma kapattı ve ses çıkaramadım. Çığlık atabilirdim ama kimse duymazdı. Tüm kuralları çiğniyordu ve ben dahil kimse onu durduramazdı.

Siktir. Boşalacaktım. Lily'nin rüya günlüğünü okurken karnıma boşalacaktım ve bu şimdiye kadar yaşadığım en sert boşalma olacaktı, bunu hissedebiliyordum. Daha hızlı okşadım.

*Beni yatağa sertçe becerirken kulağıma fısıldadı. Bana onun için iyi olduğumu ve mükemmel olduğumu söyledi. Bana hiçbir şey yapamayacağımı söyledi. Kimsenin onu durduramayacağını, bizi kimin gördüğünün umurunda olmadığını, beni istediği zaman ve istediği yerde alacağını, **benim** onun malım olduğumu, canı ne zaman isterse sikebileceğini söyledi. Beni spermle doldurup öylece okula göndereceğini, böylece herkesin **benim** ona ait olduğumu bileceğini söyledi.*

Kendimi kaybediyordum. Lily'nin hayal gücünün mutlak, şok edici pisliği beni ileriye itiyordu ve artık hiçbir şey beni durduramazdı.

*Vücudumu kendi zevki için kullandı, beni sertçe aldı ve tekrar tekrar onun penisine boşalmaya zorladı. Beni defalarca boşalttı, beni bastırarak titreyene kadar zirveye çıkmaya zorladı ve bir daha **orgazm** **olamayacağımı** **düşündüğüm anda***

*bir orgazm daha kaldıramayacağımı
düşündüğümde, o da boşaldı, beni doldurdu, tıpkı
söz verdiği gibi. Spermi içimde çok sıcaktı –
çok gerçekçiydi.*

Ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim bir iniltiyle boşaldım. Sıcak sperm fişkıarak elimden ve karnımın üzerine sıçradı, beni beyazla kapladı. Penisim kontrolsüz bir şekilde titreyerek elimden fırladı ve testislerim olabildiğince yukarı çıkarak tamamen boşaldı, temizlenmek için duşa girmem gerekecekti. Elimi kaygan penisimde birkaç kez daha yukarı aşağı pompaladım, ta ki sadece damlalar kalana kadar, uçumdan sızan ve devam edemeyecek kadar hassas olan damlalar. Hiç bu kadar doygun hissetmemiştim – kaslarım gevşerken yatakta rahatladım – Lily'nin odasından aldığım tek şeyi cebimden tembelce çıkardım.

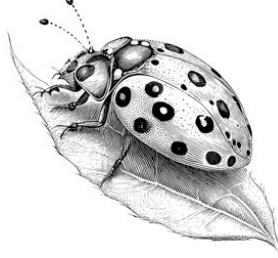
Pamuklu külot giyeceğini biliyordum. Bunların üzerinde minik mikroskoplar vardı. Çok sevimli ve giyilmişlerdi. Kokuları muhteşemdi. Onları yüzüme bastırıp derin bir nefes aldım, sonra karnımdaki ve elimdeki sperm temizlemek için kullandım.

Yarımdan itibaren Lily Williams, sonunda ona karşı bir kozum olduğunu anlayacaktı. Küçük güç mücadelemizin bittiğini ve benim kazandığımı fark edecekti.

Onun kışına sahiptim ve artık günlüğünü okuduğuma göre, geri kalanını da ele geçirmeyi ve tadını çıkarmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Merak etme, Çilli, tüm hayallerini gerçekleştireceğim.

Lily

Uyanamadığım bir kabusta yaşıyordum.

Dün gece, yüzlerce kez aileme gidip kararlarını gözden geçirmeleri için yalvarmayı düşündüm. Cayden'ın bana karşı ne kadar saldırgan davrandığını ve beni nasıl tehdit ettiğini babama anlatmayı düşündüm. Ama kanıtım yoktu ve babamın geleceği ve hayalleri bu kibirli psikopatın elindeydi. Onun için feda ettiğim hayaller.

Sabah, pes etmiş ve depresif bir halde, koridordan mutfığa doğru yürüdüm, yedek odanın artık düşman bölgesi olduğunu bir an için unuttum.

İki adım attım, sonra güçlü eller beni yakaladı ve içeri sürükledi. Cayden kapıyı çarptı ve beni kapıya itti, çarpma o kadar şiddetliydi ki nefesim kesildi. Öksürdüm, kendi paniğimle boğulurken eli ağzıma kapandı ve itirazlarımı içeride tuttu.

"Günaydın, küçük kardeşim."

Duştan yeni çıkmış, üzerimde dikiliyordu. Sabun ve hanımeli gibi tatlı bir kokusu vardı. Kısa siyah saçları hala ıslaktı ve ben onun güzel yüz hatlarına hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım: dolgun dudakları, yüksek elmacık kemikleri, güçlü çenesi, ona asil bir hava katan kanatlı siyah kaşları. Onun gibi görünen ve kokan birinin içinde böyle bir kötülük saklayabilmesi çok rahatsız ediciydi. Güzelliği sadece bir maske gibiydi.

"İyi uyudun mu?" Elini çekmeye çalışırken bana sırrı o biliyor gibi sırttı. "Birlikte yaşayacağımıza göre temel kuralları belirlemeliyiz diye düşündüm. Birbirimizi rahatsız etmek istemeyiz. Kardeşler kavga etmemeli."

Alaycı sesi beni demir gibi göğsüne itti. Tısladı ve sadece daha da yaklaştı. Kalçaları benimkileri kapıya bastırdı. Kot pantolonunun kenarı göbeğime bastırıyordu, rahatsız edici ve garip bir şekilde samimi bir hareket.

O kadar yaklaşmıştı ki, ellerim göğsüne sıkışmış, artık mücadele edemiyordum. Sadece dokunuyorduk.

"Bak ne yapacağız. Dinliyorsan başını sallla." Onaylamış gibi başımı yukarı aşağı salladı. Üzerimde dikilmiş, her zamankinden daha korkutucu görünüyordu.

"Okulda gördüklerini kimseye anlatmayacaksın. Unutacaksın. Yüzü yaralı ve yaralı yeni çocuk hakkında kimseye çenenin açma. O yara hakkında kimse bir şey söylese... Senin yaptığını anlarım."

Ona baktım. Yüzü dikkatlice ifadesizdi, sanki duygularını derinlerde saklıyordu. Bunun hepsinin bir oyun olduğunu düşünmeye başlamıştım. Görünmekten ve savunmasız kalmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden umursamayan bir adam gibi davranıyordu. Ama ben umursadığını düşünüyordum. Çok umursadığını düşünüyordum.

"Eğer biri öğrenirse... Sorumluluk sana kalır. Bunun anlamını anlıyor musun?"

Yutkundum ve gözleri boğazıma indi. Boynumu izliyordu, hareketlerim onu büyülemiş gibiydi. Yavaşça elini ağzımdan çekti ve konuşmama izin verdi.

"Hiçbir şey görmedim."

Gülümsedi, ama gözleri soğuktu. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

"Benim için önemini abartma. Seni arkandan konuşacak kadar umursamıyorum." Bana alan lazımdı, nefes alamıyordum.

çok yakındı ve çok güzel kokuyordu. Vücudu her yerinde çok güçlüydü. Bu çok etkileyiciydi.

"Öyle mi?" Sesi ürkütücü derecede yumuşaktı.

İnatla köprücük kemiğine baktım. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tuttu ve yüzümü yukarı kaldırarak fırtınalı bakışlarıyla gözlerime bakmaya zorladı.

"Beni hiç düşünmüyorsun... Bana bunu mu söylüyorsun, Lily?"

"Neden düşünsem?" Onun cazibesinin tuzağına düşmüş, nefes nefeseydim. Bu adam bir sihirbazdı. Yumuşak sesi ve dokunuşuyla, tehditlerini ve sert tavırlarını unutturmayı başardı. Bunun tek açıklaması sihir olabilirdi.

Dudaklarımı ıslattım ve gözleri bu harekete takıldı. Cayden'a bu kadar yakın olmak beni her yerimden kızarttı, sanki derim büzülüyormuş gibi hissettim ve onu soyup atmak istedim.

"Ama burada olmanı istediğimi söylemeyeceğim. Kalacak başka bir yer bul. Hellions'da oynaman umurumda değil, sadece hayatımdan çık."

Cayden'ın ağzı yine tembel bir gülümsemeye gerildi, ama bu seferki daha eğlenceli görünüyordu.

"Hayır, sanmıyorum. Uyandığında, uyuduğunda burada olacağım... Sanırım sen ve ben birbirimize daha da yakınlaşacağız, buna alışsan iyi olur."

"O zaman babama her şeyi anlatacağım. Beni nasıl tehdit ettiğini, nasıl tuttuğunu... şu anda yaptığını... hepsini!"

Cayden korkusuzca başını salladı. "Eğer mecbur hissediyorsan yap. Ama yaparsan, terfisini unutabilirsin. Yaşlanıyor, ya batacak ya çıkacak. Sanırım Hade Harbor Lisesi'nde kalmaktan memnun olacaktır... Lise koçu da üniversite koçu ile hemen hemen aynıdır, değil mi?"

Boğazıma bir güçsüzlük hissi çöktü ve ağlamak istedim.

Cayden'ın sırtışı yırtıcı bir hale dönüştü, eğilip yüzünü boynumun kıvrımına dayadı ve derin nefes aldı. "Merak etme, bu senin vereceğin bir karar değil. Ben senin için vereceğim, Lil. Sen bunu seviyorsun, değil mi?"

Soğuk bir ürperti tüm vücudumu kapladı. *Neyden bahsediyordu bu adam?*

"Açık konuşayım, Kaliforniya'yı ve sevgi dolu ama boğucu ebeveynlerinden kaçmak istediğin için ne kadar suçlu hissettiğini biliyorum. Onların boğucu sevgisine ne kadar kızdığını çok iyi biliyorum."

"Nasıl..." diye başladım ama sözlerimi keserek sustum. *Günlüğüm*. Bunu bilmesi için tek yol buydu. Cayden'in bir yıl boyunca yanıma taşınmasının stresıyla dün gece bunu hiç düşünmemiştim. Saklamamıştım. Hiçbir şey yapmamıştım.

Cayden geri çekildi, gözleri yüzüme sabitlenmiş, duygularımı içime içiyordu. Yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğildi. Ondaki kaçış yoktu.

"Günlüğümü okudun," diye çıkardım ağzımdan. Histerik bir çılgılık patlamak üzereydi. Kanım panikle kaynamaya başladı. Sonra aklıma yeni bir düşünce geldi. Kaliforniya'yı okuduysa, çok şey okumuş olmalıydı, belki son yazdıklarını bile... rüyalarımı.

Gözlerim büyüdüğünde, farkına vardığımda o güldü. "Evet... Hepsini okudum.

Çok ilginçti, bu yıl okuduğum en iyi şeydi."

Aşağılanmış hissini yuttum. Şu anda bunun beni ele geçirmesine izin veremezdim. "Yani, ben uyurken odama girip eşyalarımı karıştırdın mı? Delirdin mi sen?"

Cayden güldü. "Şimdi anlıyorsun. Odana girdim, eşyalarını karıştırdım ve o çarpık kafanın içine biraz göz attım. O şeyleri gerçekten seviyor musun? Seni tahrik eden şey o mu?"

Sözlerim boğazımda düğümlendi, yüzüm nükleer seviyelere kadar kızardı. Günlüğüm, sıradan hayatımda asla yaşayamayacağım çılgın şeylerle ilgili rastgele rüyalarla doluydu. Diğer kızların kasabada koşarken, ne olursa olsun seni yakalayan bir adam tarafından kovalanmayı hayal etmediklerinden emindim, ama belki de hayatlarında bir tür özgürlükleri vardı. Belki de iyi kız, notları hep 10 olan, başka seçeneği olmayan bir kız olarak yetiştirilmemişlerdi. Belki de ebeveynlerinin başarısız hayallerinin yükünü omuzlarında taşıyorlardı.

Harika, şimdi de sapıkça bakire hayal gücüm için aşırı koruyucu ebeveynlerimi suçlayacaktım. Ve son giriş... o çok ağırdı. Yıllardır, ahlaksız küçük hayallerimde yüzü olmayan, gerçek olmayan siyah giysili bir adam başroldeydi. Hayalimdeki adam son girişe kadar gerçek değildi. Son girişin konusu, tatminkar bir bakışla üzerimde duruyordu. Gözlerine bakamıyordum.

"Demek kızların takip edildiği, kovalandığı... avlandığı ve acımasızca sikildiği hikayeleri seviyorsun..." diye devam etti ve acı bir kahkaha attı. "Her zaman sessiz olanlar, değil mi?"

Gözlüğümü almaya uzandı. Kafamı çevirmeye çalıştım ama o da diğer elini kaldırıp boğazıma bir kolye gibi koydu. Sertçe bastırmıyordu ama hareket etmemem için yeterli bir baskıydı.

"Beni rüyada gördün, Lily. Seni böyle dokunduğumu gördün mü?" Sesi kısık çıkıyordu.

Artık şaka yapmadığını hissettim. Çok ciddiydi. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onu duyamadığına şaşırdım.

Her şeyi inkar etme ihtiyacı duyarak başımı salladım. *Hayır. O bilmemeli. Eğer gerçekten okuduysa, onunla tekrar yüzleşmem. O cevap verene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim.*

"Ama okudum ve dahası... bunu kanıtlayacak fotoğraflar da var."

Kalbim çöktü.

"Seni görüyorum, Lillian. Sen beni gördün... ve şimdi ben de seni gördüm," dedi sessizce. "Ben hiçbir şey görmedim," fısıldadım.

"Önemli değil. Artık geri dönüş yok. Artık içini gördüm." Parmağını alnıma dokundurdu. "Bu düzgün görünüşün altında yatan gerçeği tüm okula ve ailene söylemekten çekinmeyeceğim. Anladın mı? HHH'de besin zincirinin en üstünde benim, en altında ise sen olduğunu unutma. Sana hatırlatmak zorunda bırakma beni."

"Ne yapacaksın? Beni incitecek misin?" diye bağırdım ve gözlüğümü almak için uzandım, ama o boynumu biraz daha sıkı sıktı.

"Seni ne tahrik ediyorsa," diye mırıldandı Cayden. "Bana tam olarak ne olduğunu söylemekten çekinme, yoksa ben kendim okurum."

"Senden nefret ediyorum," diye ona küfrettim.

O başını salladı. "Akıllıca, ama önemi yok. Sen de beni istiyorsun ve senin küçük rüya günlüğün sayesinde ikimiz de bunu biliyoruz."

Geri adım attı ve beni o kadar ani bıraktı ki, gözlüğüm olmadan yarı kör halde sendeledim.

"Burada kimin patron olduğunu belirledik, okula geç kalmayalım. Gitmeden önce, ilişkimizi hatırlatmak için bunları takmanı istiyorum."

Cebinden bir şey çıkardı ve elime koydu. Bulanık şekle baktım.

Bir saniye sonra, gözlüğümü dikkatlice burnuma taktı, saplarının kulaklarımın üstüne tam oturduğundan emin oldu. Külotum netleşti. Dün çamaşır sepetinde olan külotum. Elimde çevirirken yanaklarım yanmaya başladı. İlk önce kokusu geldi. Topraksı misk kokusu, hafif tuzlu.

O... içine mi boşalmıştı? Erkeklerin menisinin kokusunu hiç bilmiyordum, ama çok okumuştum. Olamazdı. Kesinlikle olamazdı. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. O da şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Giyin ve acele et, yoksa geç kalacağız." "Ciddi olamazsın?"

"Daha ciddi olamazdım. Bundan sonra benim gibi kokacaksın, böylece her hareket ettiğinde kime ait olduğunu hatırlayacaksın."

Utanç ve karnımda hızla dolaşan sıcak ve garip bir duygu ile başımı salladım. "Hayır, yapmayacağım."

O eğildi ve parmağıyla dudaklarıma dokundu. "Ya buraya, ya buraya" — külotuma dokundu ve sonra parmağını kalçama götürdü, bacaklarımın arasına dokundu — "ya da buraya. Seçim senin."

Parmağının ısısı, mütevazı kot eteğimin içinden yanarak geçti.

"Karar vermek için beş saniyen var."

"Ne?"

O geri saymaya başlayıp elini kemerine götürerek tek bir hareketle kemerini açtığına panikledim. Ciddiydi.

"Bekle," diye nefes nefese, aklımın başımda olup olmadığını sorgulamadan elimi eteğimin altına sokup külotumu aşağı çektim. Külotum ayaklarımın dibine düştü ve Cayden geri saymaya devam ederken onu tekmeledim. Üzerinde onun ıslak menisi olan diğer külotu giydim ve onu yukarı çekerek ona gösterdim.

"Bir."

Sonunda ona baktığımda, sesi gergindi ve gözleri hiç görmediğim kadar kararmıştı. Sanki beni izlemek onu her şeyden alıkoymuş gibi, hala kemerini tutuyordu. Güçlü çenesindeki bir kas seğiriyordu, bu tek yaşam belirtisiydi. Aramızdaki gerginlik yoğun bir zehir gibiydi. Korkmuştum. Tahrik olmuşum. Soğuk ve acı gerçek buydu. Ne kadar berbat olsa da, bu başıma gelen en seksi şeydi. En seksi ve en sinir bozucu.

"Hadi gidelim, koç bizi aramaya gelmeden," dedi Cayden, sesi taş gibi çıkıyordu.

Başımı salladım, külotun dokunduğu her yerim yanıyordu. Onun menisi cildimdeyken bütün gün nasıl dolaşacaktım?

Senin günlüğünün fotoğrafları

onda. Doğru. Başka seçeneğim

yoktu.

Bunu kendimi daha iyi hissetmem için olmamalıydı, ama hissettim.

Okul bir nefes almaktı, çünkü Cayden'la sadece bir dersim vardı. Ancak, öğrenci topluluğu onunla ilgili söylentilerle doluydu. Bugün hepsini duydum, ünlü bir Maine hokey oyuncusunun piç oğlu olduğundan mafya tarafından saklandığına kadar.

"Vay canına, çok abartılı, ama şimdi anladım. Yakışıklı ve yeni." Eve çilekli sütündeki pipetle oynuyordu.

Kafeterya doluydu ve konuşmaların çoğunun Cayden West hakkında olduğundan emindim.

"Yakışıklı olabilir, ama tehlikeli biri," diye mırıldandım, elma ısırarak. Spermle dolu külotum hala nemliydi. Muhtemelen paranoyaklaşıyordum. Şimdiye kadar kurumuş olmalıydı. Yine de, bütün sabah onu tenimde hissettiğimden emindim. Bu düşünce bana bir şeyler yapıyordu. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

"Kızlar kötü çocukları sever." Eve

omuz silkti. "Bu kız değil."

Bana kaşlarını kaldırdı. "İkiniz birlikte yaşıyorsanız, bu iyi bir şey sanırım."

"Evet, bu aklıma geldi, bu gece kalabilir miyim? Biraz yalnız kalmam lazım."

"Şimdiden mi?"

Cevap veremedi, tepsim yanımdaki masaya kondu. Bubblegum pembe tırnaklar, pençe gibi tepsinin kenarlarına kıvrılmıştı.

"Yanına oturabilir miyim, Bug?"

Selena, reddedmeden yanımdaki boş koltuğa kaydı ve Winter, Eve'in yanındaki tek boş koltuğa oturdu. Geri kalanlar da onların arkasına sıkıştılar. Onlar için koltuk yoktu, bu yüzden ayakta kalacak gibi görünüyorlardı.

"Bug, sana soruyorum. Tamamen dalmış," diye şikayet etti Selena, elini yüzümün önünde sallayarak.

"Buradayım. Ne dedin?"

Sinirli ifadesi, palyaço gibi komik bir sırıtışa dönüştü. "Cade'le olan ilişkin ne diye sormuştum. Koç'un kızı olarak, içerdeki bilgilere erişimin vardır herhalde."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Düz tonum Selena'nın hoş maskesini deldi.

"Yalan söyleme. Seninle yaşıyor, bir şeyler biliyor olmalısın. Evde nasıl biri?"

"Bilmiyorum. Konuşmuyoruz," diye dişlerimin arasından çıkardım.

Winter masanın diğer ucundan beni izliyordu, buz mavisi gözleri Cayden'inkilerle neredeyse aynı renkteydi, ama onun gözlerinde hiç kaybolmayan bir kutup soğuğu vardı.

Selena burnunu çekti. "Buna inanabilirim, neden senin gibi bir ezikle konuşsun ki?"

Onun etrafındaki yandaşları arkamızda kıkırdayarak gülerken, yanaklarım ısındı.

"Kaltaklaşma Selena. Hiç yakışmıyor," diye araya girdi Eve.

"Gidelim. Burası kaynamış sporcu külotu kokuyor," diye mırıldandı Winter, mutfağa şüpheli bir bakış atarak.

"Bug, Cayden hakkında ilginç bir şey söylemeden buradan ayrılmıyoruz. Bütün dedikoduları kendine saklamaya çalışıyor. Yeni Buz Tanrısı'nı ilk kapma yarışında kimseye avantaj sağlamak istemiyor, ama ben hayır cevabını kabul etmiyorum."

Selena konuşurken, masamızın etrafında giderek artan bir sessizlik fark ettim. Ya herkes bizim konuşmamızı dinliyordu ya da başka bir şey onları susturmuştu. Winter omzumun üzerinden bakıyordu. Eve geriye yaslanıp Selena'ya sırıttığında, anladım. Artık yalnız değildik.

"Bu komik. Ben de hayır cevabını kabul etmem, değil mi Lillian?" Cayden'in derin sesi sinirlerimi titretti, beni daha da gergin hale getirdi.

Selena kızarak ayağa fırladı. "Cayden! Merhaba. Tam da senden bahsediyorduk."

Cayden'in hemen arkamda olduğunu hissedebiliyordum. Varlığı içimi kaplamış gibiydi. Oradaydı.

"Öyle mi? Ne diyordunuz?" diye sordu, Selena'nın yanından kayarak onun boşalttığı koltuğa oturdu.

Bu onu tam yanıma getirdi. Sırtını masaya dayayarak bana dönük oturdu. Cayden'in yüzümün yanındaki sıcak bakışlarını görmezden gelerek Eve'e baktım.

"Ben... Lily'ye, seni Hade Harbor'a hoş geldin partisi vermesi için bir öneride bulunuyordum." Selena iyi bir yalancıydı, bunu kabul etmeliyim.

"Endişelenmene gerek yok, Selena. Beckett halleder," dedi Marcus arkamdan.

Dört Buz Tanrısının da şu anda etrafımızda durduğundan emindim. Kafeteryadaki sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Oh, iyi..." Selena sözünü bitirmedi.

Cayden hâlâ beni izliyordu. "Hepsi bu mu? Daha ilginç bir şey yok mu?"

Sertçe başımı salladım. Eve kaşlarını kaldırdı. Garip davranıyordum ama kendime engel olamıyordum. Kendimi tahtaya iğnelenmiş bir kelebek gibi hissediyordum. Günlüğümün iğnesine saplanmış, Cayden'in herkesin önünde kanatlarımı koparmasını bekliyordum.

Cayden, Selena'nın öğle yemeği tepsisini aldı ve ona uzattı. "Al bakalım."

Winter, bu harekete açıkça şaşırmış bir şekilde ona göz kırptı, ama kendi tepsisini alıp ayağa kalktı, mesajı almıştı.

"Burada mı oturuyorsun?" Selena, bir anlık şaşkın sessizliğin ardından sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Cayden.

Beckett ve Marcus masanın etrafını dolaşarak, daha uzakta oturanların üzerine eğildiler ve onlar kalkıncaya kadar öylece durdular. Cayden ve benim karşımıza, Eve'in yanına oturdular.

Eve'in yanına oturdular. Eve'in kardeşi Asher, Cayden'in diğerk tarafında boşalan koltuğa oturdu.

Selena, gözlerine inanamıyormuş gibi yapıyordu. "Şey, sizinle yemek yemeyi ve sizi daha iyi tanımayı çok isterim," dedi, yüzüne yapmacık bir gülümseme takarak. "Genelde oturduğumuz masalar yan tarafta."

Cayden dikkatini tepsisine vermişti. "Bu masa gayet iyi."

Selena, ipucunu anlamamış gibi ısrar etti. "Ama bu masada boş yer yok," dedi.

Cayden su şişesinin kapağını açarken, ben gülümsemek için uğraştım. Cayden, kraliçe arıya küçümseyen bir bakış attı ve omuz silkti. "Bu senin sorunun," dedi ve dikkatini tekrar arkadaşlarına ve yemeğine verdi.

Selena, arkasında durup beni koltuğumdan çekip çıkarmak mı, yoksa Cayden'i plastik bıçakla sırtından bıçaklamak mı diye düşünür gibi görüldüğü, acı verici derecede uzun bir dakika geçtikten sonra, topuklarını dönüp gitti, maiyeti de şok olmuş kazlar sürüsü gibi peşinden gitti.

"Bu ilginçti," diye mırıldandı Eve, yemeğinin içine.

"Biri Selena'yı bir ders vermeli ve ona burada kimlerin patron olduğunu hatırlatmalı," dedi Asher. Bana bir bakış attı. "Sana kötü mü davrandı, Lily?"

Cayden yanımda gerildi. Başımı salladım. Asher başını salladı ve yemeğine geri döndü. Eve'in kardeşi olarak, Asher benim en iyi tanıdığım Buz Tanrısı olabilir, ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Onun yoluna pek çıkmazdım. Bununla birlikte, kız kardeşinin uzantısı olarak bana biraz göz kulak olduğunu biliyordum. Onun tek arkadaşı olduğum için, beni üzerek onu üzme istemediğinden emindim.

"Ee, Bug, bu adamla banyoyu paylaşmak nasıl bir şey?" Marcus sırtarak sordu.

Omuz silktim.

"Hadi ama! İçeriden bilgi almalısın. Söylentiye göre, hiçbirimizle duş almıyormuş çünkü çıplak halini görünce oyunda performansımızı etkileyeceğimizden korkuyormuş... Bu doğru mu?"

Konu beni şaşırttığı için öksürdüm ve su boğazıma kaçtı. Öksürmeye devam ettim, yüzüm kızardı. Büyük bir el sertçe sırtıma kondur.

"Nefes al," diye fısıldadı Cayden.

Öksürme dürtüsünü görmezden gelmeye çalışarak uzun ve yavaş bir nefes aldım. Öksürük geçince uzun ve derin nefesler almaya devam ettim. Cayden'in eli sırtımda kalmıştı. Artık vurmamıştı, sadece orada duruyordu. Avuç içi kocaman, sütyen askılarımın arasındaki tüm alanı kaplıyordu. Bu adamın her şeyi büyüktü.

Marcus eğildi ve dramatik bir şekilde yüksek sesle fısıldadı. "Tam tersi, değil mi? Mikro penis."

Cayden'in eli hala sırtımdaydı ve şimdi yavaş daireler çizerek vücuduma kafa karıştırıcı bir sıcaklık yayıyordu.

Cayden onu masanın altından tekmeledi ve Marcus geriye çöktü, dizini tuttu. "Ah, orospu çocuğu!"

"Gitmeye hazır mısınız? Ben hazırım," diye kekeledim Eve'e, sandalyemi çekip ayağa kalktım.

Eve biraz şaşkın görünüyordu ama başını salladı ve ayağa kalktı. En iyi arkadaşımın beni takip edeceğine her zaman güvenebilirdim, bu öğle yemeğimizin yarısını bırakmak anlamına gelse bile.

"Bu kadar erken mi gidiyorsunuz? Merak etme, duş olayını sonra, yalnızken anlattırısın..." Marcus seslendi, sesinde kahkaha vardı.

Eve'in elini tuttum ve masadan uzaklaştık.

"Onu rahat bırak. O koçun kızı. Ona dokunamazsın, biliyorsun," Asher, biz uzaklaşırken arkadaşına fısıldadı.

Masaların arasından geçtik ve tanımadığım öğrenciler arkamızdan bakakaldılar. Herkes Cayden'ı merak ediyordu, dolayısıyla artık beni de. Yeni popüler ocuk benimle yaşıyordu. Herkesin bana soracak soruları olacaktı.

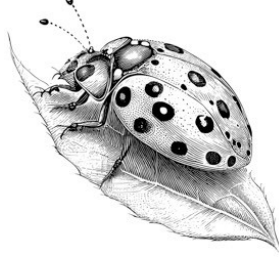
soracaktı. Kapıya vardık ve birinin geçmesini bekledik. Omzumun üzerinden son bir kez baktım.

Buz Tanrılar, yemek yerken gülüp şakalaşarak sohbet ediyorlardı. Birisi hariç.

Cayden'ın gözleri benimkilerle buluştu ve beni yıldırım çarpmış gibi titretti.

Lily

Ailemi, bir sanat projesi üzerinde çalışmak için Eve'in evinde kalmam gerektiğine ikna etmeyi başardım. Babam bu fikri hiç beğenmedi ama sonunda razı oldu. O bölgenin o kısmını sevmese de, Asher ve Eve'in annesine güveniyordu. Çalıştığım yerel veteriner kliniğindeki vardiyam biter bitmez oraya giderdim. Hade Harbor'un küçük kasabasında, epidemiyolojiyle biraz ilgili bir alanda çalışmak, benim için en iyi deneyimdi. İdeal değildi ama işimi seviyordum ve hayvanları çok seviyordum.

"Lilypad, buradasın," diye bir ses işimin yarısında bana seslendi.

Başımı kaldırıp baktım. Klinikte çalışan diğer lise öğrencisi Tyler, arka ofisin kapısında duruyordu.

"Selam Tyler. Nasıl gidiyor?"

Gülümsedi. Adamın milyon dolarlık bir gülümsemesi vardı. Benim tipim olmasa da bunu objektif olarak söyleyebilirdim. Klinikte gördüğümüz golden retriever köpekleri gibi enerjikti. Bir erkekte başka bir şey daha hoşuma gidiyordu. *Biraz karanlık bir yanı vardı.* Cayden'in sesi ile bu sözler zihnimde yankılandı ve paniğe kapıldım. Ne zaman kafamın içine bu kadar girmişti ki, etrafta yokken bile sesini duyabiliyordum?

"Şikâyet edemem ama koç, gelecek ayki maça hazırlanmak için bizi çok zorluyor, hepsi senin yeni oyuncun Cayden West sayesinde, değil mi?"

Dosya dolabını sertçe kapattım. O pislikten kaçamıyordum, iş yerinde bile.

"Evet, adı o."

Tyler, gergin ses tonumu fark etmemiş gibiydi. "Peki, tanıştın mı?"

Güldüm, ama sesim bana bile tuhaf geldi. "Tanıştım. Bizimle kalıyor."

Tyler'ın gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Şaka yapıyorsun! Öyleyse, bana onun tüm zayıflıklarını söyleyebilirsin ya da maç günü mısır gevreğine müshil koyabilirsin... Sana karşılığını veririm."

Gülmekten kendimi alamadım; Tyler insanları böyle etkiliyordu. Onun hokey oynadığını hayal edemiyordum. Çok nazık görünüyordu. Bazı insanlar gibi agresif bir tarafı yoktu.

"İyi plan. Bak ne yapalım, bunu bedavaya yapacağım, çünkü onun benimle aynı koridorda oturmasına çok minnettarım."

Tyler ıslık çaldı. "Ouch, biri seni kızdırmış. Şimdi bu adamla tanışmam lazım."

"Pişman olacaksın, inan bana."

İyileşmekte olan hayvanların bulunduğu odalara doğru yöneldik. Suyu doldurmak, kafesleri temizlemek ve temel gözlemleri yapmak bizim işimizdi. İçeri girdiğimizde küçük odanın içi oldukça kötü kokuyordu. Topraksı ve hayvani bir koku, aniden iç çamaşırımı hatırlattı. Ama Cayden'ın iç çamaşırımı kirleten spermi bu kadar kötü kokmamıştı. Hiç de bile.

Derin bir nefes verdim. Eve'in evine gidip o lanet şeyleri yıkamak ve bugünün nasıl bu kadar kontrolden çıktığını unutmak için sabırsızlanıyordum. Yıkamak ne, bir çöp kutusuna atıp çöpe atacağım.

"Lily, dünyaya dön, cevap ver Lily." Tyler elini ağzına kapatıp hoparlör sesiyle konuştu.

"Pardon, ne dedin?"

"Yazı mı tura mı istersin?" Tyler sırttı.

İşleri kararlaştırmak için yazı tura atardık. Yazı gelirse kafes temizleme görevi, tura gelirse su ve mama kaplarını doldurma görevi düşerdi.

"Sen seç, bana fark etmez."

"Harika!"

Eve'in evinde neredeyse hiç uyuyamadım. Gece yarısı civarında bilinmeyen bir numaradan mesaj aldım. Kim olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bu gece geç mi kalacaksın,
Freckles?

Cayden'in ben yokken odamda istediği gibi dolaşabileceğini hatırlatan korkunç bir mesajdı. Kahretsin, ben varken bile yapmıştı.

Cevap vermedim. Kahretsin, artık numaramı biliyordu. Keşke sabah günlüğümü saklasaydım, ama Cayden beni zorla evden çıkardığı için fırsatım olmamıştı. Ve şimdi onu bütün öğleden sonra evde yalnız bırakmışım. *Zaten önemli değil*, diye kendime hatırlattım. *İstediği şeyi görmüş ve fotoğraflarını çekmişti. Artık hepsine sahip olması önemli değildi. Artık çok geç.*

Eve'in şapkalarından birini kafama takıp kendimi okula sürükledim ve mümkün olduğunca kendime saklandım. Belki beni tekrar görünmez yapacak bir kılık bulabilirdim? Eve ve ben kafeteryadan kaçınmak için futbol sahasında öğle yemeği yedik. İdeal olarak, Cayden'dan mümkün olduğunca uzak durmak istiyordum.

Plan, günün sonuna doğru boş ders saatime kadar işe yaradı. Son dersim Bayan Sophie'nin sanat dersiydi. O benim en sevdiğim öğretmendi ve sanat, sadece eğlence için aldığım tek dersiydi. Ders öncesi boş saatimde, bir yaprak resmini sulu boya ile yapıyordum. Okulun arka tarafındaki bir masada otururken, kocaman bir el kağıdı elimden kaptı. Ayağa kalkarken kulaklıklarımı çıkardım.

"Hey!" Kim olduğunu görünce itirazım dudaklarımda kaldı.

Parlak gün ışığı altında Cayden her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu, ki bu gerçekten önemli bir şeydi. Siyah Hellions antrenman tişörtü giymişti. Tişört, pazılarını sıkıca sarıyordu.

"Bugün öğle yemeğini yiyemeyecek kadar meşgul eden şey bu mu? Yemek atlamamalısın Lily, benden kurtulmak için gücüne ihtiyacın olacak."

"Bu bir tehdit mi?" Etrafımıza bakındım, korkmuştum ama aynı zamanda etrafta başka kimse olmamasına garip bir şekilde rahatlamıştım.

"Tabii ki. Öyle gelmedi mi?" Cayden resmimi katlayıp cebine koydu.

"Bu benim ödevim ve bir sonraki dersin başında teslim etmem gerekiyor," dedim sert bir sesle.

Benden uzaklaşarak geriye doğru yürüdü, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Öyleyse, not ortalamasını yüksek tutmak istiyorsan gelip almalısın."

Topuklarını döndürdü, uzun bacakları onu hızla küçük bir yokuş aşağı, kapıya doğru taşıdı ve dışarı çıktı. Okulun arkasında kalın bir orman vardı. Öğrencilerin okul saatlerinde oraya gitmeleri yasaktı. Cayden West'in bunu hiç umursamadığı belliydi. Saatiye bakarak küfrettim. Ödevim için başka bir şey hazırlayacak vaktim yoktu. Onu geri almam gerekiyordu. Sinirlerim gergin bir şekilde onun peşinden gittim. Not ortalamamı düşürmemek için okul kurallarını çiğnemek ters etki yaratacak gibi görünüyordu, ama ödevimden kalmak çok korkutucuydu.

Onu takip ettim ve yokuşun yarısına geldiğimizde ona yetiştim.

"Lütfen, ödevimi ver." Sesimi olabildiğince makul tutmaya çalıştım.

"Veririm dedim," dedi, hızını hiç kesmeden.

Neredeyse ormana varmıştık. Bizi hemen önümüzde bekleyen koyu yeşil gölgelere götürecek küçük patıkaya doğru ilerledi. Patikanın başlangıcında, güneşin altında durdum. Onu gerçekten oraya kadar takip etmeli miydim? Yalnız kalacaktık. Kimse bizi göremezdi. Arkasını döndü ve tereddüt ettiğimi fark etti.

"Gerçekten bir seçeneğin yok, değil mi, Çilli? Çek kışını buraya." Son sözleri omzunun üzerinden umursamazca fırlatıp gölgelerin içine kayboldu.

Seçeneğin yok. Kendimi buna inandırırsam onu takip etmek daha kolay olurdu.

Onu patikadan takip ederek ormana girdim.

Gözlerim kalın ağaçların arasından süzülen loş ışığa alışır alışmaz, geniş sırtı kayboldu.

"Cayden, bekle! Bu komik değil!" Onun peşinden koştum. Başka seçeneğim yoktu. Dersler yakında başlayacaktı ve en sevdiğim öğretmene geç kalmak, ödevimi teslim etmemek kadar kötüydü.

Spor ayakkabılarım iğnelerle kaplı orman zemini üzerinde ilerledi. Ona ulaştım ve kolunu çektim.

Hemen durdu ve ikimizi de döndürdü, bir şekilde momentumumu yön değiştirerek beni sertçe göğsüne doğru çekti. Nefesim kesildi ve kokusu başımı doldurdu.

"Dün gece neredeydin, Lillian?"

Lillian. Onun farklı çılgınlık seviyelerini tanımaya başlıyordum. Tam adımı kullandığında, sinirli ve ciddiye.

"Sana ne? Sen benim babam değilsin ve sana kimse hakkında hiçbir şey söylemedim, sorunun ne?"

"Neredeydin?"

"Eve'in evinde, başka nerede olabilirdim? Buraya yeni taşındığını biliyorum, ama benim pek popüler bir kız olmadığımı fark etmişsindir." Gözlerimle ona sinirimi belli ettim, ama o bundan etkilenmemiş gibiydi. "Zaten Asher söylemedi mi? O da oradaydı."

Neden bunu belirtme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyordum, ama Cayden'ı etkiledi. Elini sıkılaştırdı ve gözleri parladı.

"En iyi arkadaşının kardeşine biraz aşık oldun, ha?"

Utançtan kızardım. Tabii ki Asher'ın yakışıklı olduğunu biliyordum, ama Eve ile ne kadar yakın olduğumu düşünürsek, o benim için bir kardeş gibiydi. Onu hiç o gözle görmemiştim.

"Şu anda o güzel kafanın içinde neler dönüyor? Söyle yoksa sana söyletirim." Cayden'in sesi düşük bir hırıltıydı.

Ben alaycı bir şekilde güldüm. "Eğer bilmek istiyorsan, o benim kardeşim gibidir."

"Kardeş mi? Benim gibi mi? Ben senin için kardeş gibi miyim?" Cayden kaşlarını kaldırdı, gerginliği biraz azaldı. Hâlâ beni kendine sıkıca bastırıyordu. Bu kadar rahatlatıcı olmamalıydı.

"Hiç de değil. Herkes bu koruyucu aile olayının sahte olduğunu, Hellions'a girip ulusal şampiyonluğu kazanmak için bir bahane olduğunu biliyor. Şimdi görevimi ver, dersime girmem lazım."

"Öğle yemeği? O zaman nerede saklanıyordun?"

"Saklanmıyordum," diye itiraz ettim. Yalan söylüyordum. Saklanıyordum ve hala saklanıyor olmayı dilerdim. "Senden saklanmaya gerek yok. Sen beni korkutmuyorsun."

Cayden, o pislik, güldü. "Oh, Lily, günlüğünü okuduğumu unutma, bunun yalan olduğunu biliyorum ve ayrıca biliyorum ki... sen böyle olmaktan hoşlanıyorsun. Unutma, seni görüyorum."

Elini yüzüme getirdi ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Seni tüm çarpık, berbat halinle görüyorum."

Sözleri canımı yaktı. Elini itip, ona ölümcül bir bakış attım. "Resmimi ver!"

"Tamam, sen bana bir şey verdikten sonra."

"Ne?" Nefes almak için göğsüne ittim. Cayden'a bu kadar yakın olmak düşünmemi zorlaştırıyordu.

Beni geri çekmeme izin verdi ama yavaşça peşimden geldi.

Sırtım bir ağacın gövdesine çarptı. Beni köşeye sıkıştırmıştı ve ben de aptal gibi tuzağa düşmüştüm. Şimdi, iki eliyle beni ağacın kabuğuna sıkıştırmıştı.

"Dün gece günlüğünü okuduğumu ve dün bütün gün benim spermimin senin amına dokunduğunu bildiğimi itiraf etmeliyim, bu aklımdan çıkmadı."

Onun şok edici sözleri nefesimi kesmişti. Şaşkınlık içinde ona bakakaldım.

"Öyleyse, bütün gün dikkatimi dağıttığın için, ödevini geri almak için bir bedel istiyorum. Tadına bakmak istiyorum."

"Bir tat mı?" Neredeyse ciyakladım. Hayal ettiğimden daha masum ve daha şok ediciydi.

O başını salladı, eğildi ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

"Bir tat," diye tekrarladı, bir eliyle çenemi kavrayıp beni yerinde tutarken dudaklarımı dudaklarıyla kapattı.

Dudakları yumuşak ve ısrarcıydı. Ağız benim ağzımın üzerinde hareket etti, ısırды ve emdi, bana cevap vermem için cesaret verdi. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hayal edebileceğim her şeyden daha güzeldi.

Duyguların saldırısı altında nefes nefese kaldığımda, dili ağzımın içine girdi, ıslak ve acil bir şekilde dilimle kayarak beni kollarında eritti.

İlk gerçek öpücüğüm.

İlk öpücüğüm Cayden West'le oldu. *Hayır*. Bu adam tehlikeliydi, bir zorba, bir psikopat. Burada durup, benden istediği her şeyi almasına izin veremezdim. Beni tehdit ediyordu. *Günlüğümü okumuştun!* Dişlerim alt dudağını buldu ve fazla düşünmeden ısırдыm. Ağzımda sıcak metal tadı yayıldı ve Cayden geri çekildi.

"Siktir," diye iç geçirdi ve ağzına dokundu. Dudağı kanıyordu, bronz teninde ani kırmızı leke şok edici bir manzaraydı. Başparmağıyla düşen bir damlayı izledi ve kesik üzerinde işaret parmağını ileri geri kaydırды.

Orada donakaldım, onu izledim, kanı hala dilimdeydi.

Mavi gözleri benimkilere düştü ve kısıldı. "Bunun beni durduracağını sanıyorsan, yanıyorsun." Kanlı eli hızla uzandı ve boynuma bastırды

boynuma bastırđı, sıkı bir kolye gibi boynumu sardı, dizleri bacaklarımın arasına kaydı, uyluklarımın tepesine yerleşti. Sanki dizlerinin üzerine çıkmıştım ve onun izni olmadan oradan ayrılamıyordum.

"Hiçbir şey beni durduramaz, bunu artık anlamalısın... Bu sana daha sonra çok zaman kazandıracak." Yumuşak bir hırıltıyla eğildi ve boynumu sıkıca kavradı, başım biraz dönene kadar. "Doğru mu yapıyorum?" diye sordu, kanlı dudakları dudaklarıma değiyordu. "Rüya gibi mi geliyor?"

Doğru mu yapıyorum? Tabii ki, rüyam. Onun okuduğı rüya. Keşke orada yazdığım tüm o müstehcen şeyleri hatırlayabilseydim.

Ama fırsatım olmadı, çünkü Cayden başını eğdi ve beni tekrar öptü. Bu sefer kaçış yoktu. Kanının keskin tadı ağzımı doldurdu ve o, benden önceki öpücükten çok daha sert öperek kesik hissetmiyor gibiydi. Bu sefer dudaklarımın açılmasını beklemedi, sadece içeri girerek dilini ağzımın sıcak mağarasına sokup çıkardı ve beni titretti. Kaba, hatta müstehcen bir hareketti. O ana kadar öpüşmenin tek başına X-rated olabileceğini bilmiyordum.

Gözlerimin önü karardı, ama o acımasızca öpmeye devam etti. Sadece ağzımdan nefes alabiliyordum; dudakları, en kısa nefesleri bile almama izin vermiyordu. Vücudum sıcak ve güçsüz bir şekilde ona doğru sallandım. O, ben aklımı kaçıırken, sanki hareket ettirilemez, kırılmaz bir nesneymişim gibi beni tuttu. Uylukları bana sürtündü, dizi tam amımın altındaydı. Eteğim bacağıyla yukarı sıyrılmıştı ve hareketleri bana tam da istediğim gibi sürtünüyordu. Çok ıslanmıştım. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyordum ve sadece onun dokunuşu beni dünyaya bağlıyordu.

Uzakta, bir dünya ötesinde, bir çan çaldı. Çana daha çok dikkat etmeliydim. Önemliydi. Düşünce bulanıktı, zar zor fark ediliyordu.

Cayden çekildiğinde, ağır ağır nefes alıyordu, sıcak nefesi alnıma çarpıyordu. Zihnim bulanık bir halde, tişörtünü sıktım. Bir an öylece beni tuttu, boğazımı hala o kadar sıkı tutuyordu ki nefes alamıyordum. Yarı kapalı gözlerimi ve şiddetli öpücüklerinden ve kanından kızarmış dudaklarımı izledi. Sanki sahiplenme izi gibi hissettim. Yavaşça boynumu bıraktı ve ciğerlerim tekrar hava ile doldu. Hırsıla nefes aldım

gözlerimin önündeki yıldızlar hala benimle kalırken, onu itip ağaca doğru dönerek dengemi sağlamaya çalışırken bile.

Cayden'ın, kendime gelmeye çalışırken beni izlediğini hissettim. Sonra resmimin beyaz karesi ayaklarımın önüne düştü. Elimi hala ağrıyan göğsüme bastırarak yukarı baktım ve onun uzaklaştığını gördüm. Bana bir kez bile bakmadan beni geride bıraktı.

Cayden

SANAT DERSİNE GEÇ KALDIM. Günün son dersi ve Lily'nin orada olacağını biliyordum. Hemen gitmeye cesaret edemedim. Sakinleşmek için on dakikaya ihtiyacım vardı. O binaya güvenli bir şekilde girene kadar ormanda volta attım ve sonra onu takip ettim.

Geç kalmış ve özür dilemeden sınıfa girer girmez, Lily'nin dehşet dolu gözleri bana kilitlendi. Güzel sanat öğretmeni Bayan Sophie, yeni bir öğrencinin geç kalmasını anlayışla karşıladı ve diğerlerinin yaptıklarını bana anlattı. En iyisi, beni Lily'nin soluna, hemen arkasına oturttu. Her hareketini görebiliyordum. Gergindi, omuzları kulaklarına kadar çekilmişti. Boynuna bıraktığım kanlı parmak izlerini yıkamak için vakti olmuş mu diye merak ettim.

"Hey, West," Asher yanımda fısıldadı.

Ona baktım. Sözde Buz Tanrılar hakkında kararsızdım. Elbette, ilk kez arkadaşlarım olduğunu söyleyebilecektim, ama öte yandan, en iyi oyunumu oynamama engel olurlarsa, onlara ihtiyacım yoktu.

"Lily'nin yanındaydın mı?" diye

sordu Asher. Ona sert bir bakış attım.

"Neden?" Onu savunma şekli hoşuma gitmemişti. Hiç hoşuma gitmemişti.

Asher omuz silkti ve gözlerini bana dikti. "O koçun kızı ve Eve'in en iyi arkadaşı. Onunla uğraşılmasını istemiyorum."

Dudaklarıma gülümseme çöktü. "Kimseyle yatmak için izin istemem."

Asher kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Her neyse dostum, Eve'den uzak dur. O sana yasak, ciddiylim."

"Kız kardeşin umurumda değil, merak etme."

Arkamı döndüğümde Lily masasında sulu boya resmini düzeltiyordu. Resim, tıpkı kendisi gibi narindi, farklı yeşil tonlarıyla, tıpkı gözlerinin yemyeşil yaprakları gibi. Az önce çaldığım öpücük kafamın içinde yankılanıyordu. *Kahretsin*. Çok ateşliydi. Yaşıma göre hiç normal hissetmemiş bir adam için, Lillian Williams kesinlikle bir çare gibi geliyordu. Onu kucaklamak, uzun zamandır hissettiğim en normal şeydi. Kendimi böyle hissettiğim tek diğer yer buz pistiydi. Kocaman yeşil gözleri, nefes almaya çalışırken sallanan ince boynu ile çok tatlıydı. Uzun parmaklarının göğsümü itip çekmesi, hepsi aynı anda. Şu anda, sırtına dökülen uzun kıvil saçlarının ardında saklanan dirseklerindeki çillerini görebiliyordum.

"Dikkatli ol, dostum. O yol tehlikeli," Asher yanımda, bakışlarımı takip ederek mırıldandı.

Daha akıllı olsaydım onu dinlerdim... ama hiç o kadar akıllı olmamıştım ve şimdi de olmayacaktım.

Okul sonrası antrenman kafamı boşalttı. Isınmak için kayarken, zihnimi Lily'nin karmaşık, karanlık düşüncelerinden oyuna kaydurdım. Oyunda her şey mantıklıydı.

"Hepinizin bildiği gibi, ilk maç birkaç gün sonra ve rakibimiz Pine State Pucks. Bu sezon oynayacağımız en kolay maç değil, ama en zor da değil. Güçlü bir başlangıç yapmanızı istiyorum. Maça başından itibaren rakibi sindirelim." Koç Williams, biz antrenman hazırlıklarını yaparken takımın başında duruyordu.

Maç gecesini sabırsızlıkla bekliyordum. Adrenalin, hız, çarpışmalar ve çarpışmalara ihtiyacım vardı. Kazanmanın heyecanına ve ortalığı kasıp kavurmanın bahanesine bağımlıydım. Hokey, şiddet eğilimlerimin sorgulanmadığı, aksine teşvik edildiği tek yerdi.

Hokey ve Jack Amca için çalışmak. O uyarıdan sonra bana bir daha mesaj atmamıştı. Belki iç kanamadan ölmüştü ve sonsuza dek ortadan kaybolmuştu. Hayır, o kadar şanslı değildim. Bir yerlerde gizlenip, kinle dolup taşıyor, intikamını nasıl alacağını planlıyordu, bundan emindim. Bir gün, HHU'ya burslu olarak girersem ve daha sonra profesyonel olarak oynama şansı yakalarsam, sevgili Jack'e bir şeyler yapmam gerekecekti. Bunu sabırsızlıkla bekliyordum.

Koç maçın oyunlarını gözden geçirdi. Ben merkezdeydim ve sağ kanatta Asher vardı. Marcus kalecimizdi ve çok iyiydi. Beckett defans oyuncusuydu ve bu pozisyon için uygun bir fiziği vardı. Takımın geri kalanı da yerlerini aldı. Bu takım beni ulusal turnuvaya ve daha da ötesine taşıyacaktı.

"Tamam, sopa kullanma ve pas çalışın, başla!" Koç Williams bağdırdıktan sonra arkasını dönüp pistin üstündeki kapıya ve içeri giren kişiye baktı.

Lily.

Babasına gülümseyerek merdivenlerden aşağı atladı.

Sert bir çarpışma beni döndürdü ve yanımdan kayan Marcus'a öfkeyle baktım.

"Koç sopayla çalış dedi, West. O tür sopayı kastetmedi, anladın mı?" Marcus'un sırtışı çok sinir bozucuydu.

"Ne demek?"

"Antrenmana odaklan ve seni takımdan attırabilecek güzel kızları unut demek. Bunu seni sevdiğim için söylüyorum." Bana sırtarak gülümsedi ve kayarak uzaklaştı.

Yarım yürekle antrenmana odaklandım, puck'ı kolaylıkla manevra ettim. Bunu uykumda bile yapabilirdim, ama koçun taktiğini anlamıştım. Takımı rahatlatmak

uyum içinde oynamak. Yeni çocuğu rahatlatmak. Ama bu çocukları tanımak için daha fazla zamana ihtiyacım yoktu, sadece oynamak istiyordum.

Lily oturdu ve çantasından bir defter çıkardı. O kalıyordu.

Koç bize döndü ve düdüğünü çaldı. "Tamam, başlayalım. İkiye bir antrenman, Cayden ve Asher Beckett'i alın."

Asher'ın yanına kayarak yerimi aldım, gözlerim sürekli Lily'deydi. Soğuk havada nefesim buğulanıyordu. Orada otururken üşümüyor muydu?

"Konsantre ol dostum," diye mırıldandı Asher yanımda, Beckett karşımıza dizilirken.

Düdük çaldığında, Beckett'e hücum ettik. Beckett, hangi yönden oynayacağımızı görmek için bizi yakından izleyerek ustaca geriye doğru kaydı. Asher, Beckett'in dikkatini dağıtmak için yayıldığımızda puck'ı bana pasladı. Ben geri pasladım ve Asher bizi ileriye doğru hareket ettirerek hedefimize gittikçe yaklaştık. Arkadaşını iyi tanıyan Beckett, onun şut atmasını bekliyordu. Açı ve sopayı tutuş şekli göz önüne alındığında bu mantıklıydı. Son anda, Beckett savunmaya çok fazla odaklanmışken Asher bana pas verdi. Şutu kolayca attım ve geniş bir daire çizerek uzaklaştım, giderken Lily'ye baktım. O da bizi izliyordu, dizinde not defteri unutulmuş halde.

"Ne halt ettin sen, West?" Beckett'in bağırışı pistte yankılandı. "Sakın bana solak olmadığını söyleme."

"Öyleyim – çoğu zaman." Ona sııttım. Her iki elini de kullanabilmek hokeyde büyük bir avantajdı.

Beckett ıslık çaldı ve bana nadiren gördüğüm bir gülümseme attı. "Harika. Aramıza katıldığın iyi oldu."

Koç bir antrenman maçı düzenlemeden önce takımın geri kalanının antrenmanlarını izledik. Kendimi pistin kenarına, Lily'nin oturduğu yere doğru ilerlerken buldum. O da başını kaldırıp hızla başka yere çevirdi. Kremşi, çilli yanakları pembe bir renk aldı. Kahretsin, o kızarıklığın yüzündeki gibi vücudunun geri kalanına da yayılıp yayılmadığını görmek isterdim.

"Batı! Çarpışma – şimdi!"

Lily, ben yanından geçerken kararlı bir şekilde başını eğik tuttu ve pistin ortasına doğru kayd.

Takımla scrimmage yapmak, birbirimizin tuhaflıklarını ve alışkanlıklarını tanımak ilginçti. Belki de eğlenceliydi. Bu duyguyu pek yaşamamıştım, bu yüzden emin olamazdım.

Buzdan çıktığımızda Beckett omzumun yanında belirdi. Şimdiye kadar tanıştığım tüm Buz Tanrılarından en kolay anlaşabildiğim oydu. Muhtemelen çok konuşmadığı içindi.

"Hoş geldin partinin güzel olması için bu maçı kazanmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle. Merak etme, kazanmayı planlıyorum."

Bana gülümsedi ve omzuma vurdu. "Bu özgüvene bayıldım."

"Özgüven değil... başka seçeneğim yok."

Buna kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum. Madem maçı kazanacağımızdan emin olacaksın, partide istediğin bir şey var mı? Söyle, ben hallederim."

"Bilmiyorum dostum. Partileri pek sevmem."

"Yani, kendi hoş geldin partinden kaçmak için sakın bir yer mi istiyorsun? Tamam, hallederiz," dedi Beckett.

Şu anda soyunma odasıındaydık. Diğerleri bitirene kadar duş almadan beklemek niyetiyle bir bankın üzerine oturdum. Koçun odasına gidemezdim. Cevaplamak istemediğim sorular sorulurdu. Bunun yerine, Beckett antrenman kıyafetlerini çıkarırken bıçaklarımı yavaşça ve özenle kuruladım.

"Asher'ın kız kardeşi partiye davetli mi?" diye

sordum. Durdu ve koyu renk gözlerini bana dikti.

"Neden? Ondan hoşlandın mı? Adı Eve'dir, bir sebebi var. Yasak meyve. Asher hiçbirimizin onunla uğraşmasına izin vermez."

Sesinde bir şey vardı, sahiplenici bir şey. Hade Harbor Lisesi'nin en zengin çocuğu, satın alamayacağı bir şey bulmuş gibiydi. Ya da daha doğrusu, birini.

"Hayır, ondan öyle ilgilenmiyorum." Bunu söyler söylemez, Beckett'ten yayılan yoğun titreşimler kayboldu.

Sonra sıırttı ve yakalandığımı anladım.

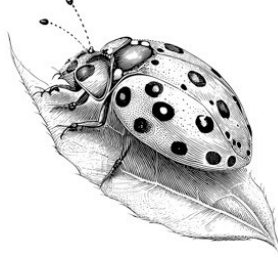
"Bug, değil mi? Eve nereye giderse, Bug da peşinden gider. Dostum, sakın bana yeni üvey kız kardeşine aşık olduğunu söyleme. Bu çok saçma." Güldü. "Hoşuma gitti."

Nefesimi verip ona uyarıcı bir bakış attım. "Kimseye sertleşmiyorum, özellikle de HHH'deki gergin zengin kızlara."

Beckett sadece başını salladı ve omuzlarına bir havlu sardı. "Tabii, neyse. Ne olursa olsun, Hellions'a bulaşmadığı sürece eğlenceli olur."

Arkasını dönüp uzaklaştı. Su içip paten koruyucularımı takarak meşgul ve dalgın görünmeye çalıştım. Gerçekten dalgındım. Aklım Lily'deydi. Gerçekten, partiye gelmesi daha iyi olurdu. Orada dikkatimi dağıtırdı ve zaten benimle takılmazdı. Bütün gece hangi ölüm meraklısı ezik onunla sohbet ediyor diye merak ederdim. Resmi olarak tanıştığımız geceyi hatırladım, onu mutfakta benden saklanırken, kanat oyuncusu Josh'un ona gülümserken bulduğumu. Hayır, Lily'nin partiye gelmesini istediğimden hiç emin değildim. Onu kelepçeyle kendime bağlamadığım sürece, işkence olurdu. Belki de Freckles'ın evde kalıp, güzel kokulu yatak odasında ders çalışıp, yatağına kıvrılıp beni hayal etmesi, geç saatlere kadar dışarıda, benim gibi kötü niyetli genç erkeklerin arasında olmaktan daha iyiydi.

Lily

Antrenmandan sonra babamın kamyonetinin yanında bekliyordum ki, tanıdık gelen birkaç kız yanımdan geçti. Tarihin en uzun günüydü ve sadece eve gitmek istiyordum, ama babamla aynı arabayla geldiğim için antrenman bitene kadar beklemek zorundaydım.

Buz pistinde hiç iş yapamamıştım. Cayden'ın antrenmanını izleme isteği çok güçlüydü. Hokey hayranı sayılmam ama onun ne kadar yetenekli olduğunu ben bile anlayabiliyordum. Buz üzerinde doğal olmayan bir zarafetle hareket ediyordu ve sopasını sanki vücudunun bir uzantısıymış gibi tutuyordu. Sadece birkaç dakika sonra babamın neden onun için bu kadar heyecanlandığını anladım. O bir yıldız adayıydı ve Koç Williams onu keşfedecek kişiydi.

Onu izlemiş ve her saniyesinden zevk almıştım, içimde sakladığım küçük bir sırda bu. Zevk almamak için ne vardı ki? Güzel, güçlü ve buz üzerinde çok hızlıydı, normal hayatta ondan yayılan tüm o güç ve şiddet birdenbire mükemmel bir şekilde uyum içindeydi. O oynamak için doğmuştu ve bu gece orada otururken, ben de onu izlemek için doğmuşum gibi hissettim.

Ne kadar acınası bir

durumdu bu? "Lillian?"

Ses beni düşüncelerimden kopardı. Yanımdan geçen kızlar durmuştu. İsimlerini hatırlamaya çalıştım... Sara ve Ellen, evet, onlardı.

Onlara hızlıca gülümsedim. "Selam, nasılsınız?"

"İyiyiz. Glee kulübündeydi, geç kaldık. Sen?"

"Babamın içerde işini bitirmesini bekliyorum." Gözlerimi devirdim. "Hokey sezonu nasıl olur bilirsin."

"Baban ve Cayden West, değil mi? Yani, seninle mi yaşıyor?" diye sordu Ellen.

İçimden inlemek geldi. Yeni hokey oyuncusu hakkında bilgi almaya çalışan bir grup kız daha mı? Bugün hiç bitmeyecek mi?

"Evet, doğru."

Ellen kaşlarını çatı ve dudağını ısırdı. Cayden hakkında beni sorguya çeken diğer kızlar kadar heyecanlı görünmüyordu. Aksine, gergindi. Bana yaklaştı.

"Dinle, seni hiç tanımıyorum, istersen gitmemi söyle... ama Cade'e karşı dikkatli ol. O herkesin sandığı gibi biri değil. Gardını düşürme." Sözleri sanki kafama bir kova buzlu su dökülmüş gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Eskiden Midnight Falls'ta yaşıyordum. Onunla birkaç yıl aynı lisede okudum. Kasabada kötü bir şöhreti var." Ellen her an kaçacakmış gibi tedirgin görünüyordu. Bir adım geri attı.

Elimi uzattım ve kolunu tuttum. "Bekle! Ne tür bir şöhret?"

Durdu, elleri çantasının askısıyla oynuyordu. "Bunu söylemek bana düşmez, sadece... sadece dikkatli olmanı istedim. Ailen çok nazik, baban çok iyi bir adam... Sana onu uyarmışken başına kötü bir şey olmasını istemem..."

"Onun hakkında tam olarak ne var?" diye ısrar ettim.

Cildimde soğuk, tehditkar bir dokunuş gibi ürpertici bir his yayıldı. Bir anda, artık yalnız değildik. Ellen'in arkadaşı Sara, nefesini tutarak arkasını dönüp hızla ters yöne doğru yürümeye başladı.

"Evet, tam olarak ne var onun?" Cayden'in derin sesi sağımdan geldi.

O yöne bir bakış attım. Kamyonetin arkasına kayıtsızca yaslanmış, gözleri karanlıkta parılıyordu.

Ellen kolunu benim dokunuşumdan çekip, yüzü park yerinin loş ışığında bile soldu. Ona doğru bir adım attığımda ciyakladı ve arkadaşının peşinden koştu.

Cayden'a sert bir bakış attım. "Şimdi de karşına çıkan her zavallı öğrenciyi tehdit mi ediyorsun?"

Cayden omuz silkti. "Onu tehdit etmedim. Sadece bir soru sordum."

Dik durdu, ağır hokey çantası omzunda sallanarak bana doğru yavaşça yürüdü.

"Midnight Falls'ta ne tür bir ünün var?" diye sordum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak aramıza bir bariyer oluşturmaya çalışarak. Daha önce öpüştüğümüz anın hatırası bir an için kafamı doldurdu, ama onu zorla kafamdan attım.

"Sence neyim?" diye sordu Cayden tembelce.

Sesi hafıftı, en azından her zamanki kadar hafıftı, ama ince bir ses tonuydu. Öfkesi bir perde gibi örtülmüştü. Yüzeyin altında zonkladığını hissedebiliyordum. Daha önce şiddet eğilimi bu kadar belirgin olan biriyle tanışmamıştım. Bu çok rahatsız ediciydi.

"Bilmiyorum, yerel bir psikopat mı?"

"Hmm, daha çok yıldız oyuncu ve her zaman istediğini elde eden bir adam gibi." Yanımda durdu ve kamyonete yaslandı, kolu benimkine değdi.

Duş kokuyordu ve yine yalnız duş mu aldı diye merak ettim. Cildinde görmemi istemediği şey neydi? Çıplak sırtının görüntüsü zihnimde canlandı. Gördüğüm şey dövme değildi, bundan emindim. Derine kazınmış harflerdi ve yara izi bırakacak kadar çoktu.

"Antrenmanı izlemek hoşuna gitti

mi?" "İzlemiyordum. Çalışıyordum."

Sessizce güldü. "Tabii, tabii."

"Babam nerede?" diye sordum, spor salonunun yönüne bakmak için dönerek.

"Neden? Benimle yalnız kalmak istemiyor musun, Çilli?"

"Bana Çilli deme."

"Ne diyeyim sana? Uğur böceği mi?"

Burun kıvırdım. "Eğer bunun Böcek'ten daha kötü olduğunu düşünüyorsan, öyle olmadığını bilmelisin. Çok sevimli."

Cayden'in eli uzanıp kolumu okşayarak çillerimin üzerinde daireler çizdiğinde, sözlerim dudaklarımda dondu.

"Kırmızı ve benekli... zarif ama sevimli... çok kırılgan ve kolay ezilebilir. Sana çok yakışıyor."

Kalbim çarparken, bana dokunduğu anı büyülenerek izledim. Parmakları çok kalın ve uzundu. Bütün eli kocaman ve güçlüydü. Omurgamdan bir titreme geçti. Bir dakika önce nasıl bu kadar korkunç tehditler savurabilirken, bir dakika sonra dönüp bu kadar nazik olabiliyordu? Onu anlayamıyordum.

"Sizi beklettik, özür dilerim!" diye bağırdı babam park yerinden. Cayden elini indirdiği anda karanlığın içinden ortaya çıktı.

"Lily, Cayden'ı nasıl buldun?" diye sordu babam, kamyonete binerken. "Onu buzda ilk kez görüyorsun."

Arka koltuğa oturdum ve çantamdan telefonumu çıkardım, eve kadar ona bakıp konuşmaktan kaçınmak niyetindeydim.

"Hmmm, fena değil sanırım."

"İyi mi? Harikaydı." Babam Cayden'a döndü. "Sen, Beckett, Marcus ve Asher ligi domine edeceksiniz, hissediyorum. Kafanızı toplayın. Bundan başka hiçbir şeyin önemi yok."

Yaklaşan ilham verici konuşmanın sesini duymazdan geldim. Görmeden telefonuma baktım, sonra kulaklıklarımı takıp

pencereden hızla geçen karanlık sokağa baktım. Ellen'ın sözleri kafamda yankılanıyordu. *Cade'e dikkat et.* Neden böyle demişti ve neden bu kadar korkmuştu? Ailem için endişeleniyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu ama aynı zamanda çok korkutucuydu. Cayden, işine karışmamı ve gördüklerimi kimseye anlatmamamı istemişti. Bu, ancak onun gerçekten bir seri katil ya da aileme tehlike arz eden biri olmadığı takdirde mantıklı olabilirdi. Gizli kirli fantezilerim ya da Kaliforniya'daki hayalimdeki okul, ailemin tehlikede olduğu düşüncesinin yanında hiçbir şeydi. Telefonumu aldım ve Eve'e bir mesaj attım.

Hey. Yarın okuldan sonra gezmeye gidelim mi?

Tabii, gezmeye her zaman varım. Nereye?

Midnight Falls.

İğrenç.
Neden?

Yolda söylerim.

Hay aksi, yarın gelemem. Anneme yardım etmem lazım. Sonra da grup projem var. Salı nasıl?

Salı mı? Mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyordum, ama tek başıma gitmek istemiyordum. Cayden West'in sırlarını ortaya çıkarmak hafta sonundan sonraya kalabilir diye düşündüm.

Tamam, salı günü gidelim. Son dersten sonra hemen çıkalım.

Saat yedi biraz geçe eve vardık ve ben koşmaya can atıyordum. Endişem ve gerginliğim damarlarımdan kabarcıklar gibi fişkırıyordu. Bu kadar gerginken asla uyuyamazdım. Aşağıdaki spor salonunun havasızlığı ve Cayden'a yakınlığı düşüncesi bile bana çok ağır geliyordu.

Odama gidip tayt, sweatshirt, kalın çoraplar ve koşu ayakkabılarımı giydim. Cayden ve babam hala mutfakta maç öncesi taktikler konuşuyorlardı. Kapıda durdum.

"Baba, koşuya çıkıyorum."

"Spor salonuna mı?"

"Hayır, dışarıda. Saat çok geç değil ve ben büyük bir kıyım. Henüz hava kararmadı bile," diye geveledim. Kahretsin. Gelecek yıl üniversiteye başlayacaktım ve hala karanlık bastıktan sonra tek başıma koşmak için izin dilenmek zorundaydım. Ailemin ne kadar kontrolcü ve aşırı koruyucu olduğunu nasıl göremediklerini anlamıyordum.

"Lil, spor salonumuz var ya."

"Baba..."

"Ben onunla gidebilirim, Koç. Sorun değil. Onu korurum. Zaten koşmaya çıkacaktım." Cayden'ın sesi samimi ve içtendi.

Ona gözlerimi kırptım. Hatta samimi görünüyordu. Psikopat aktör ödülü...

"Eğitim seni öldürmedi mi diyorsun? Bir dahaki sefere daha sert olacağım. Evde bana Eric de dedim." Babam Cayden'ın omzuna vurarak kulaklarından kulaklarına gülümsedi.

Annemin sesi evin içinden geldi ve babam iç geçirdi.

"Tamam çocuklar, evin hanımına gitmem gerek. Kızımı sana emanet ediyorum Cade. Görüşürüz."

Ve böylece ortadan kayboldu.

Topuklarımı döndürdüm ve odadan çıkıp kapıya koştum. Belki hızlı hareket edersem Cayden yorgunluktan beni rahatsız etmezdi. Ha, bu sadece hayaldi.

Ben garaj yolunda ilerlerken o da hemen yanımda idi.

"Nereye gidiyoruz?"

"*Ben* koşuya çıkıyorum, *sen* yolun sonundaki uçurumdan atlayabilirsin." Yavaş ve düzenli bir şekilde koşmaya başladım. Uzun süredir dışarıda koşmamıştım ve kaslarım yolun eğiminden hemen şikayet etmeye başladı.

Cayden, iki saatlik antrenmanını yeni bitirmiş olmasına rağmen, benim yanımda rahatça koşmaya başladı.

"Hiç eğlenceli gelmedi. Ben almayayım." Birkaç saniye daha yanımda koştu, sonra bana doğru yöneldi ve beni caddeden uzaklaştırıp iki evin arasındaki küçük bir sokağa sürükledi. Gece yavaş yavaş çöküyordu.

"Ne oluyor be?!" diye itiraz ettim, ona karşı direnerek, ayaklarım birbirine takılıp neredeyse düşüyordum.

Sokağa sokak lambası ışığı gelmiyordu ve bir an önce yola çıkmak istiyordum. Gölgelerdeki bu adama güvenmiyordum.

"Koşmak sıkıcı. Biraz daha ilginç hale getirelim." Cayden yanımda durdu, göğsü benim göğsüme bastırıyordu.

Bu adamın kişisel alan kavramı yoktu. Ormandaki öpücük istemeden aklıma geldi ve nefesimi keserek beni çığına çevirdi. Lanet olası hormonlarım.

Cildim onun dokunuşunun anısıyla kızarmıştı.

"Seni uçurumun kenarında koşarken izlemek çok ilginç olur bence."

"Çok komik. Bence bu yavaş ve sabit koşudan daha iyi bir egzersize ihtiyacın var. Bir şeyden kaçmak kadar kalori yakıcı bir şey yok."

Ağzım gerildi ve onu buraya getirerek büyük bir hata yaptığımı aniden anladım. Babam, Cayden'ın gece dışarıda koşmamı daha güvenli hale getireceğini mi düşünüyordu? Ne komik.

"Peki benden kaçmamı istiyorsun? Senden mi?" Boy farkımızı göz önünde bulundurarak, elimden geldiğince ona karşı dik durmaya çalıştım. "Senden korkmadığımı zaten söyledim."

"Ama kirli, küçük, gerçek olmayan fantezilerinin ortaya çıkmasından korkuyorsun, değil mi? Normal kızlar korkar... Yoksa iyi kız gibi davranmaktan vazgeçtin mi?"

Ona cevap verecek söz bulamadım. Haklıydı. Bundan korkmam gerekirdi. Bu, hakkında keşfedilen en utanç verici şeydi. Utanç verici oldukları için Eve'e bile itiraf etmediğim rüyalar. Şimdi ise o rüyaların başrol oyuncusu Cayden, onları boynuma bir balta gibi tutuyordu. *Ona karşı bir koz bulmam gerekiyordu.* Evet, Cayden'ın başına vurabileceğim, en az onun kadar utanç verici bir şey bulmalıyım. Aramızdaki güç dengesini sağlayacak bir şey. Salı günü Midnight Falls'ta bulacaktım. Bulmak zorundaydım. Ama şimdilik, onun oyununa uymalıyım.

Sessizliğime gülümsedi. "Güzel, birbirimizi anladığımıza sevindim. Merhametli hissediyorum, basit bir anlaşma yapalım. Benden kaç ve ben seni yakalamadan eve ulaşırsan, sen kazanırsın. Bu gece seni rahat bırakırım."

"Peki ya sen kazanırsan?" Cevabını beklerken kalbim sanki çarpıyordu.

Gözleri dudaklarıma kaydı. Daha önceki öpücüğümüz beynime kazınmıştı ve onu görmeden duramıyordum. Dudakları kabarmıştı. Bunu dişlerim yapmıştı.

"Ben kazanırsam ve eve varmadan yakalarsam... seni öpebilirim."

Kendimi tutamadan alaycı bir kahkaha kaçtı.

"Öpücük mü? Ciddi misin? Beş yaşında mıyız?"

"Daha fazlasını mı arıyordun?" Cayden beni kışkırttı.

Yanaklarım öfkeyle kızardı. "Çok komik. Hayır, senden bir şey istemiyordum, ama tüm o tavırlarına ve tehditlerine rağmen, bir öpücük gerçekten çok hafif kalır."

Sonra eğildi, ağzı kulağıma değdi. "Seni *nereye* öpeceğimi söylemedim, değil mi?"

Bu sözler içimi delip geçti, ardında bir sıcaklık bıraktı. Tanrım, bu kadar korkunç birinden bu kadar tahrik olmak normal olamazdı. Bir sorunum vardı. Hastaydım.

"Şimdi, nazik hissettiğim için sana on saniye önceden haber vereceğim.

On..." Ondan uzaklaştım, birkaç adım geri sendeledim.

Beni lazer gibi odaklanarak izledi. "Dokuz... yakalanmak istemiyorsan koşsan iyi olur."

Topuklarımı döndürdüm ve ileri atıldım. Sokağa doğru koşarken seçeneklerimi düşündüm. Hemen eve dönebilirdim. O saymayı bitirmeden yetişebilirdim. Ama o zaman da o yöne gittiğimi şüphelenirdi. Onu kandırmam gerekiyordu. Sağa döndüm ve evden uzaklaştım, adrenalın damarlarımdan akıyordu. Sokağı koştum ve sonra iyi bildiğim bir kestirme yoldan geçerek bir sonraki sokağa çıktım.

Etrafımda, ayakkabılarımdan caddeye vuran sesleri dışında sessizlik hakimdi. İleride bir evin verandasının ışığı yandı ve biri arabasını garaja park etti. Saat geç değildi. Caddenin tüm ışıkları pencerelerden parıltıyordu, arkadaşlarıyla vakit geçiren, televizyon izleyen, genel olarak evlerinde normal ve güvende olan insanları aydınlatıyordu. Artık sahip olmadığım bir sığınak. Cayden onu benden almıştı.

Hayatım buna bağlıymış gibi koştum, adrenalın sinirlerimi ateşledi. Çok geçmeden nefesim ciğerlerimde yanmaya başladı. Dengemi sağlamaya çalışmıyordum; koşuyordum ve daha fazla devam edemezdim. Tren raylarını geçtim

ayakkabılarım pürüzlü çakıllarda kayıyordu. Hade Harbor güvenli bir kasabaydı, ama bela arıyorsanız, muhtemelen Eve ve Asher'ın evinin yakınındaki tren istasyonunda bulabilirdiniz.

İstasyonun karşısındaki caddeyi geçtim ve rayların kenarındaki mahallelere girdim. Sokaklar çöp ile doluydu ve arabalar eski ve hurdaya dönmüştü. Evler de harap görünüyordu ve bazılarının pencereleri yoktu. Cayden'in peşimde olduğunu görmek için arkama bakmaya cesaret edemedim ilerledim. Yanımda bir köpek çılgınca havlıyordu, bir bahçeye zincirlenmişti ve beni korkutup dönmeme ve neredeyse düşmeme neden oldu.

"Dikkat et güzel kız. Nails'ten korkma. Seni gördüğü için heyecanlandı sadece."

Sert bir göğse çarptım. Düşmedim, o iyi, ama başım belaya girmiş gibi görünüyordu. Bir grup yaşlı adam köşede takılıyordu ve ben tam onların üzerine düşmüştüm.

"O tek değil." İçlerinden biri güldü.

Bir adım geri attım ve çarptığım adam da benim hareketimi takip etti.

"Hey, nereye gidiyorsun? Daha yeni geldin," dedi, bana ürkütücü bir gülümseme atarak. Eli koluma kondu. "Biraz kal."

"Gitmem gerek, üzgünüm," dedim düşünmeden. Neden özür diliyordum ki?

"Özür dilenecek bir şey yok, çünkü hiçbir yere gitmiyorsun, değil mi?"

Adamın gülümsemesi kayboldu. Arkadaşları etrafını sardı. Ağzım kurudu. Kafası yer yer kazınmış ve keldi. Kahverengi lekelerle kaplı dişleri uyuşturucu kullandığını gösteriyordu. Kolumu sıkıca kavradı, derimi acıtacak kadar. Çok korkmuştum. Bu sondu. Gerçek korku, saf ve basit. Babam gece yalnız dışarı çıkmamam konusunda uyardığında bir daha asla gözlerimi devirmeyeceğime yemin ettim.

Kolumu çekmeye çalıştım ama adamın demir gibi tutuşundan kurtulamadım. Kolumu morartacak kadar sıkı tutuyordu.

"Lütfen," diye duydum kendimi. "Başımı belaya sokmak istemiyorum."

Çete lideri güldü. "Kızım, duymadın mı? Bazen bela seni ister." Bana sırtıttı, ama sonra gözleri omzumun üzerinden başka yere kaydı. Kolumu tutuşu biraz gevşedi ve geri çekildi.

"O sorun istemediğini söyledi. Kulaklarınız mı duymuyor, ne?"

Cayden'in derin sesi üzerime kayarak beni rahatlatacak sardı. Cayden buradaydı. Yalnız değildim. Onun varlığının ne zaman beni rahatlatmaya başladığını tam olarak bilmiyordum, özellikle de yakalanmaktan korkarak ondan kaçıyordum, ama rahatladığımı inkar edilemezdi.

Kocaman vücudu yanıma yaslandı. Grupta bulunan adamlar onu baştan aşağı süzdüler, ona ne kadar sorun çıkaracağını merak ediyorlardı.

"Duyduk. Umurumuzda değil. Ya sen?" Kolumu tutan adam başını kaldırdı, Cayden'a agresif bir davet gönderdi.

Cayden alçak, tehlikeli bir sesle güldü. "Ben mi? Ben belayı severim."

Beni liderin elinden çekip çıkardıktan sonra suratına yumruk attı. Aniden başlayan kavga şiddetliydi. Cayden, karanlığın patlayıcı gücü gibiydi, eğilip kaçarak, tecrübeli bir sokak dövüşçüsü gibi yumruklar ve tekmeler savuruyordu. Kavgayla karışan adamlar, şaşkınlıklarının ardından çabucak toparlandılar.

Cayden bana bir bakış attı. "Eve, hemen. Koş!"

"Ya sen?" Paniklemiştim. Dört adamla nasıl dövüşebilirdi?

"Hemen arkada," diye homurdandı ve belinden tutmaya çalışan birine dirseğini indirdi.

Gözleri tekrar bana kaydı ve anladım. Onlarla uzun süre dövüşemezdi. Zaman kazanmaya çalışıyordu.

Dönüp koştum. Cayden bana yetişmeden rayların önüne ulaştım. Arkamızdan bağırışlar ve tehditler duyuyordum. Peşimizdeydiler. Ayaklarım rayların etrafındaki molozların üzerinde kaydı ve Cayden'ın elinin benimkini sıkıca tutması sayesinde düşmedim. Rayları geçtikten sonra da elimi bırakmadı.

Rayların üzerinden geçince de bırakmadı. Mahallemdeki sakin sokaklara vardığımızda da bırakmadı.

Koşmaya devam ettik, Cayden'in eli benim elimi sımsıkı tutuyordu, güven vericiydi. Benim hızıma uymak için daha yavaş koşuyor olmalıydı, ama caddede koşarken hiç rahatsızlık belirtisi göstermedi. Sürekli arkasına bakıyordu.

Hâlâ peşimizde mi?

Evim görünür hale geldiğinde ciğerlerim çığlık attı. Göğsümde ağrı hissettim ve devam etmek için yeterince nefes alamıyordum. Terden sıırıslıklandım, korku ve yorgunluktan vücudum bir sıcak bir soğuk oluyordu.

"Neredeyse geldik. Durmayı aklından bile alma," diye homurdandı Cayden, sanki çökmek üzere olduğumu anlayabiliyormuş gibi elini benimkine daha sıkı tuttu.

"Yapamıyorum," diye hırıltıyla söyledim.

"Yapabilirsin ve yapacaksın," dedi kararlı bir sesle. "Başka seçeneğin yok."

Garaj yolumun hemen önündeki tepeye çıktık ve başımı eğdim, Cayden'in elini sanki beni hayata döndürecek bir pil gibi sıkıca tuttum. Bacaklarımla son bir hamle yaparak çığlık attım ve bizi arazinin içine, kapıdan geçip evin çitlerinin arkasına taşıdı. Cayden yavaşlayarak elimi bıraktı, ben de geri dönüp sokağa baktım. Boştu. Gitmişlerdi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, vücudum bana yabancı gelmişti. Kaslarım yanıyordu. Her yerim acıyordu. Dik durmaya çalıştım ve midem isyan etti. Kafamı ön bahçeye çevirir çevirmez kusmaya başladım. Kusmak için ellerimi dizlerimin üzerine dayayıp, umutsuz ve çaresiz hissederek, kıvrılmış bir şekilde, bir şey çıkarmak için çabalarken, titriyordum.

Cayden'in kocaman eli sarkmış saçlarımı kavradı ve sertçe geri çekti.

"Fiziksel kondisyonunu geliştirmelisin. Sen koçun kızıydın, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. Acımı her saniyesinde hissederken saçımı acımasızca tutuyordu.

Hepsi onun suçu. Ondan ve aptal tehditlerinden kaçmasaydım, o boktan mahalleye asla girmezdim. Elimin tersiyle ağzımı sildim ve ayağa kalkarak başımı onun elinden çekip çıkardım. Çok yakındı, bağımlılık yapan kokusu yüzüme geliyordu. Göğsüne ittim ve sendeleyerek uzaklaştım. On dakikalık koşudan sonra o neredeyse nefes almıyordu, ben ise ölecek gibiydim.

Sonunda yüzüne baktığımda dudaklarımdan binlerce suçlama döküldü, ama hepsi orada öldü.

Dudağı yine kanıyordu, bu sefer çok kötüydü ve kaşı kesilmişti. Sol gözü koyu mor mor morarmış, şişmişti. Yaralanmıştı. Beni korurken yaralanmıştı.

Nefesimi toparlarken birbirimize baktık.

"Yaralanmışsın," dedim endişemi gizlemek için düz bir sesle. Kahretsin, ne kadar da kolay etkileniyordum. "Arkadaşlarla antrenmanda daha kötüsünü de gördüm," dedi omuz silkerek.

"Sana acımıyorum," dedim aniden, beni korumak için dayak yediği için kötü hissedenden içimdeki sese karşı gelerek.

"Sana üzülmeni istemedim." Cayden'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Ve bil diye söylüyorum, ben de sana üzülüyorum." Arkasını dönüp eve doğru yürüdü.

Arkasından baktım. *Bu ne anlama geliyordu?*

Cayden

MUTFAKTA, masanın üzerinde bir not, Eric'in karısını sürpriz bir akşam yemeğine çıkardığını söylüyordu. Anlaşılan bu, onların sezon öncesi ritüeliydi. Önümüzdeki birkaç gün yoğun konsantrasyon gerektiriyordu. İlk maçı kazanmak zorundaydık. Lily'nin peşinden dövülüp şehirde koşturmak pek akıllıca bir hareket olmamıştı, ama o kızdan uzak durmayı başaramıyordum. Bu bir sorun haline gelmeye başlamıştı.

İlk maç benim ve Lily'nin on sekizinci doğum gününe denk geliyordu. Koçun, doğum günlerimizin sadece birkaç gün arayla olduğunu söylediğini hatırlıyorum. On sekiz, Jack amcama defolup gitmesini söylemek ve kendi hayatımı kurmak için gün saydığım yaşı. Artık onun bunu asla izin vermeyeceği açıktı.

Evlatlık evrakları hazırды. On sekizinci doğum gününden birkaç gün önce yeni bir aileye katılmak biraz komikti, ama Hade Harbor ve Koç Eric Williams bu yıl kazanmak istiyordu ve tüm kasaba bunun için komplo kurmamışsa ben de lanet olsun. Bana endişelenmememi ve sadece maça odaklanmamı söylemişti. Bununla bir sorunum yoktu. Daha önce maçtan başka hiçbir şey umurumda olmamıştı.

Bir bardak suyu yudumlarken Lily'nin mutfaktan çıkmasını izledim. *Aslında bu bir yalandı.* Sadece oyuna odaklanmakta küçük bir sorunum vardı ve o da çiller, zümrüt ateşi gibi yanan gözleri, akıllı ağzı ve ahlaksız zihniydi.

Koç karısıyla dışarı çıkmıştı. Evde yalnızdık. Bardağı lavaboya koyup karşımdaki karanlık pencerede yansımama baktım. Biraz dinlenmeliyim. Lily'yi yalnız bırakıp maça odaklanmalıyım. Koç Eric'in takım ve kızı için koyduğu kurallara uymalıyım.

Kurallara uymakta hiç iyi değildim.

Sessizce Lily'nin peşinden gittim.

Ona ulaştığımda banyo kapısını kapatıyordu, ben de kapıyı açık tutmak için ayağımı uzattım.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Lily, yere bakarak, sanki kapıyı tıkayan bir ayakkabı bulmayı beklermişesine burnunu kırıştırdı. Ayağımı görünce donakaldı.

O itiraz etmeden kapıyı açtım ve içeri girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp, ona yaslandım ve kilidi yüksek bir sesle çevirdim. Küçük banyoda sanki bir tabanca ateşlenmiş gibi ses ıktı. O çoktan duşu açıp suyu ısıtmıştı ve şimdi buhar etrafımızı sarmıştı.

"Cayden, ne yapıyorsun?" Lily'nin sesi dikkatlice llmştı.

Aramızdaki gerginlik, tek bir dokunuşla yanabilecek, çılgınca etrafımızda dolanan bir elektrik teli gibiydi. O da hissediyordu. Hissettiğini biliyordum.

"Bana borcunu alıyorum, unuttun mu? Bahsimiz. Sen kaybettin."

Lily alaycı bir şekilde güldü, kremsi yanakları kızardı. "Bence gece kaçmak için bu kadar belaya bulaştığımızda bahis sona erdi. Bu arada, hepsi senin suçun."

Kaşımı tembelce kaldırdım. Onun huysuzluğundan hoşlanıyordum. Ne olacağını hissettiği için tedirgindi. Kaçıp saklanmak istiyordu, ama aynı zamanda yakalanmak da istiyordu. Günlüğü bunu kanıtlamıştı.

Kollarını ince gğşnn üzerinde kavuşturdu. Sveteri yere atılmıştı. Gğşleri bol tişrtne bastırılmış, sert meme uçları güzel bir şekilde belirgindi. Terden ıslanmış cildi, tişörtünü vücuduna yapıştırıyordu, ama o bunun farkında değildi.

"Kimse seni rayların üzerinden koşmaya zorlamadı. Kaçınılmaz yenilğini nezaketle kabul edebilirdin."

"Asla," diye hemen karşılık verdi Lily.

Dudaklarımdan kötü bir gülümseme geçti. Kapıdan uzaklaştım ve ona doğru ilerledim. "Bunu söylemeni umuyordum."

Geri çekilmeye çalıştı ama dikkatsizce yere attığı havlulara takılıp kaydı. Sırtı tezgaha çarptı ve ben üstüne çıktım, iki kolumu onun beline dolayarak onu sıkıştırdım.

"Sonuçta, böyle daha çok hoşuna gidiyor, değil mi, Ladybug?" Sesim boğazımdan alçak bir okşama gibi çıktı. Lily artık bir dikkat dağıtıcıdan çok daha fazlası haline gelmişti. *O bir takıntıydı.*

Masum yeşil gözleriyle bana baktı, karamel rengi kirpikleri kurumuş, sivri uçluydu. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Eğilip boynuna burnumu sürttüm, sonra derin bir nefes aldım. Kimse Lillian Williams gibi kokmuyordu.

"Cayden," diye fısıldadı Lily, küçük eli göğsüme kondu. "Hmmm?" Boynunu yaladım. Teninin tadına bakmak zorundaydım.

Bana karşı titredi. Onu yalamaktan daha fazlasını yapmak istiyordum. Onu tamamen yemek istiyordum. *Onu yutmak istiyordum.* Bu, beni ayılttıran bir farkındalıktı.

"Bana ne yapacaksın?" Sesi hem hevesli hem korkakçaydı, ikisi birden.

"Ne istersem." Kulak memesine yapıştım ve dişlerimin arasında emdim.

Göğsümdeki el yumruğa dönüştü, Lily nemli tişörtüme tırnaklarını geçirdi. Beni kendine çekti. Beni itti. İkimiz de emin değildik. Bu tehlikeliydi. *O tehlikeliydi.* Yüzümü boynundan uzaklaştırdım, kokusunu kafamdan atmaya çalıştım.

"Ama bugün, bahsimiz için bana bir öpücük borçlusun."

Hatırlatmamla gözleri birden açıldı. Ben de dikleştım. Kaşlarını çattı, pürüzsüz alnında küçük bir endişe çizgisi belirdi. Artık kızgın görünmüyordu.

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" Onu kışkırtmam onu daha da kızarttı. Onun tenini çok seviyordum. Sanki bir ruh hali yüzüğü gibiydi, melek gibi bir yüz takınsa ve küçük bir şeytan gibi yalan söylese bile düşüncelerini bana açığa çıkarıyordu.

"Birini sokaklarda kovalayıp, başını belaya sokana kadar peşinden koştuktan kendini iyi hissetmeni sağlayacak ne varsa."

"Sen de belaya bulaşmak istemezsin, değil mi, Lillian Williams?"

Elimi kaldırıp nabzına koydum. Yutkundum, ince boynu bu hareketle sallandı. Soluk, çilli boynu, sanki oraya sığmak için tasarlanmış gibi başparmağımla işaret parmağımın arasında mükemmel bir şekilde duruyordu. Kafasını salladı, gözleri benimkilere yapışmış gibiydi. Kararsız görünüyordu. O da lanet kulübe katılabilirdi.

"Ama duymadın mı? Bazen bela seni ister ve sen buna karşı hiçbir şey yapamazsın."

Eğildim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Titriyordu. Nefesi dudaklarıma değdi, beni tahrik etti, baştan çıkardı.

"Öyleyse öp beni de bitsin," dedi Lily, o yoğun yakınlığın ardından bir an sonra.

"Öpülemek istediğim dudakların değil."

O sertçe yutkundum ve ben onun kirli hayal gücünün nereye gittiğini merak ettim.

"Değil mi?" Sesi sadece bir fısıltıydı.

Onun çok büyük tişörtünün kolunu omzundan sıyırdım. Kızın kendine uygun kıyafetlere ihtiyacı vardı. Omzum ağrımaya başlamıştı ve bunun sebebi oydu. Her zaman çok kapalı giyinirdi, üç beden büyük kıyafetlere sarınırdı. Dekoltesi nasıl görünüyordu bilmiyordum ama omzunu çok iyi tanıyordum.

Diğer omzuna doğru elimi hareket ettirip tişörtünün boynunu kaydırırken, o da elimi izledi. Tişört, yıpranmış pamuk yerine pahalı saten gibi vücudundan aşağıya doğru döküldü. Lily gibi bir kızın gücü buydu. O tamamen klas bir kızdı. Benim ligimin çok üstünde, benden kilometrelerce yukarıda ve ötesindeydi.

Ama bu onu kurtaramayacaktı.

Tişörtü karnında toplanmıştı ve ilk kez göğüslerine bakabildim. şarap rengi, dantelli küçük bir bralette giyyordu. Çillerini doğru tahmin etmiştim; vücuduna küçük takımyıldızlar gibi yayılmışlardı. Onların oluşumlarını haritalamak ve her birini, küçük göğüslerinin arasındaki çukurdan kaburgalarının boyunca takip etmek istedim. Parmağımı bralette askısının altına kaydurdım. Gözlerimi ona çevirip bir tepki bekledim. Reddetme. İzin verme. Herhangi bir şey.

Sessizliğı bana ihtiyacım olanı verdi. Askıyı çekip kolundan aşağı indirdim ve tatlı göğsünü ortaya çıkardım. Küçük ve mükemmel şekilli bir göğüstü. Yumuşak, tüylü derisi kayısı gibiydi. Meme ucu büyüktü, yumuşak mercan pembesi renkteydi ve yüzeyinde geyik rengi çiller dans ediyordu. Onu izledim. İncelemem üzerine narenciye rengi bir kızarıklık narin göğsüne yayıldı. Nefesini tutuyordu ve ben de nefes almadığımı fark ettim.

"Nefes al, Lily."

Bu bir emir gibi geldi, ama daha çok bir yalvarış gibiydi. Ben de onun kadar havaya ihtiyacım vardı, ama o odadaki tüm havayı çalmıştı. Tereddütle nefes aldı ve çıplak göğsü bu hareketle sallandı. Bu, hayatımda gördüğüm en erotik şeydi.

"Tezgahın üzerine otur."

"Neden?" diye sordu, belli ki yine gerginleşmişti.

Ellerimi belinden aşağı kaydurdım ve kalçalarına yerleştirdim. Onu kaldırmak, antrenmanlarda yaptığım ağırlık kaldırmalardan daha kolaydı. Onu tezgahın kenarına oturttum. Bacakları doğal bir şekilde kalçalarımın etrafında açıldı. Boynuna doladığım elim sanki onun için tasarlanmış gibi oturuyordu; dar kalçaları benimkine mükemmel bir şekilde sarılıyordu. Sertleşmişim ve şortumun dokunuşu bile sızan başıma çok yoğun geliyordu. Yaklaştım ve sikimi ona basturdım, bacaklarının arasına soktum ve dirseklerine dayanana kadar onu tezgahın üzerine ittim.

"Çünkü bana bir öpücük borçlusun ve onu buradan alacağım." Sesim boğuk bir kısıltıydı. Onun tatlı amını yalamak istiyordum. Eminim şeftali gibiydi.

Ona ne yapması gerektiğini söylememin ne kadar hoşuna gittiğini tatmak istedim. Bunu hiç bir şeyden daha çok istedim.

Ama uzun süredir koşuyorduk ve Koç Eric okul gecelerinde asla geç saatlere kadar dışarıda kalmazdı. Ayrıca, önemli bir maçın arifesinde Lily'nin içinde, üzerinde veya yakınında boşalmak akıllıca bir hareket değildi. Bu kasabadan kurtulmak ve Hade Harbor'da, bu evde, bu kızla kalmak istiyorsam, kazanmam gerekiyordu. *Sabreden derman alır*. Bu, Jack amcamın sloganıydı ve bana ilham veren tek sözüydü. Tabii ki, bunu söylediğinde, ondan kurtulacağım günü düşündüğümü bilmiyordu. Bu yüzden bu gece, onun amını kendime izin veremezdim. Çok cazipti.

Elim diğer kayışa gitti ve onu çıkardım.

"Bahis bir öpücük içindi," diye hatırlattı Lily yumuşak bir sesle, gözlerinde meydan okuyan bir ışıltı vardı. "Sadece bir tane."

Onun bralette'ini çıkarırken durdum ve dudaklarıma isteksiz bir gülümseme yayıldığını fark ettim.

"Haklısın. Anlaşmaya uyalım," diye mırıldandım, yavaş davranma mücadelesini kaybederek, eğilip güzel pembe meme ucunu ağzıma aldım.

Öpücük olarak başladı, ama Lily nefes nefese yaklaşıncı daha fazlasına dönüştü. Dilim dudaklarımin arasındaki kabarık noktayı yaladı, sert tomurcuğu sararken diğer meme ucunu da yakaladım, hala dantelle kaplıydı ve alaycı bir şekilde çimdikledim.

O inledi, elleri saçlarıma gömüldü ve çekmeye başladı. Cildine karşı homurdandım ve ağzımdaki memeyi hafifçe ısırdım, dişlerimle meme ucunu tehdit ettim. O inledi, yumuşak, nefes nefese bir ses, benim sefil, kara kalbimi çarptırdı.

Onun gibi bir kızdan gelen böyle bir zevk sesi, bir erkeği köle yapabilirdi.

Bana doğru sallandı, vücudu içgüdüsel olarak amına bastırılan sert uzunluğa tepki verdi, birbirlerinden sadece iki kat kumaşla ayrılmışlardı. Elleri saçımın arkasını çekti, artık çekmiyordu, beni yerinde tutuyordu. Dilimle meme ucunu acımasızca yaladım, ısırıp daireler çizdim, bozulmamış tapınağında ona tapındım.

O kadar sertleşmiştim ki, şortuma delik açabilirdim, ama oyuna çok yaklaşma kuralımı çiğnemek niyetinde değildim. Beni besleyecek o bastırılmış enerjiye ihtiyacım vardı. Buzda hakimiyet kurmak için huzursuz, tatminsiz saldırganlığa ihtiyacım vardı. Bunun yerine, geriye eğildim ve diğer göğsünü serbest bırakarak dudaklarım ve dişlerimle saldırdım. Bu kadına iz bırakmak, güzel tenini pembeye çevirmek ve üzerine adımı yazmak istedim, böylece herkes onun benim olduğunu bilecekti.

Durmam gerekiyordu. Boşalmaya çok yakındım ve Lily çok iyi hissettiriyordu.

"Günlüğüne benim hakkımda yazdığın gibi kendini okşa," dedim ve bir elini tutup parmaklarını ağzıma aldım, iyice ıslattım. Sonra elini şortunun önüne ittim. "Ben senin güzel göğüslerini emerken kendini tatmin et."

Ağzını açtı, itiraz edecekmiş gibi görünüyordu.

Kafamı salladım, alnımı alnına yasladım. "Bu bir istek değildi, Lily. Yap yoksa ben yaparım, sonra ağzını sikerim ve boğazına kadar boşalırım, boğulursun."

Gözleri büyüdü ve eli aşağı kayarak bacaklarının arasına doğru ilerledi. Klitorisini bulduğunda nefesi hızlandı. Geri çekildim ve elinin şortunun altında hareket etmesini izledim. Çok ateşli bir görüntüydü, o an sonsuza kadar hafızama kazındı. Ne yapacağını tam olarak bilmiyormuş gibi klitorisini dikkatlice okşadı. Masumiyeti bana haykırıyordu, bu da beni daha da tahrik etti. Eğildim ve meme uçlarından birini tekrar ağzıma aldım, çekip yuvarlayarak eliyle daha sert bir şekilde sallanmasını sağladım. Yükseliyordu, artan kıvranmasından hissedebiliyordum.

Serbest elimle diğer göğsünü okşadım, meme ucunu çekip küçük ağırlığını sıktım. Elim, onun küçük göğsüne göre kocaman görünüyordu, onu sertçe avuçlayarak tamamen kapladı. O çok küçüktü, ama sert davranışlarımdan şikayet etmedi. Cildi parmak izlerimle kırmızıya boyanmıştı, ama yine de kendini benim dokunuşuma daha da yaklaştırdı.

Sadece vücudu bana uymak için yaratılmamıştı; kirli küçük zihni de benimkini tamamlamak için yaratılmıştı. O çarpıcı çelişkilerle dolu bir top gibiydi ve ben çoktan ona bağımlı olmuştum.

Nefesi kesildi ve hırıltıyla nefes aldı.

"Boşalmaya hazır mısın?" O

başını salladı.

"Sözlerinle söyle," diye fısıldadım cildine.

"Ben... sanırım boşalacağım," diye itiraf etti tatlı bir sesle.

"Boşalacaksan, bunu sen anlarsın."

Yüzünde korkuya benzer bir ifade belirdi.

"Korkma, ben buradayım." Neden bunu söylemek zorunda hissettiğimi bilmiyordum, sadece söylediğimde gözleri açıldı ve bana doğru baktı.

Eli şimdi öfkeyle hareket ediyordu, kendi parmaklarıyla amını sikiyordu, göğüsleri pembe ve dişlerimin izleriyle doluydu.

"Hadi, Çilli, benim için gel," diye teşvik ettim ve şişmiş, aralık dudaklarının arasına başparmağımı sokmaya dayanamadım.

O parmağımı emdi, ben de diğer elimle çenesini kavradım, yüzünü rehin aldım, böylece boşalırken bana bakmaktan başka seçeneği kalmadı.

"Benim için gel ve bana sahip olduğun her şeyi göster... her santimini. Hepsini istiyorum."

O çığlık attı, parmağımı bir saniye ısırды ve sonra dudakları uzun bir iniltiyle açıldı. Pembe bir dalga boynundan yüzüne yayıldı ve gözlerinin yeşilini parlatarak. Geliyordu. Mükemmel kızım tam orada orgazm oluyordu ve bunu bana gösteriyordu. Titredi, vücudu kasılırken gözleri uzun bir süre odaklanamadı. Gözlerinde zevk dans ediyordu, saf bir kırılganlık parıldıyordu. Nefesim kesildi. Hiç bu kadar güzel bir şey görmediğime ve bir daha asla göremeyeceğime emindim.

Vücudu titremeyi bıraktığında ve soğuk gerçeklik yüzüne yayıldığında, gözlerinde endişe ve şok belirdi.

"Evet, doğru, az önce kendini tatmin ettin ve bana izlettin," diye mırıldandım.

Yutkundu, yanakları yeni bir kızarıklıkla kaplandı. Bu kez utançtı. Umurumda değildi. Yakında buna ve bize alışacaktı.

Oturdu ve askılarını yerine çekerek, emilmiş göğüslerini benden sakladı.

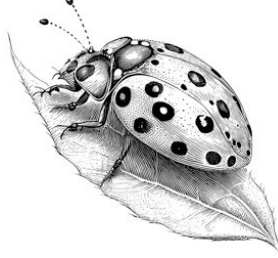
Ellerini tezgaha dayadı ve ayağa kalktı. Duş hala çalışıyordu. Muhtemelen şimdiye kadar soğumuştı. Beni geçmek için göğsüme itti.

"Artık gidebilir miyim?" Sorusu titrek ve kararsızdı. Cevap beklemeden yanımdan kayarak uzaklaştı.

İki adım atamadan elini tuttum. Elini tutup en ıslak parmaklarını ayırdığımda bana öfkeyle baktı. Parmaklarını ağzıma alıp burnumdan nefes alıp vererek, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken parmaklarını yaladım ve sonunda onun tadını aldım. Doyana kadar yaladıktan sonra elini bıraktım.

"Artık gidebilirsin." Sesim sert çıkmıştı. İçimde bu kızı hemen alıp, derinlerine girip günlerce boşalmak isteyen öfkeli arzuya rağmen hala konuşabildiğime şaşırmıştım. Bunun yerine, bir ömür boyu acı ve korkuyla, hayatta kalmak için dürtülerimi kontrol ederek geliştirdiğim öz disiplinle geri adım attım ve onu bırakıp gittim.

Lily

UYANDIM, rüya hala kafamda net bir şekilde duruyordu, sabahın erken saatlerinde güneş ışığına gözlerimi kırıştırarak, aşırı ısınmış beynime gerçekliğin sızmasını sağlamaya çalıştım.

Kahretsin. Yine Cayden'la ilgili bir rüya. Dün geceki karşılaşmamızdan sonra, bilinçaltımın biraz ateşli olmasına şaşmamalıydı. Rüyamda, karanlıkta evin içinde koşuyordum, arkama bakıyordum. Evde başka kimse yoktu, bundan emindim. Koşup tavan arasındaki sandığın arkasına saklandım, çocukken saklandığım sandığın arkasına. Orada beklerken, kalbim çarparken, hiç olmadığım kadar canlı hissettim. Beni kimin kovaladığını biliyordum ve yakalarsa bana korkunç, tarif edilemez şeyler yapacağını biliyordum. Beyaz bir elbise giymiştim (belli ki bilinçaltım saflığın sembolleri konusunda pek yaratıcı değildi). Cayden'ın kirli elleriyle elbeseyi lekeleneyeceğini biliyordum ve sandığın arkasında titreyerek, kalbimin derinliklerinde onun beni yakalamasını istiyordum.

İstedliğini almasını istiyordum.

Bir saniye bile olsa iyi kız olmayı bırakıp sadece ona ait olmak istedim.

Rüyayı kafamdan attım. Yeni bir günlük yazma yöntemi bulmam gerekiyordu, çünkü bu sefer en içteki fantezilerimi onun okuyabileceği bir yere yazmayı reddediyordum, ama yine de rahatsız edici rüyalarımı dökebileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

Alarm tekrar çalmadan önce yatakta dönüp telefonumu aldım. Tarih yüzüme çarptı.

Doğum günümdü. Resmen on sekiz yaşına girmiştım. Yaşasın ben! Önceki tüm doğum günlerim gibi, bu da hayal kırıklığı yaratmıştı.

Dışarıdan bir gürültü geldi. Bir kamyon kapısının çarpması ve bir motosikletin düşük sesli mırıldanması. İsteksizce yataktan kalkıp aşağıya, garaj yoluna bakmak için gittim. Bir motosiklet, düz bir kamyonun kasasından indirilmiş halde duruyordu. Cayden motosikletin yanında dururken, annem kamyonun şoförüyle derin bir sohbet içindeydi. Cayden'ın mıydı? Motosikletli adamı düşünmek bile duşa gitmeme yetti. Dün gece temizlenmeden banyodan kaçmışım ve bütün gece yapış yapış ve iğrenç hissetmişim. Okula gitmeden önce duş almam gerekiyordu ve en önemlisi, sakinleşmem gerekiyordu. On sekiz yaşındaydım. Ergenlik hormonlarının fırtınasına kapılıp, mahallenin kötü çocuğuna aşık olmak için kesinlikle çok büyüktüm.

Belki kendime bunu yeterince tekrarlarsam, inanmaya başlarım.

Öğle yemeğinde Eve ve ben kafeteryanın en uzak köşesine oturduk ve başımızı eğik tuttuk. Kardeşi bir Buz Tanrısı olduğu için, o Buz Tanrılarından saklanacak biri değildi, ama ben rahat hissetmek için ne yapmam gerekiyorsa yapardı. Eve, milyonda bir bulunan bir arkadaşı.

"Demek o da motosiklet sürüyor? Çok seksi."

"Tamam, 2004 yılındaki Paris Hilton gibi. Bu normal. En azından artık onunla okula gitmek zorunda kalmayacağım."

"Tabii, sana motosikletine binmeyi teklif etmezse. *O* zaman çok seksi olurdu."

"Ve tehlikeli. Koridorda yanımdan geçen adama güvenmiyorum, bisikleti kontrol etmesini bırak, beni bisikletine bindirmesini bile istemem. Neyse, başka bir şey konuşalım." Yemeğimi karıştırdım. Aslında pek aç değildim.

Cayden bu sabah motosikletiyle ve erken antrenmanıya meşguldü, annem ise doğum günü kahvaltısı için bana krep yapmıştı. HHU'dan ve gelecek yıl yerel bir üniversiteye gittiğimde hala evde yaşayabileceğimden bahsedip durmuştu. Cevap vermekten kaçınmak için krepleri ağzıma tıkıyordum.

"Doğum günleri gibi bir şey!" Eve hemen dikkatini dağıttı. Bana sıırttı. "Ne yapmak istediğini söyle, ben hallederim."

"Ugh, bilmiyorum. Hiçbir şey?"

"Olmaz. On sekiz yaşına bir kez girersin. Eğlenceli bir şey yapmalıyız."

"Bilmiyorum. Doğum günleri umurumda değil, biliyorsun." "Yine de, benim için... lütfen?"

"Tamam, bu hafta sonu dışarıda yemek yiyip film izleyelim ve senin evde kalalım," diye önerdim. Evimden ve Cayden West'in boğucu, kafa karıştırıcı varlığından uzak geçireceğim her gece benim için bonus sayılırdı.

Eve burnunu kırıştırdı. "Bu normal bir cuma gecesi. Farklı bir şey olmalı. Beckett'in yarın maçtan sonra parti vereceğini biliyorsun. Anlaşılan Cayden'in da doğum günüyümüş. Artık kardeş olduğunuz için bunu bilmelisin." Eve'e dirsek attığımda sevinçle kıkırdadı.

"Yarın gerçekten onun doğum günü mü? Annem bizim yaşlarımızın yakın olduğunu söylemişti." Partiyi hayal etmeye çalışırken tırnaklarımı ısırdım. Kafamı salladım. "Hayır, doğum günümde yapmak istemediğim tek şey, Buz Tanrılar ve onların uşaklarıyla takılmak. Apollo'da iki bilet fiyatına bir film izlemeye ne dersin?" Kasabadaki yerel sinema salonu, hiç para kazanamıyor gibi görünen ama bir şekilde açık kalmayı başaran küçük sanat sinemalarından biriydi. Eve iç geçirdi. "Harika, on sekizinci doğum gününde patlamış mısır ve film. Sekizinci doğum günün gibi olur, eminim aynı şeyi yapmışsızdır."

"Huysuzlanma," diye onu ikna ettim. Sosyal becerilerimin eksikliğinin Eve ile aramızdaki sürekli bir sorun olduğunu biliyordum. O ilgi odağı olmayı severdi, ben ise sevmezdim. Doğum günü etkinliklerinin çoğu benim için tam bir işkenceydi.

"Hadi partiye gidelim... hadi."

"Hayır. Bugün benim doğum günüm ve istersem evde kalırım."

"Sen en kötüsüsün," diye mırıldandı Eve ve cebinden telefonunu çıkardı. Nefesi kesildi ve dikkatim ona yöneldi.

"Ne oldu şimdi?"

Bana kocaman bir gülümseme attı ve ekranını bana doğru çevirdi. "Görünüşe göre başka seçeneğin yok."

Bu, son derece şık ve kesinlikle okuldan kimse tarafından yapılmamış bir çevrimiçi davetti. Beckett'in partisine davet. Eve sonunda gerçek hayatta bir davetiye almayı başarmış gibi görünüyordu. Ancak dikkatimi çeken, Cayden'in hemen yanında yazan benim adımdı.

İlk zaferimizi ve Cayden ile Lily'nin doğum günlerini kutlamak için
bize katılın – Cuma gecesi.

Ne oluyor lan?

"Bir bakayım." Telefonunu kaptım ve davetiye baktım. Beckett ne kadar abartılıydı ki partisine davetiye göndermişti, üstelik beni de davet etmek kimin fikriydi?

"Bu senin işin mi?" diye sordum Eve'e.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, başını salladı. "Hayır! Beckett benim istediğim bir şeyi yapar mı hiç?"

"Asher?" Eve'in kardeşini çok iyi tanımıyorum ama bazen çarpık bir mizah anlayışı vardı.

"Hayır. Eminim senin doğum gününü bile hatırlamıyordur."

Doğru, doğum günümü bilen biri olmalıydı. Aklıma gelen tek kişi vardı. Cayden West. Dün gece tuvaletteki karşılaşmamız aklıma geldi ve tüm vücudum yanmaya başladı. Bütün gün onu başarıyla kaçınmışım. Maç yarındı ve o sürekli antrenmanda

neden beni Beckett'ın partisine gitmeye zorlamaya çalışıyordu? Beni utandırmak için mi? Lanet olası oyunlarını oynamak için mi?

"Yani, şimdi kesin gidiyorsun, değil mi?" Eve'in yüzünde Cheshire kedisi gibi bir gülümseme belirdi.

"Kesinlikle hayır. Cayden West'in bana emir vermesine izin vermeyeceğim. Sinema bileti alacağım. Gel ya da gelme. Partiye gitmek istersen anlarım."

"Bugün senin doğum günün! Seni yalnız bırakmamam gerek," Eve dudaklarını büzüştürdü. İçini çekti. "Sanırım sinemaya gideceğiz."

Gözleri büyüdü ve omzumun üzerinden bir anlığına kaydı. Artık yalnız olmadığımı anladığım tek işaret buydu.

"Sinema gecesi ne zaman?" Cayden'in derin sesi sinirlerimi tırmaladı ve ben irkildim.

Eve uzun bir süre bana baktı, cevap verecek miyim diye bekledi. Cevap vermediğimde, parlak bir gülümseme takındı ve yüzünü yukarı doğru çevirdi. Gözlerimi öğle yemeği tepsisine dikmiş halde tuttum. Cayden'in etrafında kendimi çok garip hissediyordum, en son onun gözleri üzerimdeyken orgazm olmuşum.

"Lily'nin doğum günü için. Bugün, bil diye söylüyorum. Merhaba Selena," diye ekledi Eve, muhtemelen Cayden'in arkamda yalnız olmadığını anlamam için.

"Biliyorum."

Yanımdaki masaya kırtasiye dükkanlarında kullanılan türden bir kağıt torba kondu. Kağıdın içinden dikdörtgen bir şekil görünüyordu. Hediye mi? Histerik bir kahkaha patlamak üzereydi. Bu adam gerçekten deliydi.

"Doğum günün kutlu olsun," diye devam etti Cayden.

"Aman Tanrım, ona hediye mi aldın? Çok nazıksın, Cade. Benim doğum günüm bir ay sonra, bil diye söylüyorum," Selena mırıldandı.

Hediyeye dokunmak için hiç kıpırdamadım.

Eve, siyah cilalı tırnaklarıyla şeker paketini parçalayarak garip bir hal aldı.

"Açmayacak mısın, Bug? Hiç hediye almadın mı? Bu nezaketin gereği," diye tersledi Selena, arkamızda durmaktan bıkmış olduğu belliydi.

"İstediğinde açar. Kızlar maça geliyor musunuz?" Cayden, Selena'nın sert ses tonundan rahatsız olmuş gibi araya girdi.

Eve başını salladı. "Tabii ki. Kardeşim oynuyor ve koç, Lily ve annesinin en azından tüm ev maçlarında orada olmasını istiyor."

"Peki ya maçtan sonraki parti? Bu sefer Beckett seni de davet etmiş, Eve. Ne kadar nazik."

Selena'nın ince iğnesi üzerine plastik bıçağımı sıkıca kavradım.

"Evet, ne kadar nazik. Ne adam ama," diye dişlerini sıkarak mırıldandı Eve. "Gerçek bir davetiye almamızın onuruna rağmen, gelmiyoruz. Sinemaya gidiyoruz."

Selena burnunu çekti. "Tahmin etmiştim."

"Büyük maçtan sonra sinemaya mı? Sanmıyorum," dedi Cayden. Başını çevirirken sesi biraz alçaldı. "Gidecek başka yeriniz yok mu?" Sinirlenmesi Selena'ya yönelikti.

Ayağa kalktım, birden her şey bana fazla geldi. Cayden'in yanında çok telaşlı davranıyordum ve Eve beni çok yakından izliyordu. Sadece Eve değil, sanki tüm kafeterya bana bakıyordu.

"Gidelim," diye fısıldadım en yakın arkadaşıma.

Ancak hareket edemeden Cayden'in iri vücudu bana yapıştı ve beni kendisiyle masa arasına sıkıştırdı.

Saçımı kulağımdan yavaşça çekip geri koydu. "Benden kaçabileceğini sanıyorsan, unut gitsin. Partiye geliyorsun."

"Hayır, gitmeyeceğim ve beni zorlayamazsın."

Kıkırdadı. "Bu konuda benimle karşı karşıya gelmek istemezsin. Kaybedersin."

"Orada olup olmamam neden umurunda? Bana ne yapacaksın?" Sonunda yukarıya bakmaya cesaret edince gözlerim onun gözlerine dikildi.

O tam karşımdaydı. Cevabını düşünürken başını yana eğdi.

Sonra, dolgun dudaklarında acımasız, hafif aldatıcı bir gülümseme belirdi. Yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Gizlice istemediğin hiçbir şey. Kaçmayı bırak. Bu sadece seni kovalamak istememi sağlıyor."

Yüzü bir saniye boyunca yanağıma yapıştı, cildi sıcacıktı. Çok güzel kokuyordu, sadece Cayden'e özgü bir koku.

"Lily?" Eve'in sesi bizi soğuk bir gerçeklik dalgasıyla sardı.

Kafeteryadan gelen gürültü tekrar duyulmaya başladı ve geriye doğru sendeleyerek, bir kez daha tüm dikkatlerin üzerimizde olduğunu fark ettim.

"Gidelim," Eve'e daha önce söylediğim sözleri tekrarladım, elini tuttum, çantamı omzuma attım ve aceleyle uzaklaştık.

Eve, Cayden'a özür dileyerek mırıldandı ve giderken masadan bana verdiği hediye kaptı.

Kafeteryadan birkaç koridor uzaklaşana kadar durmadım ve elini bırakmadım.

"Orada ne haltlar dönüyordu? Ona bir şey olduysa bana söylerdin, değil mi?"

"Tabii ki." Bunu söyler söylemez kendimi suçlu hissettim. Günlüğüme yazdığım ahlaksız hayallerimi itiraf etmeden Eve aramızda olanları nasıl anlatabilirdim? En yakın arkadaşım benim bu kadar karanlık ve utanç verici fantezilerim olduğunu öğrenirse benim hakkımda ne düşünürdü?

"Al, bunu masada unutmuşsun," dedi ve hediye kaptı bana uzattı. "Acaba ne olabilir?"

"Ne olduğunu biliyorum," diye mırıldandım ve kağıdı yırttım. Yeni günlüğün kapağı güzel resimlerle süslenmiş ve pürüzsüz, kabartmalı bir kapak vardı. Bitki

eski bitki çizimleri, yeşil ve altın rengi, ve birkaç sayfada küçük kırmızı uğur böcekleri oturuyordu. Günlüğü açtım ve ilk sayfada koyu mürekkeple yazılmış bir not gördüm.

*/sen seninkini göster, ben de benimkini
göstereyim – C*

"Ne tuhaf bir hediye. Günlük mü?" diye merak etti Eve.

Konuşmadan önce başımı salladım. "Hayır." Kitabı sıkıca kavradım, tırnaklarım deriye batıyordu. "Bu bir tehdit."

Cayden

KOÇ SOYUNMA ODASINDA DOLANIP DURUYORDU. Onun yoğunluğunu tüm odada hissedebiliyordum. İşte bu an. Sezonun ilk maçı. Başlangıcı, devam edeceğimiz gibi yapmak istiyordum. Diğer Ice Gods'ların gözlerine baktım. Bu bizim takımımız, bizim gecemiz ve bizim zaferimizdi. Bu yıl sonuna kadar gidecektik. Daha azıyla yetinmeyecektim. Rakibimiz sorun olmamalıydı, ama takım çalışmamızı henüz başka takımlarla test etmemiştik.

Bize moral konuşması yaptı ama ben neredeyse hiç duymadım. Kafamın içinde, kalabalığın uğultusunu, patenlerimin buzda kayma sesini ve diskin ağa çarpma sesini duyabiliyordum. Kaos hakimdi. Takımı soyunma odasından çıkıp buz pistine doğru takip ettim. Hellions'ın renkleri siyah ve mordu. Rakip takımın renkleri yeşil ve maviydi. Buz pisti ikiye eşit olarak bölünmüştü. Buzun üzerine çıktık ve ısınmaya başladık.

Gözlerim kalabalığın içinde Lily'yi aradı. Annesi ile birlikte, koçun hemen arkasında oturuyordu. Mükemmel bir yer. Gözlerimiz buluştuğunda, sanki ona dokunmuşum gibi irkildi. Güzel. Varlığımı hissetmesini istiyordum. Onun kafasının içine girip, onun benim kafamın içine girdiği gibi, onun kafasının içine girmek istiyordum.

Kayarken onu izledim, bacaklarımı esnettim ve kaslarımı ısıttım. Gözleri benden ayrıldığında hemen geri döndü. Bakışlarını yakaladım. Tüm maç boyunca gözlerinin benim üzerimde olmasını istedim. Onun izlediğini bilirim daha iyi oynardım.

Başlangıç pozisyonlarımızı aldık. İlk kez gözlerimi ondan ayırıp rakip takıma baktım. Bu gece kazanacaktık ve

sezon bitene kadar kazanmaya devam edecektik. Bu gece istediğim her şeyi alacaktım ve alamazsam, zorla alacaktım.

Buzzer çaldı ve gülümsedim.

"Evet! İşte bunu istiyordum!" Maçtan sonra koçun bağıırışı soyunma odasının pencerelerini titretti.

Sonunda hızlı bir zafer olmuştu. Pucks, ilk molaya kadar Hellions'a ayak uyduramamıştı. Onları mahvetmiştik ve bu sadece başlangıçtı. Takım, formalarını ve koruyucularını çıkarırken moralleri yüksekti. Her zamanki gibi geride kalıp duşları kendime kalmasını bekledim.

"Böyle devam ederseniz, ulusal şampiyonluk bizimdir. Sizinle gurur duyuyorum ve kendimle de gurur duyuyorum!"

Koç gülerken oyuncular alkışladı.

"Şimdi hepiniz partiye gideceksiniz, biliyorum. Umurumda değil. Sadece pazartesi antrenmanını mahvetmeyecek kadar sarhoş olmayın. Cayden'a mutlu yıllar, on sekiz yaşına girmek için ne harika bir yol!"

Alkışlar gürültülüydü. Bu beni garip bir şekilde alçakgönüllü hissettirdi. Doğum günlerim genellikle Jack amcamla sarhoş olup, "kutlama" için bana dayatmaya çalıştığı fahişelerden kaçmakla geçerci. Sizi gerçekten seven arkadaşlara sahip olmak benim için yabancı bir kavramdı.

Marcus gözüme çarptı ve koçun yanına doğru yöneldi. Ondan bir iyilik istemiştım ve o da bunu yapabileceğinden emin görünüyordu. Başlangıçta, Freckles'ın partiler sırasında evde saklanmasına izin vermeyi sorun etmemiştim, ama artık etmiyordum. Ben oradaysam, o da orada olmalıydı. Hade Harbor'da tek ilginç kişi oydu. Her yerde tek ilginç kişi oydu ve onu yanımda istiyordum. Lily ile uğraşmak hayatımın en önemli olayıydı ve ben çoktan bağımlı olmuşum. Artık benim için çok geçti.

"Koç, Selena ve Beckett'in bu akşam Cayden ve Lily için küçük bir parti verdiklerini biliyorsunuz, değil mi?"

Koç, kızının adını diğerkleriyle aynı cümlede duyunca açıkça şaşıarak kaşılarını çattı. "Hayır, haberim yoktu. O bana hiçbir şey söylemedi."

"Onu bilirsin. Muhtemelen gelip seni üzmek istemiyordur, çünkü hiçbirimize güvenmiyorsun," diye alay etti Marcus. Koç'la bu şekilde konuşabilecek tek kişi oydu. "Ama Lily'nin kurallarını hepimiz biliyoruz. Endişelenmene gerek yok. Doğum gününü arkadaşlarıyla kutlamasına izin vermelisin. Eve de ona göz kulak olur. Bütün okul gelecek," diye yalan söyledi Marcus. Okuldan sadece Beckett'in tahammül edebileceğı birkaç kişi gelecekti, ki o da çok fazla değildi.

Koç, boynunu ovuşturarak sözlerini düşündü. Bana dönüp sert bir bakış attı. "Sen de gidecek misin, Cayden?"

"Tabii ki. İstersen ona ben göz kulak olurum. İki içmeyeceğim efendim ve gece yarısına kadar onu eve getiririm, sizin için sorun olmazsa."

Koç, babacan endişesi ile kızını mutlu etme ihtiyacı arasında gidip gelirken derin bir nefes verdi. Kızının en çok onunla eve gidip partiden tamamen uzak kalmak isteyeceğini bilmiyordu. Ne yazık ki, doğum günü kızı için bu bir seçenek değildi.

"11:30 diyelim," dedi Koç sonunda acı bir nefes vererek.

İçimi bir memnuniyet kapladı.

Marcus sırttı. "Harika, çok sevinecek. Asher onu ve Eve'i oraya götürecekt, sen de eve gidip karınla kutlama yapabilirsin."

"Dikkatli ol, Marcus," diye uyardı Koç Williams, ama yine de gülümsedi.

Takım arkadaşlarımız duşlara girerken Marcus yanıma geldi. "Ee, nasıldı?"

"Samalıkta ustalık dersi. Aferin."

Sırttı. "Bedavaya yapmadım. Bu gece Selenaya benim için iyi konuş, unutma."

"Buna ihtiyacın olduğunu sanmıyorum. Duyduğuma göre, o Buz Tanrılara karşı zaafı var."

Marcus başını salladı ve benim yargılayıcı bakışlarıma omuz silktilti. "Hey, oyuncuyu değil, oyunu sevme. Gerek yokken neden uğraşasın ki? Hepimiz vahşi bir hayat yaşamayı, koçun yasak kızını başıboş bırakmayı sevmiyoruz. Bug ile oynarken ne yaptığının farkında mısın?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim ve siyah-mor Hellions şişesinden uzun bir yudum su içtim. "Ama yine de yapacağım."

Marcus güldü ve omzuma vurdu. "Hedefine olan bağlılığına saygı duyuyorum. Eğer Ulusal Turnuvaya katılırsak, bizi oraya götürecek kişi sensin, buna hiç şüphem yok. Duşa giriyorum. Geliyor musun?"

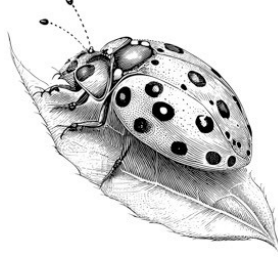
Ona sırtıttım. "Beni çıplak görmeye çalışmayı bırak. Kendini kötü hissedeceksin." Diğerleriyle duş almayı neden sevmediğimle ilgili tüm konuşmaları savuşturmaya alışkındım.

Marcus, tişörtünü ve yastığını dikkatsizce bir kenara atarak kusursuz göğsünü ortaya çıkardı ve bana sırtıttı. Uzun zaman önce, tişörsüz dolaşıp insanların bakışlarından endişe duymayan erkekleri kıskanmayı bırakmışım. Vücudum ve geçmişim beni bugünkü hırslı kişiye dönüştürmüştü. O yara izleri, Midnight Falls'tan sonsuza kadar uzaklaşmam için bana güç vermişti. Onlardan nefret edemezdim, ama saklayabilirdim ve saklayacaktım. Acımasız dedikoduların konusu olmak istemiyordum. Jack amcam dışında onları gören tek kişi, benim küçük Ladybug'umdu.

Onun yeni günlüğüne yazarken şaka yapmıyordum. Ona istemeden benimkini göstermişim ve sonra onun günlüğünü görmüştüm. Ben ve o, karanlık sırlarımızla birbirimize bağlıydık. Dünyanın asla görmesini istemediğimiz sırlar.

Ne kadar direnirse dirensin, gerçek inkar edilemezdi. Onun güzel, çarpık zihninin içini görmüştüm ve artık o benimdi.

Lily

ANNEM maçtan sonra kayboldu, muhtemelen babamı bulmak ve takım sponsorlarıyla sohbet etmek için. Eve ve ben birkaç kişiyle konuştuk ve babamın kamyonetini park ettiğı yere doğru dışarı çıktık. Kamyonet orada değildi. Onu aramak için içeri geri döndük. Eve, soyunma odasına ve babamın ofisine doğru ilerlerken telefonuyla oynuyordu. Birkaç gün önce Cayden'ın duştan çıktıktan sonra odasına girdiğim anı hatırladım. O zaman fark etmemiştim, ama o an hayatımı değiştirmişti.

"Kaliforniya'dan haber var mı?" diye sordu Eve, Beckett'ın partisine gitmek için sabırsızlanarak soyunup çıkan oyuncuların arasına karışırken.

"Hayır, yok. Bu gidişle, kabul edilmeyebilirim ve o zaman aileme söylemek zorunda kalmam," diye mırıldandım.

"Girememek o kadar da kötü olmaz. Benimle HHU'ya gidebilirsin. Oda arkadaş olabiliriz!" Eve dirsek attı. "Para tasarruf et ve en iyi arkadaşınla yaşa, daha iyi ne olabilir ki?"

"HHU'ya gidersem annem evde kalmamı isteyeceğini biliyorsun, sorun da bu."

Eve yanımda durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Sessizlik ağırdı, sanki bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyor gibiydi.

"Ne var? Söyle hadi."

"HHU'da kalma meselesi asıl sorun değil, biliyorsun, değil mi? Sorun, yakınlarda yaşıasalar bile ailene kampüste kalmak istediğini söylememek değil. Sorun, bir kez olsun onlara istediğin şeyi söylemeye korkman. Onları hayal kırıklığına uğratmayacaksın, Lily. Sen örnek bir kızsın, mükemmel bir öğrencisin... Artık onlar için değil, *kendin için* bir şey yapmanın zamanı geldi."

Düzensiz bir kahkaha attım. "Bunu söylemen, bizim aynı evde büyümediğimizi çok açık bir şekilde ortaya koyuyor. Anlamıyorsun. Onlar hiçbir şey söylemezler... Mesele söyledikleri ya da söylemedikleri değil... Hayal kırıklığı dolu bakışları, beklentileri... Her şey. Binlerce kilometre uzakta olunca, anne babanın başarısız hayallerinin ağırlığı altında ezilmek çok daha zor."

"Ama Hade Harbor'ı ve beni seviyorsun... HHU harika bir okul. Basit bir konuşma daha kolay olabileceksen ülkenin öbür ucuna gitmek zorunda olman çok kötü."

"Basit ya da kolay olmazdı."

Eve içini çekti. "Evet, belki de önemli şeyler kolay olmamalıdır. Belki de önemli olan onlar için mücadele etmektir. Ailen senin nasıl hissettiğini bilseydi, kendilerini kötü hissetmezler miydi sence? Giderek onlara seni anlamaları için bir şans vermiyorsun. Sanki onları cezalandırıyorsun."

"Saklama, gerçekte ne hissettiğini söyle," diye mırıldandım, kendimi tamamen ve korkunç bir şekilde suçlanmış hissederek. Eve haklı mıydı? *Evet, ve bunu biliyordun.* Yine de, ailemle oturup onlara daha fazla özgürlüğe ve daha az akademik baskıya ihtiyacım olduğunu söylemeyi hayal bile edemiyordum. Kaçmak çok daha kolay geliyordu.

Koridorun sonundan yüksek bir ısıık sesi geldi. Kafamı kaldırdım. Marcus bize doğru geliyordu. "Kızlar, partiye hazır mısınız?"

"Biz gitmiyoruz. Babamı arıyorum."

Marcus önümüzde durdu, topukları üzerinde sallanarak. "Üzgünüm Bug, ama sanırım annenle maç sonrası kutlama yapmak için eve gitti. Cayden'la partiye gittiğini düşünüyor."

Marcus'un imalı gülümsemesine kızardım.

"Kes sesini. Ciddi misin?" Eve bana döndü, gözlerinde heyecan parlıyordu. "Bu, sonunda gidebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Hayır, yani, bilmiyorum." Babam partilere gitmemi hiç sevmezdi. Yasaklamıyordu ama teşvik de etmiyordu. Zaten genelde davet edilmezdim, o yüzden önemli değildi.

"Neyse, ben de oraya otostopla gideceğim. Bisikletim tamirde. Sanırım senin arabası arkada." Marcus selam verip gitti.

Eve bana döndü, sesi yalvarır gibiydi. "Lütfen, lütfen, lütfen gidelim. Baban bile izin verdi! Bu hiç olmaz!"

"Dürüst olmak gerekirse, ben hiç sormam." *Bu sefer de sormadım.* "Bu nasıl oldu ki?"

Eve'in koyu renkli gözleri kısıldı. "Cayden mi yaptı sence?"

Ağzım kurudu. "Neden yapsın ki?"

"Senin partiye gitme fikrine oldukça sıcak bakıyordu."

"Neden bilmiyorum. Sanki takılıyoruz ya da konuşuyoruz da.

Eve ve ben koridordan arka taraftaki otoparka doğru yürüdük. "Sence senden hoşlanıyor mu?" Eve bir süre sonra cesaretini topladı.

"Ne? Hayır. Tabii ki sevmiyor. Beni tanımıyor bile, ben erkeklerin hoşlanacağı türden bir kız değilim, değil mi?"

"Neden olmasın? Sen güzel ve zekisin..."

"Ve en iyi arkadaş gözlüklerini takmışsın. Seni seviyorum ama görünüşüm hakkında kendimi kandırmıyorum. Ben inekim ve bununla sorunum yok. Başka biri olmaya çalışmıyorum."

Bu doğrudu. Gözlüklerim, sırık gibi bacaklarım, bolca çillerim ve süt şişesi rengindeki tenimle, güzellik yarışmalarına katılamayacağımı biliyordum. Belki benim gibi solgun, kıvılcı saçlı bir tip 1800'lerin İngiltere'sinde moda olabilirdi, ama modern Amerika'da kesinlikle popüler değildi. Eve her bakımdan benim tam tersimdi ve gittiği her yerde imrenen bakışlar çekiyordu.

gittiği her yerde imrenen bakışlar çekiyordu. Ama Asher gibi aşırı koruyucu bir ağabeyi olduğu için, bana gösterilen ilgiden benimkinden bile daha az yararlanabiliyordu.

Okul boşalmıştı ve okul saatleri dışında olmaması gereken bir yerde bulunmanın verdiği tüyler ürpertici bir hava vardı. Büyük arka kapılardan dışarı çıktık ve otoparka giden yolu takip ettik. Serin gece havası beni titretti ve babamın Hellions günlerinden kalma eski hokey forması ve kot pantolon giydiğim için şükrettim.

Park yerine doğru dönerken aniden durdum. Eve, çalıştığı lokantada olan komik bir olayı anlatıyordu. Bir saniye sonra durduğumu fark etti ve arkasına baktı.

"Ne oldu?"

Parmağım ile işaret ettim ve o da yavaşça dönüp bakışlarımın izini takip etti.

Kaldırımın kenarında iki motosiklet duruyordu, her birinde bir sürücü vardı. Beckett oyuncaklarıyla ünlüydü ve özel yapım Harley, ailesinin ona bahsettiği lüks araçların bir başka örneğiydi. Cayden, geçen gün evin önüne gelen motosikletin üzerinde oturuyordu. Kaskını takmıştı ama vizörü açık olmasa bile onun olduğunu anladım. Uzun bacaklarının ve geniş omuzlarının şeklini tanıyordum.

"Sonunda. Modaya uygun geç kalmanın havalı olduğunu biliyorum, ama ev sahibi ben olduğum için gerçekten gitmem gerek," dedi Beckett. Eve'e fazladan bir kask uzattı.

Eve yanımda donakalmıştı.

"Hadi, Cinderella," dedi en iyi arkadaşıma.

Cinderella mı? Eve'e hiç böyle seslendiğini duymamıştım ve onunla okulun en zengin çocuğu olan Beckett'in takma isimlerle hitap ettiklerini de bilmiyordum.

Eve homurdandı ve gözlerini devirdi. "Orada görüşürüz." Beni Cayden'la yalnız bırakarak Beckett'in yanına doğru yürüdü.

Seçeneklerimi düşünerek yavaşça ona doğru yürüdüm.

"Ne düşündüğünü biliyorum, Freckles, ama yürümek çok uzak ve sana izin vermeyeceğim. Bin yoksa seni bindiririm."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Tabii, çok isterdin, değil mi?"

Cayden sıırttı. "Evet, aslında isterim. Hadi yapalım."

Bisikletten inmek için harekete geçti ve ben de aceleyle öne atıldım. Şu anda onun tarafından itilip kakılma düşüncesi, kaldırabileceğimden fazlasıydı.

"Tamam, neyse. Sana hiç kimse zorba olduğunu söyledi mi?"

Onun yanına ulaştım ve bisiklete binmek için bacağımı kaldırdım. Neredeyse düşüyordum, dengemi sağlamak için koluna tutunmak zorunda kaldım.

"Hiç bu kadar tatlı bir şekilde söylenmedi," diye mırıldandı Cayden, dönüp bana kaskı uzattı. "Önce güvenlik, Lily."

Kaskı alıp kafama geçirdim. Ugh, çok sıkı ve klostrofobikti.

"Bisiklet nereden geldi?" diye merak ettim.

"Midnight Falls'tan. Bir süredir bende. Şimdi, daha yakın otur," dedi Cayden, ben ellerimi beline gevşekçe koyarken.

Kollarımı tutup beline doğru çekti, beni sırtına yapıştırdı, bacaklarım genişçe açılmış, kalçalarına tutunmak için.

"Hey, çok yakın," diye fısıldadım.

"Öyle bir şey yok. Tutun," dedi omzunun üzerinden bana bakarak ve motosikleti çalıştırdı.

Motosiklet çalıştı ve titreşim bacaklarıma yayıldı. Bu şaşırtıcı derecede samimi bir histi. Lanet olsun, motosiklete binmek böyle bir şey miydi? İnsanların motosikletleri sevmesine şaşmamalı. Cayden hareket etti, lastikleri asfaltta gıcırdadı. Yavaş yavaş kaskın rahatsızlığı geçti ve yolculuğa konsantre olabildim. Cayden iyi sürüyordu. Kendine güveniyordu, virajları profesyonelce alıyordu. Onunla kendimi güvende hissediyordum. Bu garip bir duyguydu. Tıpkı koşarken başım belaya girince ortaya çıktığı gibi, içgüdüsel olarak rahat hissediyordum.

Karanlığa doğru ilerledik, parlak şehir sokaklarını geride bırakarak Beckett'in uçurumun tepesindeki malikanesine giden virajlı sahil yolunda sürdük. Cayden hızlandı ve ileri fırladığımızda boğuk bir çığlık çıktı ağzımdan. Artık çok daha hızlı gidiyorduk ama yol sessizdi. Göğsümde ani bir kahkaha patladı. Bir şekilde özgür hissediyordum, karanlıkta ilerlerken, bacaklarımın arasında tehlikeli bir motosiklet ve onu süren daha da tehlikeli bir adam varken.

Güldüm ve Cayden bana baktı. Vizörden yüzünü göremiyordum. Görmeme gerek yoktu, memnuniyetini hissedebiliyordum. Ondan yayılıyordu. Benim hoşuma gitmesinden hoşlanıyordu. Kısa ama dramatik tanışıklığımızda, sadece yanında olmakla onu okumayı öğrenmişim.

Düzeldim ve o da sanki aklımı okumuş gibi biraz yavaşladı. Düz bir yol bulduğumuzda Cayden'in belinden bir elimi çektim ve başımın üzerine kaldırdım. Aptalca gelmeliydi ama gelmedi. Cayden'in kalçalarını ve motosikleti bacaklarımın arasında daha sıkı sıkarak, kendimi tamamen bıraktım ve iki elimi de havaya kaldırdım. Uçuyormuşum gibi hissettim. O hızını keserek bana bu anı yaşatmıştı. Bu adamı anlayamıyordum. Bir yandan mahremiyetimi ihlal edip beni tehdit ediyor, diğer yandan beni koruyor ve Hade Harbor'da umudunu kaybettiğim bir hayatı yaşamaya zorluyordu. Tehlikeli hokey oyuncusu ve gergin, notları mükemmel, koçun kızı. Birbirimize hiç uymuyorduk, ama şu anda, o bizi affedici karanlığın içinde sürerken, motosikletinin arkasında otururken, nadiren hissettiğim bir şekilde anlaşılmış hissediyordum.

"Tamam, tutun, viraj geliyor," diye bağırdı Cayden omzunun üzerinden.

Onu tutmak için arkasına uzandım ve ceketini sıkıca kavradım, o da virajı almak için motosikleti eğdi. Beckett'in evinin garaj yoluna vardığımızda kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu ve diğer parti misafirleri ile arabaları geçip gittik. İnsanlar dağıldı, bazıları bu gecenin kahramanının partiye geldiğini görünce alkış bile tuttu.

Durdu ve motorun gürültüsü kesildi, yerine malikaneden gelen müzik sesi geldi.

Kaskımı çıkarıp motosikletten indim. Tam uzaklaşacakken Cayden bileğimi yakaladı.

"O kadar hızlı değil. Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Partiye. İsteksizce, eklemeliyim. Beni istemediğim bir yere götürmekten ne tür bir zevk alıyorsun bilmiyorum, ama bu işe yaramayacak. Mümkün olduğunca erken eve gideceğim ve beni durduramazsın." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve Cayden'ın iki kaskı da motosikletine takmasını izledim.

"Öyle mi?" Hiç de yılmış gibi gelmiyordu. "Öyle," diye tersledim.

"Lil!"

Eve'nin sesi yüksek ve yakındı, ben de onu memnuniyetle karşıladım. O benim yanıma sıçrayarak gelirken ona döndüm.

"Hayatta kalmışsın!"

"Sen de." Kolumu onun koluna takarak, Cayden'dan başka bir şey söylemeden uzaklaştım ve merdivenlere çıktık. Belki bu gece içmeye başlamak için iyi bir zaman olabilir?

"O kadar da kötü değildi," dedi Eve.

"Hey, sen ve Beckett'in bu kadar yakın olduğunuzu neden bilmiyordum?"

Eve kızardı. "Hiç yakın değiliz. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum."

"Sana Sindirella dedi."

"Evet, muhtemelen bazen evini temizlediğim içindir. İnan bana, eğer hikaye bu olsaydı, o prens değil, kötü üvey anne olurdu," diye mırıldandı Eve. Ses tonunda söylemedikleri her şey vardı. Kesinlikle daha fazlası vardı, ama paylaşacak havada değildi.

"Her neyse. Buz Tanrılar'ın olduğu yerde sorun da vardır, tabii senin kardeşin hariç," diye ekledim çabucak.

O güldü ve gözlerini devirdi. "İnan bana, kardeşimin diğer öğrenciler için kim olduğunu çok iyi biliyorum. O bir pislik, bir zorba ve bir erkeğin hakkından fazla kalp kırdı, ama..."

"O senin kardeşin," diye sözünü tamamladım.

O da pes etmiş gibi içini çekip başını salladı. "Hadi gidip doğum günü içkisi falan içelim."

"Tabii," dedim rahatça.

Eve koridorun ortasında aniden durdu ve bana bakakaldı. "Sen kimsin ve gerçek Lily nerede?"

"Bir içki içebilirim. Ne de olsa dün benim doğum günümdü," diye ekledim. Söylemediğim şey, bu gece akıl sağlığımı korumak için muhtemelen bir içkiye ihtiyacım olacağıydı. Cayden beni buraya bir nedenden dolayı getirmişti ve nedenini öğrenmeden buradan çıkma şansım neredeyse hiç yoktu.

Bir saat sonra, okul partisinde gerçekten eğleniyor olabilirdim. Belki güneş batıdan doğacaktı; her şey o kadar tersine dönmüştü ki.

Sanat dersinden bazı çocuklarla konuşuyor ve çok eğleniyorduk. Buz Tanrılar, hayranlarıyla sohbet etmek için bir yere kaybolmuştu, müzik güzeldi, atıştırmalıklar muhteşemdi, mutfakta gerçek bir şef vardı ve içtiğim tek kokteyl beni biraz sakinleştirmiş, kafamın her iki dakikada bir dönüp Cayden'ı aramasını engellemişti.

"Havalanmak için biraz yürüyelim," dedi Eve, büyük oturma odasındaki kalabalık dayanılmaz hale geldiğinde.

İçerideki hava ağır ve nemliydi, yüzüme serin sonbahar esintisini hissetmek istiyordum. Eve'i takip ederek dışarı çıktım. Yüzme havuzu açık ve havanın soğukluğuna rağmen mavisi çok çekiciydi.

"Hadi, havuz evinde kimse var mı bakalım," dedi Eve, ben onu durduramadan koşarak uzaklaştı.

İsteksizce onu takip ettim. Cayden ve Buz Tanrılar'ın olabileceği tek yer orasıydı. Eve'in neden onlarla karşılaşmak için bu kadar hevesli olduğunu anlamıyordum, ama o benim yaşadığım sorunları yaşamamıştı. Aslında, onlardan biriyle sorunlarım vardı. Cayden West okula gelmeden önce, Buz Tanrılar ve çoğu öğrenci için görünmez bir varlıktım. Artık çok daha fazla insanın adımı bilmesi konusunda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Okulda hiç kimse değil, birisi olmanın gerçeği karşısında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Havuz evinin içinde müzik daha sessizdi ve konuşma sesleri duyuluyordu. Kapıdan içeri girer girmez buraya gelmenin bir hata olduğunu anladım.

Buz Tanrılar rahat koltukların etrafında oturmuş, takımın geri kalanı da etrafa dağılmış, hokey hayranlarıyla konuşuyordu. Selen, Cayden ve Marcus'un arasında koltukta oturuyordu. Marcus, megavatlık gülümsemesiyle ona kur yaparken, Cayden şişesinin etiketini sanki dünyadaki en ilginç şey gibi inceliyordu. Beni kapıda dururken gördüğünde tüm vücudu sarsıldı.

Beni aramamasına kızmış mıydım? Tabii ki hayır. Bu delilik olurdu. Hızlandırılmış Stockholm sendromunda yeni bir rekor kırmaya çalışmıyordum. Cayden bir tehditti; benden çaldığı sırları kullanarak beni istediği gibi yönlendiriyordu. Daha da önemlisi, tehlikeliydi. Eski kasabasından gelen Ellen, ondan çok korkuyor gibiydi. Onun sorunu neydi? Babam biz uyurken evine nasıl böyle bir adamı almıştı?

"Evie, eve gitme zamanın gelmedi mi?" Asher, karanlık gözlerle kız kardeşine seslendi.

Gündüz yatağının yanındaki koltukta uzanmış, telefonuna dalmış olan Winter, yüksek sesle burnunu çekti. Sıkılmış görünen sarışın kızın hiç dinlemiyor gibi görünmesine bakılırsa, bu ses şaşırtıcıydı.

"Söyleyecek bir şeyin var mı, DeLaurie?" Asher ona sordu.

"En son baktığımda o senin ikizin, küçük kız kardeşin değil. Ona beş yaşında gibi davranmayı kes." Winter'ın buz gibi sesi efsaneviydi. Bu gece, bu sesin bir Buz Tanrısına karşı kullanıldığını duymak, Eve adına bile olsa, oldukça şaşırtıcıydı.

"Senin ne alıncın var, zengin kız? Hepimiz babanın izni olmadan burada olamayacağını biliyoruz, değil mi?" Asher'ın sesi yarı alaycı, yarı ölümcül bir tondaydı.

Winter'ın gözleri bu alaycı sözlere sinirle parladı. Bir anlığına şaşkın göründü, nadir bir zayıflık anıydı. Sonra güzel pembe dudakları acımasız bir gülümsemeye kıvrıldı. "En azından benim bir babam var, Asher. Kız kardeşini rahat bırak ve ona babalık yapmaya çalışmayı kes. Belki de sana baba diyebilecek kan bağı olmayan birini aramalısın."

"Ne, senin gibi mi?" Asher'ın yüzü sertleşmişti; gözlerinde soğuk bir eğlence ve parıltıyan bir kötülük vardı.

Winter'ın o korkunç bakışını nasıl koruduğunu bilmiyordum. Benden daha sert bir kadındı, orası kesindi.

"Sen öyle san, Martino. Ben sefalet çekmem. Senden daha değerli vibratörlerim var." Bu son alaycı sözlerle Winter ayağa kalktı ve saçlarını omzunun üzerinden geriye attı, yine kayıtsız nihilizm tablosu gibiydi.

Asher, uzun bacağını uzatarak yolunu kesmek için hamle yaparken, Winter onu geçmek için adım attı. Sakallı çenesinde bir kas seğirdi. "Bunu ödeyeceksin, şımarık velet."

Winter'ın kremsi yanakları kızardı, nadir görülen bir manzaraydı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Asher'a dik dik baktı. "Her neyse. Bitirdin mi? Selena, ben gidiyorum. Bu parti berbat." Asher'a gülümsedi. "Burada kalmaya değer tek bir kişi bile yok."

"Ah!" Marcus, Asher sonunda bacağını kaldırıp Winter'ın geçmesine izin verdikten sonra, Winter'ın uzaklaşan sırtına bağırdı. "Ne onu bu kadar kızdırdı... senin hayal gücün dışında, Ash." Kendi şakasına güldü.

Sessizce oturmuş, açık şişesinden uzun yudumlar alan Eve'in kardeşinden gözlerimi ayırdım. Josh yanımda belirdi. Babamı

biraz fazla seven oyuncu.

"Selam, Lily. Nasıl gidiyor?"

"İyiyim. Sen? Bu arada, maçtaki performansın için tebrikler."

Josh sıırttı, açık kahverengi saçları gözlerinin üzerine düştü. "Evet, harikaydı. Yani, ben pek bir şey yapmadım ama..."

"Babam her zaman der ki, bu bir takım çalışmasıdır. Takım, en zayıf oyuncusu kadar güçlüdür."

Cayden koltuğundan yüksek sesle burnunu çekti, ikimiz de ona dönüp baktık. Ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı, siyah tişörtü düz, kaslı karnını ortaya çıkardı. Gözlerimi o baştan çıkarıcı deri parçasından ayıramıyordum ve en kötüsü, Cayden beni bakarken yakaladı ve daha da sıırttı. Sanki tüm zamanı kendisindeymiş gibi bize doğru yavaşça yürüdü ve bir şekilde Josh'un bir adım geri atmak zorunda kalacağı şekilde yanıma geldi.

"Sporla ilgilenmediğini biliyorum, Çilli, ama birinin yüzüne en zayıf oyuncu demek pek hoş bir şey değil."

Ağzım açık kaldı ve Josh'a döndüm, elimi uzatıp kolunu tuttum. "Aman Tanrım, öyle demek istemedim. Sadece rastgele bir şey söyledim. Gerçekten öyle demek istemedim," diye geveledim.

Josh güldü ve kızgın olup olmadığını anlayamadım.

"Sorun değil. Ne demek istediğini anladım. Her neyse, maçın yıldızı tartışmasız." Gözlerinde kahraman hayranlığının ışığı parıldayan Josh, Cayden'a döndü. Elini uzatıp Cayden'ın elini çaktı. "Harikaydın dostum."

Cayden uzanmış eli görmezden geldi, bakışları Josh'un kolunun benimkine değdiği yere sabitlenmişti. Uzun ve gergin bir anın ardından Josh elini indirdi ve boğazını temizledi.

"Bu çok sıkıcı, millet! Hadi oyun oynayalım," diye bağırdı Selena kanepeden.

Josh, ilgiye muhtaç kraliçe arıya döndü. "Ne gibi?" "Mesela... doğruluk mu cesaret mi," dedi Selena, kırmızı dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle. "Pas," dedim hemen ve Eve'yi aradım.

Eve, lokantada çalıştığı yerden tanıdığım birkaç hokey hayranıyla sohbet ediyordu.

"Herkesin rahatladığına eminim," dedi Selena bana sataşarak. Güldü. "Alınma ama, ilk öpücüğünü hiç aldın mı, Bug? Kimse o kadar cahil birini öpmek istemez."

Onun sözleri üzerine gözlerim Cayden'a kaydı. Banyodaki öpücük zihnimde tekrar tekrar oynuyordu, kaçamadığım sonsuz bir döngü. Bu, başıma gelen en şok edici, seksi ve korkutucu şeydi.

Gruptan bir adım geri attım ve sırtım hareket ettirilemeyen bir nesneye çarptı. Cayden'ın koluydu. Ben bakmıyorken arkamdaki tezgaha kolunu dayamıştı. Şimdi, onunla Josh arasında sıkışmış durumdaydım.

"Ne oldu, Lily? Yine kaçıyor musun?" Alçak sesle mırıldandığı sözler sadece bana yönelikti.

Gözlerim Selena'ya kaydı. Beni dikkatle izliyordu, saldırmak için bir fırsat kolluyordu. Cayden'ın bana bu kadar yakın durmasından hoşlanmamıştı, orası kesindi. İçimde bir şey, ona yaklaştığımda gözlerinin kısılmasından zevk alıyordu. Tabii, belki onun benim özgüvenimi onun yaptığı gibi yerle bir edemezdim, ama yine de onu incitebilirdim, az da olsa.

Cayden yüzünü aşağı eğerek beni izliyordu. Yaklaştıkça kokusu burnumu doldurdu.

"Öyleyse?" diye mırıldandım.

Gözleri hemen kısıldı ve dudaklarında hafif, eğlenceli bir gülümseme belirdi. "O zaman beni takip etmekten başka seçeneğin kalmaz. Tıpkı senin istediğin gibi..."

Selena'yı bir an için unutup ona baktım. "Sadece birkaç sayfa düşüncelerimi okudun diye beni tanıdığını sanma. Beni tanımıyorsun, Cayden."

"Kendine öyle söylemeye devam et."

"Hadi, sen oynuyorsan ben de oynarım, Lil," Josh yanımdan sözümü kesti.

Cayden ona, karşı tarafında olmak istemeyeceğim karanlık bir bakış attı.

"Tamam, neyse," diye mırıldandım ve Josh'a doğru bir adım attım.

Josh güvendeydi. Josh normal kokuyordu ve kalbimi bir kalp krizi geçiriyormuşum gibi çarpmıyordu.

Selena insanları gevşek bir daire şeklinde topladı. Beckett açık pencerenin yanında sigara içiyordu ve oynamakla ilgilenmiyor gibiydi.

Eve çemberin içine girip beni yanına çekti. "Gerçekten oynamak istiyor musun?"

"Umurumda değil. Daha önce hiç oynamadım. Belki de bu bir geçiş ritüelidir." Ona çarpık bir gülümseme attım.

"Hiç doğruluk mu cesaret mi oynamadın mı? Bir kayanın altında mı yaşıyorsun, Bug? Ha! Bu mantıklı." Selena kıkırdadı.

O kız bu gece tokat yemek istiyordu.

Omuz silktim ve o daha da gülerek sesini herkese duyurmak için yükseltti. Cayden bir sandalyeye oturmuş, oyuna az çok katılmıştı ve Josh yanıma oturmuştu.

"Bug hiç doğruluk mu cesaret mi oynamamış!" Bana döndü. "Buradaki herkesin oynadığını söyleyebilirim, bu da seni doğruluk mu cesaret mi bakiresi yapar."

"Hepimiz partilerde aptalca çocuk oyunları oynamaktan hoşlanmıyoruz," diye derin bir ses araya girdi. Cayden'dı. Yargılayıcı sözleri, etrafta dolaşan alaycı yorumları susturdu.

Ona bir bakış attım. O da hiç oynamadığını mı söylüyordu?

Beni anlamadığım bir bakışla izledi. Hızla gözlerimi kaçırdım.

"Her neyse," diye Selena kendini topladı. Otururken, bacaklarını bolca göstermeye özen göstererek, şeytani bir gülümseme attı. "Kim başlıyor? Ben başlıyorum! Yeni gelen ilk başlasın, bu adil! Cayden, doğruluk mu cesaret mi?"

O, bir an Selena'ya donuk donuk baktı. "Doğruluk."

Selena dudağını ısırды ve sırtıttı. "HHH'de gözüne çarpan bir kız var mı?"

Cayden başını eğdi. "Var." Selena daha dik oturdu. "Kim?"

Cayden ona kaşlarını kaldırdı. "Bu iki soru oldu, değil mi? Kendi oyununu bilmediğini söyleme."

Selena kızardı ve kokteylinden bir yudum aldı. "Her neyse. Sıra sende."

Cayden çemberin etrafına baktı ve gözleri bana takıldı. Karnımın içinde sinirlerim gerildi. Beni seçecekti, bunu biliyordum. Kaçınılmazı önlemek için başımı eğdim.

"Lily, doğruluk mu cesaret mi?"

Şu anda en iyi seçenek ne olabilirdi ki?

"Gerçek," diye çabucak söyledim. Cayden'in çarpık zihninin ne tür bir görev bulacağından gerçekten korkuyordum.

Cayden gülümsedi ve hemen yanlış seçtiğimi anladım.

İçkisini masaya koydu ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğildi. "Sen bakire misin?"

En zayıf noktandan vurduğu için şok olmuş bir şekilde ona baktım. Çemberin etrafında birkaç ıslık sesi duyuldu.

"Lanet olsun, West oynamaya gelmiş! Daha sadece iki soru sorduk" Marcus güldü.

Yüzüm o kadar kızardı ki, şişirilmiş bir balon gibi patlayacağını sandım.

Selena içini çekip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu çok bariz bir soru. Ne kadar utandığını bak. Cevap açıkça evet."

Lanet olsun, nasıl bu hale geldim, dört Buz Tanrısı ve takımın yarısının önünde seks hayatımın acınası eksikliği hakkında sorular soruluyordu?

"Cesaret seçiyorum. Değişmek istiyorum," diye çabucak patladım. Bu kadar insanın önünde apaçık ortada olan bir şeyi doğrulayamazdım. Tabii ki hepsi biliyordu, ama bunu doğrulamak ve gözyaşlarına boğulmak üzere olan utanmış bir halde görünmemek farklıydı.

"Bunu yapamazsın," diye itiraz etti Selena.

"Peki. Bana bir içki daha getirmeye cesaretin var mı?" dedi Cayden, arkasına yaslanıp bana bekleyerek baktı.

"Hepsi bu mu?" diye bağırdı Selena.

Hızla ayağa kalkıp bara gittim. Cayden'in içtiğiyle aynı şeyi aldım, fikrini değiştirmeden bu işi bitirmek istiyordum.

"Henüz bitirmemiştim." Sesi bana ulaştı.

Barda donakaldım, herkesin gözlerinin sırtımda olduğunu

hissediyordum. "Bana dizlerinin üstüne çöküp bir içki daha getirmeye cesaretin var mı?"

Yavaşça döndüm, gözlerim Cayden'inkilerle buluştu.

"Ne demek?"

"Anlamı," diye sıırttı ve boş şeyi masaya koydu. "Bana sürün, Çilli."

Sessizlik hakim oldu, ta ki Selena garip bir şekilde kıkırdamaya başlayana kadar. "Anladım. Sürün demek istiyorsun, çünkü o bir böcek, değil mi?"

Ciddi mi? Ama ciddi olduğunu biliyordum, tıpkı onun istediğini yapmak ya da aşağılayıcı gerçeği söylemekten başka seçeneğim olmadığını bildiğim gibi.

Kaçabilirdim

Kaçabilirdin. Hayır, bu sefer olmaz. Cayden beni izlerken gözlerinde memnun bir ifade vardı. Ne pislik ama. Beni bir şekilde utandırmaya kararlıydı. Bunu yapacağımı beklemiyordu.

Aniden içimi bir isyan duygusu kapladı. İyi kız olmaktan ve herkesin imkansız beklentilerini karşılamaya çalışmaktan bıkmıştım. *Bu sefer olmaz.*

Cayden, ben dizlerimin üzerine çökerken gözlerini benden ayırmadı.

Beckett köşeden ıslık çaldı ve sigarasını söndürdü. "İşler ilginçleşiyor."

Şokun fısıltıları grupta yayılırken, ben bir elimle açık şişeyi sabitleyip dört ayak üzerinde ona doğru ilerlemeye başladım. İzleyenlerin inanamama duygusunu hissedebiliyordum, ama gözlerim Cayden'inkine takılmıştı. Bana saldırmak istercesine öne eğildi. Elleri sıkı yumruklar halindeydi, çenesi gergindi.

Aniden fark ettim ki, o benim bunu gerçekten yapmamı istemiyordu. Herkesin görmesini istemiyordu. Her zamanki gibi benimle dalga geçiyordu.

O anda neredeyse gülümsüyordum, ilk kez aramızdaki gücün bende olduğunu hissediyordum.

Elimdeki şişe hafifçe sallandı ve durup daha sıkı tutmak zorunda kaldım. Geç de olsa bunun bira olmadığını, pahalı bir kombucha olduğunu fark ettim. Beni işkence etmek için sarhoş olma bahanesi bile yoktu.

"Bir damla bile dökme, Lillian, yoksa yalamak zorunda kalırsın," diye dişlerini gıcırdatarak söyledi Cayden. Josh ıslık çaldı. "Burası mı ısındı, yoksa bana mı öyle geliyor?"

Cayden'a ulaştım ve topuklarımın üzerine oturdum, şişeyi ona doğru kaldırdım, kolum dizine değdi. Gözlerindeki karanlık ifade nefesimi kesti. Şişeyi benden alırken parmakları benimkilerin üzerinde kaydı.

"Tamam, yeter artık! Lily, sıra sende," diye Selena ısrar etti.

Döndüm ve çemberin içine oturdum. Herkes bana bakıyordu ve ilk kez utanç duymuyordum.

"Selena, doğruluk mu cesaret mi?" dedim hemen.

O sırttı. "Cesaret et, sevgilim. Yapmayacağım hiçbir şey yok."

Marcus, çemberin diğer ucunda gözlerimi yakaladı ve başını Selena'ya doğru hafifçe eğdi.

"Marcus'u on saniye öp." İşte, bu klasik bir meydan okumaydı, ya da ben öyle düşünmüştüm.

Marcus bana sinsi bir şekilde başparmağını kaldırdı. Selena bir an için sinirlenmiş gibi göründü, başka bir erkekle öpüşmenin Cayden'la birlikte olma planını bozacağını düşündüğü için, ama yüzüne bir gülümseme yapıştırdı.

"Tamam, bunu yapabilirim."

Dört ayak üstüne çöktü ve çemberin içinden sürünerek geçti. Abartılı bir seksapellikle, büyük bir kedi taklidi gibi sürünerek ilerledi ve birkaç takım oyuncusu güldü. Marcus'a ulaştığında Cayden'a bir bakış attı. Cayden telefonuna bakıyor ve olan biteni görmezden geliyordu.

Yeterince yaklaştığında, dikkat çekmek için uzanarak Marcus'un önünde durdu. Marcus sırttı ve onu şok ederek uzanıp uzun at kuyruğunu yakaladı ve yumruğuna ip gibi doladı.

"Oyun oynama. Bekliyorum." Marcus, kızın başını kendine doğru çekip sertçe öptü.

Selena neredeyse düşüyordu, elleri Marcus'un bacaklarına tutunmaya çalışıyordu. Marcus acımasızca onu öptü ve ben gözlerimi ayıramadım. Herkes, on saniye boyunca pervasızca öpüşen ikiliyi şaşkınlıkla izledi.

Tam zamanında, Marcus geri çekildi ve saçlarını o kadar ani bıraktı ki, Selena neredeyse düşüyordu. Selena nefes nefeseydi, gözleri odaklanamıyordu, dudakları kırmızı ve şişmişti.

İkinci raunt için hazır gibi görünüyordu, ama Marcus'un soğuk kahkahası onu olduğu yerde dondu.

"Dostum, tüm bu heyecan bunun için miydi? Ne hayal kırıklığı," dedi ve geriye yaslanıp çemberin karşısındakilere başını sallayarak sırttı. "Külotunu buruşturup oyunu geciktirmeyi bırak."

Onun küçümseyen sözleri Selena'yı döndürüp yerine çökertmişti. Selena zor nefes alıyordu ve utançtan yanakları kızarmıştı. Hiçbir kızın Buz Tanrılarından birine aşağılanması görmek hoşuma gitmezdi, ama Selena'nın bana ne kadar sık saldırdığını düşününce, onun bir ders alması tatmin ediciydi.

"Her neyse. Sıra bende mi?" Bana parıldayan gözlerle baktı. "Lily, doğruluk mu cesaret mi?"

"Ben zaten yaptım!"

"Başka biri denesin," diye itiraz etti Eve.

"Hayır. Bu benim seçimim ve ben Bug'ı seçiyorum." Selena inatla çenesini kaldırdı. İçimden bir iç çekişi bastırdım. "Tamam, neyse. Ben cesaret seçiyorum."

Gülümsedi ve bakışları Cayden'a kaydı. Onun önünde sevdiği çocuğun önünde başka bir çocuğa öpücük vermesi ve onun da onu utandırması onu açıkça kızdırmıştı.

"Josh'u öp, tam öpüşme, otuz saniye."

Onun sözlerine şaşırarak irkildim. Gözlerim Cayden'inkilerle buluştu. Gözleri dikkatlice boş bakıyordu, ama içinde çok yakından bakamadığım bir karanlık vardı. Orada delilik yatıyordu.

Josh bana hafifçe dirsek attı. "İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin."

"Evet, yapmak zorunda! Onun için kuralları sürekli değiştiremezsin," diye Selena ateşli bir şekilde itiraz etti.

"Sorun değil, neyse." Josh'a dönmek için yana döndüm. "Hadi öpüşelim."

Yutkundu, ifadesi ciddileşti ve biraz gerginleşti. "Bunu koça söylemeyeceksin, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki söylemezsin."

Rahatlayarak başını salladı ve eğildi. "Güzel. Tamam, başlıyorum," diye mırıldandı.

Nefesi nane kokuyordu ve hoş bir kokuydu. Dudakları birkaç kez benim dudaklarımın üzerinde dolaştıktan sonra daha sıkı bir şekilde dudaklarıma yapıştı.

Kötü bir öpücük değildi. El sıkışmak gibiydi. Kişisel olmayan ve ılık bir öpücüktü. Josh'un dudaklarının dokunuşuyla içimde hiçbir şey hissetmedim. Cayden'in bana dokunduğunda olanların hiçbirine benzemiyordu. Bu ana kadar, ikinci öpücüğümde, Cayden'in beni öptüğünde içimde hissettiklerimin normal olmadığını bilmiyordum. Josh beni hafifçe öptüğünde, bunun normalden çok uzak olduğunu fark ettim. Kendimi kaybetmemiştim. Ateşlenmemiştim. Ona yaslanmak istemiyordum. Vücudum ölü bir balık gibi tepkisizdi.

"Ve otuz saniye!" Eve, elinden geldiğince çabuk bağırdı.

"Hayatımda gördüğüm en sıkıcı, bakire öpücüğünün otuz saniyesi," diye Selena yüksek sesle homurdandı.

Geri çekildim, gözlerin üzerimde olduğunu hissederek tüylerim diken diken oldu. Cayden'dı. Yüzümün yan tarafına delici bir bakış attı. Dönüp gözlerine bakmaya cesaret edemedim.

Oyun devam etti ve neyse ki bir daha beni çağırmadılar. Sadece on dakika sonra, Buz Tanrısı'nın uşaklarından biri havuz evinin kapısında belirdi ve pasta zamanının geldiğini duyurdu. Pasta zamanı mı? Doğru ya, bu hem doğum günü partisi hem de zafer partisiydi. Beckett bize pasta mı almıştı? Köşede sessizce oturmuş, yine sigara içen ve keyifsiz görünen ona baktım. Bu adamı hiç anlamıyordum, ama zaten hiçbir erkeği anlamıyordum, özellikle de Buz Tanrılar'ı.

Hepimiz ana eve dönmek için kalktık. Havuz evinden çıkarken Josh kulağıma fısıldadı.

"Yani, istersen," diyordu.

Cayden'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Yaklaşıyordu. Sanki tüm vücudum onun vücuduna uyum sağlamış gibiydi. Bakmadan bile yaklaştığını hissedebiliyordum.

"Pardon, ne dedin?" Josh'a sordum, aniden bana bir şey sorduğunu fark ettim.

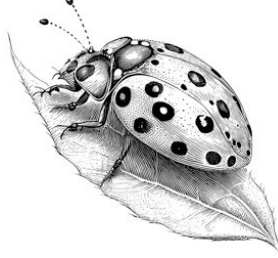
"İstersen bir ara sinemaya gidebiliriz dedim," diye tekrarladı. Kulaklarının uçları kızarmıştı.

Bana ıkma mı teklif ediyordu? Ne diyeceğimi bilemedim. O ılık öpücükten sonra, bana çıkma teklif edeceğini hiç beklemiyordum.

"Ben..." diye başladım ama daha fazla devam edemedim.

Havuzun kenarından geçerken bir el kalçama kondu. Kim dokundu diye bakmak için döndüm. Sonra el beni itti ve düştüm.

Lily

SU DONDURUCUYDU ve beni tamamen yuttu. Hala sessiz bir ılıkta donmuş olan ağızıma doldu ve burnuma aktı. Şok, beynimi uzun bir süre boşalttı.

Su altındaydım. Biri beni havuza itmişti.

Yüzeye çıkmak için tekmeledim ve havuzun kenarına tutundum, ta ki sert bir el bileğimi kavrayana kadar. Havuzdan çekildim, su öksürerek ve çırpınarak havuza düştüm.

"Tanrım! Çok mu yürüdün, Bug? Bu kadar dikkat çekici olduğunu bilmiyordum," dedi Selena kenardan kendini beğenmiş bir şekilde.

Cayden beni dışarı çıkarmıştı. Ben öksürürken kolumu tutuyordu. Eve yanımda duruyordu. Selena'nın memnuniyetle kıkırdaması sinirlerimi bozuyordu.

"Hiç hoş değil," diye Marcus ona mırıldandı ve sert bir itmeyle Selena'yı havuzun kenarından suya attı. "Ödeşmeyi severim." Hala kıkırdayarak eve doğru yürürken, ılık atan Selena'yı merdivene doğru yüzmeye bırakmıştı.

"Aman Tanrım, iyi misin? Üstünü değıştirmen lazım," diye endişelendi Eve.

"Havuz evinde yedek kıyafetler var," dedi Beckett tembelce, iki kızın giyinik halde havuzuna düşmesinden pek rahatsız görünmüyordu.

"Onun duş almak için özel bir yere ihtiyacı var," diye bağırdı Eve.

Beckett, onun sert ses tonuyla uyanmış gibi göründü. Keskin hatlı yüzünü ona çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. Tavırlarında belirsiz bir tehdit vardı. "Öyle mi? Öyleyse, sen onaylarsan, o benim odamı kullanabilir, Sindirella. Eve nerede olduğunu biliyor," dedi bana ve eve doğru büyük adımlarla uzaklaştı.

Eve arkamdan küfürler mırıldanarak beni onun peşinden çekti. "Hadi, gidip kurulanayım."

Evde yürürken kimsenin gözüne bakamadım. Meraklı bakışlar peşimizi takip ediyordu ve pazartesi günü kendimle ilgili ne tür dedikodular duyacağımı merak ediyordum. Muhtemelen, *o ezik bakire Lillian Williams ilk partisinde sarhoş olup havuza düştü* gibi bir şey. Babam bunu duyduğunda ona açıklamak çok eğlenceli olurdu.

Yukarı çıktık. En üst kat, zemin kattan daha da lüks bir yerdi. "Ahşaba su damlatıyorum," diye endişelendim, ıslak ayaklarımla yürürken.

"Ne olmuş? Beckett umurunda değil ki. O şımarık, öfkeli, zengin bir çocuk, hiçbir şeyi umursamıyor, özellikle de parke zemini."

"Tamam, bana orada neler olduğunu anlatmalısın," diye mırıldandım, uzun koridorun sonuna doğru ilerlerken titreyerek ve bir kapının önünde durduk. Eve bir kez kapıyı çaldıktan sonra itip açtı. "Beckett'in yatak odasının yolunu hiç düşünmeden bildiğini fark etmediğimi sanma."

"Sana söyledim, burayı temizledim. Sen duş al. Sana kıyafetleri yatağın üzerine bırakacağım."

"Beckett'in kıyafetleri mi?" Dişlerimi sıktım.

"Evet, başka kimin olabilir ki? İnan bana, onun fazlasıyla var." Eve beni banyoya itti. "Hadi git, her saniye daha da sefil görünüyorsun."

Haklıydı. Islak kot pantolonum ve spor ayakkabılarım çok rahatsızdı ve ısınmak istiyordum. Kapıyı kilitledim ve duşu açtım, odanın lüksüne hayran kaldım. *Vay canına*. Demek gerçekten güzel bir banyo böyle bir şeydi. Altın damarlı beyaz mermerle kaplıydı. Tüm armatürler uyumlu olarak fırçalanmış altındandı ve duş, takımın yarısı sığacak kadar büyüktü.

En azından üç dört kişi için yeterince büyüktü. Beckett'in bu duğu başka biriyle birlikte kullanıp kullanmadığını bir an merak ettim, sonra utandım. Tabii ki kullanmıştı; o seksi, zengin bir Buz Tanrısıydı. Bazen hayal gücüm bile bakireydi.

Giysilerimi çıkardım ve lavabonun üzerinde sıkarak duğa girdim. Su mükemmeldi, sabun ve şampuanın kokusu muhteşemdi. Çok uzun süre düşün keyfini çıkardım.

Duştan çıkıp vücuduma büyük bir havlu sardım, saçlarıma da bir tane daha sardım, aynadaki buğuyu silip kendime baktım. Cayden'a sürünerek yaklaştığım o an, aklıma geldi ve o anı tekrar yaşamaya izin verdim. İnkâr edemeyeceğim, başımı döndüren bir heyecan. Aramızdaki o an, Josh'la cesaret oyununda öpüştüğüm andan on kat daha ateşliydi. Hayatımda yaptığım en cesur şeydi. Ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar kötü hissettirmişti, ama zaten şüphelendiğim şeyi doğrulamıştı. Cayden West'in yanında olmak benim için tehlikeliydi. Kendime, fedakar ebeveynlerim için mükemmel bir kız olmak için koyduğum tüm kuralları çiğnemek istememi sağlıyordu.

Gözlerim yansımamla buluştu. Cildim çok solgundu ve çillerle doluydu. Gözlerimi severdim, ama genellikle gözlüklerim renklerini ve şekillerini gizliyordu. Saçlarım çok uzundu ve çok kırmızıydı. Çocukken *Anne of Green Gables'* okuduğumda, kendimi hiç bu kadar görülmüş hissetmemiştim. Zavallı Anne. Zavallı ben. Yine de, şikayet edemeyecek kadar sağlıklı ve ortalama bir görünüşe sahiptim. *O sana baktığında ortalama hissetmezsin*. Bu yadsınamaz bir gerçektir. Hayatım boyunca, herhangi bir kalabalığa veya arka plana karışacak kadar sıradan hissetmişim. Görünmez olmaya alışmışım. Görünmez olmadığım tek yer sınıftı ve o zaman bile, cevabı bildiğimden emin olsam bile, elimi kaldırmaya pek istekli değildim.

Cayden'ın gözleri bana takıldığında, fark edildiğimi hissettim. İlk kez arka planda değil, odak noktasıydım. Bu tür bir ilgi gerçekten tehlikeliydi. Dikkatli olmazsan bir kızın bağımlısı olabileceği bir şey gibi geliyordu.

"Bana on beden büyük olmayan bir şey buldun mu?" Banyodan çıkarken Eve'e seslendim, sonra birden donakaldım.

Cayden kapalı yatak odasının kapısına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve elinde bir avuç kumaş tutuyordu. "Hayır, ama yine de giyeceksin."

Gözlerim odanın içinde Eve'i aramak için çılgınca dolaştı. Yatakta bir kıyafet duruyordu. Basketbol şortu ve Beckett'in hokey formalarından biri.

"Eve nerede?" "Asher

onu çağırdı."

"Bir dakika sonra döner," dedim, neden bunu söyleme ihtiyacı duyduğumu bilmeden.

O sırtıttı ve yavaşça başını salladı. "Hayır. Gelmeyecek."

"Neden buradasın?"

"Sana giyecek bir şey getirdim," dedi tembelce, sanki bu onun için normal bir şeymiş gibi.

"Eve halletmiştir." Yataktaki kıyafeti işaret ettim.

Cayden, Beckett'in formasına bakıp başını salladı. "Onun numarasını giyemezsin. İzin vermeyeceğim."

"Neden?"

"Neden olduğunu biliyorsun."

Sözleri tam bir özgüvenle söylenmişti. Gözlerinde, bana karşı çıkmam için meydan okuyan bir bakış vardı. Bu tamamen Cayden'dı. Çirkin gerçeği saklamıyordu, sadece onu kabul ediyordu. Şu anda gerçeklerle yüzleşmem için bana meydan okuyordu ve bu hiç hoşuma gitmedi. Gerçeklerden kaçmak benim güvenli alanımdı.

"Hayır, gerçekten giymeyeceğim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, havlunun yerinden kaymaması için sıkıca tuttum.

Kapıyı itip bana doğru büyük adımlarla yürüdü. Ben olduğum yerde donakaldım. İçgüdüsel olarak banyoya geri koşup kapıyı kilitlemek istedim

. *Ama bu gerçekten gerekli miydi?* Beynimin arka kısmı bana hareket etmem için bağıırıyordu, ama uzuvlarım bana itaat etmiyordu.

Cayden bu içgüdüyü yüzümden okumuş gibi görünüyordu, çünkü birdenbire önümde belirdi, tahmin ettiğimden çok daha hızlı hareket ediyordu.

"Yalancı. Konuşmamız lazım. Kuralları çiğnedin."

O kadar uzundu ki, ona bakmak için başımı geriye doğru eğmek zorunda kaldım. Dudaklarım aniden kurudu, ıslattım. Gözleri hareketimi takip etti.

"Hangi kurallar?"

"*Benim* kurallarım. Sen bana aitsin, unuttun mu? En derin, en karanlık sırlarını biliyorum." Ses tonu neredeyse tatlıydı, uzanıp başımdaki havluyu çekti.

Havluyu yana kaydı ve ıslak saçlarım çıplak omuzlarıma serin bir şekilde döküldü.

"Sana göre ben de seninkileri biliyorum," diye hatırlattım. Duştan sonra o gün gördüğümü düşündüğü şey, beni korkutup itaat ettirmek için yeterince korkunçtu. Meraktan yanıyordum. Eğer gördüğüm için cezalandırılıyorsam, keşke düzgünce görseydim, hatta belki de hatıra için fotoğrafını çekseydim.

O güldü. "Bu, benim derin ve karanlık sırlarımdan sadece görünen kısmı, Lily. Daha yolun başındayız, daha çok var. Bu da demek oluyor ki... sen benim malımsın ve benim kurallarıma uymak zorundasın."

Bu ses tonuna sinirlendim, ama aynı zamanda içimde sıcak ve ıslak bir şey kayıyordu. Neden bu beni bu kadar tahrik ediyordu? İğrenç, kafam karışmıştı.

"Peki, senin değerli kurallarını çiğnemek için tam olarak ne yaptım?"

"Başkasının eşyalarına dokunmasına izin verdin. Ben paylaşmam, Lillian."

"Senin eşyaların neymiş?" diye sordum, ama cevabını zaten biliyordum. İçimdeki çarpık bir parça, bunu onun ağzından duymak istiyordu.

"Sen."

İşte bu. Beni daha fazla kızdırması gerekirdi ve kesinlikle içimde lezzetli bir arzu titremesi yaratmamalıydı.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Josh'la öpüştüğümü mü kastediyorsun?

Bunu gerçekten umursuyor musun?" Cayden'ın çenesindeki bir kas seğirdi.

İnanamıyordum. "Kıskanmıyorsun, değil mi?" İnanamayan bir kahkaha çıktı ağzımdan, ama Cayden ellerini omuzlarıma koyunca kahkaha bir çığlığa dönüştü.

Sert bir itmeyle beni geriye doğru uçurdu. Düşüşümü durdurmak için son bir çaba olarak kollarıma uzandım, ama o sadece geri adım attı ve düşmeme izin verdi.

Yatağa zararsız bir şekilde sıçradım. *Pislik*. Ne yazık ki, bu hareket lanet havlumu gevşetmişti. Onu tekrar kapatmak için çabalarken Cayden dizini yatağın üzerine, bacaklarımın arasına koydu ve üzerimde durdu.

"Bırak," diye emretti.

Sıcaklık ve utanç beni kapladı. Bir göğsüm dışarı çıkmıştı ve havlunun altındaki yarık, Cayden'ın dizinden sadece birkaç santim uzaklıkta olan iç bacağımanın kısmını ortaya çıkarmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana nasıl ait olduğunu anlamanı sağlıyorum," diye mırıldandı. Elini uzattı ve çenemi sıkıca kavradı. "Ağzını öptüğümde ya da mükemmel küçük göğüslerini öptüğümde anlamamışsın, o yüzden... bu senin suçun."

Çenemi bir an daha tuttu, sonra bıraktı. Gözlerime bakarak bacaklarımın arasına diz çöktü, ağırlığıyla beni kendine doğru çekti ve her iki bacağıma da birer elini koydu. Sıkıca kavrayarak bacaklarımı ayırdı. *Aman Tanrım. O şimdi...*

Panik içinde beceriksizce geriye doğru kaçtım. O, tekmeleyen bacaklarımı yakaladı ve elleriyle sabitledi. Kocaman, kaçınılmaz eller. Sonra acımasızca bacaklarımı ayırdı ve vücudumun her santimini ortaya çıkardı. Mücadelem sırasında havlu karnıma kadar sıyrılmıştı. Cayden'ın gözlerinden beni koruyacak

Cayden'in gözlerinden koruyan hiçbir şey yoktu. Bakışları benimkilerden ayrıldı ve yavaşça vücudumun aşağısına kayd.

"Yapma. Bakma," diye uyardım, sesim garip bir şekilde nefes nefeseydi. "Bakmaktan çok daha fazlasını yapacağım," dedi, aynı şekilde fısıltıyla.

Gözlerinin izinden benim ısındı. Bakışlarının okşamak gibi amıma değdiği anı hissettim. "O zaman ışıkları kapat," dedim, paniğim sesimi tizleştirmişti.

Cayden tısladı. "Olmaz. Mülkümün her bir santimini görmek istiyorum." Gözleri, yakıcı bir yoğunlukla bacaklarımın arasında sabitlenmişti.

Dayanamıyordum. Orayı kendim bile hiç bu kadar yakından incelememiştim, başkası görse ne olurdu?

"Dokunulmamış amcığının şeftali kadar güzel olacağını biliyordum." Sesi kaba ve sözleri beni şaşırttı.

Dirseklerimin üzerine yaslandım, havlum daha da açıldı. "Güzel mi?"

"Güzel," diye onayladı ve burnunu kıvrımlarıma bastırarak yeni bir utanç dalgası yaydı. "Kokusu da aynı derecede tatlı," diye mırıldandı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sen, amın tam önümde, yalanmak için yalvarırken, seninle dalga geçmeyi düşünebilir miyim sanıyorsun?"

"Yenmek mi?" Sesim yine titremeye başladı. "Yutulmak... ağzımla sikilmek."

Sadece bakakaldım; sözleri tüm düşüncelerimi çalmıştı. Parmağı yarıklarımı izledi. Bacaklarımı bıraktığını fark etmemiştim. Şimdi orada yatıyordum, beni yerinde tutan tek bir şey olmadan, bacaklarım açık bir şekilde.

Gerçek şu ki, tüm ekip içeri girse bile kıpırdıyamazdım. Cazibe ve merak içimi kaplamıştı.

Cayden, amıma ilk yalamasını yaparken bana baktı. Dili g nahkarca sıcaaktı, gelecekte harika Şeyler vaat eden etli bir sondaydı.

"Yanılmışım," diye mırıldandı cildime. "Őeftalileri utandırırıyorsun. Şimdi, nasıl hissettiğini ve neyi sevdiğini anlat, ayrıntılı ol." Derin bir nefes aldı, sıcak nefesi uyluklarımı yakıyordu. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Onun çarpıcı itirafı beni yatağa geri itti, dirseklerim pes etti ve yatağa eriyip gittim. Cayden'in dili, amımın uzunluğunu takip eden uzun, ıslak bir çizgi çizdi ve sonra kaygan bir Şekilde içime girdi. *Bunu daha önce hiç yapmamıştım.* Cayden West gibi bir adamın istediği tüm amları tatmamış olması nasıl mümkün olabilirdi? O yıldız bir hokey oyuncusuydu ve kızlar ona düzenli olarak atlıyordu. On sekiz yaşında olmasına rağmen, normal bir erkeğin ömür boyu yetecek kadar seks yapmamış olması imkansızdı. Yalan mı söylüyordu? Hayır, söylemediğini düşünüyordum. Neden bu kadar emin olduğumu bilmiyordum. Mantıklı gelmiyordu.

Cayden hafı e i  bacağımın içini ısırdı ve dikkatimi tekrar kendisine çekti.

"Hey!"

"Sözlerinle söyle, neyin hoşuna gittiğini söyle. Senin menini tadana kadar durmayacağım."

"İyi hissettiriyor," diyebildim.

"Hmmm, bu yetmez," diye mırıldandı, sonra parmağını ağzına ıslattı ve girişime yerleştirdi. Çok kalındı, beni delmeye hazır keskin bir ucu vardı. "Yaptığım her Şeyde en iyi olmak zorundayım, Freckles, bilmiyor musun? Hokeyde en iyi, amını yalamakta en iyi."

"Bu büyük bir Şöhret," diye nefes nefese kaldım, parmağı içime girerken.

Dili yarıklararımdan yukarı kayarak klitorisime ulaştı. Elbette,  nceki gece banyoda klitorisime dokunarak orgazm olmuştum, ama o dokunuş Cayden'in kıvrımlı dilinin dokunuşuna kıyasla keskin bir  eki  gibi gelmişti. Klitorisimi daireler çizerek parmağını içime sokarken neredeyse yataktan fırlayacaktım.

"Konuş," diye emretti ve sonra klitorisimin tamamını dudaklarının arasına aldı.

"Ahh! Harikadan da iyi. Lanet olsun, harika," diye nefes nefese kaldım.

Onun gülümsemesini amımda hissedebiliyordum. "Aferin kızım. Devam et."

Parmağı içimde bir vida çevirir gibi dönüyordu ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Daha çok öyle, aynen öyle," diye yalvardım, ellerim onun başına düştü.

Kırpılmış saçları parmaklarımın altında diken diken oldu ve yüzünü kendime doğru çekerek, utanmadan amımı onun açık ağzına ve öldürücü diline sürttüm.

"Lütfen, Cayden," diye mırıldandım. Sözlerimi kontrol edemiyordum; düşünmeden ağzımdan dökülüyorlardı. Aklımdan geçen her şeyi düşünmeden söylemek, konuşmak, özgürleştirici bir şey vardı.

Bana karşı homurdandı. "Adımı yine öyle söyle. Yine yalvar bana," diye emretti.

"Lütfen, Cayden. Ben..." Sessiz kaldım, utanç duygusu zevkimi gölgeledi. Utanç omurgamdan aşağı akarken kalçalarım onun altında ritmini kaybetti. Ne halt ediyordum ben? Ailem ne düşünürdü? Ve neden şu anda onları düşünüyordum ki?

Cayden, kafamdaki düşünceleri kesintiye uğrattı. "Boşalacaksın, Çilli, yüzüme boşalacaksın. Başka seçeneğin yok, unuttun mu?"

Parmağını daha sert bir şekilde içime soktu ve sonra bir tane daha ekleyerek beni genişletti. O kadar ıslaktım ki, parmaklarının kaygan amımın içinde girip çıktığını duyabiliyordun. Beni doruğa çıkarmak için klitorisimin etrafında daireler çiziyor, onu okşuyor, alay ediyordu.

Boşaldığımda çığlık attım, bu his beni o kadar şaşırttı ve hazırlıksız yakaladı ki. Cayden tüm ağzını kıvrımlarımın üzerine kapattı, ben onun parmaklarının etrafında gergin ve titreyerek kasılırken dilini acımasızca yukarı aşağı sürükledi.

"Siktir, çok dar. Bu bakire küçük amcık ilk siktiğimde acıtacak, ama merak etme, sonra öpüp iyileştireceğim."

Ben hayatımda yaşadığım en şiddetli orgazmın dalgasını sürerken geri çekildi... ve bu, başka biri tarafından bana verilen ilk orgazmdı.

Parmaklarını tembelce içime pompaladı, hassasiyetim çok fazla olduğu için onu durdurmak için elini tutana kadar nabızları dışarı çekerek.

"Aman Tanrım, bu..." Sessizce, tavana bakarak, zihnim bulanık ve mutluluk içinde kaldım. Kafamda hoş bir düşünce boşluğu vardı. Zevk her şeyi silip süpürmüştü. Geriye sadece hisler kalmıştı.

"Sadece ilk seferdi," diye Cayden benim için cümlemi tamamladı. Sesi alçak ve gergindi. Hala bacaklarımın arasında diz çökmüş duruyordu, ama şimdi geri çekilip ayağa kalktı. "Şimdi sıra bende."

Elleri çoktan kemerine uzanmış, acımasızca kemeri çözüyordu. Onu izlerken yavaşça gerçekliğe dönerek, kot pantolonunu gevşetip, kot pantolonunu ve boxerını dizlerine kadar indirmesini izledim. Gözlerim, sertleşmiş ve ucu kızarmış penisine kaydı. Çok büyüktü. Tecrübeli olmama gerek yoktu, ortalamanın üzerinde olduğunu anlayabiliyordum. Adı ve doğası gibi, kendinden emin görünüyordu.

Yavaşça oturdum, işe yaramaz havlumu etrafıma sardım. Gözlerim ona yapışmıştı. Penisini pompalıyordu, büyük eli ona tam uyuyordu. *Benim* elim nasıl olurdu? O gürültülü bir cevap verene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmemiştim.

"Siktiğim senin elin değil, Lily. Ağzın. Aç ağzını."

Ona baktım. Artık yatağın kenarına yaklaşmışım ve yatak beni onun devasa penisine doğru eğdi. Penisinin ucu parlıyordu ve kalın damarlarla kaplıydı. Sert ve güzeldi, tıpkı kendisi gibi.

Gerginleşmeme zaman vermedi, başımın arkasını avuçlayıp beni öne doğru yönlendirdi. Dudaklarımı aralamaya zar zor vakit buldum, o da içeri girmeye başladı.

Genişliği çenemi açmaya zorladı ve dişlerimi dudaklarımın arkasına sıkıştırmaya çalıştı. Boğazımı açıp onu olabildiğince içeri girmesine izin verdiğimde derin bir nefes aldı. Gözleri fırtınalı bir şekilde bana bakıyordu. Eli nazikçe saçlarımı yüzümden çekip başımın üstüne koydu ve beni yerinde tuttu.

İnleyerek hareket etti, çekip tekrar içeri girdi, bu giriş neredeyse dayanılmazdı. Ellerim onun uyluklarına dayanmıştı ve gerekirse onu geri itebileceğimi bilmek bana güven verdi. Belki de

bana verdiği güven, ama yine de rahatlatıcıydı.

Tadı, daha önce hiç tatmadığım temiz ve tuzlu bir misk kokusuydu. Ellerinin başımın üzerinde kasılması ve ağzımı sikerken çıkardığı homurtular beni güçlü hissettirdi. Benden daha büyük, daha acımasız, daha güçlü olabilir, ama şu anda onu elinde tutan bendim.

Bacaklarımı genişçe açtım, onun yaklaşmasına izin verdim, onun bariz memnuniyetinden cesaret aldım. Havlum tamamen düşmüştü, o ise başımı iki eliyle tuttu ve bana bakarak ağzıma girip çıkıyordu, gözleri dudaklarımın etrafında gerilmiş halini ve altımdaki çıplaklığımı içlerine çekiyordu. İkimiz de ne yaptığımızı bilmiyorduk. Bu işte parlak, tecrübeli ya da güzel bir şey yoktu, ama dürüsttü.

"Sen gerçekten birincilik öğrencisisin, değil mi, Çilli? Bu yüzden birbirimize yakışıyoruz. İkimiz de yaptığımız her şeyde en iyi olmak zorundayız ve kimse benim sikimi senin gibi ememez, kimse de ememeyecek," diye mırıldandı. "Sen mükemmelsin. Benim mükemmel kızım."

Boğazımdan düşük bir ses çıkardım, sözleri beni utanç ve ateşle kıvrandırıyor. Bana böyle konuşmasını seviyordum. Her yerim yanıyordu.

Boşaldığında, spermlerinin sıcaklığı boğazımın arkasına çarptı. O ağzıma boşalırken, onun kalınlığını yuttum. Penisi dilimde zonkluyordu ve testisleri sıkışmıştı. O çekilip beni kollarımdan kaldırmaya kadar yutabildiğim kadar yuttum. Ağız benimkine yapıştı, kontrolsüz ve açgözlüydü, dilimde ikimizin sperminin tadı karışmıştı. Nefes nefese kalana, başım dönene kadar beni öptü.

"Formamı giy. Sırtında benim numaramın yazılı olduğunu görmek istiyorum, lanet olası bir sahip etiketi gibi," diye mırıldandı dudaklarıma.

Giyindikten sonra, titrek ayaklarla odadan çıktım. Bir hafta boyunca Cayden'a bakamayacağımı düşündüm, çok utanıyordum.

Karşılaşmamızın farklı anları bir film şeridi gibi zihnimde canlandı. Yüzümü okşayıp beni öptüğü an. Dudaklarımızda, dillerimizin arasında karışan tatları tattığım an, dayanılmaz derecede ateşli ve müstehcen bir andı. Onun kollarında kendimi tanıyamadım. Kendimi vahşi ve özgür hissettim, her zamanki baskılardan kurtulmuş gibiydim ve o da bunu gördü. Onu gördüm ve o da beni gördü. Çok korkutucuydu. Kendime hiç izin vermediğim bir şekilde, ham ve savunmasızdım.

"Lily! İşte buradasın. İyi misin diye bakmaya geldim," Josh merdivenlere doğru ilerlerken bana seslendi. Aşağıda durmuş beni bekliyordu.

Arkamı dönmeden merdivenlerden aşağı koştum.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, Cayden'ın hokey formasına utangaçça dokunarak. "Giyecek kuru bir şeyim yok, o yüzden bunu giydim." Neden ona açıklama yapıyorum bilmiyordum. Kendimi çok garip hissediyordum. Erkek hokey forması giymek genellikle kız arkadaşların yaptığı bir şeydi.

Josh başını salladı ve formaya baktı. Hafifçe burnunu çekti. "En azından bunu yapabiliirdi."

Josh'un elinde başka bir forma vardı.

Daha fazla merdiven inerek zemin kata doğru ilerledik.

"Ne demek?" diye merak ettim.

Kalabalık alt kata iner inmez, insanlar bana bakmaya başladı. Lanet olası forma yüzündendi. Sanki kafamın üzerinde neon bir tabela yanıp sönüyor, spekülasyonları çekiyordu.

"Yani, Cayden seni havuza ittiği için sana giyecek bir şey vermeli."

Durup Josh'a döndüm. "Ne?"

Selena beni itti."

Josh başını salladı. "Hayır, Marcus öyle sandı. Cayden itti seni. Onu gördüm."

Islak saçlarımı elime alıp geçirdim ve acı bir kahkaha attım. *Lanet olası pislik.* Gizli beyaz şövalye gibi davranıp beni sudan çıkardı ve giymem için gömlek getirdi. Beni iten oydu. Beni yalnız kalmak istedi ve bir yolunu buldu. Belki Josh'u öptüğüm için beni cezalandırmak istemişti. Orgazm sonrası sersemliğimde aklıma gelen tüm yumuşak, tatlı düşünceler bir duman gibi uçup gitti.

Cayden'a güvenemezdim. O bir manipölatör ve zorba idi ve ben onun hedefinden başka bir şey değildim.

Onun hakkında kirli bilgileri bulmalı ve kötü bir şey olmadan onu hayatımızdan çıkarmalıydım.

Gözlerim Josh'un elindeki forma düştü.

Gözlerimdeki sorgulayıcı bakışı okudu. "Giyecek bir şeyin olmaz diye getirdim... aptalca bir şey."

"Hayır, çok nazıksın. Teşekkür ederim. Giyecek bir şeyim olmasa hemen giyerdim," diye mırıldandım.

Josh güldü ve tişörtü bana uzattı. "Alabilirsin. Eskidir, artık giymiyorum."

Tartışacak halim yoktu, yorgun ve bu geceden bıkmıştım. "Eve'i gördün mü? Ben eve gidiyorum."

"Asher'la birlikte gitti, annelerinin acil bir işi varmış."

"Ne? Acil bir şey mi?" Beckett'tan ödünç aldığım büyük, bol basketbol şortumun cebinden telefonumu çıkardım. Elimde çalışmıyordu.

Josh yüzünü buruşturdu. "Onu birkaç gün, hatta bir hafta pirinçte bekletmen gerekebilir."

İç geçirdim. "Eh, bu gece de tahmin ettiğim gibi berbat geçti," diye mırıldandım. "Eve gidiyorum."

"Bekle! Seni bırakayım mı? Evin çok uzak ve koç eve yürüyerek gitmeni istemez."

Ah, evet, Josh, yalakalıkçı.

"Ben de çıkıyordum," dedi. "Şehrin diğer tarafında biriyle buluşacağım."

"Gerçekten mi? Harika," dedim çabucak. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve kimin gözleri olduğunu çok iyi biliyordum. Cayden partiye geri dönmüştü ve ona patlamadan önce buradan siktir olup gitmeliydim. Sonuçta o hala haklıydı, tüm sırlarımı avucunun içinde tutuyordu ve bu yüzden tüm güç ondaydı.

"Tabii ki. Gidelim."

Josh bana elini uzattı ve ben bunun akıllıca bir hareket olup olmadığını düşünmeden elini tuttum ve onun beni kalabalığın içinden çıkarmasına izin verdim.

Her adımında Cayden'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Cayden

Bıçaklarımın altında buz çok iyi hissettiriyordu. Pisti kalabalıktı, ama daha zorlu bir takımla oynasaydık bu kadar kalabalık olmazdı. Bu gece daha zayıf bir takımla oynuyorduk ve onları kolayca yeneceğimizden şüphem yoktu. Yine de oynamak ve hafta boyunca biriken fazla enerjimi atmak iyi geliyordu.

Lily kaçtıktan sonra partide karamsar ruh halimi unutmaya çalışmışım. Kendime Jack amcamın etkisinden kurtulduktan sonra bir daha yapmayacağıma söz verdiğim bir kötü alışkanlığa kapılıp çok fazla içmişim ve Beckett'in evindeki havuzda uyuyakalmışım. Neyse ki, hiçbir hokey hayranı orada olduğumu fark etmemiş ve beni rahatsız etmek için etrafımda dolanmamıştı.

Pazar günü Lily bütün gün part-time işindeydi ve gece Eve'in evinde kaldı. Asher ve Eve'in annesi hastaydı ve ona bakmakla meşguldüler.

Pazartesi, sıkıcı dersler ve bu akşamki maçın heyecanı ile bulanık bir şekilde geçti ve sonunda o gün geldi.

Isınırken gözlerimi Lily ve annesinin oturacağı yere dikmişim. Bu, bir haftalık son ev maçıydı. Bir sonraki maçımız, Portland'dan gelen bir takımla çok daha zorlu geçecekti.

Kaslarım ısındı, konsantrasyonum arttı, Marcus'un yanında paten kayarak pistte tur attık.

"Selena ile partide ilerleme kaydettin mi?" diye sordum, umurumda olmasa da, küçük bir sohbet başlatmak istemiştim.

Marcus başını salladı. "Hayır, sonuçta ilgilenmiyorum. Sıkıcı bir kız gibi görünüyor. Bug'ı havuza ittiği için, kıskanç sürtüklerden hoşlanmadığımı söyleyeyim."

Havuz olayı hakkında hiçbir şey söylemedim. Lily'nin benden kaçmasının sebebinin, onu ittiğimi bilmesi olduğunu tahmin edebiliyordum. Eve dışında ona bunu söyleyecek tek bir kişi vardı. Josh, cuma gecesi o saçma oyunda onu öptüğü anda benim kara listeme girmişti. Ve onu eve bırakıp elini tuttuğunda listenin en başına yükseldi. Bunu hak etmişti ve bu gece nihayet duygularımı ona açma fırsatı bulacaktım.

Tabii, Lily'yi havuza itmiştim, ama onu Josh'la öpüşürken görmek içimde bir şeyleri kırmıştı. Üstelik benden uzak durmakta benden daha başarılı olduğunu kanıtlıyordu. İşleri biraz daha kızıştırmanın zamanı gelmişti.

Marcus gol direklerinin yanında esnemeye gitti, ben de pistin etrafında dolaştım. Lily içeri girer girmez onu gördüm. Başı telefonuna eğilmişti ve kırmızı saçları ışıkların altında parlıyordu.

İşte oradaydı. *Benim kızım.*

Onu bu şekilde düşünmeye başladığım tam anı belirleyemedim, ama bunun kesin bir şey olduğu inkar edilemezdi. O benim kızımdı; sadece henüz bunun farkında değildi.

Jersey ile merdivenlerden aşağı indi. Onu görünce kalbim durdu. *Benim jersey'im.* İlk maça giydiği babasının retro jersey'i değildi. Onu görünce göğsümde bir rahatlama hissettim. İçimdeki soğuk, boşlukta bir sıcaklık hissettim.

Gözleri uzaktan bile benimkilerle buluştu. Saçlarını geriye attı, bakır rengi bukleler siyah ve mor renklerimin üzerine dökülerek muhteşem bir görüntü oluşturdu. Dudaklarında neredeyse tatlı bir gülümseme belirdi. O bakışla olduğum yerde donakaldım. O, hayatımda gördüğüm en değerli ifadeydi. Takıntılı olduğum kızın isteyerek attığı, baştan çıkarıcı bir gülümseme. Kendimi değersiz ve çok şanslı hissettim.

Sonra arkasını döndü ve göğsümdeki sıcaklık küle dönüştü. O benim formam değildi. Josh'un formasıydı.

Kırmızı forma ile siyah forma arasındaki sıkı mücadelenin içine girdim ve aralarından geçtim. Kırmızı formalı oyuncu dönerek uzaklaştı, ben ise Hellion'u incitecek kadar güçle onu tahtaya doğru ittim. Josh tahtadan sekerek inledi. Ona elimi uzattım.

"Kahretsin, iyi misin dostum?"

O başını salladı ve vücudunun yeni bir çukur açtığı tahtadan yavaşça uzaklaştı. Küçük Josh Samuels, bu maçın onun için çok daha kötüye gideceğinden habersizdi. Maçın onuncu dakikasında iki sayı öndeydik ve o anda tek düşündüğüm Josh'u toza çevirmektir.

Oyun yeniden başladı ve bir kez daha Josh'un sert bir darbe almasını sağlayacak bir yol buldum.

"Hey, sakın ol, siyahlar bizim takımda, biliyorsun, değil mi?" Beckett bana fısıldadı.

"Eğer dayanamıyorsa, takımda olmamalı," diye yanıtladım.

Beckett başını salladı. "Doğru, bunun Lillian Williams'ın giydiği kıyafetle bir ilgisi yok, değil mi?"

"Kendi işine bak," diye uyardım onu.

"Takım benim işim ve Josh kötü bir genç oyuncu değil. Onu sakatlamaya çalışmayı bırak."

"Onu sakatlamak isteseydim, çoktan yapardım. Bu sadece onun forması ve niyetini kendine saklaması için dostça bir uyarı."

"Cade," diye başladı Beckett.

Ama onun lanet olası bilgelik sözlerine aldırış etmeden kayıp gittim. Lily'nin forması gördüğümde gözlerimin üzerine çöken kırmızı perde hala kalkmamıştı.

Bunu hafifleten tek şey Josh'un tahtaya vurma sesiydi. Patenimle parmaklarını kesmenin bir yolunu bulamadığım için şanslıydı.

Arada girmeye yaklaşmıştık ve ben sabırsızlanıyordum. Lily, küçük oyunlarının bedelini ödeyecekti. Buzun üzerinde uçarak Josh'u kenara itip kırmızı formalı bir oyuncudan puck'ı kaptım.

Bu sefer yere düştü ve ben şutumu atarak kolay bir gol daha attım. Josh ayağa kalkıp bana doğru gelirken taraftarlar çığlık attı ve alkışladı.

"Bak dostum, hassas davranmaya çalışmıyorum ama bunu bilerek yapıyorsun gibi geliyor," diye suçladı.

Ona döndüm ve parmağımı göğsüne koydum. "Kendi iyiliğin için yüzüme yaklaşma."

"Ne oluyor lan?" Josh beni iterek hata yaptı.

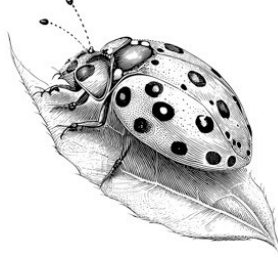
Kızdım. Öne atıldım ve sadece Beckett'in kocaman vücudu benimkine çarparak alnımın Josh'un kırılgan görünen burnuna çarpmasını engelledi.

"Hey! Koçun üzerine bir ton tuğla gibi çökmesini mi istiyorsun? Sinirlerini boşaltmak istiyorsan diğer takımla kavga et, Hellion'la değil, ya da gidip Bug'dan çıkar."

Beckett'in tavsiyesi, ara verildiği sırada sisin içinden bana ulaştı. *Git Bug'a öfkeni çıkar.*

Ne harika bir fikir.

Lily

Midem, çok fazla soda ve gerginlikten ağrıyordu. Harika, Josh'un formayı giydiğim andan itibaren karnımda büyüyen ve Cayden'in fark ettiğinde öldürücü bakışına tepki olarak orman yangını gibi yayılan gerginlik.

Zil çaldı ve insanlar atıştırmalık almak ve tuvalete gitmek için koltuklarından fırladılar, ben ise rahat ve güvenli koltuğuma yapışıp kaldım.

"Tatlım, kalkıyor musun?" Annem, mesai saati bitmesine rağmen iş e-postalarına cevap vermek için telefonunda yazmaya devam ediyordu.

"Hayır, kalkmayacaktım."

"Bir şişe su alabilir misin? Tylenol almam lazım," diye sordu.

Tabii ki reddedemezdim. Annem, çalıştığı emlak ofisinde yoğun bir günün ardından maçlar yüzünden sık sık baş ağrısı çekiyordu. Başımı salladım ve isteksizce ayağa kalktım. Eve bu gece lokantada çalışıyordu, yani evde yalnızdım. Josh'un formasını tek başıma giymeye cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum, ama bunun tüm hafta sonu içimde biriken öfkeden kaynaklandığını sanıyordum.

Cayden, Beckett'in odasında dokunuşlarıyla beni altüst etmişti. O anda ona karşı her türlü duyguyu hissetmişim; zayıflık, yumuşaklık, affedicilik. Sonra, her şeyi manipüle ettiği ortaya çıktı. Öfkeliydim, kırgındım ve evet, belki biraz da incinmişim. İşte buradaydım, duygularım

beni terörize eden adama yapışmışken, o ise canı ne zaman isterse benim duygularımla ve bedenimle oynuyordu.

Aklım, Cayden'ın benimle sadece oynadığını, bu yüzden kimin forması giydiğimi umursamaması gerektiğini söylemişti. Yüzündeki ifade ve maçta Josh'a saldırışından, yanıldığımı hemen anladım. Nedense bu onu rahatsız etmişti. Josh'tan özür dilemeliydim. Zavallı çocuk hiçbir şey yapmamıştı ve benim yüzümden günlerce morluklar içinde kalacaktı.

Pistin dışındaki otomat makinesinden annemin su şişesini aldım ve koltuklarımıza doğru geri döndüm. Kadınlar tuvaletinin önünden geçerken içeri girdim. Tuvalete gitmem gerekmeden tuvaletin önünden geçemezdim.

İçeride birkaç kişi vardı ve tuvalete girerken bir iki kişi formama meraklı bakışlar attı. Harika, Cayden'a karşı isyan etmek isterken, herkesin Josh'la çıktığını düşünmesine neden oldum. *Çok akıllıca, Lily. Bravo.*

Ben işimi bitirmişken, tuvaletin dışında bir kargaşa başladı.

"Affedersiniz! Burası kadınlar tuvaleti!" diye bağırdı biri.

"Umurumda değil. Çık dışarı." Cayden'ın sesi öfkeyle doluydu, derin, keskin bir öfke, sanki bana doğru geliyordu.

Kapıların çarpması, mırıldanma ve fısıltı sesleri duyuldu, sonra ana kapı gürültüyle kapandı ve yalnız kaldık.

Tuvalette donakalmış bir şekilde, en ufak bir ses bile duymamak için kulak kabartmıştım.

"Çık dışarı, Lillian, yoksa bu kapının kırılmasından sen sorumlu olursun."

Sesi kabininin hemen dışından geliyordu. Nefesim kesildi, kalbim deli gibi atıyordu, avuçlarım terlemişti. *Kahretsin.* Neden onu kızdırmıştım ki?

Kapıya gelen ani bir darbe, tüm kabinleri salladı... Kahretsin. Şaka yapmıyordu.

"Tamam, çıkıyorum, neandertal gibi eşyaları kırmana gerek yok," diye mırıldandım ve kilidi açtım.

Kapı açıldığında geri adım atmayı zar zor başardım ve Cayden küçük alana girdi. Beni dışarı çıkarmadı, içeri giriyordu. Tüm koruyucu giysileriyle sığamıyordu. Tüm alanı kapladı ve ben onu duvara sıkıştırırken ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırdı.

"Aynı soruyu sana da sorabilirim. Maçın yok mu? Koç, ara vermede burada olmandan hoşlanmayacak." Onu maçla endişelendirmeye çalışmak en iyi ihtimalle zayıf bir hamleydi, ama şu anda başka savunmam yoktu. "Ayrıca, kendi takımında kavga çıkarmaya çalışmak da hoş karşılanmaz, bunu sen de biliyorsundur."

"Ne demek?" Cayden'in öfkeli yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, gözleri kancalar gibi derinlemesine batmış, beni parçalamak için ellerinden geleni yapıyordu.

"Yani Josh'u rahat bırak, o senin tarafından ezilmeyi hak etmiyor."

Cayden güldü ve bu tehlikeli geldi. "Şu anda o adamı bana karşı savunurken dikkatli olsan iyi olur."

"Neden?"

"Çünkü senin beni kızdırmaya çalışmak yerine, aranızda gerçekten bir şey olduğunu düşünebilirim ve bu Josh için iyi olmaz."

"Neden? Ona ne yapacaksın? Onunla kavga edemezsin, takımdan atılırsın!"

"Onunla kavga etmeye zahmet etmem. Sadece bir kaza geçirir... ve şanslıysa, oyun oynayamama dışında başına başka bir şey gelmez, daha kötüsü olmaz."

Josh'un güvenliğini bu kadar rahat bir şekilde tehdit ederken, yüzü taş gibi ciddiye. Çok korkutucuydu.

"Cayden, ciddi ol, yapamazsın..." diye başladım, kalbim ağzımda atıyordu.

"Ne istersem yaparım. İstedığım her şeyi yaptım ve birinin bacağını kırmak en kolayı. Beni sınama, Lily. Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun ve bilmek de istemezsin," dedi sessizce, bana yaklaşıp. "Geçen gece paylaştıklarımızdan sonra, dönüp aramıza birini sokman hoş görülmeyecek, anladın mı? Günlüğünü ifşa edebileceğimi umursamıyorsan, Josh'un güvenliğini düşün ve riske atma."

"Paylaştığımız şeyin senin için o kadar özel olduğuna inanmamı mı bekliyorsun? Beni havuza ittin! Her şeyi sen planladın!" Suçlamalarım onun taş gibi kararlılığına karşı boşuna çarpıyordu.

O pişmanlık duymadan başını salladı. "Seni istediğim yere getirmek için bunu ve çok daha kötüsünü yaparım. Sana defalarca söyledim. Beni sınamayı bırak."

Cevap veremedi, uzaktan banyo kapısının sesini kesen yüksek bir zil sesi duyuldu. Ara bitmişti. Kelimenin tam anlamıyla zil beni kurtarmıştı.

"Kutlamayı kes. Seninle işim bitmedi," diye Cayden aniden uyardı.

Onu durduramadan, Josh'un formayı tutup başımın üzerinden çekti. Onunla mücadele ettim, ama ellerim onun üstün gücüne karşı işe yaramadı. Formayı başımdan çekip elinde bir top haline getirdi ve beni soluk pembe bir sütyenle bıraktı.

Gözleri aşağı indi, bakışları göğsüme sabitlendi. Onun bakışlarını takip ettim. Şeffaf dantelden meme uçlarım açıkça görünüyordu ve en kötüsü, sertleşmişlerdi. Cayden'la bu kadar yakın ve samimi bir şekilde tartışırken, o formasıyla ve koruyucu yastıklarıyla... vücudum buna dayanamadı. Sonuçta ben de bir insandım, ama şu anda ona karşı istem dışı tepkim çok utanç vericiydi.

Onun alaycı bakışlarıyla karşılaşınca başımı kaldırıp

başka yere baktım. "Burası soğuk," mırıldandım.

Kıkırdaması kadife gibi tenimde yankılandı. "Hayır, soğuk değil, ama bunu haklı çıkarmak için kendine ne söylemen gerekiyorsa, sorun değil." Eli göğsüme uzandı ve meme ucuma dokundu.

Onu itemedim, çok iyi geliyordu. Sonra hassas ucu çimdikledi ve beni inlettirdi.

"Bu, yaramaz kız olduğun için, Çilli. Sonra öpüp iyileştireceğim."

Çenemi kaldırdım, şu anda tek seçeneğimin cesur davranmak olduğunu biliyordum. "Gömleğimi geri ver."

O tısladı ve geri çekildi, başımdaki oksijeni alabilmem için bana biraz zaman tanıdı.

"Onun numarasını ya da benimkinden başka kimsenin numarasını takmayacaksın."

"Sen tam bir zorbasın. Seninkini giymektense çıplak çıkmayı tercih ederim."

Sonra sırtıttı ve kanımı dondurdu. "O zaman dileğini yerine getirmeme izin ver. Görünüşe göre maçın geri kalanını dışarıda geçireceksin."

Onu durduramadan eli hareket etti ve Josh'un formayı tuvalete doğru mükemmel bir isabetle fırlattı.

"Adi herif!" Ona doğru atıldım ama çok geçti, tam içine düşmüştü ve çoktan sıırıslıklam olmuştu.

"Aynen öyle. Senin sahibin olan pisliğin teki benim. Bir daha sakın unutma."

Düzeldim ve o kabinin kapısını açıp bir şekilde kocaman, yastıklı omuzlarını dışarı çıkardığında ona öfkeyle baktım.

Bir süre sonra tuvaletin kapısı kapandı ve sessizlik çöktü.

Josh'un tişörtünü tuvaletten dikkatlice çıkardım. Ellerimde damlıyordu. Sadece sütyenimle dışarı çıkamazdım ve tişört ıslaktı. Josh'a geri vermeden ya da dışarı çıkmak için giymeden önce yıkayıp kurutmam gerekiyordu.

Dişlerimi sıktım ve Cayden ortadan kaybolmadan önce ıslak formayı alıp ona fırlatmış olmayı diledim.

O gece uykuya dalmam çok uzun sürdü. Cayden'a olan öfkem, vücudumdaki gerginlikle savaşıyordu. Bana her dokunduğunda, zihnimde bir şeyleri kırıyordu. Onu istiyordum. Ondan nefret ediyordum. Çoğu zaman aramızda neler olduğunu bilmiyordum, ama bu bir cinayet suçlamasıyla sonuçlanırsa, lehime gerçek bir delilik savunması vardı. O adam beni delirtiyordu.

Daha da kötüsü, beni her kızdırdığında, zehir gibi bilinçaltıma daha da giriyordu.

O gece de farklı değildi. Rüyamda benimle yatakta yatıyordu, ağırlığı bacaklarımın üzerindeydi, külotum yavaşça aşağı kayıyordu. Ben yüzüstü yatıyordum ve kışımındaki serin hava cildimi karıncalandırıyordu. Rüyalarım gittikçe daha ayrıntılı hale geliyordu. Elleri kışımı kavradı ve ayırdı, her iki deliğimi de gözlerine serdi. Büyük parmağı yarık boyunca aşağıya doğru ilerledi ve kış deliğimin üzerinden geçti, beni uyanmaya zorladı. Hiç kışla ilgili rüyalar görmemiştim. O kadar hayal gücü zengin biri değildim.

Gözlerim odamın karanlığında açıldı ve kış deliğimi çevreleyen hayali parmak ucunun, aşırı ısınmış bilinçaltımın bir ürünü olmadığını fark ettim.

Çok, çok gerçek ve çok, çok kalındı.

"Ne yapıyorsun lan?" diye fısıldayarak bağırdım.

Ayaklarımın yanında büyük bir gölge vardı, çıplak gövdesine ay ışığı düşüyordu ve ince vücudundaki her kasın her bir kıvrımını aydınlatıyordu.

"Bu kışın kimin olduğunu hatırlatıyorum," diye mırıldandı ve elini sertçe kışıma indirdi.

Çatlak sesi silah sesi gibiydi. Neredeyse yataktan yuvarlanıyordum. Beni yerinde tutan tek şey, uyluklarımı tutan kocaman, hareket etmeyen eli idi.

"Şimdi, uslu bir kız gibi çeneni kapat ve hoşuna gitmiyormuş gibi davranmayı bırak. Yalancılar şaplak yer."

Elini tekrar yarama geri götürdüğünde, dizleri bacaklarımı daha da ayırırken, içimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Yüzüstü ve bacaklarım açılmış bir şekilde onun önünde yatıyordum ve tek düşünebildiğim, onun haklı olduğu idi. Hoşuma gitmişti. Bunu sevmiştim. Sadece birkaç saat önce, öfkeden

onun kafasını koparacak kadar kızgındım, ama şimdi vücudum yatağa eriyip gidiyordu. O kadar kolay etkileniyordum ki, bu çok saçmaydı. On sekiz yaşında hiç deneyimin olmaması, birine karşı bir şeyler hissettiğin anda, ne olursa olsun, korkunç kararlar vermenin tehlikesi buydu. Öfke, korku, nefret ve aşk, hepsi şu anda birbirine karışmış gibiydi. Onları ayırt edemiyordum ve o anda ayırt etmek de istemiyordum. Sadece bir saniye olsun, tekrar özgür hissetmek ve sonuçlarını umursamamak istiyordum.

Parmağı içime girdi ve ben o hissi yaşamak için sırtımı kavisledim. Başparmağı klitorisimi buldu ve parmağıyla beni sikerek onu ovuşturdu.

Hızla kalktım. Bu, kendimi durdurmak için çok fazla rüyama benziyordu. Tam boşalmak üzereyim diye düşündüğüm anda durdu ve diğer eliyle kıkımını sertçe tokatladı.

"Hey," diye tısladım, orgazm olamadığım için hayal kırıklığı damarlarımdan akıyordu.

"Bu forma için," dedi sertçe ve parmakları tekrar içime girdi, sırtımdaki acı azalırken zevk tekrar içimi kapladı.

Bir kez daha, tam boşalmak üzereyken durdu ve yerine kıkıma vurdu. Şaplakların beklentisi her şeyi daha da yoğunlaştırıyordu. Çok iyi geliyordu. Harika bir duyuydu. Bu suçlu gerçeği asla itiraf edemezdim, yoksa toza dönüşüp sonsuza dek yok olurdu.

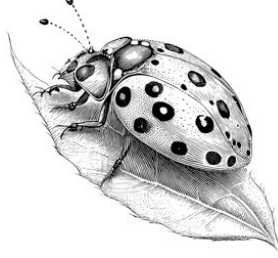
"Bu, onun lanet elini tuttuğun için," dedi Cayden, parmaklarını tekrar içime sokarak.

Sırılsıklam olmuşum, kendi sıvılarım uyluklarımdan aşağı akıyordu. Hiç bu kadar ıslak ve boşalmaya bu kadar çaresiz olmamıştım.

"Tamam, anladım. Özür dilerim, tamam mı? Özür dilerim. Bırak boşalayım," diye yalvardım, kıkımını ona doğru iterek kendimi doruğa ulaştırmaya çalıştım.

Cayden sempatiyle bir ses çıkardı. "Keşke bu kadar çabuk bitse, Freckles, ama bir dahaki sefere, cezayı çekemeyeceksen suçu işlemeyi unutma." Yakınlaşarak sıcak nefesi kulağımı yaktı. "Daha yeni başladık."

Lily

Ertesi gece, Cayden'a karşı savaşmak için ilk adımı attım. Önceki gece yatakta geçirdiğimiz saatleri, beni deliye dönene kadar tahrik ettiği anları düşünemiyordum. Sonunda boşalmama izin verdiğinde, zevk o kadar büyüktü ki, on dakika boyunca dilim tutuldu. O sırada, Cayden çıplak sırtımın üzerine boşalmış ve spermlerini nemlendirici gibi cildime sürmüştü, sonra da beni sıkıca sararak bırakmıştı. Hiç bu kadar ahlaksız hissetmemiştim. Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Yine de bu, Cayden West'in akıl sağlığım için bir tehdit olduğunu ve onunla eşit şartlara gelmem gerektiğini doğrulamıştı.

"Salı gecesi, Midnight Falls. Bu gece bize ne getirecek?" Eve görkemli bir ses tonuyla konuştu.

"Umarım Cayden West'i tekrar dizginlemek için kullanabileceğimiz bir şey," diye mırıldandım ve şehir merkezindeki otobüs durağından çıkarken koluna girdim.

Henüz öğleden sonraydı, ama Main Street'e doğru ilerlerken ortalıkta şimdiden uğursuz bir hava vardı. Kasabanın ne kadar bakımsız olduğu, özellikle Hade Harbor'a kıyasla çok belliydi. Sokaklar çöp doluydu ve ana alışveriş caddesindeki birçok pencere tahta ile kapatılmış ve grafiti ile kaplanmıştı. Köşelerde şüpheli görünümlü insanlar dolaşıyordu ve ara sıra bir polis arabası yavaşça ilerleyerek uyuşturucu bağımlılarını ve satıcıları gözetliyor ama durmuyordu.

"Eh, burası yerel dedikoduların anlattığı kadar güzelmiş," diye mırıldandı Eve, endişeli bir bakışla etrafına bakınarak. "Tanrıya şükür Ash'e buraya geldiğimi söylemedim. Asla izin vermezdi."

"Evet, burada gereğinden fazla kalmayacağıma söz veriyorum. Hadi biraz bilgi toplayıp gidelim. Nereden başlayalım?"

Eve sokakta durdu ve düşünürken dudağına dokundu. Bize bakılan gözlerin farkına vardım. Eve, etrafta dolaşmak için göze çarpmayan birisi değildi. O kadar güzeldi ki, gittiği her yerde dikkatleri üzerine çekiyordu ve ben bunun Midnight Falls'ta tehlikeli bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Okul bitti ama hokey antrenmanı bitmemiş olabilir. Önce oraya gidelim. Cayden takımında oynuyordu, değil mi?"

"Evet, oynuyordu. Hadi oraya gidelim."

Yerel liseye doğru yola çıktık. Neyse ki çok uzak değildi ve kısa sürede buz pistinin cam kapılarından içeri girdik.

Cayden'in eski takımı antrenmanı bitirmek üzereydi. Birkaç kız antrenmanı izliyordu. Koç ortalıkta yoktu. Buz pisti bakımsız ve iç karartıcıydı. Vazgeçilmiş bir yerin solgun hissi vardı. Cayden'in buradan gitmek istemesini anlayabiliyordum. *Onunla empati kurduğumdan değil*, diye kendime sertçe hatırlattım.

"Bak, kızlara soralım. Buraya bir amaç için geldik," diye mırıldandı Eve, küçük izleyici grubuna yaklaşarak benden çok daha cesur olduğunu kanıtladı.

Buzdaki bir adam bize doğru ıslık çaldı, muhtemelen arkadaşımı süzüyordu. Buzda rahat ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu ve bize doğru kayarken herkesin başı ona döndü. Tahtaya yaslanarak durdu, sonra beni yanına çağırdı.

"Sen git, ben bu adamları deneyeyim," dedi Eve, bir görevi olan bir kadın gibi.

Merdivenlerden aşağı inerek oyuncunun yanına doğru ilerledim. Cayden gibi, bela kokan bir çekiciliği vardı.

"Merhaba, Kızıl. Sanırım benim için buradasın?" Omuzlarımdaki sırt çantamı beceriksizce yerleştirirken bana sırıttı.

"Neden öyle düşündün?"

"Çünkü 50 mil çapında tek ilginç erkek benim," dedi kendinden emin bir şekilde. "Ben Chase, sen kimsin?"

"Lily. Aslında başka birini arıyorum. Cayden West," dedim. Özellikle Cayden'in arkadaşıysa, onun hakkında bilgi toplamak istediğimi açıkça söylemenin fazla açık olabileceğine karar verdim.

Chase iç geçirdi. "O pislik artık buralarda yok, ama hala ilgilenen kızlar var."

"Ben öyle ilgilenmiyorum," diye o kadar hızlı söyledim ki Chase gözlerini bana dikti. "Yani, romantik falan değil."

Chase güldü. "Bu senin için iyi haber, çünkü o pisliğin romantik bir tarafı olduğunu sanmıyorum. O deliye zincirlenmiş kız için acıyorum."

"Neden öyle diyorsun?" diye sordum çok çabuk.

Chase eğlenmiş gibiydi. "Onun kız arkadaşı olmadığından emin misin?"

Burnumu çekip kendimi geniş bir hareketle işaret ettim. "Ona çıkacak birine benziyor muyum?"

Chase başını salladı. "Kendini onunla çıkacak kadar alçaltacak birine benziyor musun diye sormalısın, cevap hayır... bunun için fazla akıllısın."

Yüzüm kızardı. "Şey, teşekkürler."

"Cayden'dan ne istiyorsun?"

"Sadece onunla konuşmak istedim," diye yalan söyledim, Chase'in bana biraz bilgi vermesini umarak.

Beni biraz daha inceledi ve sonra içini çekti. "Cayden hakkında sana bir şey söylemem gerektiğini düşünüyorum."

"Neden? Onun arkadaşı mısın?"

Chase güldü. "Hayır, tabii ki değil, onun arkadaşı yok. Onun düşmanları ve ondan korkan insanlar var, hepsi bu."

"Ondan korkan insanlar mı? Neden?" Konuşma uzadıkça sesim giderek kısılıyordu.

İçimde küçük bir ses geri dönmemi fısıldıyordu. Cayden, onu duşta görmem ve sırtındaki o şey neyse ona çok kızmıştı. Geçmişini araştırdığımı öğrenirse ne yapardı? Unutamayacağım bir şey öğrenirsem ne olurdu?

Öğrenmek için daha da fazla neden vardı. Eğer gerçekten tehlikeliyse, onu evimden çıkarmalıyım.

"Geçmiş, itibarı, üvey babası... sabıka kaydı... hepsi yüzünden. Tavsiyemi dinle, tatlım, ondan uzak dur. Cayden gibi adamlar oyuncaklarını kırarlar, başka türlü davranmayı bilmezler."

Chase'e gözlerimi kırptım. Artık ciddiye.

Yutkundum. "Onu bırakamam. O... o benim ailemle birlikte yaşıyor," diye itiraf ettim aceleyle. Bu yabancıyı güvenmek korkunç bir fikir olabilir, ama Cayden'a güvenmiyordum ve görünüşe göre aynı fikirdeydik.

Chase ılık çaldı. "Bu çok kötü. O halde, kiminle uğraştığını öğrenmen gerek. Kasabanın dışındaki Black Lake karavan parkında Jack amca'yı gör. Orada bilmek istediğinden fazlasını öğreneceksin... Eğer istiyorsan, hayatının gidişatını değiştirecek kadar."

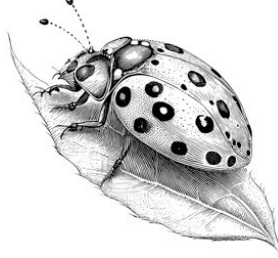
"Teşekkürler. Bir yabancıya çok yardımcı oldun ve nazik davrandın." Chase'e gülümsemeye çalıştım.

Omuz silkti. "Bana fark etmez. Buraya geri gelmezse ben mutluyum," dedi Chase, tekrar buza vurup uzaklaşarak. "Karavan parkında kendine dikkat et, Red; orası senin gibi kızlar için uygun bir yer değil. Hava kararmadan git."

Kulağımda bu uğursuz uyarı yankılanırken, dönüp Eve'i almaya gittim.

Karanlık basmadan? Bu bize birkaç saat zaman verirdi. Yeterli olmak zorundaydı.

Lily

Midnight Falls'ta taksi ya da paylaşımlı araç bulamadık, ama şansımıza karavan parkının yakınından geçen bir otobüs bulduk ve bindik.

"Kızlar ne dedi?" diye sordum Eve'e yerimize yerleşirken.

"Onun çok yakışıklı olduğunu söylediler," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve iç geçirdi. "Cidden, hepsi ona aşık olmuş. Anlaşılan, kötü çocuk havası yeni değil. Her zaman biraz asi bir tipti, ama kızların tırmanmak istediği türden. Bununla birlikte, yakalanması zor biri. Okulda eski sevgilisi yok, bu garip. Belki de yaşlı kadınlardan hoşlanıyordur?"

"Kimi sevdiği umurumda değil. Ama ünü nereden geliyor? Kimse bir şey söyledi mi?"

"Pek değil. Kavgaya karıştığını ve belki biraz uyuşturucu falan sattığını söylediler. Yani, onu şeytan gibi gösteren bir şey yok. Belki de sen fazla düşünüyorsun."

"Belki. Yine de onu evlat edinen Jack amcayı bir araştırmak istiyorum. Bir şey bilen varsa, o bilir."

"Doğru, bu, gece yarısı kaçtığı ve vücudunun her yerinde morluklar olan üvey babası mı? Sadece bunu iyice düşündüğümüzden emin olmak için soruyorum," diye mırıldandı Eve, sonunda karavan parkına vardığımızda.

Ona morluklardan bahsetmiştim ama garip yara izlerinden bahsetmemiştim, ve elbette o zamandan beri olan her şeyi de anlatmamıştım.

"Evet, o, ama biz sadece konuşmak için geldik ve hala gündüz. Merak etme, konuşma kısmını ben hallederim."

"Konuşma kısmı beni endişelendiren değil." Eve, etrafımızdaki harap karavanları görünce burnunu kırıştırdı.

Burası, Midnight Falls'un geri kalanı gibi ihmal edilmiş ve genel bir ilgisizlik havası vardı, ama çok daha büyük ölçekte. imlerde kırık ocuk oyuncakları vardı ve birkaç karavanın önünde şezlonglarda oturan insanlar içki içip sigara içiyorlardı (kokudan sigara içmedikleri belliydi). Evlerin arasından geçerken gözler zerimizdeydi. Sanki başımızın üzerinde, buraya ait olmadığımızı haykıran devasa bir neon tabela varmış gibi hissettik.

"Hey, kızlar. Yardıma ihtiyaınız var mı?" diye gr bir ses bize seslendi. Sarkan bir verandada oturan iri bir kadın bize el salladı ve biz de ona doğru yürüdük.

"İyi günler, Jack Amca'yı arıyoruz," dedim.

Bana gözlerini kısarak baktı. "Onu neden arıyorsunuz? O parkta iş yapmaz. Bunu herkes bilir."

"İş için değil, üvey oğlu Cayden için."

Kadın titreyerek ha işareti yaptı. Eve ve ben birbirimize baktık.

"O ocuk buradan ayrıldı ve Jack'in onun için yaptığı onca şeyden sonra o gece amcasını hastaneye yatırdı. İyi kurtulduk, bence." Arkasını dönüp tükürdü ve bu manzara midemi bulandırdı.

"Tamam, iyi bilmek. Jack'in hangi karavanda olduğunu biliyor musun? Uğrayıp ona geçmiş olsun dileklerimizi iletmek isteriz," dedi Eve, lokantada müşterilere kullandığı gülümsemeyi ve tatlı sesini takınarak.

Kadın başını sola doğru salladı. "Sıranın sonuncusu, üç katlı, kaırmazsınız."

"Teşekkürler!"

Eve'nin kolunu çektim ve ikimiz de rekor hızla uzaklaştık. "Vay canına, çok sevimliydi," diye fısıldadım.

"Değil mi? Ne eğlenceli bir gezi planlamışsın!" Eve kıkırdadı.

Eve'in neşeli tavırlarına rağmen, kadının sözleri kafamda yankılanıyordu. Cayden üvey babasını hastaneye mi yatırmıştı? Ve neden haç işareti yapmıştı? Cayden, Damien'in büyümüş hali değildi, değil mi?

Son karavana vardık ve tahmin ettiğimiz gibi, diğerlerinden daha genişti. Ancak diğerleri gibi o da oldukça bakımsızdı ve dışındaki soyulmuş boya ve kırık bahçe mobilyaları kalbimi biraz sızlattı. *Cayden burada mı büyümüştü?*

Eve kapıya doğru yürüdü ve ben kirli ön pencerede sıkışmış kırık bir rüya yakalayıcıya bakarken kapıyı çaldı. İplikleri kopmuş, tüyleri yolunmuştu. Bunu kim asmıştı? Cayden mi? Kabusları durdurmaya çalışan küçük bir çocuk mu?

"Kimsiniz?" Karavanın kapısı sertçe açıldı ve karşımızda Cayden'in üvey babası olduğu tahmin edilen bir adam duruyordu. Lekeli beyaz bir gömlek giymişti ve kolunda koltuk değneği vardı. Hastaneye gitmesine neden olan bu mu olmuştu? Cayden mi yapmıştı?

Eve ona patentli kazanan gülümsemesini gösterdi. "İyi günler, bayım. Hade Harbor Lisesi'nden geldik ve..."

"Çocuk için mi geldiniz?" Jack sözünü kesti ve ona sinsi sinsi baktı, ince dudakları aralanarak onu baştan aşağı süzdü. "Başı belaya girdi mi?" Alçak sesle güldü, sesi bir şekilde iğrençti, sanki bundan zevk alıyormuş gibi. "İçeri gelin bayanlar. Jack amcanız size bir içki ikram edip, temiz, güvenli küçük kasabanıza kimi aldığınızı anlatır."

Karavanın içi, dışının vaat ettiği gibi tam da beklediğimiz gibiydi. Loş ışıklı, perdeleri çoğunlukla kapalıydı. Toz zerrecikleri başımızın üzerinde uçuşuyordu ve havada bayat bir koku vardı. Sigara ve eski ter kokusu. Jack, küçük bir masanın önündeki soluk renkli bir koltuğu işaret etti ve buzdolabına gitti.

"Ben almayayım, teşekkürler," dedi Eve, Jack bir kutu bira çıkarırken.

"Bana da gerek yok. Yarın okul var," dedim ve reddetmeyi yumuşatmak için gülümsedim.

Jack burnunu çekip kendine bir kutu açtı. Bize doğru yürüdü ve Eve'in çok yakınına oturdu. Eve hızla koltuğun kenarına kaydı ve bana yanaştı.

"Cayden'la aynı okula mı gidiyorsunuz? Kendinize dikkat edin, sizin gibi güzel kızlar..." Jack şişesinden bir yudum aldı ve kendi kendine güldü. "Gerçi, kızlar altın çocuğun ilgisini çeker mi bilmiyorum. Yıllardır kendisine gösterilen ilgiye hiç kapılmadı. Ne yazık."

"Şey, sen Cayden'ın üvey babası mısın?" Eve sordu ve bana dirsek attı.

Doğru, ben de sorularımı sormalıyım. Gözlerimi etrafta dolaştırmaktan alıkoyamıyordum.

"Tabii ki. Sekiz yaşından beri bu suçlu veledini büyütüyorum."

"Sekiz, vay canına. Çok yakın olmalısınız," diye duydum kendimi, daha iyi bir şey bulamadığım için.

Jack güldü. "Yeterince yakın diyebilirim. O çocuğun kafasından geçen her şeyi biliyorum. Onu bugünkü haline ben getirdim, peki o ne yaptı? HHH gibi havalı bir okulda hokey oynamak için kaçtı – alınma. Aklıdan çok parası olan aptallarla dolu bir okul," dedi Jack, yüzündeki ifade açıkça alınmasını istediğini gösteriyordu.

"Almadım. Aranız iyi miydi?"

"Öyle bir çocukla geçinebilecek kadar iyi. O... derinlerde yaralı. Tehlikeli de."

"Nasıl tehlikeli?" diye sordum, kalbim ağzıma kadar çıkmıştı.

Jack öne doğru eğildi. "Sen buralı değilsin, söylentileri bilmezsin, ama sekiz yaşındayken birini öldürdüğü söyleniyor. Aslında iki kişiyi." Jack'in gözlerinde kesinlikle bir eğlence ışıltısı vardı. Keyif alıyordu. Bunların hepsi şaka mıydı? Eski evlatlık oğlunu kızdırmaya mı çalışıyordu, yoksa ciddi miydi?

Birini mi öldürdü?

"Ne? Bu nasıl olabilir?" Eve, sesi alçak bir tonda sordu.

Jack omuz silkti. "Kötü elma çürümez. Yetişkin olarak, onu doğru yoldan ayırmak için elimden geleni yaptım, ama buradaki herkes onun hakkında hikayeler anlatabilir... Şiddet eğilimli, öngörülemez. Pezevenkleri, fahişeleri ve bağımlıları saldırıp paralarını alıyor. Birkaç kez maçtan sonra rakip hokey oyuncularını hastanelik etti."

Jack, koridorun sonunda oturan çocuk hakkında korkunç şeyler anlatırken ben sadece bakakaldım.

"Sosyal hizmet görevlileri, ilk koruyucu ailesini ve ben gelmeden önce ona yaptıklarını göz önünde bulundurarak ona her zaman yumuşak davrandılar. Yine de bunun onu mazur göstereceğini sanmıyorum. Yetişkin olarak, iri cüssesiyle toplum için tehlike arz ediyor. Gerçi, kimsenin ne beklediğini bilmiyorum... Annesi o daha bebekken fahişelik yapıyordu, o beş yaşındayken aşırı dozdan öldü, sonra üç yıl boyunca diğerleri... Kendini kesenler... Herkesin aklını kaçırdı herhalde, ama bu onun dışarıda, normal insanlar arasında yaşaması gerektiği anlamına gelmez. Bir süre önce bana saldırdı ve beni bıçaklamaya çalıştı. Kendimi savunmaya çalışırken kolumu kırıyordum."

Jack konuşmaya devam etti ve Eve bana dehşetle baktı. Kalbim ağzımdan çıkmış, ayak parmaklarımın ucuna kadar inmiş gibi hissediyordum.

Ne oluyor lan? Buraya Cayden hakkında bir şeyler öğrenip aramızdaki dengeyi sağlamak için gelmiştim, ama bunun yerine çok fazla şey öğrendim. Sınırı aştım, onun travmatik geçmişine çok fazla girdim ve lanet olsun, bu korkunçtu.

"Yani onu sekiz yaşındayken evine aldın?" Sesimi bir şekilde bulmayı başardım.

"Tabii ki. Onunla ilgili tüm o gürültü patırtıda kimse bu riski almazdı, ama ben kendime güveniyordum." Jack ayağa kalktı ve sararmış gazetelerin olduğu yığına gitti. Birini çıkardı, ön sayfasına baktı ve kendi kendine başını salladı. *Midnight Falls Chronicle* gazetesi idi ve masaya koyduğunda siyah beyaz bir fotoğraf bana bakıyordu.

"Onu sakladığımı sanıyordum. İstersen alabilirsin. Hade Harbor'daki koça ya da müdüre ya da birine göster. O çocuğun neler yapabileceğini birinin bilmesi lazım," dedi Jack.

Manşet bana bağırırken fotoğrafı işaret etti.

EV YANGININDA ANNE VE BABASI ÖLEN EVLATLIK OĞLAN TEK
KURTULAN. POLİS SUÇ İŞLENMİŞ OLDUĞUNDAN
ŞÜPHELİ.

Cayden

LILY, ara vermede tuvalette olan olaydan sonra yine benden kaçıyordu. Ya da belki de Josh, maçtan sonra otoparkta birisi ona saldırıp burnunu kırdığı için geçici olarak oyundan çıkarılmıştı.

Zavallı çocuk. Yumruğumla burnunu kırmanın verdiği tatmin duygusu öfkemi yatıştırmıştı. Benden şüphelenip şüphelenmediğini bilmiyordum. Karanlıktı ve dikkatli davranmıştım. Karanlıkta şiddet içeren şeyler yapmaya alışkındım. Bir zamanlar Jack amcamın işinde bu benim ekmek paramdı. Şimdi, Williams ailesiyle yaşadığım hayatın ne kadar farklı olduğunu fark ettim.

Lily'nin odasının yanındaki odamda yatıp tavana bakıyordum. Bu evde korktuğum kimse yoktu. Saklanmam gereken kimse yoktu. Güvendeydim. *Güvende*. Ne garip bir kelime. Ancak şimdi, bunun daha önce hiç hissetmediğim bir şey olduğunu anladım.

Küçükken annemin "arkadaşlarını" eğlendirdiği zamanlardaki korkutucu sesler yoktu. O anılar en kötüleriydi ve neyse ki en zayıf olanlardı. Ama annemle ilgili birkaç güzel anım da vardı ve bunlar benim için en değerli şeylerdi. Beni sevmeye çalışan tek kişiyle geçirdiğim anlar.

Bazı günler, kafası iyi ve keyfi yerinde olduğunda, giyinip süslenir ve yakındaki bir lokantaya gidip dondurma yerdik. Beş yaşındayken, rujunun dişlerine bulaştığını ya da güzel parti elbisesinin yırtık ve kirli olduğunu fark etmemiştim. Ne kadar sık tuvalete kaçtığını

ya da restorandaki herkesin, çikolatalı dondurmamla tek başıma oturmuş, heyecanla gülümseyen bana acıyarak baktığını fark etmemiştim.

O günler güzel günlerdi.

O yılın ilerleyen aylarında, onu yatağında soğuk bir şekilde buldum, gözleri kapıya bakıyordu, bir daha asla hareket etmeyecekti. Özgürlüğe özlemle baktığı son bakışını asla unutmayacağım, o kadar yakındı ama sonsuza kadar ulaşamayacaktı. O, olduğu kişi olmak istememişti. Kapı hemen oradaydı ama o, doğuştan bağımlı olduğu için onu açamadı.

Sonra beni başka bir çiftte gönderdiler. Hobileri göz önüne alındığında, ironik bir şekilde, onlara Cutlers deniyordu. Kabusum o zaman gerçekten başlamıştı ve hiç bitmedi. Annemle ilgili değerli anılarım bulanıkken, Cutlers'larla ilgili anılarım canlı ve ayrıntılıydı. O evde geçirdiğim her saniyeyi hatırlıyordum ve hepsini unutabilmeyi diliyordum.

Lily'nin günlüğünün fotoğraflarını telefonuma açtım ve en sevdiğim sözleri okumak için oturdum. Garip bir şekilde, sadece benimle ilgili rüyalarımı sevmiyordum. Geri kalan her şeyi seviyordum. Ladybug'umun masum, tatlı düşüncelerinin olduğu günler ve aylar. Arkadaşlarıyla yaptığı şakalar, sınıfta öğrendikleri, daha az kısıtlanıp özgür olmak, gerektiğinde hata yapabilmek için hayal kurduğu şeyler.

Yeni bir kek tarifi denediğini anlattığı bir yazı benim için yatmadan önce okuduğum masal gibiydi. Sıradan küçük hikayelerden saf, parlak hayatı emen bir vampir gibi. Asla yaşayamayacağım hikayeler. Gözlerimi kapattım ve onunla birlikte orada olduğumu, rüyalarındaki canavarlardan uzak, bu sıcak, misafirperver evde güvende olduğumu hayal ettim.

Ama her zamanki gibi, uykuya daldığımda sıcaklık kayboldu ve kabuslar geri döndü. Sonuçta, iblislerimi Midnight Falls'ta bırakmamıştım.

Canavarlarım kafamın içinde yaşıyordu ve kaçış yoktu.

O hafta deplasman maçı vardı ve takım tamamen işine odaklanmıştı. Maçı kazandık ve koç, bizi Ulusal Şampiyonaya götürecek yoldan bahsetti.

Ulusal Turnuva'ya götürecek yoldan bahsetti. Bu gerçekleşecekti, hissedebiliyordum. Hayatımda ilk kez, planladığım ve çok çalıştığım bir şey tam da olması gerektiği gibi gerçekleşecekti. Hiçbir şeyin buna engel olmasına izin veremezdim.

Ne kadar iğrenç hissetsem de evde duş almaya karar verdim, çünkü herkesin otobüste beni bekleyip sonunda tek başıma duş almamı istemiyordum. Duş alışkanlıklarım konusunda tuhaf olmaya alışkın olsam da, bunu herkesin yüzüne vurmak istemedim. Bu sadece spekülasyonlara yol açardı ve ben o ruh halinde değildim.

Diğerleri soyunma odalarında meşgul olduğu için otobüse ilk ben bindim. Zaman geçirmek için dışarıda alçak bir duvara oturup telefonuma baktım. Tam o sırada mesaj geldi.

Boo. Seni görüyorum.

Hemen kaskatı kesildim ve hokey çantamı yere bırakarak ayağa kalktım. Jack amca buz pistinin açık kapısından görüldüğü anda arkamı döndüm.

"Beni özledin mi, evlat?"

Sinir, öfke ve sağlıklı bir doz gerginlik içimi kapladı. O burada ne arıyordu?

"Birdenbire hokey hayranı mı oldun?"

Jack güldü. "Hiç de değil, ama ilişkimizi düşününce seni görmeye gelmem gerektiğini düşündüm."

"Aramızda bir ilişki yok."

"Doğru. Yok, değil mi? Hade Harbor'dan hoş bir aileye kendini teslim ettin... sanki bu seni kurtarabilirmiş gibi."

"Kurtaracakmış?" Takımdan başka kimse yok mu diye etrafa bakarak burun kıvırdım. "Senden mi?"

"Hayır, evlat. Kendinden. Hiçbir şey seni kendinden kurtaramaz. Burada işleri batırmaya başladın bile."

"Bunu nereden biliyorsun?" Onun boş, acınası tehditlerinden sıkılmışım.

"Küçük bir kuş söyledi. Midnight Falls'a kadar uçup seni sordular."

Küçük bir kuş mu? Normalde Jack'e yalanlarını ve beni rahatsız etme girişimlerini fark ederek siktirip gitmesini söyledim, ama bugün ses tonunda bir şey bana yalan söylemediğini hissettirdi.

"Bir bakalım, adı neydi, kızıl saçlıydı ve düğme gibi bir burnu vardı..."

Sesi kesildi, devam etmesine gerek yoktu, ben biliyordum.

"Lily." Boş ses tonum Jack'i tatmin etti ve zayıf noktayı sezerek yüzü güldü.

"Evet, Lily, o. Soluk tenli, safkan bir kız. Merak etme, ona senden bahsettim. Birlikte geçirdiğimiz zamanları anlattım," diye başladı ama onu tutunca sözleri boğazında kaldı.

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke beni sardı, şaşırtıcı derecede sıcak, zihnimde bir yıkım yolu açarak tüm mantıklı düşüncelerimi silip süpürdü.

"Ona ne söyledin?" diye bağırdım, Jack'e beklediği tepkiyi vererek.

Bana sırtıttı, gülerken tükürüğü yüzüme sıçradı. "Her şeyi. Senin zavallı hayatının tüm üzücü, acınası ayrıntılarını. Hatta ona senin çocukluk odanı bile gösterdim. Güzel Lily hemen oradan ayrıldı. Daha önce senden korkmuyorsa, şimdi korkuyordur. Hatta eminim ki, o güzel kasabalarına kimi kabul ettiklerini tüm ilgili kişilere haber vermek için yoldadır."

Sözleri beni yumruk yemiş gibi etti. Onu bıraktım, şokun etkisiyle kaslarım gevşedi. *Her şeyi.* Lily'ye her şeyi anlatmıştı. O her şeyi biliyordu.

"Neden?" Bu kelime dudaklarımdan çıkmadan önce geri alamadım.

Jack bana alaycı bir şekilde baktı ve omuz silkti. "Çünkü sen, altın çocuk, mutlu olmaya layık değilsin. Seni besleyen eli ısırдын, şimdi sonuçlarına katlanacaksın."

Bir adım geri çekildi ve ceketini düzeltti. Omzumun üzerinden bakarak ısılk çaldı. "Görünüşe göre takım arkadaşların da bize katılacak. Ben gidiyorum. Seni utandırmak istemem, evlat. Bunu kendin gayet iyi yapıyorsun."

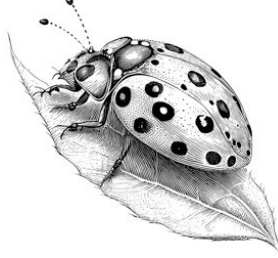
Bununla birlikte, dönüp uzaklaştı ve beni kanlar içinde bıraktı.

Lily, belli ki benim hakkımda kirli çamaşırları aramak için Midnight'a gitmişti ve karşılığında her şeyi öğrenmişti. Bütün acınası hayatım, onun önünde alay konusu olmuştu. Acımak için. Korkmak için. Kalbim burkuldu, göğsüm ağrıyordu. Acıyordu. Gerçekten acıyordu. Doğru ya da yanlış, bu bir ihanet gibi geliyordu ve buna cevap verebilecek tek bir yol vardı.

İntikam. Küçük Ladybug'umun pençeleri varmış ve ben onu hafife almışım. Artık benimle ilgili bilgileri vardı, hayallerimi paramparça edebilecek zarar verici bilgiler. Onun bunları kullanmasına izin veremezdim.

Bu sefer kendimi tutmayacaktım. Benden korkması gerekiyordu ve bu sefer korkacaktı.

Lily

Perşembe günü olan sınav için çok çalıştım ve başımı eğik tuttum. Cayden deplasman maçı öncesi antrenmanla meşguldü ve maçtan sonra da onu neredeyse hiç görmedim. Şimdi sanki beni o kaçınıyor gibi hissediyordum.

Onun sırları, patlamamış bombalar gibi içimde yatıyordu. Onun hakkında öğrendiğim bilgileri ne yapacağımı bilmiyordum. Düşündüğümde midem bulanıyordu. Gazete rulo haline getirilmiş ve gardırobumdaki eski bir kutunun arkasına, bir çorabın içine saklanmıştı ve şu anda onu bir daha görmesem de olurdu.

Cayden sekiz yaşındayken gerçekten üvey anne ve babasını öldürmüş müydü? Gazete, halkın kesinlikle öyle düşündüğünü ima ediyordu. Jack, üvey ailesinin kendini kesen insanlar olduğunu söylerken ne demek istemişti? Sırtındaki yaralar ondan mı kaynaklanıyordu? Annesi aşırı dozdan mı ölmüştü? Üstesinden gelemeyeceğim kadar çok travma vardı. Bunun yerine, beynim bozuk bir plak gibi dönüp dururken, normal hayatımı yaşamaya devam ettim ve tekrar tekrar Jack amcamın kokuşmuş karavanına dönüyordum.

Cuma günü öğle yemeğinde, Eve ile kafeteryanın dışında Ellen'a rastladık. Midnight Falls'a yolculuğumu başlatan kız. Burnunun köprüsünde bandaj olan Josh ile konuşuyordu.

"Aman Tanrım, Josh, iyi misin?" diye sordum hemen. Daha önce yaralandığını fark etmemiştim.

Omuz silkti. "Tabii, birkaç gün önce oldu, şimdi sadece canımı sıkıyor."

"Birkaç gün önce mi?"

"Pazartesi günkü maçtan sonra," diye açıkladı.

Sırtımdan bir korku hissettim. "Nasıl oldu?" "Otoparkta saldırıya uğradım.

Ama saldırgan hiçbir şey almadı."

Josh'un ses tonunu anlamak zordu. Cayden'dan mı şüpheleniyordu? Maçta Josh'a karşı gösterdiği agresif tavırlardan sonra, ondan şüphelenmemek zordu.

"Sormadan önce söyleyeyim, adamı görmedim."

"Oh, çok yazık. Neyse, seni alıkoymayayım. Dolabımda senin formayı yıkadım."

"Bir dahaki sefere alırım. Öğle yemeği bitmeden bir şeyler yemem lazım." O ve Ellen uzaklaştılar, ben de onları izledim.

"Arkadaş olduklarını bilmiyordum," dedi Eve ve kolunu koluma takarak beni dolaplarımıza doğru yönlendirdi. "Sence de garip bir zamanlama değil mi? Sen Josh'un forması giyiyorsun, Cayden onu kaybediyor ve Josh burnu kırık halde kalıyor?"

"Hayır, yani, muhtemelen sadece bir tesadüftür," diye mırıldandım, onu ikna etmeye çalışırken kendimi de ikna etmeye çalışıyordum.

"Tabii, o ailenin evinin yanması gibi." Eve burun kıvırdı. Korku içimi kapladı. Onu تنها bir köşeye çekip durdurdum.

"Bak, bence bu konuyu hiç konuşmamalıyız, özellikle de burada. Öncelikle, sekiz yaşındaki bir çocuk neyin sorumluluğunu alabilir ki? Sekiz yaşında bir çocuk. İkincisi, Cayden gerçekten tehlikeli biri ise, onun dikkatini çekmeni istemiyorum."

"Asher benim kardeşim, ben bir şey olmaz. Ben daha çok senin için endişeleniyorum," diye tartıştı Eve.

"Ben iyiyim. Babam hep evde, ayrıca oraya gittiğimizi bilmiyor. Sakın söyleme, ona söylemene gerek yok."

"Anlaşıldı." Eve telefonunu kontrol etti ve iç geçirdi. "Görünüşe göre bu gece çift vardiya var, yatıya kalmayı ertelemek zorundayım."

"Gerçekten mi? Restorana gelip seni bekleyebilirim." Beni inceledi.

"Gerçekten evde olmak istemiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, dudaklarımın arasında kelimeler yükselip alçaldı. İstediğim kelimeleri bulamıyordum, çünkü tüm bu olanlar hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum.

"Mümkün olduğunca burada kalıp biyoloji ödevimi yapacağım, sonra lokantaya giderim, ne dersin?" diye ısrar ettim.

O içini çekti ve omuz silkti. "Eğer istediğin buysa, bu geceyi boşa harcayabilirsin."

Okul kütüphanesi cuma günleri saat dokuza kadar açıktı. O saate kadar HHH'de spor kulüpleri, bando provaları ve hatta glee kulübüyle çok hareketliydi.

Kütüphaneden olabildiğince geç çıktım ve dolabıma doğru yürüdüm. Üzerinde çalıştığım biyoloji projesini dolabıma tıktırdım ve tuvalete doğru yöneldim.

Dışarı çıktığımda, koridorda biri davul çalıyordu ve bir hademe çöp kutularını boşaltıyordu. Dolabımı açmadan önce ona el salladım. Kilitlememiştim. İleri düzey biyoloji projeleri çalınacak kadar değerli değildi. Yine de eve götürmeyi unutmamam gerekiyordu, çünkü hafta sonu üzerinde çalışmam gerekiyordu. Kilitimin birkaç dakika önce olduğundan farklı göründüğünü fark edince donakaldım.

Proje yok olmuştu. "Ne

oluyor?"

"Arkadaşın senin için aldı. Buz pistine git," dedi hademe yardımsever bir şekilde.

Arkadaşın mu aldı? Damarlarımdan buz geçti. Cayden ile olan çatışmam sona eriyor gibi görünüyordu. O benimle iletişime geçiyordu, daha doğrusu kışkırtıyordu.

Lanet olası proje bu kadar önemli olmasaydı, oradan ayrılıp Eve'in lokantasına giderdim, ama yapamazdım. Onu geri almam gerekiyordu. Neyin peşindeydi? Günlerce sessiz kalmasının ardından, şimdi teması zorluyordu. Midnight Falls'ta olanlardan sonra, onun hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum.

İsteksizce buz pistine doğru yürüdüm. Okul bahçesinden ayrı binaya doğru yürürken yüzüme hafif bir yağmur yağdı. Yakında kış tatili başlayacaktı ve Hade Harbor'da hava sertleşiyordu. Projemizi geri almak için aceleyle çıkarken ceketimi dolabımda bırakmıştım.

Sırt çantamın askılarını daha sıkı tutarak titredim. *Bu kadar gergin olma. Midnight'a gittiğini bile bilmiyor. Onun bildiği tek şey, ondan kaçtığın. Hepsi bu. Sakin ol. Muhtemelen korkunu kokluyor.*

Bu ürkütücü düşünceyle, buz pistinin kapılarını iterek içeri girdim ve lobinin karanlık olduğunu görünce şaşırdım.

Piste giden koridordan bir ışık parıldıyordu. Işığı takip ettim. Işıklar buzun üzerinde parıldıyordu ve Zamboni'yi süren John işini bitiriyordu. Aşağı atlayıp uzaklaşırken bana el salladı. Antrenman bitmişti ve herkes gitmişti. Aslında herkes değil, çünkü Cayden'in burada bir yerde olduğu belliydi. Işıklar sönerken buzun kenarından dolaştım.

Donakaldım.

"John? Hala buradayım!" diye bağırdım. John bunu açıkça bildiği halde neden ışıkları kapattı ki? Daha önce hissettiğim gerginlik yeniden tüm gücüyle geri geldi. John değildi. Cayden'dı ve karanlıkta bir yerlerdeydi.

"Çok komik, Cayden. Projemizi ver," diye karanlığa seslendim.

"Gel al, Ladybug. Senin için tarafsız bölgede bıraktım." Derin sesi buz pistinde yankılandı.

Sesin nereden geldiğini anlayamıyordum. Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alışıyor ve beyaz buz karesi diğer yerlere göre daha aydınlıktı, ama orada bir şey olup olmadığını anlayamıyordum. Hokeyde tarafsız bölge, pistin ortasıdır. Beni buzun üzerine çıkarmak istiyordu.

"Umarım kağıt ya da orada dururken zarar görecektir başka bir şeyden yapılmamıştır," diye beni teşvik etti.

Lanet olsun ona. Buzun üzerine çıktım, dengemi bulana kadar spor ayakkabılarım biraz kaydı. Babam sayesinde buzla aram fena değildi, ama yine de Cayden'in oynadığı oyun her neyse, beni dezavantajlı duruma düşürmek istediğinden emindim, bu yüzden buz işime yaradı.

Kollarımı açarak, sendeleyerek yavaşça ilerledim. Etraf sessizdi, sadece nefesimin buğulanmasını duyabiliyordum. Dışarıda ıslandığım için üşümüştüm ve istemeden titriyordum. Şu anda hastalanmamam gerekiyordu.

Yavaş yavaş ortaya doğru ilerlerken, duydum. Buzun üzerinde bıçakların çıkardığı hafif *bir şışırtı sesi*. Durup kollarımı kendime doladım. Hava bana doğru hareket etti ve Cayden'in az önce yanımdan geçtiğini anladım. Gözlerim hala yavaş yavaş alışıyor ve geniş turlar çizerek mermi gibi uçan siyah giysili silüetini seçebiliyordum.

"Cayden," diye başladım.

"Black Lake karavan parkına yolculuğun iyi geçti mi, Lillian? Jack amcan senin hakkında çok güzel şeyler söyledi."

O biliyordu. *O biliyordu*. Gerçek bir korku beni sardı. Buzun ortasına baktım. Orada hiçbir şey yoktu. Bütün bunlar beni buraya, savunmasız bir hale getirmek içindi. Döndüm ve pistin kenarına doğru koşmaya başladım. Ayaklarım deli gibi kayıyordu ve Cayden bana yaklaşarak, beni döndüren küçük dokunuşlarla yanımdan geçiyordu. *Siktir*. Beni korkutmak istiyorsa, işe yarıyordu. Gerçekten işe yarıyordu.

O geçerken beni özellikle sert bir şekilde kontrol ettiğinde bir dizimin üzerine sertçe düştüm. Kendimi ellerimin üzerine ittiğimde bacağımdan ağrı yayıldı. Spor ayakkabılarım kontrolsüz bir şekilde kaydı ve tekrar düştüm. Bu sefer ellerim buzun yüzeyine sürtündü ve acıdı.

"Dur. Cayden, dur! Anladık." Sakin görünmeye çalıştım ama hiç de sakın değildim.

Soğuk bir kakhaha attı, sesi karanlığın içinden bana ulaştı. "Ama açıkça kendimi ifade edemedim, değil mi? Benimle uğraşılmayacak biri olduğumu söylediğimde bana inanmadın. İnanmalıydın, Lily."

Elimi buza vurdum ve tekrar ayağa kalkmaya çalıştım. Elime buz yağmuru yağdı. Cayden, büyük hızından birden durdu, patenleri buzun üzerinde sert bir ses çıkararak elimin hemen yanında kaydı. Biraz daha yaklaşıyorsa, bıçak derime degecekti.

Dizim zonkluyordu ve sert zemine defalarca düşmekten tüm vücudum ağrıyordu. Artık soğuktan titriyordum. Sırt çantam bir omzumdan düşmüş, beni yana doğru çekiyordu. Yavaşça ve kararlı bir şekilde ayağa kalktım. Cayden yardım etmek için hiçbir hareket yapmadı, sadece korkutucu siyah formasıyla, tüm koruyucuları üzerinde, üzerimde dikiliyordu. Kan, taytımın deliğinden buzun üzerine sessizce damlıyordu.

Titrek ellerimi yumruk yapıp ayakta durdum. Sonunda ayaklarımın üzerinde yeterince dengemi bulduğumda, gözlerimi Cayden'in gözlerine diktim. Mavi gözleri fırtınalı bir deniz gibiydi, her an beni kayalıklara çarpıp parçalamaya hazırды.

"Sana inanmadım, haklısın. Özür dilerim," dedim sessizce. "Ama artık sana inanıyorum."

Sözlerim onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Duruşu biraz yumuşadı, ama öfkesini hâlâ hissedebiliyordum. Öfke etrafımızda dönüyordu. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Öfkesi havayı yakıyor gibiydi. Aklıselim davranana kadar ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

Çantamı omzuma daha da sıkı bastırdım ve Cayden patenlerinin ağırlığını değiştirene kadar bekledim. O hareket eder etmez harekete geçtim. Çantamı tüm gücümle kafasına savurdum. Ani hareketime şaşırarak yana kaydı. Onu yere düşürmeye yetmedi ama dikkatini yeterince dağıttı ve ben de dönüp tekrar koşmaya başladım. Bu sefer, buzun kenarına kadar dengemi koruyabildim ve buz pistinden atlayıp koltukların arasından geçerek pistin üstündeki kapıya doğru koştum. Cayden patenlerini çıkarmak zorunda kaldı. Beni yakalayamadı. Yakalayamadı.

Dışarıya açılan kapılardan fırladım ve sağanak yağmurla karşılaştım. Çiseleyen yağmur sağanak yağmura dönüşmüştü ve tişörtüm anında sırlıklam oldu. Bacağım acıyordu ve sinirlerim paramparça olmuştu. Otoparktaki su birikintilerinin içinden koşarken çoğu araba çoktan gitmişti ve yardım isteyebileceğim kimse yoktu.

"Lillian!"

Cayden'in çılgın çığlığı ağzımdan korku dolu bir hıçkırık çıkardı. Dönüp baktığımda, çıplak ayakla bana doğru koşarken gördüm, yağmur yastıklı omuzlarından sırıyordu. Bakmıyordum. Ayağım içine düşene kadar çukuru görmedim. Düşerken bacağımda keskin bir acı hissettim. Bileğim zonkliyordu. Yüzümdeki gözyaşları yağmurla karışırken, bir su birikintisinin içinde oturup kaderime teslim oldum. Beni yakalayacaktı. Başından beri öyle olacaktı. Artık kaçmanın bir anlamı yoktu. Zaten üzerime gelmişti.

"Kalk," dedi sert bir sesle.

Kafamı salladım, dizlerimi göğsüme çekerek sanki beni koruyabileceklermiş gibi.

"Kalk şimdi, Lillian."

"Yapamam."

Bacakları gözlerimin önündeydi. Çıplak ayakları parlak ve ıslaktı. Patenlerini bir an önce çıkarmak için her şeyi çıkarmış olmalıydı.

Sonra kolları benimkilerin altına girdi ve beni kaldırdı. Ayak bileğime ağırlığımı verdiğimde nefesim kesildi. Çok acımıyordu ama sızıyordu. Şu anda koşamazdım, orası kesindi. Çok, çok üşümüştüm, dişlerim takır takır titriyordu.

"Bana bak."

Gözlerim, onun forması üzerindeki Hellions logosuna sabitlenmiş haldeydi. Kafamı salladım.

"Şimdi bana bak," diye Cayden sertçe söyledi.

Yavaşça gözlerimi yukarı kaldırdım. O kadar üşümüştüm ki dudaklarımı hissetmiyordum. Yağmurun arasında Cayden'a gözlerimi kırptım. Fırtınalı gözleri, yağmurlu ve karanlıkta kara çukurlar gibiydi.

Yağmurlu karanlıkta kara çukurlar gibiydi. Bir anlığına bana sertçe baktı. Artık kontrolsüzce titriyordum.

Düşüncesizce küfretti ve aniden eğilip beni sanki ağırlığım yokmuş gibi omzuna attı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, dişlerim takır takır titriyordu.

Cayden beni buz pistinin yönüne doğru taşıırken yağmur bizi sırlıslam etmeye devam etti.

"Hayır, hayır, oraya girmek istemiyorum," diye zayıf bir şekilde itiraz ettim. Donuyordum, incinmişim ve korkuyordum, ama aynı zamanda bir de kabullenme vardı. Cayden West bunu halletmeye kararlıydı ve ben ondan kaçacak gücüm kalmamıştı.

Ayrıca, içimde çok küçük bir parça merak da vardı. Düzenli, planlı ve korunaklı hayatıma girip onu içten içe parçalayan bu adamı merak eden çok küçük bir parça. Onun hakkında duyduğum tüm bu hikayelerin ardında gerçek neydi? Merak etmeden duramıyordum.

Buz pistine vardık ve beni daha fazla eziyet etmek ya da parçalamak için buza doğru gitmek yerine, soyunma odasına doğru yöneldi.

Karanlıktı ve soyunma odası daha da karanlıktı. Cayden duvarda el yordamıyla bir şey aradı ve tavandaki floresan lambalardan birini yaktı.

Garip bir ses havayı doldurdu. Bir tür gevezelik sesi gibiydi. Dehşetle, sesin benden geldiğini fark ettim. Titriyordum; her titrememle ağızımdan istem dışı bir nefes çıkıyordu.

Cayden dolapların önünden geçip doğrudan duş odasına girdi. Fayansların üzerine dizilmiş metal duş başlıklarının bulunduğu geniş ve açık bir alandı.

"Bekle," diye mırıldandı, üç duşu açıp sıcaklığı en yükseğe çevirdi. Bir süre sonra buhar havaya yükseldi. Beni ortadaki duşa taşıdı ve doğrudan suyun altına girdi.

Sıcak su ıslak giysilerimin içinden sızdı ve sırtımdan akıp gitti. Tısladım. O kadar sıcaktı ki neredeyse acıtıyordu. Cayden beni vücudunun aşağısına kaydırды. Ayaklarım yere değene kadar her santimim yavaşça kayarak ona yapıştı.

. Dengemi kaybetmemek için omuzlarına tutunarak incinmiş bileğimi hafifçe kaldırdım. Sıcak, buharlı su üzerimize dökülüyordu.

"Bu sefer beni boğmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum, dişlerim sonunda kontrolsüz titremesini durdurdu.

"Dudakların morarmıştı."

Kısa bir cümleydi, ama gözlerindeki bakış hiç de öyle değildi. Anlaşılmazdı. Gerçekten dipsizdi. O gözlere sonsuza kadar düşebilirdim. O anda onu yönlendirenin öfke olmadığını anladım. Korkuydu. Artık kim olduğunu ve nereden geldiğini bildiğim için, acımasız, saldırgan maskesinin altında yatan çocuğu görebiliyordum. Elbette, beni korkutmuş olabilir ve ben de savaş ya da kaç içgüdülerimin beni sürüklemesine izin vermiş olabilirim, ama onu inceleme fırsatı bulduğum için kaçma isteğim kayboldu.

Su beni hayata döndürdü, içimi ısıttı. Göğsümde başka bir şey titriyordu, Jack'in karavanında kırık ipleriyle umut dolu küçük rüya yakalayıcıyı gördüğümünden beri orada yerleşmiş rahatsız edici bir ağırlık. Midnight Falls'a gitmek her şeyi değiştirmişti, çünkü artık Cayden'ı HHH'den atmaya çalışmayı düşünmüyordum. Bu, kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar büyük bir gerçektir.

Titremem yavaş yavaş dururken beni izledi, elleri kollarımda yukarı aşağı kayıyordu. Konuştuğunda sesi yorgun ve öfkeden yoksundu, sanki tüm öfkesini yakıp kül etmiş gibi.

"Neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun?" Derin sesi son kelimedede neredeyse kırıldı. "Sadece günlük yüzünden mi, yoksa..."

"Beni havuza ittin ve tehdit ettin, beni sinirlendirmek ve korkutmak için elinden geleni yaptın!"

Yutkundum. "Seni korkutmam gerekiyordu çünkü oraya geri dönemem."

Bu sessiz sözler, onun sert taktikleri yapamadığı gibi, ona karşı olan kin ve öfkemi kırdı.

"Önce ben ölürüm." Bu sert itiraf ona pahalıya mal olmuş gibiydi, çenesi acı içinde sıkıldı.

"Senden nefret etmiyorum," diye patladım.

Başka bir şey söyleyeceğimi beklermiş gibi irkildi, sonra gözleri benimkilere kaydı, inanamıyormuş gibi.

"Aileme zarar vereceğinden korkuyordum," diye devam ettim.

Gösterişli maskesini tekrar takarken, az önce gösterdiği hafif kırılganlık kayboldu. "Evet, tabii. Artık emin oldun, değil mi? Benim gibi bir adam başka ne yapabilir ki?"

Sözleri kendinden nefretle doluydu ve bunları duymaktan nefret ediyordum.

Yavaşça başımı salladım. "Beni buzun üzerinde kovalayan sendin. Beni korkutup boyun eğdirmeye çalışan sendin. Neden kötü adam olmaya çalışıyorsun?"

"Başka nasıl olabileceğimi bilmiyorum."

"Gerçekten mi? Diğer Buz Tanrılarla gayet iyi anlaşıyor gibisin. Aslında ben sana neden benden bu kadar çok nefret ettiğini sormalıyım." Onun sorusunu tekrarladım.

"Senden nefret etmiyorum, Lily. Gerçekten, gerçekten nefret etmiyorum," dedi ciddiyetle.

Ses tonunda bir şey içimde farklı bir ateş yaktı. "Tanıştığımız andan beri senden nefret etmedim."

"Ama sen beni tehdit ettin! Beni korkutmaya çalıştın."

"Çünkü benim hakkımda çok şey gördün... Her şeyi gördüğünü bilerek sana bakmak istemedim." Dudakları acı bir şekilde büküldü. "Ama sonra gidip geri kalanını da öğrendin. Kabul et, o zaman benden hiç korkmamıştın. Şimdi olduğu gibi değil."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. Ona haklı olduğunu, o zaman ondan korkmadığımı nasıl söyleyebilirdim? Ama şimdi ondan korkuyor muydum? *Hayır*. Nedenini bilmiyordum, ama gerçekten korkmuyordum. Tek bildiğim, ona çekildiğimdi. Kendimi ondan uzak tutamıyordum. Onun yanında hiçbir şey normal gelmiyordu.

"Haklısın. Senden hiç korkmadım Cayden. Ve şimdi de korkmuyorum."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Kaşları çatıldı ve boy farkımız o kadar belirgin olmasın diye eğildi. Altın rengi teninden su damlaları süzülerek uzun, koyu kirpiklerine yapışıp, dolgun, şehvetli dudaklarından akıyordu. Çok güzeldi.

"Yani, şimdi korku değil, acıma mı? Bana bunu mu söylüyorsun?"

Alçak sesinde bir uyarı vardı, ama şu anda duyabilecek durumda değildim.

Burnumdan su sıçradı. "Acıma siktir et. Benim acımama ihtiyacın yok. Hayatını değiştirmek için gereken her şeye sahipsin ve bunu yapıyorsun. Neden sana acıyayım?"

Bu sözlerim karşısında şaşırmış gibiydi, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Bana yaklaştı.

Yüzümü avuçladı ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Eğer bu doğruysa, istediğim her şeye ulaşmamın önünde tek bir engel var... o da sensin, Çilli. Burada şansımı mahvedecek tek kişi sensin."

Yutkundum.

"Senden nefret etmeliyim. Böylesi daha kolay olurdu," diye mırıldandı, eğilip dudaklarını alnıma neredeyse tatlı bir öpücükle bastırdı.

Ona doğru sallandım. O bağlantı anında, ayak bileğim ve ağrıyan dizim yere düştü. Buzda hissettiğim korku yok olmuştu. Onun yerine farklı bir korku vardı: kalbini birine açma korkusu. Cayden'ın da korktuğunu anlayabiliyordum. Biz, onları ezmeye kararlı gibi görünen bir dünyada savrulan iki korkmuş ruhduk.

O uzaklaşırken yüzümü yukarı kaldırdım ve dudaklarımla çenesini yakaladım. Ne kadar beceriksiz ve deneyimsiz olduğumuz için bu çok garip olmalıydı. Saçma gelmeliydi, ama gelmedi.

Yukarı dönük yüzüme gözlerini kısarak baktı, ıslak kızıl saçlarımı alnımdan itti ve birden eğilip dudaklarıma öptü. Bu öpücük öncekiler gibi değildi. Bu öpücük tereddütlüydü. Bir soruydu.

Cevap olarak dudaklarımı araladım ve onu içeri aldım. Bu adam için yanıyordum, tanıştığımız andan beri. Onun hakkında öğrendiğim her şey, takıntımın ateşini daha da körüklemişti. Tehlikeli olabilirdi, ama bana ya da aileme zarar vereceğini düşünmüyordum ve bu gerçektir. O, öfke, hırs, yetenek ve incinmişlikten oluşan ateşli bir top gibiydi. Nerede olursa olsun beni kendine çekiyordu, kaçamadığım bir mıknatıs gibi. Onun tuzağına düşmüştüm ve bununla savaşmaktan yorulmuştum.

Hayatıma dayatılan kurallardan bıkmıştım. Koç'un uslu kızı olmaktan bıkmıştım. Cayden, ailemin hayatım boyunca benden uzak durmamı söylediği her şeydi ve şimdi, onun kollarında, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bir anda, aşık oldum.

Dili hevesle ağızma girdi, benim dilimle kaydı ve dudaklarıma karşı sessizce inledi. Elleri belimi kavradı ve beni acımasızca arkamızdaki duvara itti. Darbe beni sarsarak nefesimi kesti. Cayden nazik değildi ve ben de öyle olmasını istemiyordum.

Elleri ıslak tişörtümün yakasına gitti ve keskin bir hareketle ince kumaşı ortasından yırttı.

Koca, nasırlı elleri sütyenimi göğüslerimden çekip yukarı doğru itti ve başımdan geçirmek için dudaklarımızı ayırmak zorunda kaldığımızda acı hissettim. Geriye yaslanarak beni duvara dayadı ve çıplak göğsümden akan suyu izledi. Elleri göğüslerimi avuçladı, kocaman avuçlarının altında daha da küçük görünmelerini sağladı.

"Sen... Seni görmek istiyorum," diye ısrar ettim, onun forması altını çekerek. Hala kocaman omuzlukları olduğu için, onun yardımı olmadan onu çıkarmamın imkanı yoktu.

Neyse ki, o da benim onu hissetmek istediğim kadar bana çıplak olmak istiyordu. Formasını çıkardı, yastıklarının üzerinden sorunsuzca geçirdi ve bir kenara attı. Yastıklarını çıkardı, kaslı gövdesini parça parça ortaya çıkardı. Üstü çıplak kalır kalmaz, bana doğru atıldı ve acil öpücüklerle ağızımı ele geçirdi. Kendimi ona bastırdım, meme uçlarımdan sert göğsüne sürtünmesinin verdiği hissin tadını çıkardım.

Kollarımı beline doladım, kaslı vücudu beni tamamen kucaklamamı engelliyordu. Dudakları ağızımdan göğsüme indi

göğsüme indi ve ben elimi sırtında gezdirdim.

Parmaklarım sert yara izleriyle karşılaştı ve ben donakaldım. Cayden bir an için donmuş gibi göründü.

Ağzı cildime değdi. "Yapma."

Parmaklarımla onun etine kazınmış kelimeyi okudum, çünkü öyle olması gerekiyordu.

"Yapma... lütfen." Sesi hiç ona benzemiyordu.

Elimi sırtından çekip yüzüne götürdüm. Gözleri yere bakıyordu. Birkaç dakika öncesine göre çok gergin olan güçlü çenesini avuçladım. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına nazikçe öptüm.

Gözleri benimkilere çevrildi, sanki yaralarını hatırlatıldıktan sonra hala onu istediğime şaşırmış gibi. Hala ne yazdığını bilmiyordum, ama o bildiğini sanıyordu ve önemli olan da buydu.

"Lütfen, durma," dedim ona sessizce. "Bana dokunmayı bırakma." Bu bir yalvarış gibi geldi, belki de öyleydi. Onun elleri üzerimde olmadan ölecekmişim gibi hissediyordum.

Gözlerime bakarak, eli kalçamdan belime doğru indi. Yavaşça aşağı çekti ve o, ayaklarımı nazikçe çekerek pantolonumu çıkardı. Hokey pantolonunun bağcıklarını çektim ama o, kendi yapayım diye ellerimi kenara itti. Hokey pantolonu yere düştü ve ikimiz de çıplak kaldık.

Su hala sıcaktı. Muhtemelen okulun tüm su kaynağını tüketiyorduk, ama şu anda umursamıyordum. Cayden West önümde çıplak durup bana çok değerli bir şey gibi bakarken umursamıyordum. Dik durdu. Gözlerim onun üzerinde dolaştı, muhteşem vücudunu tümüyle içime çektim. Üzerindeki morlukların neredeyse hepsi kaybolmuştu, ama muhtemelen hokeyden dolayı yeni morluklar da vardı. Onlara aldırış etmeden beni kollarının arasına aldı ve bacaklarımı beline dolamamı istedi. Kendimi kollarına bastırırken sırtım duvara değdi. Lanet olsun, onun tarafından tutulmak çok iyi geliyordu. Beni hiç zorlanmadan tutuyordu, başını geriye eğip beni öptü. Elleri uyluklarımda altındaydı ve penisi girişime değiyordu.

Çok yakındı. Kollarında kıvrılıp, sikinin başını içime sokmaya çalıştım. Ucu bile beni gerdi.

Boğazından düşük bir sesle homurdandı. "Eğer beni tamamen istemezsen, bunu yapmamalısın, Lily. Ben sadece bir insanım."

Yüzüne baktım, kollarım boynuna sıkıca sarılmıştı. Durmak istemiyordum. Bu ani bir aydınlanmaydı. Günlüğümü okuduğu andan itibaren, hatta belki de ondan önce, Beckett'in partisinde onu gördüğüm ve mutfığa kadar peşimden gelip beni köşeye sıkıştırdığı andan itibaren, bakireliğimi kaybettiğimi hayal ettiğimde aklımda olan tek kişi oydu.

O olmak zorundaydı. İstediğim başka kimse yoktu. Ne kadar berbat olsa da, bu inkar edilemez bir gerçektir.

Daha fazla kıvrandım, ağırlığımı olabildiğince indirdim, onun kalın başını daha derine soktum.

O homurdandı, boynundaki kaslar gerildi. "Lily, bu senin rüya günlüğün değil. Eğer beni istiyorsan... bana söylemelisin."

"Senin beni sikmeni istiyorum," diye patladım, fazla düşünmeden ya da utanmadan.

Bana sertçe baktı, sanki çözmeye kararlı olduğu bir bulmaca gibi beni inceledi. Sonra dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüştü ve kalbim bir an durdu. Cayden West, etrafındaki en seksi, en karanlık kötü çocuk olabilir, ama gülümsemesi kalp durdurucuydu. O anda daha genç görünüyordu, her zamanki yüklerinden kurtulmuş gibi.

"Hap kullanıyorum," dedim

çabucak. Kaşlarını kaldırdı.

"Ağrılı adetler için," diye açıkladım. Hiçbir şey gerçeğe bu kadar uzakken, her hafta sonu başka erkeklerle yattığımı düşünmesine izin vermek yanlış geliyordu. O benim ilk erkeğimdi ve bunu bilmeliydi.

Yutkundu, elleriyle beni penisinin ucunda dengede tutuyordu, beni tamamen hareketsiz, kendisiyle duvar arasında sıkışmış halde tutuyordu.

"Prezervatifin var mı?" Bir saniye sonra sordum, aklım hastalıklar ve korunmama düşüncesiyle dolmuştu. Daha fazla önemsemeliydim. O prezervatifi takana kadar durmamız gerektiğini biliyordum. Bütün bunları biliyordum, ama durma düşüncesi acı vericiydi.

Beni yavaşça öptü, sikinin üzerinde hafifçe zıplatarak, henüz içime girmeden, sadece alay ederek. Sonra başını salladı. "Onlar bende yok."

Kalbim hayal kırıklığıyla çöktü. Yok mu? Buz Tanrılar gibi erkeklerin, kadınların onlara duyduğu hayranlığı düşünürsek, her an savaşmaya hazır olduklarından emindim.

Dudaklarıma iç çekerek, "Bunu yapmak istediğim biriyle daha önce hiç tanışmadım, bu yüzden hiç ihtiyacım olmadı," dedi.

Sözleri beni sarsmıştı. "Yani sen hiç..." Sözlerim boğazımda düğümlendi, söylemeyecek kadar saçma gelmişti.

Cayden başını salladı ve dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Bana karşı nazik ol, Freckles. Beni neredeyse alt ediyorsun."

"Ne için fazla?"

Beni yavaşça indiriyordu ve kaslarım, bacaklarımı ayırırken ağırıyordu.

"Her şeyde fazla. Beni aşan, etrafımda dolaşan, baktığım her yerde sen varsın." Sözleri sert ve tamamen içten geliyordu.

Onları kalbime sıkıca sarıp, vücudumu gevşemeye zorladım.

Beni daha da içine ittiğinde inledi. "Çok sıkı. Beni içine alacak mısın, Lily?"

"Deniyorum. Bunun işe yaramayacağını düşünmeye başlıyorum. Sen çok büyüksün ve ben aslında çok küçüğüm, düşünürsen," diye mırıldandım. Gerilme acıtıyordu ama aynı zamanda iyi geliyordu. Çifte duygu yüzünden başım dönüyordu.

"Sığıcağım. Seni doldurmak için yaratıldım," diye kulağıma fısıldadı. "Ve sen de beni almak için yaratıldın."

Onun sözleri beni daha da rahatlattı ve yavaşça, itişleri uzadı, daha derine ulaştı, ta ki kalçaları benimkilerle buluşana kadar. Tamamen içimdeydi ve hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Daha önce hiç doldurulmamış bir yerin doldurulmasının verdiği hafif ağrı dışında hiçbir acı hissetmiyordum. Ağır bir duyguydu. Cayden bir an dinlenirken ben ona sıkıca sarıldım. Onun penisıyla duvara yapışmıştım; istesem bile hareket edemezdim. Bu düşünce beni tahrik etti, tıpkı rüyalarımda olduğu gibi.

Kulağımı öptü, hareket etmeye başlarken kulak mememi hafifçe

ısırdı. "Beni mahvedeceksin, şimdiden biliyorum."

Konuşamadım. Onun sözleri benim sözlerimdi. Birbirimizin yıkımıydık, ama şu anda bunu düşünemiyordum, içime girip çıkan, denenmemiş kaslarımı ayırıp beni duvara matkap gibi delen 23 santimlik bir penis varken bunu düşünemezdim. Beni öyle sikti, sırtımın üst kısmı duvara yaslanmış, elleri kalçalarımı kendine doğru çekiyordu. Ben de tutunarak, gerginlik azalip yerini zevke bırakırken alt dudağımı ısırdım.

Küfretti, dudakları boynumu okşadı. "Siktir, dayanamıyorum. Sen çok fazlasın."

İtirafı beni şaşırttı. Boşalacaktı. Cayden West'i uçurmuştum. *Ben*. Bu güç başımı döndürdü.

İçimde nabız gibi atıyordu, beni sıcaklıkla dolduruyordu. *İçime boşalmıştı. Spermi içimdeydi*. Sadece bu düşünce bile beni kötü hissettirdi. Derinlemesine girmişti, tüm ağırlığıyla beni duvara bastırıyordu. Boynunu öptüm, üzerinde kıvrınma isteğiyle mücadele ettim. İyi hissettirmişti, ama beni yaladığı zamanki gibi değildi. Gerginlik hissi engel olmuştu.

Bacaklarımı hareket ettirdim, bitirdiysek onun sikinden inmem gerektiğini düşündüm, ama o anda elleri uyluklarımı sikti.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Çilli?" "Şey, bitirmedik mi?"

diye sordum.

O başını salladı, duvardan ayrıldı ve beni de yanında çekerek, hala içimde derinlerdeydi. "Daha bitmedik bile. Sen henüz boşalmadın ve boşalana kadar buradan gitmiyoruz."

Bizi döndürdü, bu sefer sırtını duvara yasladı. Beni kaldırdı ve indirdi, ben nefes nefese kaldım. Hâlâ sertleşmişti ve içim hiç olmadığı kadar ıslaktı, menisi penisinin lezzetli sürtünmesini kolaylaştırıyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, başımı geriye atıp inerken beni dikkatle izliyordu.

Kollarında gevşemiştım. Tutunmuyordum bile; gücü beni tamamen ele geçirmişti. Beni daha hızlı kaldırdı, sikinin üzerinde yukarı aşağı sürükledi, uzun boyundaki tüm çıkıntılar ve damarlar içimi tam doğru şekilde ovuşturuyordu. Bir şekilde beni sert pelvis kemiğine sürtmeyi başardı ve bu hareket klitorisimi zevkle sarsıyor gibiydi. Sertleştim, daha da yükseğe yükseliyordum.

"Aynen öyle. Üzerimde parçalan. Büyük sikimin üzerine gel. Beni mahvettiğin gibi seni de mahvedeyim."

Beni kaldırdı ve yere çarptı, vücudum spazmlar geçirip zevk patlaması yaşayana kadar beni daha da yükseğe itti. Şok edici sıcaklık ve coşku dalgaları içimi sardı, sinir yollarımı yeniden şekillendirdi, beni bu duyguya ve bu adama bağımlı bir insan haline getirdi. *Sadece ona*. Ona sıkıca sarıldım ve amım bir mengene gibi sıkıştığında derin bir inilti duyuldu. O da sertleşti ve inlemesi hala nefesindeyken tekrar boşaldı.

"Sik beni, kendimi tutamıyorum, senden hiçbir şey saklayamıyorum ve denemekten vazgeçtim," diye kulağıma nefes nefese söyledi.

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

Yağmur durunca Cayden beni motosikletiyle Eve'in lokantasına götürdü. Onun dolabından aldığı sweatshirt ve kapüşonlu ceketini giymiştim. Onun kokusu sinmişti ve hiç yıkamak istemiyordum.

"Uzun yoldan gidebilir misin?" diye sordum, o bana yedek kaskıyla yaklaşp nazıkçe kafama geçirirken.

"Seninle mi? Her zaman." Diye gülümsedi.

O mutlu ifadeye alışamıyordum. Daha önce tanıdığım ciddi, yoğun adamdan çok farklıydı.

Hade Limanı'nı çevreleyen karanlık ve virajlı yollarda sürerken ona sarıldım. Kollarımı tekrar başımın üzerine attım ve hiç olmadığım kadar özgür hissettim. Cayden ile aramda ne olduğunu bilmiyordum. Bu gece olanların, istesem bile bir daha olup olmayacağını bilmiyordum. Fiziksel olduğu kadar ruhsal da bir deneyimdi ve bundan sonra nasıl devam edeceğimi bilmiyordum.

Tek bildiğim, istediğim şeyi, istediğim zamanda, istediğim adamla yaptığımı. Artık sonsuza kadar saklayacağım mükemmel bir anım vardı. Ayrıca Cayden hakkındaki amatör araştırmalarımı da sonlandırmaya karar verdim. Onun büyüdüğü karavayı gördüğümde ona karşı olan iradem kırılmıştı. Onu nefret etmek için çok geçti, özellikle de Hade Harbor'dan önceki hayatının büyük bir kısmını gördükten sonra. Unutamazdım. Unutmak da istemiyordum.

Kasabaya gürültüyle girdi ve beni lokantanın önünde

indirdi. "Bu gece Eve'de kalacağına emin misin?"

"Evet, planımızı yaptık. Merak etme, hiçbir şey söylemeyeceğim. Bana kalırsa, Midnight Falls'a hiç gitmedim." Eve'in benimle olduğunu söylemedim. İşleri daha da karmaşık hale getirmenin bir anlamı yoktu.

Cayden kaşlarını kaldırdı. "Sana inanmaya çalışacağım. Ne de olsa, telefonumda günlüğünün sayfalarını hala saklıyorum."

Ona kaşlarımı çatarak baktım, motosikletin arkasından indim ve kaldırıma atladım. "Hatırlatma. Sürekli tehditlerden kurtulmayı umuyordum."

O güldü. "Şöyle yapalım... Devam edebiliriz, ama sen de rüyalarını yazmaya devam et. Ben de onları gerçekleştirmek için elimden geleni yapacağım." Motosikletinin üzerinde oturmuş, günahkar bir şekilde seksi görünüyordu. Orijinal kötü çocuk, deri ceket ve botlarla giyinmiş, duştan çıkmış saçları hala ıslak.

Tanrım, duş.

Yüzüm kızardı ve kaldırıma baktım. Duş odası hafızamda çok tazeydi ve vücudum hala onun bu kadar seksi görünmesi için çok ağrıyordu.

"Onu savaş ganimeti olarak saklayabilirsin. Bana yenisini verdin, hatırladın mı?"

Yavaşça başını salladı. "Sen söz konusu olduğunda, Lillian Williams, her şeyi hatırlarım."

Bu aşırı romantik söze cevap verecek hiçbir şeyim yoktu ve kalbim çılgınca atıyordu, bu adamdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Dikkatli olmazsam, ilk seferimden çok daha fazlasıyla karşılaşacaktım. Öfkeli, karşılıksız bir aşkla kalacaktım ve liseyi Ice Gods'lardan ölmeden atlattığıma göre, şimdi de başlamak istemiyordum.

"Ben gidiyorum. İyi hafta sonları," dedim, geri çekilirken, normal cümleleri nasıl kuracağımı birden bilemez hale gelmişim.

"Sen de, Çilli. Başını belaya sokma... ya da en azından dene." Bana son bir gülümseme attıktan sonra vizörünü indirdi ve motosikletini çalıştırdı.

Onun uzaklaşmasını izledim, manzarayı keyifle seyrettim. Evet, bu güzeldi.

Son sözlerinin ne kadar ironik olduğunu düşünerek lokantaya girdim. O kasabaya gelmeden önce, hiçbir şeyle en ufak bir sorunum olmamıştı. Ne arkadaşlarımla, ne erkeklerle, ne okulda, ne de ailemle. Şimdi ise o vardı ve Cayden West kadar belayı kişileştiren başka kimse yoktu. Buna kızamıyordum bile.

Dedikleri gibi, bazen sorunlar seni ister. Bu durumda, ben de onu geri istiyordum.

Cayden

Pazar günü, ekstra antrenmana gittim ve vücudumu sınırlarına kadar zorladım. İlk kez gerçek rakiplerle bir maçımız vardı. Okulun buz pistindeki soyunma odasına adımımı attığım anda sertleşmişim. Lily ile geçirdiğim zamanı kafamdan atamıyordum. Oradaki her şey bana onu hatırlatıyordu. Yıpranmış banklar, çatlak fayanslar ve eski sporcu şortlarının kokusu... Bir dahaki sefere daha rahat olmasını sağlamak için bir plan yaptım.

Belki de o uyurken yatağına girip, rüyasında olduğu gibi sıkı amına girerek onu uyandırırdım. Ağzını kapatabilirdim, böylece uyandığında kimse onun çığlıklarını duymazdı.

"Hey, dostum, ne oluyor? Bir milyon mil uzaktasın."

Beynim yeniden odaklanana kadar Asher'a uzun bir süre baktım. Kafamda Lily'nin yasak fantezilerinden birini canlandırmak, beynimi kısa devre yapmaya yetti.

"Leoparlar hakkında düşünüyordum. Perşembe günkü maç bizim için ilk gerçek sınav olacak," diye mırıldandım.

Asher başını salladı ve bankın üzerine çöktü. "Evet, birlikte oynayabileceğimiz zamanımız olduğu iyi oldu." Genişçe esnedi.

"Geç mi yattın?" Aklım hemen dün gece Lily'nin onun evinde kaldığı gerçeğine gitti.

O da başını salladı. "Eve ve Bug eve geç geldi, sonra müzik dinleyip Tanrı bilir ne zamana kadar konuştular."

Lily arkadaşına aramızda olanları anlatmış mıydı? Bunu hayal bile edemiyordum, ama öte yandan, kimsenin gerçek arkadaş olarak kabul edeceği bir arkadaşım olalı çok uzun zaman olmuştu.

"Lily evde de bu kadar gürültücü mü?" diye

sordu Asher. Omuz silktim. "Fark etmedim."

Tam o sırada soyunma odasının kapısı gürültüyle açıldı ve Marcus içeri daldı. Ani sesin etkisiyle tüm gözler ona çevrildi. Telefonunu patlayacak bomba gibi tutuyordu. Bana doğru baktı ve başını yana çevirdi. Ayağa kalkıp onu takip ederken midemde gerginlik hissettim.

"Ne oldu?"

"Bu sabah öğrenci panosuna baktın mı?" diye sordu hemen, selam bile vermeden.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup duvara yaslandım. "O lanet şeye hiç girmiyorum."

Öğrenci topluluk panosu Midnight Falls'ta pek yaygın değildi, ama Hade Harbor'da çok popülerdi. HHH öğrencileri tarafından HHH öğrencileri hakkında önemli duyurular, parti davetiyeleri ve müstehcen dedikoduların paylaşıldığı bir yerdi. Adeta dava açılmayı bekleyen bir yerdi.

"Şey, başlamak için en iyi zaman değil, ama bunu görmen gerek." Marcus telefonunu elime koydu ve beni rahatlatmak için omzuma dokunduktan sonra beni koridorda yalnız bıraktı.

Telefonuma baktım, içimdeki her şey görmek üzere olduğum şeye karşı kaskatı kesildi. Jack amcam için korkuttuğum biri ortaya mı çıktı? Beni karalamak ve hikayeler uydurmak isteyen biri mi?

Midnight Falls Chronicle gazetesinin manşetinde bir fotoğraf ve bir haber vardı. Gönderen isimsizdi. Manşet yüzüme tokat gibi çarptı.

EV YANGININDA ANNE VE BABASINI KAYBEDEN EVLATLIK
OĞLAN TEK KURTULAN. POLİS SUÇ İŞLENMİŞ OLDUĞUNDAN
ŞÜPHELENİYOR.

Altında ise şöyle yazıyordu:

*Herkes Hade Harbor'un yeni gözdesi Cayden West'i gerçekten ne kadar iyi
tanıyor? Cayden West'in gerçek yüzü.*

Telefonu ekranı çatlayacak kadar sıkı tuttum. O, benim tüm kirli geçmişimdi – en azından sekiz yaşındayken başıma gelen ve beni Jack Amca'nın evine düşüren olay – ve yangınla ilgili tüm spekülasyonlar. Makalenin sonunda, evde fiziksel istismar şüphesi olduğuna dair bir pasaj ve bu istismarın, bakıcı çocuğun vücudunda bulunan kanıtlara atıfta bulunuluyordu. *Benim vücudumda.*

Dünya başıma yıkıldı. Nefesim kesildi. O anda Hade Harbor'dan kaçıp bir daha geri dönmek istedim. Kaybolmak istedim, ama yapamadım. Kendime daha iyi bir hayat kurmak için tek şansımı unutmaya razı olmadıkça yapamazdım.

Birkaç takım arkadaşım yanıma yaklaştı, yanımdan geçerken sesleri kısıldı. Benim hakkımda konuşuyorlardı. *Bu konuyu* konuşuyorlardı. Anlayabiliyordum. Yanımdan geçerken öfke içimi yakıyordu. Duvara döndüm, ellerimi duvara dayadım ve derin nefesler aldım. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi, kaçmak için hırlıyor ve ısıırıyordum, ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Herkes en derin ve karanlık sırlarımı biliyordu. *Herkes.*

Ve bunları onlara anlatabilecek tek kişi, öğrenci topluluğu panosuna erişimi olan tek kişiydi. Beni saran sadece öfke değil, acıydı. Ona güvenmiştim, ona kendimi açmıştım ve o beni ihanet etmişti.

Lillian.

Çilli.

Bunun bedelini ona ödetecektim.

Antrenmandan sonra eve gitmedim. Bunun yerine, koçun ofisinde oturup o makale hakkında konuşurken ve gerçeği nazikçe araştırırken onu dinledim, sonra iç geçirdim.

"Dürüst olmak gerekirse Cayden, bu kimseyi ilgilendirmez. Sen reşit değildin, polis soruşturma yaptı ve ne olduysa oldu. Bu, şu anda hiçbir şeyi değiştirmez."

Acı bir kahkaha attım. "Komik, sanki çok şey değiştirmiş gibi geliyor."

Koç başını salladı. "Sadece sen izin verirsen. Fısıltılar, dedikodular, su gibi akıp gitsin. Etkilenme. Kimin umurunda? Sen buraya kazanmak için geldin, değil mi?"

Başımı salladım, ellerim dizlerimin üzerinde yumruk haline gelmişti. Onunla bu konuşmayı yapmak istemiyordum. Bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Duygularımı kontrol edemiyordum ve bu tehlikeliydi. Şu anda dikkatli olmalıydım. Birçok göz üzerimdeydi.

"Öyleyse kazan. Söylentileri böyle susturabilirsin. Tabii bir de Midnight Falls'tan uzaklaşıp HHU'ya girip NHL'ye çıkarsan. Çözümün işte burada."

Koç, kapı çalınır çalınmaz arkalarına yaslandı. "Baba?"

Sen hazırsan ben hazırım."

Lily'nin tatlı, tereddütlü sesi derime batmış dikenler gibiydi. Ona bakamıyordum, kendimi zorlayamıyordum.

"Tamam, Lilypad. Arabaya bin, ben de hemen geliyorum."

"Tamam." Lily'nin gözleri bana bir an baktı ve sonra başka yere çevirdi.

"Anlaman gereken en önemli şey, evde kimse bunun umrunda değil. Hala bizimle kalabilirsin. Bunların hiçbirini

yaşam koşullarını ya da sana olan duygularımızı değiştirmeyecek, Cade. Tamam mı?"

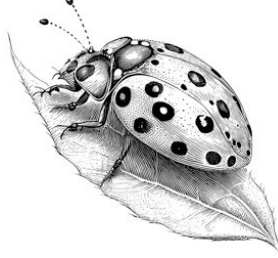
"Yani benden korkmuyorsun?" diye meydan okudum, korku ve öfkem yüzeye çıkmak üzereydi.

Koç durakladı, gözleri beni delip geçiyordu. "Korkmam mı gerek?" Yutkundum, ne söyleyeceğimi bilemedim.

O içini çekti. "Ne olursa olsun, sen bir çocuksun. Senden korkmuyorum Cayden, hiçbir Williams korkmuyor ve bu değişmeyecek. Artık o makalede bahsedilen kişi değilsin. Konuyu burada kapatalım."

Ayağa kalkıp gitmek için harekete geçti, ben de onu takip ettim. Yanılıyordu. Ben hâlâ o kişiydim, onarılamayacak kadar zarar görmüş, hayatta kalmak için yalan söylemeye, hile yapmaya ve çalmaya hazır birisiydim ve benden korkması gereken bir Williams vardı. Henüz korkmuyorsa, yakında korkacaktı.

Lily

Biyoloji ödevim her zamankinden uzun sürdü çünkü dikkatim dağınıktı. Hafta sonu Eve, iş ve daha fazla ödevle geçmişti. Pazartesi ise ani bir sınav ve koridorda Cayden'ı görebilmek için göz kırpmakla geçti. Bir de rüyalar vardı. Her gece onu rüyamda görüyordum ve artık rüyalarım daha da ayrıntılı hale gelmişti.

En çok da, bu sabah erkenden gelen e-posta dikkatimi dağıttı. Hayalimdeki okula erken kabul ve Kaliforniya'da özel bir yaz programına davet.

Hayal ettiğimden bile daha iyi bir teklifti. Garip bir şekilde, okuduğumda ilk hissettiğim hayal kırıklığı ve sağlıklı bir endişe olmuştu. Bunun benim hakkımda ne anlama geldiği açıktı. Hayallerim gerçek olsa bile, endişelenecek bir şey bulurdum. Ancak bu durumda endişelenmek için birçok nedenim vardı ve hepsi, akşam yemeği için mutfağa girdiğimde orada duran iki kişiye bağlıydı.

Cayden masayı kuruyordu. Başının üzerinde kara bir bulut varmış gibi görünüyordu ve ben de masaya katılıp tabakları yerleştirirken gözlerime bakmadı. Babam gergindi; bunu, birayı çoktan açmış olmasından anlayabiliyordum. Genellikle içki içmeyi hafta sonlarına veya bir zaferden sonraya saklardı.

"Sen de ister misin, Cade?" diye

sordu. "Eric!" Annem azarladı.

Bu teklif beni şok etti. Babam, reşit olmayanların içki içmesini teşvik eden biri değildi, ama bu, takımı için benim için farklı kuralları olduğunu gösteriyordu.

"Ne zararı var ki? Bir bira... Bugünlük hepimiz hak ettik bence."

Kulaklarım dikildi. "Ben de dahil miyim?" diye babamı

takıldım. Odadaki gerginlik yoğundu.

Geçerken yanağımı çimdikledi. "Olmaz, Lil."

"Haksızlık."

Yüzümün yan tarafında sıcak bir his hissettim ve o yöne döndüm. Cayden, gözlerimiz karşılaşmadan önce başka yere baktı.

"Ben iyiyim, Koç. Ben pek içki içmem," dedi sessizce. "Sen

benden daha iyi bir adamsın," diye devam etti babam ve oturdu.

Anneme servis tabaklarını masaya taşımada yardım ettim ve Cayden'in karşısına oturdum. "Bugün ne oldu da bu kadar kötü oldu?"

"Akşam yemeğinde bu konuyu konuşmayalım, tamam mı? Yemeğimizi yiyelim," dedi annem sert bir şekilde, başka soru sormamı engelleyerek.

Rahatsız edici bir sessizlik içinde yemek yedik. Cayden'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum ama ona baktığımda gözlerini kaçırıyordu. Son görüşmemizde, bacaklarımın üzerinde hala spermleri varken, lokantanın dışında alnıma öpücük kondurmuştu. Erkekler seks yaptıktan sonra böyle mi olurdu, yoksa başka bir şey mi vardı?

Bekle, Kaliforniya'yı biliyor muydu? Hayır, olamaz. Nasıl bilebilir ki? Düşüncelerim beynimde dönüp duruyordu, onun tuhaf davranışını anlamaya çalışıyordum. Eğer biliyorsa, neden böyle davranıyordu? Üniversiteye nereye gittiğimi umursamıyor gibi görünüyordu. Onun için önemli olan tek şey, bu sırrın bana karşı elinde tuttuğu kozdu. Geçen gecedan sonra bu konuyu kapattığımızı sanıyordum. Artık birbirimizi tehdit etmemize gerek olmadığını sanmıştım. Göğsümde bir yumru oluştu. Az bir şey yedim ve mümkün olduğunca çabuk masadan kalktım.

Cayden her zamanki gibi ortalığı toplamaya yardım etmek için geride kaldı. Ben onun odasının dışındaki koridorda dolaşıyordum. Onu görmeden önce gölgesi duvar boyunca bana doğru kaydı. Beni görür görmez durdu.

"Ne istiyorsun?" Paylaştığımız şeyden sonra soğuk sorusu biraz canımı yaktı.

"Sadece seninle konuşmak istedim. Konuşamaz mıyım?" Sesimi neşeli ve rahatlatıcı tutmaya çalışıyordum ama başarısız oldum.

Bir an sessiz kaldı. "Sana söyleyecek bir şeyim yok." Beni itip geçmek istedi.

"Cayden, dur," dedim ve kolunu tuttum.

Hareketsiz kaldı, dokunduğumuz yere baktı.

"Ne oluyor sana? Geçen gecedan sonra... Barıştığımızı sanmıştım."

"Bunu gerçekten soruyor musun?" Sesi soğuktu.

Benden çok daha uzundu ve öfkesi ikimizi de sarmış, nefesimi kesmişti.

"Anlamıyorum." Derin bir nefes alıp korkularıyla yüzleşmeye çalıştım. "Kaliforniya'ya kabul edildiğimi öğrendin mi?" Bu uzak bir ihtimaldi, ama aramızda değişen başka bir şey düşünemiyordum.

Bana bakarak cevap vermedi.

"Neden üniversiteye nereye gittiğimi umursuyorsun?" diye ısrar ettim. Kalbim hızla atıyordu, damarlarımdan aptalca bir heyecan akıyordu. O gece, ilk gecemizden sonra, tüm bu duygular beni terk edip Cayden'a yöneliyordu. Elimde değildi. Ona bağlanıyordum. Bu çok tahmin edilebilirdi. Şimdi kalbim, o geceye göre beni daha çok önemseydiğine dair herhangi bir işaret arıyordu. İlk gecemiz. İlk seferimiz.

"Yani, biz gerçekten arkadaş değiliz ki," diye sözümü bitirdim. Ondan karşılıklı bir duygu beklemek pek işe yaramıyordu. Çok garip davranıyordum ve o anda yerin dibine girsem hiç umurumda olmazdı.

Cayden acı verici bir saniye boyunca sessiz kaldı. "Ne oyun oynuyorsun, Lily? Benden ne istiyorsun?" Diye sordu. Elini kısa siyah saçlarının üzerinde gezdirerek, kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. *Daha fazlasını*, diye fısıldadı içimdeki ses. *Her şeyi.*

"Ödevim var," dedi küçümseyerek ve odasının kapısına doğru yürüdü.

"Sen... Bu gece tekrar konuşacak mıyız?" diye sordum nefes nefese. Aniden, o yan odada bir şeye üzülerek uyurken benim ona yardım edememem dayanılmaz geldi.

O sadece bana baktı.

"Sen... sonra, annemler uyuduktan sonra gelip beni görebilirsin," dedim.

O sessiz kaldı, ta ki kanım yüzüme hücum edip beni utandırana kadar. "Neyse. Gel, gelme, sen bilirsin."

Bunun üzerine, topuklarımı döndürdüm ve odama koştum.

Onu yine rüyamda gördüm. Kapıyı dolduran karanlık silueti, sonra yatağıma kayıyordu. Çıplaktı ve sıcak teni benimkini yakıyordu.

Birlikte olduğumuzdan beri rüyalarım o kadar gerçekçi olmuştu ki, elini boğazıma kapatana kadar bunun sadece kafamda olduğunu fark etmedim.

Oturmaya çalıştım, rüya kayboluyordu, ama o avuç içi beni yatağa yapıştırıyordu.

Cayden kulağıma tısladı. "Nereye gidiyorsun? Beni sen davet ettin, unuttun mu?"

Ağzımdan inlerken, ağırlığı üzerime çöktü. Uyurken şortumu aşağı çekmişti. Islanmıştım. Bunun rüyadan mı yoksa onun

zaten bana dokunmuş muydu bilmiyordum. Her neyse, onun içimde olmasına fazlasıyla hazırdım. Cildim yanıyordu, dokunduğu her yerimde cızırdadı. O kadar güçlüydü ki, kendini hizalayıp içime girerken vücudu beni hareketsiz tuttu, eli hala boğazımı sıkıyordu. Acıyordu. Gerginlik çok fazlaydı ve inledim. Dudaklarımı öperek sesimi çaldı.

İçime girdi, derinlere ulaşana kadar durmadı. Kaslarım onun etrafında kasıldı, bir an için onun istilasını dışarı atmaya çalıştı, sonra gevşedi. Orada, sonuna kadar içimde, başı benimkinin yanındaki yastığın üzerinde yatarak dinlendi. Onun tarafından ezilmiş hissetmem gerekirdi, korkutucu olmalıydı, ama değildi. Hoşuma gitmişti. Hayalini kurduğum tüm karanlık fanteziler gerçeğe dönüşmüştü. Seçenek yoktu, kaçış yoktu, sadece değer verdiğim adam, benden istediği her şeyi alıyordu. Kötü bir kız ya da sürtük bir fahişe değildim. Annemin benim olacağımdan korktuğu hiçbir şey değildim. Sadece başka seçeneğim yoktu.

Kollarımı onun etrafına doladım ve ona sarıldım, ağrı azalırken kalçalarımı kaldırıp onu daha sıkı sıkı sarıldım. Hareket ederken göğsünün derinliklerinden bir hırıltı çıktı.

Uzun, akıcı bir hareketle içimden çıktı ve sonra tekrar içeri daldı. Nefesimi tuttum ve serbest eliyle ağzımı kapattı.

"Tek bir ses bile çıkarma, yoksa baban buraya gelip seni sikerken görür," diye kulağıma sessizce uyardı.

Elini itmeye çalıştım ama çekmedi. Tabii ki çekmezdi. Sonuçta günlüğümü okumuştı; onun sert dokunuşlarını hayal etmeyi ne kadar sevdiğimi biliyordu. Beni sertçe sikti, boğazımdan tutarak beni sabit tuttu. Boğazımdan sıkıca tutarak nefes almamı engelledi. Gözlerimin önünde yıldızlar patladı ve ben ona sıkıca sarıldım. Hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. Onu itmeye ya da elini çekmeye çalışmadan, sonsuz bir zevk içinde kendimden geçtim. Yüzüm kızarıırken ve ciğerlerim yanarken bile beni izlediğini hissettim. Sonunda beni bıraktığında, şok olmuş vücuduma çok ihtiyacım olan oksijeni doldurmak için nefes nefese kaldım. Tüm bu olanlar beni daha da sert boşaltmıştı.

"Bunu bana nasıl yapabildin? Yaptıklarından sonra bana nasıl güvenebildin?"
Derin sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Beni gönderdiği o süzülme halinde, onun sessiz sözlerini anlayamıyordum. Hâlâ içimde sertleşmişti ve ben kalçalarımı ona doğru çevirerek onu kendime doğru çekiyordum. O direniyor, mesafesini koruyordu, penisi hâlâ derinlerdeyken bile.

"Sanırım ne olursa olsun bana zarar vermeyeceğine güveniyorum," diye mırıldandım, parmaklarımı çıplak kollarından aşağıya, sırtına doğru kaydırarak.

Yara izine dokunduğumda gerildi. Bir homurtuyla içimden çıktı ve ani kayıp sarsıcıydı.

Neden devam etmediğini anlamadan oturmaya çalıştım. Henüz boşalmamıştı. Beni tekrar aşağı çekti ve öne doğru itti. Bacaklarımı sertçe ayırıp sırtımın üzerine uzanarak, sikini arkadan içime kaydırırken nefesim kesildi. Eli tekrar ağzımı kapattı ve farklı bir açıdan içime girerken çılgınlığını boğdu. Bu sefer çok daha derine girdi.

"Henüz işim bitmedi, Lillian," diye fısıldadı kulağıma, sonra oturarak.

Sırtımdan ağırlığını kaldırdı, bacaklarımın üzerine oturdu ve beni yüzüstü sikti. Yastığımın yanında duran, çocukluğumdan kalma eski bir tavşan oyuncağını aldı ve onu ağzıma tıkadı, sevdiğim peluş oyuncakla beni boğdu.

"Şimdi senden istediğim her şeyi alma sırası bende," diye mırıldandı ve kocaman eliyle bileklerimi yakaladı, sırtımın alt kısmında tutarken diğer eliyle saçımı avuçladı ve başımı geriye doğru eğdi.

Bu pozisyon saçlarımın çok gerilmemesi için sırtımı kamburlaştırmamı sağladı ve o da daha derine girdi. Ağzımdaki oyuncağa karşı çılgınca inledim. Neredeyse dayanılmazdı. Tüm acı noktaları içimde oluşan zevkle savaşıyordu.

"Bunu seviyorsun, değil mi, Bug? Bir seks oyuncağı gibi kullanılmayı seviyorsun," Cayden'in sesi alçak ve sert çıkıyordu. Kalçaları benimkilere çarptı, acımasızca derine

acımasızca derine saplanıyordu.

Bug? Yanlış duymuş olmalıyım. Bana hiç Bug dememişti.

Evet, seviyorum. Seviyorum. Neyse ki ağzımdaki tıkanıklık yüksek sesle yalvarmamı engelledi.

Derin sesi beni altüst etti.

"Benim seks oyuncağım, istediğim her şeyi yapabileceğim. Başka erkeklerin seni böyle siktiğini hayal ediyor musun? Asher? Beckett? Belki ikisi birden? Seni spermle kaplayıp babana gönderdiklerini hayal ediyor musun?"

Yine boşalırken oyuncak ağzımdan düştü. Gerildim ve Cayden, amım onun etrafında sıkışırken boğazından düşük bir sesle homurdandı.

"Hayır," diye nefes nefese söyledim, duyularımdan kopmuş halde. "Sadece seni hayal ediyorum. Sadece seni."

"Siktir!" Diye tükürdü ve ellerimi bırakıp kalçalarımı kavradı, parmakları etli kürelerin içine gömülürken içime boşaldı.

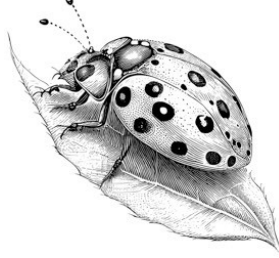
Sikim içimde atıyordu ve sıcak, ıslak his orgazmımı daha da güçlendirdi.

"Siktir, beni çok iyi sağyorsun. Bu amcık benim sikimi almak ve spermimi tutmak için yaratılmış," diye mırıldandı.

Onun altında titriyordum, vücudum sıvı zevkle dolmuştu. Bir an nefesini toplayarak, sikini hala derinlerde bırakmış halde bekledi, sonra çekip ağırlığını yataktan aldı. Ayağa kalktığını görmek için başımı çevirdim. Gidiyor muydu? Karanlıkta uzun bir süre bana baktı. Spermlerinin içimden akıp iç bacaklarımdan damladığını hissedebiliyordum. Annem şüphelenmesin diye bu çarşafı yıkamak zorunda kalacaktım. Yorganı uzanıp alt kısmımı örttü. Eğilip yorganı kenarlardan içeri iterek beni tamamen örttü.

Sonra dönüp beni orada bıraktı, onunla dolu, bitkin ve nefes nefese, uslu bir kız gibi örtülmüş.

Lily

"NE OLDU? Kahvaltıdan önce üç kez aramak biraz fazla, senin için bile," dedim Eve'e ertesi sabah otoparkta ona katıldığım da.

Her zamankinden daha solgundu ve nadiren gördüğüm bir gerginlik ve endişe vardı. Dün önemli bir sınavım olduğu için kitaplarımdan kafamı neredeyse hiç kaldırmamıştım, bu yüzden Eve'i görmek ve benim dahil olmadığım HHH'deki tüm dedikoduları öğrenmek güzeldi.

"Demek aramalarımı gördün ve geri aramamaya karar verdin?"

"Acelem vardı ve seni burada göreceğimi biliyordum." Aslında, uyuyakalmıştım ve kahvaltıdan önce duş almam gerekiyordu, çünkü annem yardımseverlik yapıp ben okuldayken çarşafı değiştirmeye karar verebilirdi.

Eve sabırsızca nefes verdi ve cebinden telefonunu çıkardı. "Neyse, neden telefona cevap veremediğini konuşacak vaktimiz yok. Dün öğrenci panosuna ne yazıldığını bak. Hemen kaldırılmış ama birçok kişi ekran görüntüsünü almış."

Telefonunu bana uzattı ve mideme ağır bir yük çöktü.

Midnight Falls Chronicle'daki makaleydi. Sekiz yaşındaki Cayden hakkındaki makale. Altında bir sürü yorum vardı, ama ekran görüntüsü hepsini almamıştı. Çoğu şok olmuştu,

şüpheciydi ve bazıları cevap talep ediyor ya da ebeveynlerinin onu Hade Harbor'daki okulda istemediğini söylüyordu.

"Yaptıklarından sonra bana nasıl bu kadar güvenebilirsin?"

Aman Tanrım. Sonunda gerçek ortaya çıktı ve her şey anlam kazandı.

"O benim yaptığımı düşünüyor." Sesim boş geliyordu. "Cayden bunu benim sızdırdığımı düşünüyor."

"Sana bu konuda bir şey söyledi mi?"

Başımı salladım.

Eve'in yüzü buruştu. "Neden söylemesin ki? Ben onun yerinde olsam senden cevap isterdim."

"Cevaplara ihtiyacı yok. Zaten benim yaptığımı karar verdi..." Sözümü kesip Eve'den birkaç adım uzaklaştım. "Onunla konuşmam lazım."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Muhtemelen çok kızacaktır," diye uyardı Eve.

Aniden, dün geceki sessiz davranışı korkutucu gelmeye başladı. Eğer sinirlenecek olsaydı, buz pistindeki gece olduğu gibi çoktan sinirlenirdi. Hayır, sinirli değildi, öyle değildi. Aklıma korkunç, dehşet verici bir düşünce geldi. İlk tanıştığımızda bana söylediği sözleri hatırladım.

"Biri bana terslik yaparsa, sinirlenmem, öcünü alırım."

Okula koştum. Buz pistine giden en hızlı yol okulun ana binasından geçiyordu ve zaman kaybetmeye tahammülüm yoktu. Cayden antrenmandan sonra hala giyiniyor mu bilmiyordum ama başlangıç için orası en uygun yerdi.

Farkına vardığımda lobideydim.

Beyaz, uçuşan kağıtlar ilan panosuna tutturulmuş ve yerde uçuşuyordu. Öğrenciler onları alıp okuyor, gülüyorlardı. Bazıları beni işaret etti ve ben daha bakmadan o kağıtların ne olduğunu anladım.

"Lil," diye fısıldadı Eve, hâlâ omzumun yanında.

Dünya yavaş çekimde hareket ediyormuş gibi hissederek ona döndüm. Elindeki kağıda baktım ve kendi yazımı gördüm.

Yine Cayden West'i hayal ettim. Beni alıp, yere yatırıp, o kadar çok dolduruyordu ki, bütün gün bacaklarımdan akıtan menisini hissedebiliyordum.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Kağıdı aldım ve göz gezdirdim. Günlüğüme yazdığım en açık ve rızasız şeylerin yanı sıra, California'dan da bahsetmiştim. En korkunç sırlarım tüm okulun önünde ortaya çıkmıştı.

Kağıt parmaklarımin arasında buruştu ve yere düştü. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı beni sardı. Utanç, utanç ve korku içimi yakıp kavurdu.

Beni izleyenlerin kahkahalarını ve şok olmuş mırıldanmalarını duymazdan gelerek ilerlemeye başladım.

"Lillian! Bekle," dedi Eve, peşimden koşarak.

"Peşimden gelme. Cayden'la yalnız konuşmam lazım," dedim sertçe.

"Bekle, ben de seninle geliyorum," diye ısrar etti ve okulun ön kapısından merdivenleri inip buz pistine doğru yürürken adımlarımı takip etti.

"Benimle görölme, yoksa insanlar senin hakkında da konuşur," diye uyardım.

O alaycı bir şekilde güldü. "İnsanların ne dediği umurumda mı

sanıyorsun? Lily! Dur!" Cayden'ın bisikletinin buz pistinin

yanındaki kaldırımında durduğunu gördüm.

"Eve!" Asher'ın sesi bize ulaştı. Spor salonundan çıkıyordu, çantası omzunda ve gözleri kız kardeşindeydi.

"Nerede o?" diye sordum.

Belirtmeye gerek yoktu, Asher'ın yüzündeki ifadede günlükün sayfalarını gördüğünü anlayabiliyordum.

"İçeride." Başını binaya doğru çevirdi. "Burada bekle ya da sınıfa git," diye Eve'e tavsiyede bulundum.

"Hayır, seninle gelmeliyim," diye başladı, ama kardeşi onu tuttu. "Evie, yalnız konuşmaları gerekiyor, belli ki," dedi sessizce.

Daha fazla bir şey duymadım, kulaklarım çok çınılıyordu. Buz pateni pistinin kapılarını açarak dışarı çıktım, girişte sergilenen ve Hade Harbor'ın başarılı olduğu tüm sporları kutlayan spor ekipmanlarına bakarak gözlerimi gezdirdim. Boş bir hokey maskesi beyzbol sopasının üzerine asılıydı, benimle alay ediyordu.

Topuklarımı döndürdüm ve soyunma odasına doğru yürüdüm. Oraya vardığımda Beckett tam çıkıyordu. Eşikte durdu ve kapıyı açık tuttu. Gözlerine bakamayacak kadar utanmışım ve ona doğru fırladım. Muhtemelen herkes gibi o da sayfaları okumuştı. Hayallerimi, tüm çarpık fantezilerimi biliyordu.

Girmeden önce durdum.

"Merak ediyorsan, yalnız," dedi Beckett.

Başımı salladım. Buz gibi, zengin çocuk Beckett bile bana acıyorsa, gerçekten acınacak haldeydim. İçeri girdim ve o kapıyı arkamdan kapattı.

Cayden, yastıkları hâlâ üzerinde, bir bankta oturuyordu. Düşüncelere dalmış, yere bakıyordu. Hayatımı mahveden bir adam için pek de memnun görünmüyordu.

Ayağa kalktım ve uzun bir süre ona baktım, güçlü omuzlarının çökmüş halini ve gövdesindeki solmuş morlukları inceledim. Kalbim sıkıştı. Acıdı. Onun ihaneti fiziksel olarak acı veriyordu.

"Neden?" diye sordum, sesim titriyordu.

O irkildi, gözleri benimkilere kaydı. Bir an için onun da acı çektiğini gördüm ve bu benim acımla aynıydı. Sonra yüzüne soğuk bir kayıtsızlık yerleşti. Omuzlarını silkti, arkasındaki dolaplara yaslandı, güzel vücudu kayıtsız bir güç tablosu gibiydi.

"Aynı soruyu sana da sorabilirim."

"Evet, ama ben kimseye söylemedim..."

Bana parmağını kaldırdı. "Yapma. Bana yalan söyleme. Dün gece zehirli yalanlarından yeterince dinledim."

"Yalan söylemiyorum. Sana asla böyle bir şey yapmazdım."

Sert bir nefes verip ayağa kalktı. "Bunu konuşmanın ve sana inanma şansının olduğu zamanlar çoktan geçti. Buradan çık ve beni yalnız bırak, yoksa seni yine duşta sikmek istemem. Ama bu sefer nefes almama izin vermeyebilirim."

Pedlerini çıkardı ve bankın üzerine attı.

İçimde öfke doldu. "Yani gerçeği dinlemeyecek misin?"

"Söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlemeyeceğim, çünkü kafamı yeterince karıştırdın." İnanamayan bir kahkaha attı. "Ama aferin sana, Bug. Beni oyuna getirdin, gerçekten. Hiç tahmin etmemiştim. Utangaç, inek küçük Lillian, masum, tatlı... Hepsine inandım. Senin gibi bir kızın beni tanıyarak, hakkımda her şeyi bilerek, yine de beni isteyebileceğini hiç düşünmemiştim. Meğer haklıymışım."

Boğazımdaki duygusal yumruyu yuttum.

Cayden'in gözleri benimkilere dikildi. "Tebrikler. Cutlerlar ve Jack amcanın asla başaramadığını başardın: Lanet olası kalbimi kırdın ve geleceğimi tehlikeye attın. Şimdi, kendimi kaybetmeden buradan defol git."

Kalbini kırmak mı? İtirafımla kalbim titredi, ama sonra öfke yükseldi. Beni dinlemeyecekti. Bana inanmayacaktı ve benim hayatımı da aynı şekilde mahvetmişti.

Korkunç acım bir anda öfkeye dönüştü. "Kaybetmeden? Bu beni korkutacak mı? Bana ne yapacaksın? Canımı yakacak mısın?" Ona yaklaştım, yüzüne yaklaştım.

Elini göğsüme koydu ve beni geri çekti. "Yapma."

"Neden? Beni tüm okulun önünde küçük düşürdün ve California'yı herkese duyurdun! Babam öğrenecek..." Boğazımdan bir hıçkırık çıktı. Ellerini itip, tüm gücümle onu ittim. "Senden nefret ediyorum! Sana hiçbir şey yapmadım, ama sen beni mahvettin!"

"Bana dokunma Lily, ağlamaya da gerek yok. Gözyaşların bana etki etmez. Sen benim için öldün. Sen yok musun. Sana ve ailene ne olacağı umurumda değil. Herkesin seni sikik bir sürtük olarak görmesi umurumda değil. Hokey takımının yarısıyla fantezilerini yaşamam umurumda değil, sadece yolumdan çekil." Son sözlerini buz gibi bir kararlılıkla söyledikten sonra beni itti.

Birkaç adım geri sendeledim, duygularım incinme ve öfke arasında gidip geliyordu. Öfke galip geldi.

Topuklarımı döndürdüm ve kapıya doğru yürüdüm, damarlarım öfkeyle dolmuştu. Buz pistini geçip fuayeye doğru fırladım. Girişteki vitrin gözüme çarptı. Kendimi durduramadan beyzbol sopasını yerinden aldım ve dışarıya fırladım.

Gözlerim kaldırımdaki bisiklete takıldı.

Sopayı geri çektim ve kendimi hizaladım. İlk vuruş yan aynayı kopardı. Etrafında dolandım ve ikincisini de parçaladım.

"Lily!" Eve'in sesi bana doğru çığlık attı.

Bana doğru koşan ayak sesleri dikkatimi dağıtmadı, sopayı arka lambaların üzerine kaldırdım ve tekrar tekrar vurdum.

Güçlü kollar belimi sardı ve beni kaldırdı.

"Lillian, yeter," Asher'ın sert sesi kulağımda çınladı.

"Hayır, yetmez. Bu şey enkaz haline gelene kadar yetmez!" diye bağırdım, kollarında kıvranarak.

Çılgınca hareket etmeme rağmen kaçamadım. Asher beni motosikletten sürükledi ve Eve sopayı elimden alıp yere attı.

"Çekil üstümden. Bir şey yapmam lazım. Ona zarar vermem lazım..."

"Senin canını yaktığı gibi mi? Bence yeterince acı çekti," dedi Asher.

Beni bisikletten ve pistten uzaklaştırıp okula doğru çevirdi. Herkes bakıyordu, bazıları telefonlarını çıkarmıştı.

"Ben yapmadım. Onun hakkında hiçbir şey söylemedim,"

diye öfkelen dim. "Eve bana söyledi. Yine de senin yaptığını düşünüyor."

"Onun ne düşündüğü umurumda değil. Bana inanmıyor," diye dişlerimi gıcırdatarak söyledim.

"Evet, bazı insanlar başkalarına güvenmeyi kolay bulmaz... Ve o gazete makalesini okursan, nedenini anlayabilirsin."

"Sakın!" Asher'ın tutuşundan kurtulmayı başardım. Onu suçlayarak parmağımı ona doğrulttum. "Bana onun için üzülmemi sağlamaya çalışma, çünkü üzölmeyeceğim."

"Lillian Williams!" Arkamdan yüksek bir ses duyuldu.

Dönüp baktığımda, okul müdürü okul merdivenlerinin üstünden bana bakıyordu. Bana baktı, sonra bisiklete. Cayden pistten çıkmış, yüzünde hiçbir ifade olmadan bisikletin yanında duruyordu.

"Cayden ve Lily, ikiniz de hemen odama gelin!"

Müdürün karşısına Cayden'in yanına oturduğumda öfkeden köpürüyordum. Cayden sanki buzdan oyulmuş gibiydi. Çenesindeki kaslar bile kıpırdamıyordu, hiçbir şey yoktu.

Müdür Smith uzun bir nefes verdi. "Bakın, ergenlik çağında işlerin çığırından çıkabileceğini biliyorum, ama mülke zarar vermek ve bu her neyse," diye benim günlüğümün bir sayfasını salladı, "okulda bununla uğraşacak vaktimiz yok."

Dikkatini bana çevirdi. "Lillian, Cayden'in özel mülke zarar vermekten sana dava açabileceğini biliyor musun?"

Yüzüm kızardı. "O zaman ben de ona iftira, hakaret veya gizli bilgileri ifşa etmekten dava açarım."

Müdür Smith bana öfkeli bir bakış attı. "Ya da ikiniz de olayı unutmaya karar verebilirsiniz. Lily, hasarı senin yaptığını gören çok sayıda tanık olduğu için, Eric koç bisikletin tamir masraflarını karşılayacaktır."

Omuz silktilim. "Buna güvenmezdim, çünkü ailem muhtemelen bir daha benimle konuşmayacak."

Cayden burnunu çekti. "Bu kadar dramatik olma."

Ona ölümcül bir bakış attım. "Konuşma benimle. Ben yokum, unuttun mu?"

"Her neyse. Gidebilir miyim?" Cayden ayağa kalkmak için hamle yaptı.

"Hayır. Otur, Bay West. Bu kağıtları sen mi dağıttın?"

"Hatırlamıyorum," dedi Cayden yavaşça. "Ayrıca, Bug elini kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi davranmasaydı, kimse bunun bir şaka olmadığını düşünmezdi. Davranışları, bunun onun günlüğü olduğunu doğruluyor – keşke bunu anlayacak kadar akıllı olsaydı."

Öfkem boğazıma düğümlendi ve ona sadece sessizce bakakaldım.

"Hepsi bu kadar mı? Benim dersim var. Bu hafta önemli bir maçımız var ve sabah beşinde antrenmandaydım, dün gece pek uyuyamadım."

Dün geceyi hatırlamak beni daha da öfkeliendirdi.

Müdür, aptal gençler ve onların sorunlarından bıkmış gibi bir sesle içini çekti. "Bisiklet için şikayetçi olacak mısınız?" diye sordu, artık tamamen iş moduna geçmişti.

Cayden başını salladı.

"Peki bu 'şaka' gibi günlük yazısı hakkında şikayette bulunacak mısınız, yoksa gülüp geçip bu olayı kapatacak mısınız?"

Omuz silktilim. Haklıydılar, gülüp geçmek akıllıca olurdu, ama ben öfkelenmişim.

"Durumu yatıştır, sanırım."

"İyi, tamam, ben de araştırdık ve bunun sadece aptalca bir şaka, uydurma bir saçmalık olduğunu söyleyeceğim. Cayden, Koç Eric bisikletini tamir ettirecek. İkinizin yine birbirinizin boğazına sarıldığını duymak istemiyorum. Son sınıftasınız. Bu saçmalıklarla zaman kaybetmek için çok önemli bir yıl."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Cayden, hepimiz ayağa kalkarken.

Ona öfkeyle baktım ama o benim öfkemi umursamadan dışarı çıktı.

Onu koridora kadar takip ettim ve Müdür Smith kapısını kapatana kadar bekledikten sonra onu arkadan itekledim.

"Nasıl yapabildin?" diye başladım, öfkeli gözyaşları yine gözlerimde birikti. Hiç bu kadar kızgın ve üzgün olmamıştım.

Onu tekrar ittim, o da kolumu yakaladı ve ikimizi de döndürerek büyük bir sahte ficus ağacının arkasına sakladık.

"Kazanamayacağın bir kavgaya girme, Bug. Ayrı yollara gidelim, bu en iyisi. Senin için merhametli bir davranış."

"Merhametini kim istedi? Yaptıklarından sonra peşimden gelmemeye karar verdiğin için minnettar olacağımı mı sanıyorsun?"

"Sebepsiz değildi, bunu sen de biliyorsun," dedi sessizce, fırtınalı gözlerinde duygu parıltıyordu.

Bunu görmek acı vericiydi ve kendi kalbimin ihaneti acıyı daha da artırıyordu.

"Tabii, kalbini kırdığımı mı söylüyorsun? Sanki senin bir kalbin varmış gibi." Parmaklarımı, söz konusu organın tam üzerine bastırdım. "Orası boş bir oyuk, değil mi? Gerçeği söyle. Normal insanlar gibi hissediyormuş gibi davranma. Sanırım ilk tanıştığımızda sana parazit dediğimde haklıymışım."

Yüzü gerildi ve ondan yayılan acıyı hissedebiliyordum. O kelimeye çok duyarlıydı, bunu ilk tanıştığımızda fark etmiştim. Öfkemle, elimde fırlatmayacağım silah yoktu. Kendin hakkında böyle bir şey öğrenmek korkunç bir şeydi. Yüzümü yukarı kaldırıp ona baktım, şu anda konuşamayacak kadar heyecanlı olduğunu biliyordum. Sakinleşmeye çalışıyordu, ama yavaş ilerliyordu.

"Beslendiği konağı sonunda öldüren bir organizma. Sen öyle, değil mi...?"

Derin bir nefes aldı ve öfkesini kontrol altına aldığı anı gördüm.

Dolgun dudaklarından soğuk bir gülümseme belirdi. "Dikkatli ol, Böcek. Seni ezmek istemiyorum, ama yaparım."

"Sana söyledim, merhametini istemiyorum. Devam et, ez beni. Senin sayende kaybedecek hiçbir şeyim yok."

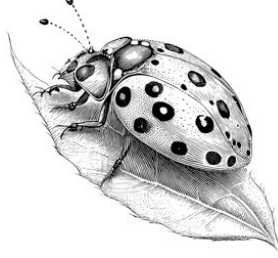
"O kadar emin olmazdım. Her zaman bir şey vardır," dedi kusursuz bir özgüvenle. Beni çok tedirgin eden türden bir özgüven.

Buna rağmen geri çekilemedim; yapamadım. Öfkem çok büyüktü, gururum da, ve lanet olsun, hayal kırıklığım da. Kendimi aptal, ihanete uğramış ve böyle bir canavara karşı bir şey hissettiğim için kendime kızgın hissediyordum.

"Elinden geleni yap Cayden... Zaten tek yapabileceğın bu."

Onu geri ittim ve bu sefer izin verdi. Yan kapıdan kaçarak uzaklaştım, yanaklarım kızarmış, gözyaşlarım akmak üzereydi ve nereye gidersem gitsem arkamdan yüksek sesli mırıldanmalar geliyordu.

Lily

Spor salonundan sonraki günün geri kalanı utanç içinde geçti. Başımı eğik tutarak zorla günü atlattım. Neyse ki alay edilmeye alışkındım, gerçi genellikle Selena gibi kızlar bana sataşırdı. Şimdi ise herkes bana bakıyordu, bazı öğretmenler de dahil. Umarım müdürün bunun bir şaka olduğu hikayesi çabuk yayılır.

Nazik bir hademe çıktıkları çabucak attı ama Selena gibilerin onları saklayıp daha sonra bana eziyet etmek için kullanacaklarından emindim.

O gece odama girip yatağıma uzandığımda, sanki sabah evden çıktığımdan beri yüz yıl geçmiş gibi hissettim. Okula giderkenki mutlu ve neşeli Lily'den çok farklı bir insandım.

Gözlerimi kapattım ve uykuya daldım, korkunç gün beni ezip yıpratıyordu. Sadece uyumak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak istedim.

Daha sonra, kapımın çalınmasıyla uyandım.

"Lily, tatlım, akşam yemeği hazır," dedi annem kapıdan. "Aç değilim.

Kendimi iyi hissetmiyorum. Sadece uyumak istiyorum," diye cevap verdim.

Uzun, işkence gibi bir sessizlik oldu. "Eğer emin isen. Konuşmak istersen biz buradayız."

Tanrım. O biliyordu. Babam her şeyi duymuş olmalıydı: bisiklet, Cayden ile kavga, hatta belki günlükteki yazıyı bile. Hayır, günlükteki yazıyı duymuş olsaydı

günlük yazısını duymuş olsaydı, Kaliforniya konusunda benimle kavga ederdi. Öyle olamazdı. Bisiklet olayı olmalıydı.

Cayden'in odasına geldiğini ve kapının kapandığını duydum. Hemen yanımda, birkaç adım ötede olduğu halde, okyanuslarca uzakta olduğunu bilmek çok acı vericiydi. Beni suçladı, incitti. O, öptüğüm ilk erkekti, yattığım ilk erkekti ve şimdi de kalbimi kıran ilk erkek olmuştu. Benim için tüm kriterleri karşılıyordu.

Beni suçladı ve beni dinlemedi bile, ama bu gerçeği değiştirmede. O eski gazete makalesiyle ilgili kimseye bir şey söylemedim ve Eve'in de söylemeyeceğini biliyordum. Yataktan kalkıp dizüstü bilgisayarına uzandım. Tarayıcıyı açıp Midnight Falls'un geçmişine dalmaya hazırlandım.

Cayden'in bana yaptıklarını asla affedemeyebilirdim, ama bu, adımımı temize çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu.

Onu ifşa etmedim, ama biri yaptı ve ben bunu kimin yaptığını bulacaktım.

Okuldaki sonraki birkaç gün berbat geçti. Müdür Smith onlara yapmamalarını söylemesine rağmen, nereye gidersem gitsem insanlar benim hakkımda konuşuyordu. Neyse ki babam bunun aptalca bir şakanın ters gittiğine inanmıştı. Sonuçta önemli olan tek şey buydu. Ailemin yazdıklarını okuduğunu ve onlara inandığını düşünürsem, dayanamazdım.

Dolabım her gün günlüğümünden alıntılarla tahrip ediliyordu ve nereye gidersem gideyim, bana kendi sözlerimin yazıldığı notlar yağmur gibi yağıyordu. Öğretmenler bunları sınıfta elimizden alıyor, okuduktan sonra yüzleri kızarıyor ve diğer öğrencilere durmalarını söylüyorlardı. Selena ve arkadaşları tahmin edilebileceği gibi en kötüleriydi – tabii her zamanki gibi tüm bu olaydan sıkılmış görünen Winter hariç.

Eve bana yapışık gibi takılıyordu, ama her zaman yanımda olamazdı. Sırt çantam günde en az bir kez çalınıyor ve okulun çatısı veya havuzun dibinde gibi tuhaf yerlerde bulunuyordu. Bu şekilde ödevlerimi, ders kitaplarımı ve düzgünce yazdığım notlarla dolu sayısız defterimi kaybettim.

Cayden, başı dik, Arkadaşları Ice Gods arkasında, okulda dolaşıyor ve kendisiyle ilgili gazete haberinden bahsetmeye cesaret eden herkese dik dik bakıyordu. O avcıydı, ben avdım. HHH'de hiçbir gücüm yoktu ve bunu her zamankinden daha fazla hissediyordum.

Perşembe günü beden eğitimi dersinde Selena zorbalığı bir adım daha ileri götürdü. Dodgeball oynuyorduk ve çoğu kişi benim kadar isteksizdi. Öğleden sonraydı ve kimse canı istemiyordu. Beden eğitimi dersi başka bir dersle aynı saatteydi ve öğretmen bizi cinsiyete göre ayırmıştı. Cayden salanın diğer tarafında birkaç erkekle basketbol oynuyordu.

Oyuna dikkatimi vermiyordum. Cayden'a çok fazla odaklanmıştım. Bütün hafta ona neredeyse hiç bakmamıştım ve şimdi onu kimse görmeden izleyebiliyordum. Zorbalığa uğradığım için dikkatini çekemediğim için kalbi kırık zavallı bir kız mıydım? Evet, meğer ben o kadar berbat bir kızmışım. Yine de, onun beni ihanet ettiğime inandığını bilmek içimi yakıyordu. Masumiyetimi kanıtlamak istedim, sadece intikam olarak yaptığı şeyin tamamen haksız olduğunu anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için. Her türlü tepkiyi hayal ettim, ama içten içe, her halükarda umursamayacağından korkuyordum. Benim için öldüğümü, var olmadığını söylemişti ve bu hafta kesinlikle öyle hissetmişim.

"Hey! Dikkat et!"

Cayden'dan gözlerimi ayırıp oyuna odaklandığımda solumdan keskin bir bağırış geldi. Selena az önce şut atmıştı ve o kaltak herifin teki olarak tam yüzüme nişan almıştı. Kaçmak için çok geçti. Top yüzüme doğru uçarken sadece gözlerimi kapatabildim ve iğrenç bir sesle burnuma çarptı. Öğretmen düdüğü çalarken başımdan şiddetli bir acı yayıldı.

"Selena, oraya otur," diye bağırdı.

"Kazara oldu! Lily'nin gerçekten oynamadığını bilmiyordum, sadece somurarak etrafa bakıp *hayal kuruyordu*."

Onun acımasız sözleri, izleyen diğer kızlar arasında bir kahkaha dalgası yarattı.

Artık yeterdi. Burnuma bir elimi bastırdım, sıcaklık hızla aşağıya doğru akmaya başladı. Kan damlaları beyaz tişörtüme sıçradı.

"Lily, hemşireye gitmen gerekmiyor mu?" Spor öğretmeni, başka bir öğrencinin sorduğu bir soruya dikkatini vermiş, bana seslendi.

Başımı salladım. "Hayır. Tuvalete gideceğim." Tamponlar burnuma tıkalı halde hemşirenin odasında kalmak, ihtiyacım olan son şeydi.

Topuklarımı döndürdüm ve kızlar tuvaletine koştum.

"Üzgünüm, Bug!" Selena arkamdan seslendi, sesinde kahkahalar vardı.

Kızlar tuvaletine vardım ve aynaya baktım. Burnum gerçekten kanıyordu.

Birkaç kağıt havlu alıp, onları buruşturup kanın altına tuttum, sonra başımı geriye eğdim. Burun kanaması için doğru şey bu muydu?

"Vazgeçmeye hazır mısın, Bug?"

Cayden'in derin sesi beni döndürdü, ıslak zeminde neredeyse kayıyordum. Kağıt mendilin kaydığı yerden kan koluma akıyordu.

Tuvaletin duvarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir ayağını duvara dayamış, olabildiğince umursamaz bir şekilde duruyordu.

"Neyi pes etmek?" diye sordum, sesim boğuk çıkıyordu.

"Bana karşı savaş ilanını... Diğeri yokmuş gibi davranmak daha iyi olmaz mı?"

Duvardan itti ve bana yaklaştı, yüzümdeki dağınıklığı görünce tısladı. Ağır elini enseme koydu, ben de geri çekilip kaçmaya çalıştım. O sadece elini sıkılaştırdı ve başımı aşağı doğru yönlendirdi, böylece kan boğazımdan akmayacak hale geldi.

"Burnun kanaması için öne eğil, geriye değil," diye mırıldandı, diğer eliyle yeni bir deste kağıt havlu alıp kanlı olanları

O, temiz bir kağıt havluyu burnumun altına sıkıca tuttu, parmaklarına hemen kırmızı lekeler bulaştı.

"Sana bulaşıyor," diye mırıldandım, şu anda ona nasıl davranacağımı bilemeden. "Ben hokey oyuncusuyum. Kan görmekten iğrenir miyim sanıyorsun?"

"Burun kanı," diye hatırlattım.

"Her türlü kan. Beni rahatsız etmez, ayrıca senden çok daha mahrem yerlerden kan akıttım, Bug."

Geri çekildim ve ona öfkeyle baktım. "Yapma."

Sırıttı ve kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir odada seni becerdikten sonra ikimizin de benim sikimden senin bakire kanını temizlediğimizi hatırlatma mı?"

Yutkundum. Gözlerindeki bakışı okumak zordu.

"Evet, hatırladığım kadarıyla, o gün bakireliğini kaybeden tek kişi ben değildim. Belki de okulda dolaşacak bir sonraki dedikodu bu olmalı," diye tehdit ettim.

O sadece daha fazla sıırıttı. "Bunu kimseye inandırabilirsin." "Ama bu doğru," diye ısrarla söyledim.

"Evet, ama gerçeklerin insanların neye inanacağıyla pek ilgisi yok. Kafanı biraz geriye yatır," diye talimat verdi.

Kanamayı durdurmuş gibi görüldüğü ve onun güçlü tutuşuna direnmenin pek bir yolu olmadığı için emirlerine uydum.

Musluktan bir mendil ıslattı ve dudaklarımdaki kurumuş kanı sildi.

"Evet, bu konuda haklısın. Sana o gazete makalesiyle ilgili gerçeği söylüyorum, ama sen bana inanmıyorsun. Gerçek gerçekten anlamsız, önemli olan insanların neye inandığı." Sözlerim sessizce yenilgiye uğradı. Cayden durakladı.

Gözleri benimkilere baktı.

"Eğer kabul etseydin, sana daha çok saygı duyardım, Bug. İtiraf et, belki gerçek seni özgür kılar," diye mırıldandı.

Sözleri beni sinirlendirdi. Elinden mendili aldım, nazik dokunuşu acımasız sözleriyle tezat oluşturunuyordu ve yüzümü çevirdim.

"Tabii, peki bu bana ne yararı olacak?"

"Günahkar itiraf ettikten sonra tövbe edebilir..." Parmaklarıyla çenemi okşadı, cildimden sulu kanı sildi. "Tövbe yöntemlerinde yaratıcı olabilirim, okulda tüm sorunlar sona erer."

Aynada onun gözlerine baktım, kalbim düzensizce çarpıyordu. Cesaretimi toplayıp başımı salladım.

"Hayatımı kolaylaştırmak için yalan söylemiyorum. Kimseye söylemedim ve söylediğimi asla iddia etmeyeceğim. Bir gün, yanlış kişiyi cezalandırdığını anlayacaksın." Kırmızıya bulanmış kağıt havluları attım ve ona döndüm. "Bana yaptıklarının yanlış varsayımlara dayandığını öğrendiğinde kendini kötü hissedeceğini düşünmek isterim, ama buna muktedir olduğunu sanmıyorum."

Sonra onun yanından geçip başımı dik tutarak banyodan çıktım. Cayden'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Cayden

"Yani, ona bakınca normal biri olmadığı belli. Tanrım, gerçekten öğle yemeği için buraya geldiğine inanamıyorum! Ben olsam eve giderdim, çok utanırdım."

Selena'nın sinir bozucu sesi kulaklarımı tırmalıyordu. Neden öğle yemeğinde ona ve onun yandaşlarına katlanmak zorunda olduğumuzu anlamıyordum. Artık bıktım. Bugün her şey beni sinir ediyordu. Bu hafta Lily hakkındaki dedikodular sayesinde, hakkımdaki söylentiler neredeyse tamamen sona ermişti.

Rahatlamam

gerekirdi. Ama

rahatlamamıştım.

Selena, işkence ettiği kişiyi daha iyi görebilmek için ayağa kalktığında ona öfkeyle baktım.

Lily, Eve'in yanında kafeteryaya girmişti. Kırmızı saçları yüzünü benden gizliyordu. Yine ağladığını görürsem, kendimi kaybedecektim. Geçen sabah soyunma odasında olanlar yeterince kötüydü. Gözünden süzülen o gözyaşı, hayatımın geri kalanında beni rahat bırakmayacaktı.

Bunun sebebi bendim.

Eğer bir piç olduğumu daha fazla kanıtlamaya ihtiyacım olsaydı, o gözyaşı tam da buna uyardı. Ona artık benim için var olmadığını söylemiştim. Ne komik. Onu

onu kafamdan atamıyordum, düşüncelerimi tamamen ele geçirmişti. Benim için var olan tek şey oydu; kaçamadığım gerçek buydu.

"Müdür Smith'i duymadın mı? Bu, kontrolden çıkan bir şakaydı. Lily'nin günlüğünü herkesin kopyalaması için ortada bırakacağını mı düşünüyorsun?" Marcus burnunu çekti.

Selena ona içini çekti. "Onu öylece ortada bırakmadı, bu çok açık. Cayden aldı, değil mi?"

Bana döndüğünü hissettim, memnuniyeti eski peynir kokusu gibi etrafında yayılıyordu. "Değil mi? Onu her zaman evde görmekten, tuhaf ve sinir bozucu davranışlarından bıktın ve ona bir ders vermeye karar verdin."

"Sağır mısın sen? Şakaydı, hepsi bu." Asher'ın sert cevabı Selena'yı bir dakikalığına susturdu.

"Bug pek komik bulmamış gibi görünüyor, siz de öyle, o yüzden şaka olduğunu sanmıyorum."

Kanımda kaynayan öfke taşı ve Selena'ya çenemi sallayarak öğle yemeği tepsisini ittim. "Bu masa çok kalabalık. Defol git."

Sözlerime şaşkın bir sessizlik

karşılık verdi. "Anlamadım?"

Ona sert bir bakış attım. "Bu masada bir kişi fazla dedim, o da sensin. Sen sıkıcısın ve ağzından çıkanları duymaktan bıktım. Kibarca söylemeden git buradan."

"Sen tam bir pisliksin," dedi Selena bir süre sonra ayağa kalkıp kollarını önünde kavuşturarak. "Bence sen sadece Bug'ın üzgün olduğu için sinirlisin, nedenini bilmiyorum. Belki de onun günlüğünü sızdırdığın içindir."

"O lanet günlüğü ya da Lillian Williams'ı bir daha ağzına alırsan, sonuçlarına katlanamazsın," diye dişlerimi sıkarak söyledim. Kahretsin, ne yapıyordum ben? Rastgele kötü kızları tehdit ediyordum. Ona ne yapabilirdim ki?

Josh'un burnunu kırmak ve sınıfımızın kraliçesi olan cadaloz kızı tehdit etmek. Lily beni mahvetmişti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Lily'nin ortaya çıkarsa utanç verici karanlık sırları olduğunu mu sanıyorsun? Eminim senin de vardır, ve eğer çeneni kapatıp onun adını ağzına almazsan, onları bulmayı ve herkesin öğrenmesini sağlamayı görevim sayacağım." Selena'ya neredeyse kükreyerek bağırdım.

Bana gözlerini kırıştırdı, aşırı çizgili gözlerinde yaşlar birikti.

"Ve ona bir daha Böcek deme," diye ekledim.

Selena topuklarını dönüp fırtına gibi uzaklaştı. Öfkesi ve timsah gözyaşları bana hiçbir etki etmedi. Sonuçta yumuşamamıştım. Beni rahatsız eden tek şey Lily'nin gözyaşlarıydı. Çiller, uzun zamandır içime aldığım tek kişi. Aslında, hayatımda içime aldığım tek kişi.

Bu hafta yavaş yavaş ortaya çıkan bir kabus gibiydi ve uyanmaya hazırdım. Günlüğü sızdırmak aceleci, öfke ve incinmişlikten doğan dürtüsel bir davranıştı ve şimdi geri alamazdım. Lily herkese geçmişimi anlatmıştı... Sonuçta hepsi doğrudu ve herkesin malumuydu. Şimdi, ona yaptığım şey sayesinde, okuldaki tüm ezikler ona bulaşabileceğini düşünüyordu. Beyaz tişörtündeki kan damlalarının hatırası beni rahatsız ediyordu.

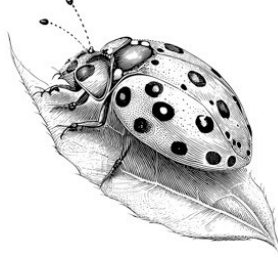
"Bu, atı kaçırdıktan sonra kapıyı kapatmaya benzemiyor mu, üstelik onu kaçıran da sensin?" Marcus kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Rahatsız bir şekilde omuz silktim ve ayağa kalktım. Gözlerim Lily ve Eve'e gitmeden edemedim. Arka tarafta bir masada toplanmış, sessizce yemek yiyorlardı. Beni fark etmeden önce başımı çevirdim.

"Dostum, yemeğine dokunmadın bile."

"Aç değilim. Piste görüşürüz." Çıkarken tepsimi yere attım ve arkamı dönmeden çıktım.

Lily

"GÜNAYDIN, *Hade Harbor Herald*'dan arıyorum, yaklaşık on yıl önce yayınlanmış makaleleri bulmak için size sormak istedim. İnternette bulamadım, nasıl ulaşabilirim acaba?"

Kadının telefonda verdiği adresi not aldım. *Midnight Falls Chronicle*'daki sekreter çok yardımcı oldu ve neyse ki basın kartı istemedi.

"Tamam, oraya uğrayıp eski sayılara bakabilir miyim? Harika. Daha sonra uğrarım." Bu geceki maçı kaçırıp Midnight'a gidip makaleye kimlerin eriştiğini bulmaya çalışmak için can atıyordum.

"Cuma günleri kapalılar, canım. Cumartesi gel... Ayın üçüncü Cumartesi günü açıklar."

"Tamam, öyle yapalım." *Ayın üçüncü cumartesi günü mü?* Arşiv pek ziyaretçi almıyor gibi görünüyordu.

Telefonu kapattım ve 1960'larda kurulduğundan beri *Chronicle*'ın tüm sayılarını barındıran küçük kütüphanenin adresini bir kenara yazdım. Midnight'a geri dönüyor gibiydim, ama bu sefer yalnız gidiyordum. Eve'i yeterince benim sorunlarıma bulaştırmıştım. Kendi ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyordu. Ayrıca, Cayden'in öfkesinin ona da sıçramasını istemiyordum. Bu, onunla benim aramdaydı.

Haftanın geri kalanı olaysız geçti. Çoğunlukla çeşitli sınıflarda saklandım, kendimi derslere verdim ve mümkün olduğunca ortama uyum sağlamaya çalıştım.

garip bir şekilde, insanlar olayı çabucak unuttu. Nedense, bunun bir şaka olduğuna inanmışlardı. Benim çılgın tepkim her yere yayılmalıydı, ama yayılmadı. Kısa sürede, konuşmalar yine Cayden ve gizemli geçmişine döndü.

Bu gece önemli bir maç vardı. Kazananlar, Hade Harbor'un on yıldır ulaşamadığı Ulusal Şampiyonaya bir adım daha yaklaşıacaktı. Babam çok gergindi, hatta tüm okul gergindi.

Maç, iş arkadaşım Tyler'ın oynadığı Volcanoes takımıyla olacaktı. Tyler çok heyecanlıydı ve bütün gün bana mesaj atıp durmuştu.

Gitmek istemiyordum ve bunu babama da söylemişim. Ne yazık ki, yüzündeki hayal kırıklığı, kalbimin kalan parçalarını da paramparça etti, bu yüzden annemin gelmesini beklemek için buz pistinin merdivenlerinde takılıyordum. Eve'in işi vardı, bu yüzden Cayden'ı tek başıma izlemek zorunda kaldım.

Cep telefonum cebimde titredi. Annem geç kalmıştı. Harika. Üstelik babam da telefonuna cevap vermiyordu ve annem onu bulup iyi şanslar dilememi istiyordu. Maç öncesinde bir başka küçük batıl inanç: Babam, maç başlamadan önce annemden iyi şans dilemeden kafası yerinde olmazdı.

İçeri girdim ve isteksizce soyunma odalarına ve babamın ofisine doğru ilerledim.

Oyuncular etrafta dolaşıyordu, bazıları yeni gelmişti, bazıları ise çoktan giyinmişti. Bu gece havada gerginlik vardı. Josh merdivenlerin yanında takılıyordu. Burnu artık sargılı değildi, ama gözleri hala morarmıştı.

"Hey, babanı mı arıyorsun? Az önce ofisine girdi."

Josh'un gülümsemesi beni biraz rahatlattı. Bu kadar gerginken dostça bir yüz görmek güzeldi.

"Teşekkürler. Evet, ona çok özel bir şans dileklerini iletmem gerekiyor." Josh'a küçük, çekingen bir gülümseme attım, salı gününden beri ilk kez gülümsüyordum sanki.

"Gerçekten mi? Kimden?"

"Benden mi?" Arkamdan yüksek bir ses geldi ve aniden kollar beni sardı, havaya kaldırdı ve döndürdü.

O lanet sesi tanıyordum.

"Tyler, indir beni," diye itiraz ettim. Son ihtiyacım olan şey, hakkımda daha fazla dedikodu dolaşmasıydı.

Tyler itaat etti ve Josh ona hayran hayran baktı.

"Sen Tyler Owens'sın, değil mi? Volcanoes'tan. Harika bir oyuncusun, dostum."

Tyler sırıttı. "Teşekkürler dostum, bunu duymak her zaman güzel. Lily hiç söylemez, hiç."

"Bug hokeyi pek takip etmez," dedi Josh. Tyler ona kaşlarını çatı. "Bug mu?"

"Oh, bu onun buradaki takma adı," dedi Josh, geri adım atarak.

Tyler bana baktı. "Sanırım Hade Harbor'daki haydutlar sandıkları kadar yaratıcı değiller, değil mi Lil?"

"Sorun değil, beni rahatsız etmiyor. Alıştım."

"Rahatsız etmiyor mu, yoksa alıştın mı?" diye ısrar etti Tyler.

"Umurumda değil, cidden. Neyse, babamı görmem lazım. Bu gece iyi şanslar," dedim Tyler'a ve topuklarımı döndürerek, affedilemez derecede sert bir vücuda çarptım.

Cayden, siyah giysili bir hayalet gibi üzerimde yükseldi. Ondan sekdiğimde bile sallanmadı, ilk tanıştığımız günü ve parmağını bile kıpırdatmadan beni otoparkta yere serdiğini hatırladım.

Tyler yüksek sesle ıslık çaldı. "Bu, yıldız oyuncu Cayden West değil mi? Bu yıl sana hazırız. Takımın değişmiş olabilir, ama bu sana yardımcı olmayacak," diye alay etti.

Cayden tamamen sessizdi.

Ona baktım. Tyler'a belirsiz bir tehditkar bakışla bakıyordu.

Onun gölgesinden çıktım ve bu hareket onun dikkatini çekti. Endişeli görünüyordu, kaşları çatılmıştı. Omuzları gergindi ve dudakları incecik. Cayden'in duygularını sadece duruşundan nasıl çözmeyi öğrendiğimi bilmiyordum, ama iyi bir şey olmadığı kesindi.

"Görüşürüz," diye Tyler ve Josh'a seslendim. "Maçtan sonra takılalım, Lil." Tyler bana sırtıttı. Ayrılırken Cayden'a bir daha bakmaya cesaret edemedim.

Babamın ofisine koştum ve kapıyı çaldım.

"Gir!" Sesi telaşlı geliyordu.

Kapıdan başımı uzattım. "Annem geç kalacak ve telefonuna cevap vermiyorsun. İyi şanslar diyor."

Babam kendi kendine sırtıttı ve başını salladı. "Tamam, şimdi konsantre olabilirim." "Tüm bu batıl inançların ve ritüellerinle delisin."

"Denemeden eleştirme, ayrıca senin de sınav günlerinde kendi küçük ritüellerin var. Farklı keskinlikte kalemler falan."

Kafamı sallayarak bunun doğru olduğunu kabul ettim. "İçeride görüşürüz, Lilypad."

"Görüşürüz."

Salona döndüm ve salonun boşalmaya başladığını fark ettim. Tyler gitmişti; muhtemelen kendi takımından gizlice kaçmamalıydı. Josh da gitmişti ve salonda pek kimse kalmamıştı. Sayıları az olmasına rağmen, denesem bile sayamazdım, çünkü biri kalmıştı. Cayden, koruyucu giysileri ve formasıyla salonda ortada duruyordu. Gözleri benimkilere çarptı ve sanki dokunmuş gibi hissettim.

Göğsümün içine tıkadığım ham duygular kabardı. Bana bakışı hâlâ elektrik gibi hissettiriyordu. Aptal kalbimin, onun beni öylece silip attığını anlaması ne kadar sürerdi? Kalın kafamın, onun benimle işinin bittiğini anlaması ne kadar sürerdi? Umarım yakında olurdu. Yakında olması gerekiyordu. Keskin bir ihanetin eşlik ettiği uzun, silinmeyen hayal kırıklığıyla baş edemezdim.

Uzun, ölçülü adımlarla bana doğru yürüdü. Kalbim hızla çarpmaya başladı, karnımda gerginlik hissettim. *Benimle konuşacak mı?* Yanımda durdu, koyu renkli gözleri yüzümü taradı. Aramızda yaklaşan bir fırtına gibi gerginlik yükseldi. *Ne diyecekti?* Gözleri, tıpkı benimki gibi, incinmişlik ve öfkeyle doluydu. Heyecanlanmaya fırsat bulamadan, bakışlarını başka yere çevirdi ve söylemek istediği sözler ağzından çıkmadı. Yanımdan geçip gitti, beni yalnız ve özlemle dolu bırakarak.

Cayden'da bir terslik vardı. İlk düdük çaldığı andan itibaren oyundan kopmuştu. Her şey, Volcanoes'un orta saha oyuncusu Tyler'a çarpmasıyla başladı ve ikisi de tahtaya çarptı. Beckett puck'ı alıp buzun üzerinde hızla ilerleyerek maçın ilk golünü attığında bile gözlerim onlardan ayrılmadı. Cayden uyarı aldı ve tekrar merkezdeki yerine geçmesine izin verildiğinde bile stadyum alkışlarla çınladı.

Oyun yeniden başladığında, puck'ı yan tarafa koşan Asher'a attı. Gözlerim yine Cayden'a çevrildi, o da yine Tyler'ın karşısına geçmişti. Tyler onu görmezden geldi, uzaklaşarak oyunu izledi, ta ki Cayden kasten ona çarptı. Tyler ona döndü ve kısa süre sonra ikisi kavga etmeye başladı. Takım arkadaşları onları ayırdı ve sadece Cayden ceza kutusuna gönderildi. Volcanoes, Hellions'ın sayıca az olmasını iyi değerlendirerek skoru eşitledi. Cayden, yüzünde öfkeli bir ifadeyle maçı izledi.

Beş dakikası dolduğunda sahaya fırladı ve ilk otuz saniyede gol attı. Sonra tekrar Tyler'a odaklanmış gibi göründü. Bir çarpışma daha ikisini de tahtaya gönderdi, Beckett Cayden'ın yüzüne yaklaştı ve

iki Hellions kavga etmek üzere gibi göründü. Babam saçlarını yolarak kenardan izlerken çılginca el kol hareketleri yapıyordu.

Cayden ve Beckett, oyuncu değişikliği için kenara gönderildi ve tartışmaları devam etti. Beckett parmağını bana doğru uzattı ve Cayden daha da gerildi.

Buz pistine geri döndüklerinde Cayden içine kapanmış gibiydi. Tyler ile tekrar kavga etmedi ama gol de atamadı. Sanki sesi kesilmiş ve tekrar açamıyormuş gibiydi. Volcanoes öne geçti.

İlk molanın zili çalar çalmaz, babam soyunma odasına gitmeden onu yakalamak için aşağı indim. Gergindi, çenesi sıkı, dudakları büzülmüştü. Bu maç önemliydi ve sadece takımın Ulusal Şampiyonası'na katılma umutları değil, babamın üniversite hokeyi koçu olma hayalleri de bu maçla bağlıydı.

"Baba, ne oluyor?"

"Bilmiyorum. Cade. Dikkatini kaybetmiş, böyle giderse maçı kaybedebiliriz. Aklını maça vermesi lazım, hem de hemen. Gözlerini dört aç, onu bulamıyorum ve ara bitmeden onunla konuşmam lazım." Babam telaşla uzaklaştı.

Çantamdan su şişemi çıkardığım sırada annem kalabalığın arasına koşarak geldi.

"Tanrıya şükür, ilk periyodu kaçırdığımı sandım." "Hayır, sen iyisin, Hellions için aynı şeyi söyleyemem." "Ciddi misin? Cayden hala çok üzgün mü?"

Omuz silktim. "Neredeyse üç kez ceza kutusuna girdi. Bunun üzüntü mü yoksa sinirlilik mi olduğunu bilmiyorum."

"Tabii ki üzülmüş. O talihsiz makale yayınlandığından beri bütün hafta üzgündü. Nedenini anlayabilirsin. Şimdi herkes onu konuşuyor ve o mahrem bir insan. Cehennem gibi olmalı."

"Evet, mahremiyetin ihlali en kötüsüdür. Bazen insanlar hak ettiklerini bulurlar," diye mırıldandım, günlüğümü düşününce keyfim kaçtı.

"Biraz hava alacağım, tamam mı? Sakinleşmem lazım."

Kalabalık oturma alanından ayrılıp yan kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı ittiğimde, binanın arka tarafında, mutlu bir şekilde yalnızdım. Serin gece havası beni sakinleştirdi ve uzun, canlandırıcı nefesler aldım. Başımı geriye eğip mor akşam gökyüzüne baktım. Gece çöküyordu ve ben alacakaranlıkta duruyordum. Cayden için üzölmeyecektim. Hayır. Ben değil. Hayalleri suya düşmüştü. O öyle düşünse bile bu benim suçum değildi.

Hafif bir sürtünme sesi duyuldu ve kapının yanındaki duvara birinin yaslandığını fark ettim. Gözlerim ona takıldı. Tanıdık gözler. Burada olmasına hiç şaşırmadım. Sanki birbirimizden ayrı kalamıyorduk. Sürekli birbirimize çekiliyorduk. Onun yörüngesinde sıkışıp kalmıştım, onun parlak güneşine karşı küçük, soluk bir ay gibi.

Dönüp ona baktım, maçın ilk periyodundan sonra nasıl olduğunu merak ediyordum. Çok hasar vermişti, ama kendisi de çok darbe almıştı.

Başı arkasındaki duvara yaslanmış, beni izlerken gözleri okunamazdı. Soyunma odasında kavga ederken yaptığı itirafı düşündüm, kalbini kırdığımı ve geleceğini tehlikeye attığımı söylediğı itirafı. Onun sırlarını ifşa ettiğim doğru değildi, ama gerçek şu ki, dikkati dağınıktı ve odaklanamıyordu, ve dikkatli olmazsa, üniversitede hokey oynama şansı elinden kayıp gidecekti.

Bu benim suçum değildi, bunu biliyordum, ama yine de onu şu anda, yenilmiş ve sefil halde görmek, en ufak bir üzüntü duymama engel olamadı. Hayalleri bu gece yok olabilirdi. Ona ne kadar kızgın olursam olayım, bunu istemedim. Jack'in kirli karavanının penceresine yırtık rüya yakalayıcıyı asan küçük çocuk bundan daha fazlasını hak ediyordu.

"Boğuluyorsun, West." Sesim güçlü çıktı. Cayden'la tanışmak beni birçok yönden daha güçlü hale getirmişti. Artık eskisi kadar özür dilemiyordum, bu da büyük bir gelişmeydi.

"Farkındayım," diye cevapladı sessizce.

"Öyleyse, bir şeyler yap." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona dik dik baktım.

"Neden umursuyorsun ki? Mutlu olmalısın. Ben Midnight Falls'a geri döneceğim ve senin küçük erkek arkadaşın Tyler zaferini kutlayabilir."

Ona kaşlarını çatıttım. "Tyler benim erkek arkadaşım değil." Cayden burnunu çekti. "O olmak istiyor."

"Tabii, tabii. Onunla kavga etmeye çalışmayı bırak da konsantre ol."

Cayden duvardan itti ve bana doğru geldi. "Neyin üzerine konsantre olayım? Seyircilerin hepsinin benim geçmişimi düşündüğünü, buraya ait olmadığımı... bir katil olduğumu, geceleri kapını çalan kuzu kılığında girmiş bir kurt olduğumu düşündüklerini mi?" Bana ulaştığında sesi kesildi. "Herkes senin ne yapacağını, batıracak mısın, normal misin diye beklerken konsantre olmak kolay değil."

"O zaman herkesi düşünmeyi bırak. Onlar önemli değil."

"Ya sen, Çilli? Seni bu kadar çabuk unutacak biri olarak görmemiştim... Tyler Owens fırsatını bekliyor, zamanını kolluyor olmalı."

Gözlerimi devirdim. "Bu seni ne ilgilendirir ki? Senin kalbini kırdım, unuttun mu? Ben yokum."

Sözlerim üzerine gözleri kapandı ve zorlukla yutkundu. Alnımda ter damlaları belirdi. Sert sözlerinden pişman mıydı? Benim pişman olmasını mı istiyordum? Konuyu değiştirmek en iyisiydi.

"Senin için tek önemli şeyin hayalin olduğunu sanıyordum, değil mi? Hayalini mahvetme. Senin en iyisi olduğunu sanıyordum."

Kışkırtıcı ses tonum onu rahatsız etmiş olabilirdi, ama öyle görünmüyordu. Bunun yerine, gözleri birden açıldı ve kısıldı, mavi gözlerinde bir meydan okuma ışıltısı belirdi.

"En iyisi benim."

"Kanıtla." Omuz silktim ve içeri girdim. Çok yaklaşamazdım, yoksa soğukkanlı ve mesafeli kalma mücadelesini kaybederdim. İçeri girene kadar gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Bu, bütün hafta boyunca hissetmediğim bir sıcaklık verdi.

Cayden

SON BİLDİRİM SESİ ÇALDIĞINDA, hiç bu kadar rahatlamamıştım. Arada Lily ile dışarıda konuştuktan sonra kafamı toparlayabilmişim. Gerideydik ve tek golle galip gelmek için her saniyeyi koordineli oyun, ter, azim ve şansla geçirdik.

Buz zili çaldığı anda Hade Harbor tarafındaki tribünler alkışlarla çınladı. Takım arkadaşlarım da benim kadar rahatlamış bir şekilde bana sarılıp tezahürat yaptılar. Skor tahtasına bakakaldım, başardığımıza inanamıyordum.

Koç, buz pistindeki serin havaya rağmen polo gömleği terden sıırılsıklam olmuştu. Gülümsemesi tüm salonu aydınlatabilirdi. Gözlerim onun arkasında parlak kırmızı bir ışık aradı. Lily annesinin yanında durmuş, herkes gibi alkışlıyordu. Güzel dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. O gülümsemeyi hak etmemiştim. Onun ilham verici sözlerini hak etmemiştim, ama yine de bana söylemişti.

"Siktir, çok yakındı." Marcus kaleci maskesini çıkardı ve gözlerindeki teri sildi. Yorgun görünüyordu ve ben onun nasıl hissettiğini biliyordum.

"Çok yakındı," diye mırıldandım, kendimi sorumlu hissederek. Tyler Owens'ın kafama girmesine izin vermişim. Volcanoes'la ilk kez oynamıyordum, ama kazanan takımda ilk kez yer alıyordum. Midnight Falls'taki takımım, tek bir iyi oyuncunun gücüyle hiç bu kadar ileriye gelememişti. Chase Elliot'u da sayarsak iki, ama onu saymamayı tercih ediyordum.

Tyler beni pek kışkırtmamıştı, dürüst olmak gerekirse. Beni asıl etkileyen, Lily'yi tanınmasıydı. Ona dokunmuş, onu güldürmüştü. Lily onunla yakındı.

Kalın, siyah bir sahip olma duygusu duman gibi kafamı kaplamıştı ve oyun başladığında bile net düşünemiyordum.

Her ne kadar berbat bir durum olsa da, birbirimizden kopardığımız parçaları düşünürsek, Lillian benimdi.

Benim.

"Ee, kutluyoruz mu?"

"Tabii ki, neden olmasın? Cuma günü, kazandık... Kutlayacak ne yok ki?"
Marcus dirseğimin yanında gülümsüyordu.

Bakışlarım, koçun bankına doğru kayan Tyler Owens'a takıldı. Lily ona el salladı ve onunla konuşmak için merdivenlerden indi. Daha önce hiç hissetmediğim bir sahip olma ve kıskançlık duygusu içimi kapladı, ardından harekete geçemeyeceğimi bildiğim bir saldırganlık dalgası geldi.

Buna hakkım yoktu. Bu hakkı

kendim vermiştim. "Cade, dostum.

Partiye var mısınız?"

Başımı diğer Ice Gods'lara doğru çevirdim ve sonra salladım. "Yorgunum. Bu gece erken eve gideceğim sanırım."

"Cidden mi? O muhteşem geri dönüşün ardından sikini yalatmadan yatacak mısınız?"

Marcus'un omzuna vurdum. "Bak dostum, sen iyi birisin ama benim tipim değilsin."

O sadece daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, tabii, bir erkek hayal edebilir."

Beckett nereye gideceğimizle ilgili bir yorumla araya girdi ve Asher de soyunma odasına doğru yöneldi. Onların arkasında, gözlerimi Lily ve Tyler'dan zorlukla ayırarak yürüdüm.

Lily, Tyler'ın onu eve bırakmasına izin verdi. Tyler'ın güzel, parlak, yeni bir kamyoneti vardı. Muhtemelen yaşayıp yaşamadığı umurunda olan bir ailesi vardı. O, Lily'yi ağlatmıyordu, güldürüyordu.

O benden daha iyi bir insandı. Her şeyi bilmeme rağmen, odasında oturup eve gelmesini bekledim.

Ailesi kutlama için dışarı çıkmıştı. Ev sessizdi ve oda Lily'nin kokusuyla doluydu. Karanlıkta saatlerce oturup, onun kokusunu içime çekip, dokunduğum her şeyi kırmadığımı hayal edebiliyordum.

Onun doğum günü için aldığım günlük, masasının üzerinde dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Yatağının kenarına oturdum ve komodininin üzerinde duran çerçeveli bir fotoğrafı aldım. Fotoğrafta, o ve Eve bir şeye gülerek eğilmişlerdi. Lily şort giymişti ve ince bacakları gözlerimi kendine çekti. Onların ellerimde nasıl hissettiklerini hatırlayabiliyordum. İç bacaklarında serpiştirilmiş çillerini hatırlayabiliyordum.

Derin bir nefes aldım ve duygularımı ait oldukları yere, karanlığa, çirkin ruhumun geri kalanıyla birlikte gömdüm. Dergiyi aldım ve ilk boş sayfayı açtım. Elim bir kalemı kavradı. Ne yazacağımı düşünmedim. Onun bunu okuyacağını düşünmüyordum. Bu günlük, ona ne kadar kötü davrandığımı hatırlatan bir hediyeydi. Onu tehdit etmişim, sırlarıyla şantaj yapmışım, beni hayal kırıklığına uğrattığında onu ifşa etmişim.

Elim sayfa üzerinde hareket etti, tükenmez kalem lekesiz yüzeye derin izler bıraktı. Asla görülmecek bir karalama ve şimdiye kadar yazdığım en dürüst şeydi. Günlüğü arka cebime koyup odama geri götürdüm. İçindeki itiraf çok ağırdı.

Sonra, maçtan sonra tüm vücudum ağrıyarak yatağına uzandım. Tyler Owens seni tahtaya çarptığında çok sert vurmuştu ve bunun etkisini günlerce hissedeceğimi biliyordum. Lily'nin kokusu etrafımı sardı, yüzümü yastığına gömdüm ve derin nefes aldım.

Maç bittikten tam bir saat sonra eve geldi. O kadar süre boyunca Tyler'la nerede olduğunu düşünmemeye çalıştım. İşe yaramadı. Odasını mümkün olduğunca dokunmadan bıraktım, kendi odama girdim ve o koridora çıktığı anda kapıyı kapattım.

Kapımın önünde durmadı. Onun odasından çaldığım tişörtü çıkardım. Bir yaz kampından kalmıştı, çok büyük ve şekilsizdi. Yine de Lily'nin kokusunu taşıyordu. Sık sık onunla uyurdu.

Yatağıma uzandım ve tişörtü yastığımın yanına, yüzüme yakın bir yere koydum. Gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltınca sanki o oradaymış gibi hissediyordum.

Cayden

Bir sonraki hafta boyunca bir tür rutine girdik. Lily'yi izlemiyormuş gibi davrandım, o da benim ona baktığımı fark etmemiş gibi davrandı. Selena ve arkadaşları ilk başta ona çok sert davrandılar, dolabına sprey boyayla yazılar yazdılar, günlüğünden alıntılarını grup sohbetlerine ve kağıt parçalarına yazıp, Müdür Smith'in uyarılarına rağmen bunları panolara yapıştırdılar. Selena'nın sinir bozucu kışını masasından tekmeledikten ve onu dışladıktan sonra bu davranışlar durdu. Yavaş yavaş ortalık sakinleşti.

Ertesi hafta oynanan maç, Lily'nin yüzünün tribünden bana bakmadığı ilk ev maçıydı. Koçun ritüellerini ne kadar sevdiğini düşünürsek, kızının da bu ritüellere katılmasının kesinlikle bir parçası olduğunu düşünürsek, onun bu durumdan nasıl kurtulduğunu bilmiyordum, ama kurtulmuştu.

Eric kızıyla günlüğü hakkında konuşmuş muydu? İçinde benden çok bahsedilmesine rağmen bana tek kelime etmemişti. Belki görmemişti. Görmemiş olması bir mucize olurdu.

Neredeyse hayal kırıklığına uğramıştım. Bug'dan intikam almak, ancak canını yakarsa anlamlıydı ve ailesiyle hesaplaşmak onu en çok incitecekti. Onlardan gerçek kendini saklıyordu ve artık ortaya çıkmasının zamanı gelmişti. Bana aynı nezaketi göstermediğine göre, artık saklanmasına izin vermeyecektim. İşler onun korktuğu gibi giderse, eyalet dışındaki üniversiteye gitmesi konusunda ona patlayacaklardı ve utançtan kalmak zorunda kalacaktı.

Tıpkı benim gibi HHU'ya gitmek zorunda kalacak ve ben de onu gözümün önünde tutabilecektim.

Onun küçük kaçış yolu engellenecek ve o benim olacaktı, bu kadar basit. Onun gitmesi düşüncesine dayanamıyordum, her ne kadar berbat bir durum olsa da.

Bir maç daha ve kolay bir galibiyetin ardından koç beni ofisine çağırdı.

"Otur Cade, sana haberlerim var." Gülümsemesi odayı aydınlattı.

Ağır spor çantamı yere bırakıp masasının önündeki sandalyeye oturdum.

Eric parmaklarını birleştirip bana sııttı. "Maple Maulers ile yaklaşan maç hakkında ne düşünüyorsun?"

Omuz silktim, kayıtsız ifadem içimdeki heyecanı gizliyordu. "Herkesin dediği gibi çocuk oyuncağı olmalı."

Eric güldü. "Bunu söylemeni umuyordum. Umarım haklısındır ve iyi bir performans sergilersin. HHU maçı izlemeye geliyor. Özellikle Ice Gods'ı izleyecekler. İşte bu Cayden, büyük şansın."

Onun gülümsemesi bulaşıcıydı ve ben de kendimi ona gülümserken buldum. HHU için scoutlar ve ardından, üniversite takımında hakimiyet kurduktan sonra NHL. Gerçek oluyordu. Sonunda, hayatımda çok uğraştığım bir şey gerçekten gerçekleşiyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Eric oyun stratejisini anlatmaya başladı ve ben hevesle dinledim. Antrenman yapmalıyım, odaklanmalıyım. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Cade, gitmeden önce sana Lily hakkında bir şey sormak istiyorum."

Konuşmamızın ardından kaçmak üzereyken kapının eşiğinde

donakaldım. Ona döndüm. "Ne olmuş ona?"

"Yani, bisikletine ne olduğunu biliyorum." Boynunun arkasını ovuşturdu. "Lily'nin bunu yapacağına hala inanamıyorum. Neden faturayı bana getirmedin?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. *Çünkü bunu hak etmiştim* ve o bunu duymak istemiyordu. Sadece omuz silktim.

"Günlüğünü gördüm, onunla bir şeyler olduğunu biliyorum. Kızlar ve lise, bu tür durumlarda ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sanırım Müdür Smith'in dediği gibi uydurma bir şeydi."

"Hepsi uydurma değildi," dediğimi duydum.

Koç kaşlarını çattı ve kollarını kavuşturdu. Karnımın içinde karanlık bir his belirdi. Bug'in başka bir eyaletteki üniversiteye başvurduğunu gerçekten ifşa edecek miydim? Evet, gerçekten yapacaktım.

"Başvurdu ve o diğer okula kabul edildi... Kaliforniya'daki okula."

Eric sandalyesine çöktü. Nefesi kesilmiş gibiydi. Hayal kırıklığı odaya yoğun bir şekilde yayıldı. İçimde bir suçluluk duygusu belirdi, ama onu bir kenara ittim. O bunu hak etmişti. O kadar kolay kaçamazdı. Gidemezdi. Buna izin veremezdim.

"Gitmek istiyor, ama sana söylemeye korkuyor."

Eric'in bakışları benimkilere takıldı ve gözlerindeki ifadeyle bakışmak zordu. *Demek sevdiğin biri incindiğinde böyle oluyordu.* Lily'nin günlüğüyle yüzleştğinde yeşil gözlerinde gördüğüm ifadeyi hatırladım. Kabul etmek hiç de kolay değildi.

"Hepsi bu kadar mı? Ben gidiyorum," dedim koça.

Koç dalgın bir şekilde başını salladı ve telefonunu aldı. Kızını mı arıyordu? Bug'in hayatı da benimkini mahvettiği gibi mahvolmak üzere miydi?

Umursamamalıyım. Ofisten çıkıp ağır çantamı omzuma attım. Koridorda ilerlerken, içimde kabaran duyguları içime gömdüm.

Umursamamalıyım ve umursamayacaktım. Her an, umursamayacaktım.

Maçtan sonra, Ice Gods ile Eve'in lokantasına gittim. Asher oradaki yemekleri severdi ve o ve kız kardeşi sık sık artıklardan beslenirlerdi. Hade Harbor'a göre ucuz bir

küçük bir lokantaydı, Hade Harbor'da olduğu gibi kirası ucuzdu ama sevimliydi. Midnight Falls'taki hiçbir yere benzemiyordu, orası kesindi. Eve kardeşine gülümsedi, ama beni görünce gülümsemesi bir anda buz gibi bir bakışa dönüştü.

"Iyy, onu da mı getirdin?" diye sordu alaycı bir şekilde, temizlik bezini omzunun üzerinden atıp sanki gerçekten benimle kavga edecekmiş gibi durdu.

"Nazik ol, yoksa bahşış yok," diye homurdandı Asher ve koridordan geçerek bir koltukta oturdu.

Tam oturmak üzereydim ki, arkadan çıkan ve bir masaya doğru giden belirgin kızıl saçlı birini fark ettim. Bu manzara mideme yumruk gibi indi. Lily buradaydı. Maçı izlemek yerine burada saklanıyordu.

Kendimi durduramadan kabinden çıktım.

Eve, Lily'nin masasındaydı ve öfkeyle fısıldaşıyorlardı.

"Onun seni korkutup kaçırmasına izin verme," dedi Eve zehirli bir ses tonuyla.

"Neden? Onun yanında olmak istemiyorum ve bunun nasıl görüldüğü umurumda değil. Onu evde görmek zorunda kalmak yeterince kötü."

Lily'nin sesini duymadığımı fark ettim, kabinin yanındaki duvara yaslanıp fark edilmeden dinlerken.

"Evet, sen yanlış bir şey yapmadın. Kaçıp ondan kaçmak seni suçlu gösterir ve bu adil değil," diye devam etti Eve.

"Artık adalet umurumda değil, bana inanıp inanmaması da umurumda değil. İnanmış olsa bile, yaptığı şeyi asla affetmem..." Gözleri benimkilere takılınca sözünü kesip dudaklarını sıkıca kapattı.

"Seni rahatsız etmeyelim, ama kulaklarım yanıyordu." Sesim kayıtsız ve ilgisizdi, ama günlerce sessiz kaldıktan sonra Lily'ye bu kadar yakın olmak, kayıtsız olmaktan *çok uzak bir* his uyandırdı içimde. Bazen onu boğazlamak istesem de, zeki küçük Ladybug'umla tartışmayı özlemiştim.

"Ne istiyorsun? Arkadaşlarının yanına dön, burada istenmiyorsun," dedi Eve sertçe, ellerini beline koyarak.

"Bug, bekçi köpeğini geri çağır, yoksa onu herkesin önünde utandırırım."

"Kardeşim orada dururken mi? İyi şanslar," diye kışkırttı Eve.

Haklıydı. Asher kız kardeşini çok koruyordu. Bir müşteri Eve'i çağırdı ve ben onlara başımla selam verdim.

"İşine bak ve burnunu benim işime sokma." "Siktir git, West," diye alaycı bir şekilde söyledi Eve ve uzaklaştı.

Lily'ye döndüm. Telefonuna yoğun bir şekilde bakıyordu ve bu tavrından hemen nefret ettim. Kim ona bu kadar sık mesaj atıyordu? Tyler Owens mu?

Telefonunu elinden aldım ve karşısındaki kabine oturdum. "Ver geri," dedi bana bakarak.

"Neden? Görmemi istemediğin bir şey mi var?" "Ne gördüğün umurumda değil, sadece telefonumu geri istiyorum."

Telefonu hala açıktı ve mesajlarını kaydurdım.

"Cayden, ver onu bana." Kabinin etrafında dolaşarak telefona uzandı.

Onun uzanamayacağı bir yükseklikte tutmak zor değildi. Bana yaslandı, kızıl kaşlarının arasında yumuşak bir kırışıklık belirdi. O kadar yakındı ki, burnundaki çilleri sayabilirdim. Onlara bakmaktan kendimi alamıyordum.

"Aptalca davranmayı bırak, eğer nasıl yapacağını biliyorsan, ve ver şunu bana," diye talep etti, cep telefonunu alabileceğini düşünmesine izin verdiğimde bana yaslandı ve sonra telefonu çekip aldı.

Göğsü göğsüme bastırdı, alnı çeneme değdi. Bana doğru yuvarlanıyordu ve kendini durduramıyordu. Ben yardım etmek için hiçbir hareket yapmadım. Dizlerimin üzerine düşmemek için kendini desteklemeye çalışırken elleri uyluklarımın üzerine düştü. Küçük eli uyluklarımın üstünde bir iz bırakmış gibiydi. Ne kadar yakın olduğumuzu fark edince orada donakaldı. Elinin kenarı

lanet olası sikime değiyordu ve tek dūşünebildiđim, onun bir santim yanıma yaklaşıp beni avuçlamasını istediğimdi. Sikim taş gibi sertleşmişti ve onun isteksizce bana bastırđıđı elinin baskısıyla, burada, lokantada, pantolonumun içinde boşalabilirdim.

Kimse beni Lily gibi etkilememiştı. Ondan önce nadiren arzu hissetmiştım, ama şimdi onun içine girip, daracık bakire amını bana tam uyacak şekilde genişletmişken, beni tahrik eden tek şey onun vücuduydu. Onun önünde tapınarak arzu etmeyi öğrenmiştım ve ona her baktığımda öfkeyle dolmama ve onun da benden nefret etmesine rağmen, gördüğüm tek şey oydu.

"Ne görmemi istemiyorsun, Bug?"

Çenesindeki kaslar seğırdi, ama dilini tuttu ve bana hiçbir cevap vermedi.

"Kurallarımı çiğnedin mi? Unutma, ben eşyalarımı paylaşmam."

"Ben senin değilim, Cayden. Geçen hafta bunu yeterince açıkça göstermiş olmalıyım."

Omuz silktim. "Bana göre değil."

Ağzında gülümseme belirdi. "Oh, gerçekten mi? Yani, kendi eşyalarına hep bok gibi mi davranıyorsun?"

"Hayır," diye mırıldandım, telefonunu indirip ona verirken. Hâlâ o kadar yakındı ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. "Onları hep kırarım. Seni henüz kırmadığım için şükret, Çilli."

Yutkundu ve bakışlarım onun güzel boynuna düştü. Son birkaç gündür onu boğmayı hayal etmiştım, ama şimdi o narin boynuna bu kadar yakinken, parmak izlerimi onun krem si beyaz teninde bırakmak istedim; incitmek için değil, işaretlemek için – herkesin görebileceği bir sahiplik işareti.

"Kim demiş, sen demedin mi?"

Yumuşak sözleri, pençeleriyle kazındığında biraz acıttı. Bir anlığına acısını görmeme izin verdi ve bu nefesimi kesti.

"Kirli günlüğünü yayınlamanın seni mahvettiğini düşünmen, bana gelecek için fikirler veriyor, Bug. Dikkatli ol," diye alay ettim... yoksa bu bir uyarı mıydı? Belki de ikisi de. Emin olamıyordum. Bu gece Lily'yi görmeyi planlamamıştım ve kesinlikle onunla konuşmayı da planlamamıştım, ama son on dakikada, bütün hafta boyunca olmadığım kadar mutluydum. Yemeğimle oynamak her zaman hobim olmuştu ve şimdi Lily benim akşam yemeğim olduğu için bu sonsuz bir zevk haline gelmişti. O, tanıştığım en büyüleyici insandı. Onun yanında olmak içimdeki bir şeyi rahatlatıyordu. O yokken her zaman kaynayan bir gerginlik vardı.

Telefonu aramızda titredi ve o irkildi. Acaba o da benim gibi aramızdaki büyüünün etkisinde kalmış mıydı? Lily yanımdayken ortaya çıkan sihir gibi bir şey dünyada yoktu.

Telefonuna baktı, ben de onu takip ettim ve kendimi durduramadan mesajı okudum.

Konuşmamız lazım. Hemen eve gel. Baba.

Evet, akşam yemeğine çıkmadan önce attığım zehirli ok, hızla bize doğru geliyordu. Lily'nin yüzü soldu, gözleri büyüdü ve solgunluğuna rağmen bir şekilde daha canlı hale geldi.

Bana bir bakış attı, beyaz dişleriyle dolgun dudağını ısırıldı. "Sevgili babacığın Kaliforniya'yı iyi tanıyor galiba."

Sözlerim yanaklarını daha da kızarttı. Yeşil gözleri benimkilere dikildi, orman gibi derin gözlerinde suçlama vardı.

"Onlara bir gün söylemek zorundaydın... Görünüşe göre o gün geldi," diye hatırlattım.

"Ve bunu benim için sen mi karar verdin?"

Omuz silktim. "Ne bekliyordun ki? Her geçen gün daha da zorlaşacak. Onlara her gün yalan söylemek hoşuna mı gidiyor?"

Saldırgan sözlerim onu suskun bıraktı. Gözleri parıldıyordu. Hem kızgın hem de üzgündü. Lanet kulübe katılabilirdi.

"Onlara yalan söylemiyorum."

"Öyle görünüyor. Babanın senin için HHU'ya girmek için ne kadar çok çalıştığını biliyor musun?"

"Tek neden o değil," diye mırıldandı. "Ama büyük bir neden, bunu sen de biliyorsun."

"Evet, belki de ben istemiyorum."

Kıkırdandım. "İstemediğini biliyorum. Günlüğünü okudum, unuttun mu? Asıl soru, ne zaman cesaretini toplayıp onlara gerçeği söyleyeceksin? Ne zaman bu kadar korkak olmayı bırakacaksın? Biraz alan istemek suç değil – benden istemek hariç."

Alaycı bir şekilde güldü, yüzü sertleşti. "Gerçeği bu kadar önemsiyorsun, ama benim herkese senin hakkındaki gerçeği söylemiş olmama sinir oluyorsun," dedi.

Yüzüm somurtkan bir ifadeye büründü. "Bu sonunda bir itiraf mıydı?"

Acı bir kahkaha attı. "Öyle olduğunu düşünmen umurumda değil. Sana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçtim. Artık senin ne düşündüğün, ne yaptığın, ne hissettiğin umurumda değil, hiçbir şey umurumda değil."

Sözleri zayıf kalkanlarıma çarpan kayalar gibi geldi. Kimse beni bu kız kadar rahatsız etmemişti. Beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyordu.

Birbirimize baktık, çıkmaza girmiştik.

"Eve gitsen iyi olur." Sesim buz gibi çıkmıştı.

O geri çekildi ve onun yakınlığının kaybolması tenimi ürpertti. Ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaşarak gözlerimden kaçınarak defterlerini çantasına tıktırdı. Onun gidişini izledim.

Masadan ayrılmadan önce durakladı. "Bu kadar mı? Oyuncaklarını kırmak mı?"

Bu sözlerimden bir kahkaha çıktı. "Önce sen beni kırmadın mı? Ben sadece iyiliğinin karşılığını veriyorum."

Yavaşça başını salladı, gözlerindeki hüznün bakışlarını kaçırmamı zorlaştırdı. Bana doğru eğildi, elini masanın üzerine koydu. Saçları omzunun üzerinden şelale gibi döküldü, narin bir parfüm kokusu burnuma geldi. Her gece uyuduğum tişörtünün aynı bağımlılık yapan kokusuydu.

"Bir gün, ne kadar yanıldığının farkına varacaksın. Seni asla ihanet etmediğimi ve her zaman senin için en iyisini istediğimi anlayacaksın, ama o zaman çok geç olacak. Kendini açtığın tek kişi sonsuza dek gitmiş olacak."

"Neden sana açıldığım tek kişi olduğumu düşünüyorsun?" diye sordum, ama sözlerimin arkasında hiçbir şey yoktu. İkimiz de bunların doğru olduğunu biliyorduk.

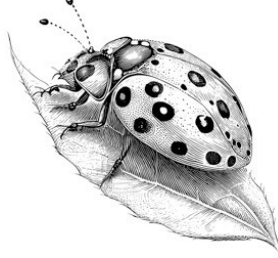
Gülümsedi ve bu gülümseme yıkıcı derecede güzeldi. "Beni sikmek için yeterince iyi tanıyor olabilirsin Cayden, herkesten daha iyi, ama benim de seni tanıdığımı unutma."

Yüzüne yaklaşarak, ona öpme isteği fiziksel bir acı verecek kadar yaklaştım. Tanrım, onu özlemiştim. Dokunuşunu, vücudunu özlemiştim. En çok da gülümsemesini özlemiştim. Hiçbir şey Lily'nin bir gülümsemesinin bana verdiği hissi veremezdi. Bana gülümsediğinde, yenilmez hissederdim. Kurtarılabilir.

"Sadece itiraf et, bunu geride bırakabiliriz... sadece bana gerçeği söyle ve bir daha bana yalan söyleme." *Ve sana tekrar güvenebilirim.* Son kısmı yüksek sesle söylemedim, çok ağırdı. Lily'yi çoktan affetmiş miydim? Belki de onu soyunma odasında, o kadar güzel ağlarken ve bu manzara kalbimi kırarken affetmiştim. Ama geri dönmeyi bilmiyordum. Geçmişin asla geri alınamayacağını herkesten iyi biliyordum.

"Ama anla Cayden... itiraf etsem ve sen özrümü kabul etsen bile, seni asla affetmeyeceğim. Asla unutmayacağım. Hiçbir zaman. Yani, sonuçta bunların hiçbir önemi yok." Son sözleri yumuşak, ölümcül bir ses tonuyla söyledi, sonra topuklarını dönüp lokantadan çıktı.

Lily

Biraz sonra eve girdiğimde ev sessizdi. Aileme ne söyleyeceğimi yüzlerce kez tekrarlamıştım ama kendimi hiç daha iyi hissetmemiştim. Aklımda sihirli bir cevap gelmemişti, bu yüzden ne yapacağımı bilemiyordum. Hayır, bu doğru değildi. Ne yapacağımı biliyordum. Sadece korkuyordum.

Gençliğimin büyük bir kısmını korkarak geçirmiştim ve Cayden'la tanışana kadar bunun farkında bile değildim. Artık saklanacak hiçbir yerim yoktu. Beni açığa çıkmaya zorluyordu ve hiç bu kadar korkmamıştım. Ailemi ve öğretmenlerimi hayal kırıklığına uğratmaktan, babamın okulda itibarını zedelemekten ve tüm umutlarını bana bağlayanların beklentilerini karşılayamamaktan korkuyordum. Bu kadar çok sorunla yüzleşmeye hazır hissetmiyordum, ama Cayden West sayesinde başka seçeneğim yoktu.

"Lily? Biz buradayız." Babamın sesi mutfaktan bana ulaştı.

Ayakkabılarımı kapının yanında çıkarıp, koridorda yargılanmaya doğru sessizce yürüdüm.

Mutfakta, masanın üzerindeki ışık yanıyordu ve annemle babam orada oturuyorlardı. Annemin incinmiş bakışlarıyla karşılaşır karşılaşmaz, ağlamak istedim. Bana bunu zorlayan Cayden'ı lanetledim. *Er ya da geç olacaktı.* Kafamdaki mantığın sesini görmezden geldim ve suçlayabileceğim tek kişiye nefretimi yönelttim. Lanet olsun Cayden.

"Bu hafta çok şey oldu ve bence bunu konuşmamız gerek," dedi babam dikkatlice.

"O günlük olayı sadece bir şakaydı," diye başladım ama annem sözümü keserek devam etmeme izin vermedi.

"Gerçekten Kaliforniya'daki niversiteye başvurdun mu? Daha uzak bir yere gidemedin mi? Hawaii'de iyi bir epidemiyoloji programı yok mu?"

Acıttı, ilk atışı çok sert oldu. Bu konuşma kolay olmayacaktı.

"Tatlım, bırak Lily konuşsun ve kendini açıklasın." Babamın sesi, her şeyin makul bir açıklaması olduğuna ikna olmuş birinin sahte özgüveniyle doluydu.

"Neler oluyor?" diye devam etti. "Gerçekten Kaliforniya'da bir okula başvurdun mu?"

Ağzım konuşamayacak kadar kurumuştu, yavaşça başımı salladım.

Annem acı içinde küçük bir çığlık attı.

"Tamam, sorun yok." Babam annemin elini okşadı. "Neden yaptın tatlım? Bize anlatabilir misin?"

Onlara baktım, kafamda kelimeler dolaşıyordu, yükselip alalıyorlardı, hepsi yetersizdi.

"Lily? Neden konuşmuyorsun?" diye annem patladı.

"Ne bekliyorsun? Her şey daha da zorlaşacak. Onlara her gün yalan söylemek hoşuna mı gidiyor?" Cayden'ın sinir bozucu sesi kafamda yankılandı.

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Güneşi ve Cali'de yaşamayı çok sevdiğimi ya da o niversitenin hayalimdeki okul olduğunu ve programının buradakinden daha iyi olduğunu söyleyebilirim, ama bu yalan olur."

Ailem sözlerime şok oldu. Ne bekliyorlarsa, benim patlamam kesinlikle o değildi. Ama Cayden'ın sözleri, içimde uzun zamandır sıkışmış olan bir şeyi sarsmıştı. *Ne zaman bu kadar korkak olmayı bırakacaksın?* Bugün, sonunda kafamın içinde ona cevap verdim. *Bugün bırakacağım, ne olursa olsun.*

"Lily," diye başladı babam.

"Sana söylemek istemedim çünkü seni üzmemek istemedim. Hayatım boyunca seni üzmemek en çok korktuğum şeydi." İçimi saran korkuyu atmamak için gergin bir kahkaha attım. "Kötü notlar, popüler olmamak ya da alay konusu olmak değil... seni hayal kırıklığına uğratmak benim kabusumdu. Notlarımı önemsedim çünkü sen önemsedin. İkiniz de çok önemsediniz."

Ailem, sanki beni tanımayan insanlar gibi bana dehşetle baktı. Devam ettim.

"Sizi suçlamıyorum ya da bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Bu harika bir şeydi. Beni herkesten daha çok çalışmaya ve daha fazlasını başarmaya itti. Gideceğim üniversiteyi seçebiliyorum ve gerçekten sevdiğim bir şeyi okuyabiliyorum, ve bu sizin sayenizde. Her zaman bana inandınız ve bu benim de kendime inanmamı sağladı."

Babam bir an sonra boğazını temizledi. "Ama?"

"Ama..." Uzun bir nefes verdim ve kendimi hazırladım. "Ama kütüphaneciyi sınıf arkadaşlarımdan daha iyi tanıyorum ve kafamda milyonlarca bilgi var, ama beni gülümsetecek ve güldürecek okul anılarım çok az. Komik anlar, partiler, arkadaşlar, ilk öpücükler..."

Annemle babam bu sözlerim üzerine bir anda soldu.

"Evet, siz bir şey söylemeden önce, on sekiz yaşındaki bir kızın birkaç erkekle çıkıp öpüşmesi normaldir. Bu, hamile kalıp üniversiteyi bırakacağım anlamına gelmez."

"Lily, inan bana, bu tür şeyler farkına bile varmadan olur ve sonra tüm hayatın değişir." Annemin sesi çok acı ve hüzünlüydü.

Elimi uzattım ve masanın üzerinde sıkıca yumruğunu sıkan annemin eline dokundum. "Anne, biliyorum, inan bana, bunu bana defalarca söyledin, ama bazen, bunu söylediğinde... fark etmediğin şey, sanki benim varlığım senin hayatını mahvetmiş gibi geliyor." Son kelimelerimde sesim kırıldı.

Annemin yüzü gerildi, şok oldu ve sonra buruştu.

"Keşke senin için değiştirebilseydim, ama yapamam. Ben buradayım ve bunun için üzgünüm, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Gözyaşları yüzümden akıyordu ve

ailemin yüzündeki ifade kalbimi parçaladı.

Annem ağlıyordu. Annemi ağlatmıştım. Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. Yalnız kalmam gerekiyordu. Onların üzüntüsüne dayanamazdım. Hep benim hatamdı. Her zaman benim hatamdı.

Odanın kapısını kapatıp mutfak kapısını da kapatarak odadan kaçtım ve ayakkabılarımı giydim. Ön kapıyı iterek dışarı çıktım, hıçkırıklar vücudumu sarsıyordu.

Yalnız olmadığımı fark edecek zaman bile olmadan sert bir göğse çarptım. Cayden kollarıyla beni sardı ve kendine çekti. Deri kokuyordu. Motosiklet ceketini giymişti, kaskını bir elinde tutuyordu. Motosikletini birkaç gün önce tamir ettirmişti; arkasında duran motosikletin şeklini görebiliyordum. Beklediğimden erken gelmişti.

"Ne oldu?" diye sordu ciddi bir sesle.

Bir saat önce lokantada birbirimize söylediklerimize rağmen, onun varlığı birdenbire kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladı. Gözyaşlarımın arasından ona baktım. Gözlerim bulanıklaşmıştı, odaklanamıyordum. Bir başka hıçkırık göğsümü parçaladı. Çenesi sıkılaştı, kasları seğirerek duygularını belli etti, sonra geri adım atıp beni motosiklete doğru çekti.

"Buraya, bin," dedi sertçe, sıcak ve lekeli yüzüme bir kask takarak.

Kaskın içinde hıçkırıklarımın sesi kulaklarımı sağır ediyordu.

Motorsikletin önüne bindi ve kollarımı etrafına dolayarak sıkı sıkı tutmamı söyledi, sonra hareket etti ve hızlanmadan önce dikkatlice ilerledi. Tam o sırada ön kapı açıldı ve babam ortaya çıktı. Cayden hızını kesmedi, beni de yanına alarak uzaklaştı.

Kasabanın dışındaki Anderson malikanesine giden virajlı yollara girdik, denizi gören uçurumların etrafından dolanarak ilerledik. Sıkı sıkı tutundum ve sürüşün heyecanı gözyaşlarımı yatıştırdı. Derin bir nefes aldım, sonra bir tane daha. Biraz işe yaradı, ama yakında eve dönüp ailemle yüzleşmem gerektiğini bilmek beni yine üzdü.

Neredeyse bir saat sürdükten sonra Cayden yoldan saptı ve Beckett'in lüks kapılı mülkünün içinden geçtik. Durdu, benim kaskımı çıkardı, sonra da kendininkini. Motosikletin gürültüsü kesilir kesilmez, sessizlik kafamın içinde çılgılık attı.

"Kendi cenazendeymiş gibi eve gitmeden önce temizlen," dedi düz bir sesle. "Peşimden gel." Topuklarını döndü ve uzaklaştı.

Ev karanlık ve soğuk görünüyordu. Cayden'ı takip ettim.

Beni havuz evine götürdü. İçerisi yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı ve perdeler tamamen kapalıydı. Kapıdan içeri girer girmez, aileme söylediğim korkunç, nankör sözlerin gerçekliği tekrar üzerime çöktü ve hıçkırıklar bir kez daha ruhumdan koparılmış gibi sesler çıkararak ağlamaya başladım.

Cayden gerildi, hızla dönüp ben kaçamadan bana uzandı. Beni sıkıca kendine çekip göğsüne bastırdı.

"Şşş, Freckles. Her şey yolunda."

Yumuşak mırıldanması beni daha da ağlattı. Duygularım kabardıkça beni sıkıca tuttu. İyi niyetli ebeveynlerimi incitmiş olmanın acısı ve suçluluğu vardı, sonra da sonunda içimi dökmüş olmanın mide bulandırıcı bir rahatlığı vardı. Her şey içimde fırtınalar koparıyordu, nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Sorun yok, ben buradayım... Başardın. Cesurdun ve şimdi her şey düzelecek." Cayden hala beni sıkıca tutuyordu, bir eli sırtımda yukarı aşağı geziyor, istemediğim bir rahatlık veriyordu.

Kollarında gerildim. "Hepsi senin suçun, bunu sen yaptın, sakın beni teselli etmeye kalkma," diye bağırdım ve onun güçlü kollarından kurtulmak için kıvrandım. Kollarını gevşetince ancak kurtulabildim. Geriye yaslandım ve ona sertçe tokat attım. Ses küçük odada yankılandı.

"Senden teselli istemiyorum, seni lanet olası deli. Beni incitip sonra öperek iyileştirmeye mi çalışıyorsun? Sen ne tür bir sapık psikopatsın?"

"Seninle aynı türdenmişim, meğer. Geleceğimi mahvetmeye çalışan ve sonra aynı günlerde oyunu kazanmam için gereken gücü bana veren türden."

Aynı birkaç gün içinde. Biz aynıyız Lily; berbat, sapık yalancılar, baştan aşağı korkaklar."

"Hayır, ben senin gibi değilim," diye dişlerimi sıkarak ve tüm gücümle göğsünü ittim. Elleri hala kısaç gibi belime yapışmıştı ve onları hareket ettiremiyordum. "Asla senin gibi olmayacağım – asla önce ateş edip sonra soru sormayacağım. Asla insanları öylece silip atmayacağım ve onları dinlemeyi reddetmeyeceğim." Yine ağlıyordum ve Cayden'ın göğsüne sertçe itiyordum. O bir santim bile kıpırdamayınca, o kocaman, kaslı göğsüne vurmaya karar verdim. Yumruklarımı o kadar sert vurdum ki, yankısı kollarımı titretti.

Cayden, darbelerimden etkilenmeden beni sıkıca tuttu. "Ben bir canavarım, bir kabus, biliyorum... Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ne kadar korkunç olduğumu söyle."

"Hayır, kendimi daha iyi hissetmiyorum. Sen beni daha iyi hissettirmiyorsun. Senden nefret ediyorum," diye tükürdüm. Gözyaşlarım dipsiz bir kuyu gibiydi, ama Cayden'la mücadele etmek, ondan kaçmaya çalışmak gücümü tüketiyordu.

"Biliyorum, Bug."

Özellikle sert bir darbe indirdim ve elim zonklarken nefes nefese kaldım. O da beni kendine doğru çekti ve bir şekilde aynı anda beni duvara dayadı. Ellerimi aramızda sıkıştırdı ve sert vücudu benimkine bastırdı. Gözleri yoğundu, bir hafta önce odadaki dolapta, kalbini kırdığımı söylediği zamanki duyguyla bana bakıyordu.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ben de kendimden nefret ediyorum." Yanağını avuçladı. Dokunduğu yer yanıyordu.

"Eğer biraz olsun yardımı olacaksa, seni de dahil olmak üzere, hiç kimse beni kendim kadar nefret edemez." Başparmağını gözümün altına sürerek acı veren tuzu sildi. "Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

Kendimi durduramadan başımı salladım. "Hayır. Çok üzücü." Fısıltım çok zayıftı ama o duydu.

O eğildi, sıcak nefesi ıslak tenime çarptı. "Sen, hakkımda her şeyi bildiğin halde bile benim için üzülen tek kişisin.

"Öyle mi? Sence bu beni de senin kadar berbat yapar mı?" diye meydan okudum, ama sözlerim etk

"Ne olmuş yani? Bu beni de senin kadar berbat biri yapar mı?" diye meydan okudum, ama sözlerim etkisini yitirmişti çünkü o üzerimde dikiliyor, vücudumun en hassas yerlerine baskı uyguluyordu ve gözleri sanki gördüğü en güzel şey benim dudaklarımıymış gibi bana kilitlenmişti.

Kimse bana Cayden West gibi bakmamıştı ve kimsenin bakmayacağını da sanıyordum. Sadece o.

"Belki öyledir, ya da belki de öyle olmasını diliyorum... çünkü o zaman sana sahip olabilirdim."

Şu anda onun ne demek istediğini anlayamıyordum, bana bakışlarından anlayamıyordum. İçim parçalanmıştı ve birdenbire düşünmeyi bırakıp sadece hissetmek istedim. Beni tutmasını, itmesini ve düşünemeyecek kadar sert bir şekilde becermesini istedim. Bu adam, düşmanım ve kendimden saklamaya çalıştığım tüm küçük, çirkin yanlarımı anlayan tek kişi.

Her şeyi görmüştü, her bir parçamı, ve hala bana özel bir şeymişim gibi bakıyordu. Nadir ve değerli bir şey. *Onun*.

İlk kim uzandı, bilemedim. O mu eğildi, yoksa ben mi uzandım? Karşılıklı arzumuzda, öfkenin aramıza çizdiği çizgiyi kimin aştığını anlamak imkansızdı... sadece ortada bir yerde çarpıştığımızı biliyordum.

Beni şiddetle öptü ve ben de ona her santiminde karşılık verdim. Zorlu bir haftanın ardından dudaklarının dudaklarımdaki hissi, itiraf etmek istemediğim kadar rahatlatıcıydı. Alt dudağını ısırdım ve o bana karşı homurdandı, elleri vücudumda dolaşıyordu. Göğüs uçlarımı sertçe çimdikledi ve ben onun açık ağzına çığlık attım, sırtımı onun acımasız dokunuşuna doğru kavradım. Nazik değildi ve ben de öyle olmasını istemiyordum.

Her zamanki rahatlığıyla beni kollarının arasına aldı ve sertleşmiş penisi, sadece giysilerimizle ayrılmış halde amımın üzerine yerleşti. İkimizin de hissettiği aciliyetle, bizi döndürerek bir yüzey aradı.

Beni havuz masasına yatırıp kemerine uzanırken sırtım masaya çarptı. Ben pantolonumu ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirip ayaklarımdan tekmeleyerek alt kısmımı çıplak bırakırken, mavi gözleri bana sabitlendi.

penisini avuçladı, ucundan akan ön sıvıyı geniş, yuvarlak başının etrafına yaydıktan sonra bana doğru ilerledi.

Bacaklarımı ona açtım, onu karşıladım ve o da bacaklarımın arasına girdi, kendini hizaladı ve acımasızca içime girdi. Beni gerdiği yer yanıyordu ve bunu sevdim. Bunu istiyordum. Sert ve acımasız. Kafamdaki her şeyin onun acımasız darbelerle dışarı atılmasını istiyordum. Kendimi çaresiz ve savunmasız hissetmek istiyordum. Kontrolü kaybetmek istiyordum. Cayden'a bir şekilde güveniyordum, her şeyi bırakacak kadar. Bu ne kadar saçma bir şeydi?

İçimde sonuna geldiğinde, amım onun tüm uzunluğunu kaplarken, homurdandı ve beni öpmek için eğildi. Bilardo masası sırtımın altında sertti, ama umursamadım. Acımasını, çıplak ve savunmasız, öfkeli ve gerçek hissetmek istedim.

İçimde hareket etti, uzun bir çekişle dışarı çıktı ve sonra sertçe geri içeri girdi. Duygularım çok yoğundu, çığlık attım ve parmakları ağzımın içinde çalışarak beni susturdu ve aynı zamanda emmem için bir şey verdi.

Beni acımasızca sikti, dizlerimi ayırarak beni tamamen açtı, ta ki ben boşalacakmış gibi hissedene kadar. O da bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü açısını değiştirdi ve sikini yukarı doğru iterek amımın ön duvarına bastırdı ve dizlerimi titretti. Parmakları klitorisimi buldu ve itişleriyle aynı ritimde hızlıca daireler çizdi.

"Benim için boşal, Freckles, kendini kaybetmeni görmek istiyorum," diye ısrar etti.

Freckles. Bu isim bana her şeyin mahvolmadan önceki günleri hatırlattı. Evime ve kalbime neredeyse aynı anda giren gizemli adama karşı kendimi tamamen kaptırdığım o kısa ve parlak anları.

Aniden boşaldım ve hiç olmadığı kadar ıslak hissettim, endişe verici derecede ıslak. Cayden hiç rahatsız görünmediğinden bu düşünceyi kafamdan attım. Zevk dalgaları üzerimde yuvarlandı, duyularımı buldozer gibi ezdi. Cayden homurdandı, boynundaki damarlar şişti, bana sürtünerek orgazmımı uzatıyordu.

"Siktir, çok ateşliydi," diye inledi, kalçalarını döndürdü ve aniden sertleşti.

Sıcaklık beni doldurdu, içime boşalırken nabız gibi atan kaygan bir ısı dalgaları.

Orada kalarak, içime bir kova dolusu sperm boşalttı, hiç çıkarmak istemediği bir şişenin tıpa gibi, sonuna kadar bastırdı. Hala zevkten titriyor ve nabız gibi atıyordum, o içimden çıktığında, boğazımdan düşük bir inilti çıktı, içimde olmasının verdiği hissi kaybetmekten hayal kırıklığına uğradım. O içimdeyken, başka hiçbir şey düşünemiyordum. Her şeyden kurtulmuştum. Mükemmeldi.

Penisinin yerine parmağı girdi, içimde tembelce pompalıyordu. Yine çok iyi hissettim.

"Ne yapıyorsun?" diye merak ettim, dirseklerime yaslanarak onun üç parmağını içime sokup spermle kaplı başparmağıyla klitorisimi daireler çizmesini izledim. Lanet olsun, çok iyi geliyordu. *Fazla* iyi geliyordu.

"Tekrar kontrolünü kaybetmeni istiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Masayı tekrar ıslatabilir misin?"

"Masayı ıslattım mı?" diye sordum, aniden endişelenerek. Eğer tekrar boşalmaya hazır olmasaydım, masanın halini çok daha fazla dert ederdim.

Cayden sırtı ve bu çok müstehcen bir sırtıydı. "Kesinlikle ıslattın ve daha seksi bir şey görmedim. Tekrar görmek istiyorum, ama bu sefer amcığının benim spermimle dolu olsun."

Ve gerçekten de tekrar gördü. İki kez daha.

Sonra banyodan bir havlu getirdi ve sessizce ıslak uyluklarımdan ve ağrıyan amımdan karışık spermlerimizi temizledi. Sessizce giyindik ve motosiklete doğru çıktık. Bilaro masasını temizlemek istedim, ama o halledebilirdi. Sonuçta Beckett *onun* arkadaşıydı.

Karanlık kırsalın üzerine çöktüğünde eve döndük. Bekleyerek yavaşladı ve daha önce yaptığım gibi kollarımı açıp uçmamı beklediğini biliyordum. Aramızda ne varsa, anlaması kolay değildi. Karanlığa doğru sürerken, birbirimizden başka tutunacak bir şeyimiz yoktu ve bu ikimizden de büyük bir şey gibi geliyordu. Açıklayamazdım, ama

konuşmamın, havuz evinin ve Cayden'in sert ama rahatlatıcı tavırlarının ardından, fiziksel ve duygusal olarak bitkin hissediyordum. Eve gitmeye hazırdım.

Evin önüne geldik ve kapı hemen açıldı. Babam orada duruyordu.

"Lily, içeri gelip konuşabilir miyiz?" diye sordu, Cayden'a bakmadan.

Başımı salladım ve kaskımı, nefret etmem gereken, ama ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan çocuğa uzattım.

Babamı takip ederek eve girdim ve mutfığa gittim. Annem, onu bıraktığım yerde oturuyordu. Gözleri kızarmıştı, belli ki ağlamıştı. Kendimi yine bir pislik gibi hissettim. Annemi ağlatmıştım ve sonra kendi duygularımı işlemek için kaçmıştım. Sonuna kadar bencil davrandım.

Oturdum ve babam karşımda oturdu. Masada bir tarafta onlar, diğer tarafta ben, yalnızdım.

"Lily, böyle bir şey söylemek istemem ama sana adil davranmadığınızı düşünüyorum," diye başladı.

Onun ilk sözlerine şaşırarak gözlerimi kırptım.

"Sana uyarıcı hikayeler anlatıp, önceliklerini anlamayı sağlamak için kararlı davranmış olabiliriz, ama asla bunun tek yol olduğunu hissetmeni istemedik. Hayatımızı mahvettiğini veya şimdi seni kullanarak hayatımızı geri kazanmaya çalıştığınızı hissetmeni istemedik."

Tuhaf bir şekilde yerimden kıpırdadım. Uzun zamandır kalbimin en karanlık köşelerinde sakladığım sözleri duymak rahatsız ediciydi.

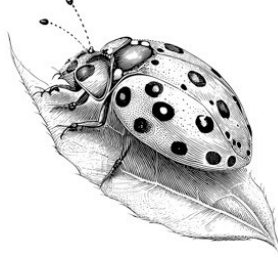
"Seni çok genç yaşta doğurdum, evet, bu doğru," dedi annem. "Bazı şeylerden vazgeçmek zorunda kaldık, evet, ama *seni* bu durumdan kurtardık. Bana inanmayabilirsin ve inanmazsan bu benim suçum, ama ben bunu değiştirmedim. Hayatımız yoluna girdi, sen de dahil, Lily... Sadece durumumuz normal olmadığı için hep korkuyorum. Bizim gibi her şeyi mahvetmiş insanlar bile kazanmak nadirdir. Senin gibi bir kızı olan insanlar nadirdir. Benim mükemmel kızım."

Anneme bir bakmaya cesaret ettim.

O da gülümsüyordu. Elini uzattı ve elimi tuttu. "Sen her zaman mükemmeldin ve tüm başarıların olmasa bile her zaman mükemmel olacaktın. Sen sen olduğun için harikasın."

Derin bir nefes aldı. "Ve gerçekten Kaliforniya'ya gitmek istiyorsan, bunu başaracağız. Bu senin hayatın Lil, senin hayalin... Umursamadığımızı düşündüysen özür dilerim. Bizim için *tek* önemli olan bu."

Lily

Pazartesi sabahı okula koşarak gitmiş gibi hissettim. Hiç bu kadar hafif hissetmemiştim ve yüzümden gülümseme eksik olmuyordu.

Eve yanımda zıplayarak yürüyordu. "Hepsi bu mu? Kabul ettiler mi?" "Kabul ettiler," diye onayladım ve dolaplarımıza doğru yürüdüm.

Eve sözlerimi düşündü, dudaklarını ısırды ve sonra bana kötücül bir gülümseme attı. "Öyleyse, onlara HHU'ya gitmeyi ve kampüste kalmayı kabul etmelerini söyle... Kaliforniya tehdidinden sonra, bu zafer gibi gelecektir."

Onun coşkusuna gülerek çantamdan kitaplarımı alıp dolabıma koydum. Bir haftadır ilk kez metal dolabın üzerine kötü sözler yazılmamıştı. Sonunda her şey yoluna giriyordu.

"Onların da öyle göreceğinden emin değilim, ama yalan söyleyemem, onlara karşı daha dürüst olmak iyi geldi."

Eve, sınıfa doğru yürürken yanıma geldi. "Yani, sana demiştim diyebilirdim, ama bunun bir anlamı yok. İkimiz de biliyoruz."

"Az önce söyledin sanki," dedim.

O güldü. "Peki, tamam, ama sadece bir kez söyleyeceğim." Bana yan bakarak sordu. "Cayden ne olacak? Aranız nasıl?"

Beckett'in havuz evinde geçen geceki kontrol kaybımı itiraf edemedim. Duygusal ve gergin bir haldeydim ve o da

orada. Olanların tek sebebi buydu. Neden orada olmak istediğini bilmiyordum ve bunu anlamaya çalışmayacaktım. Cayden West gibi erkekler benim gibi kızlarla birlikte olmazdı, bu çok açıktı. Üstelik ben üniversiteye gidecektim ve o istediğini elde ederse, burada, HHU'da kalacak ve sonra NHL'de bir yerde oynamaya başlayacaktı. Hayatlarımız zıt yönlerde gidiyordu ve aramızdaki garip, açıklanamayan çekimin kalıntılarına tutunmanın bir anlamı yoktu.

"Her şey doğal düzenine döndü. Karşılıklı nefret ve buz gibi ilgisizlik. Düşününce, aramızdaki tek normal şey bu."

Sanat dersinin kapısına vardık ve içeriye baktım. Cayden çoktan yerini almıştı, tam arkamdaydı ve içeri girdiğimde gözleri hemen bana çevrildi ve bakışlarıyla beni deldi.

"Hmm, ben o kadar emin olmazdım," diye fısıldadı Eve. "Bana göre o bakış soğuk bir küçümseme değil."

"Sen ne bilirsin ki? Sen benden daha az çıkıyorsun," diye fısıldadım odaya girerken.

Eve başını salladı. "Haklısın, haklısın dostum. İkimizi HHU'da hayal et, sonunda flört edip, özgürce yaşayabileceğimizi, otoriterlerin gözetimi altında olmadan."

"Annen sana ne istersen yapmana izin veriyor." "Ben kardeşimden bahsediyordum."

Eve iç geçirdi.

Ayrıldık ve ben yerime oturdum. Cayden'in hemen arkamda oturduğunun farkındaydım. Geçen gece havuz evinde olanlar aklımdan çıkmıyordu. Yüzüm yanıyor gibi hissediyordum.

Ders bulanık bir şekilde geçti ve neredeyse hiç konsantre olamadım. Zil çalar çalmaz Cayden ve Buz Tanrılar dışarı çıktı, ben ise yavaşça eşyalarımı toplayarak oyalanmaya devam ettim. Sanat öğretmenim Bayan Sophie yanıma gelip o gün yaptığım eskizime baktı.

"Bu harika, Lily. Mikrobiyoloji sana göre değilse, sanat alanında çok parlak bir kariyer yapabilirsin, unutma."

"Sanatta gerçekten çok kariyer var mı? zgnm, babam da böyle derdi," diye mırıldandım.

Sophie güldü. "Eric koçun bunu sylerkenki halini gözümde canlandırabiliyorum. İster inan ister inanma, gelecekte ne olmak istediğine karar verirken ebeveynlerine karşı gelmek konusunda biraz bilgim var."

İnce belini yanımdaki masaya dayadı ve ben her zamanki gibi onu büyülenerek izledim. Nereye gitse etrafında gizemli bir aura yaratan, esrarengiz kadınlardan biriydi. Kendinden emin ve her zaman zarıftı. Onun güzel glmsesinin ardında gizli bir dünya olduğunu düşündüren bir şey vardı. Tabii ki, kısa süre önce korkutucu derecede yakışıklı bir Rusla evlendiğİ gerçeğİ de kasabanın gündemindeydi. Bayan Sophie'nin kocası hakkında dolaşan söylentiler çok ılgındı ve onun görünüşüne bakılırsa, bunların doğru olabileceğini düşünmeye meyilliydi. Söylentiler, onun bir mafya yesi, bir oligark, hatta gizli bir ajan olduğ yönünde çok çeşitliydi. Yeni karısını okuldan almak için sık sık okula geliyordu ve her seferinde büyük bir heyecan yaratıyordu.

"Kalbinin sesini dinlemelisin. Eğr izin verirsen, seni doğru yöne götürecektir."

"Ya kalbim korkaksa?" diye karşılık verdim.

O güldü. "Ben de o konuda çok şey bilirim. Zamanı geldiğinde cesaretini bulursun ya da sana zorla verilir. Sadece istediğinden kaçma. Cayden ile aranızdaki gerginliğİ fark etmeden edemiyorum. Evde sürekli yeni birinin olması kolay olamaz." Konuyu ustaca değİştirdi.

"Evet, kolay değil, ama sorun değil. O... o benim gibi bir kıza ilgi duymuyor," dediğimi duydum.

Sophie bir an sessiz kaldı, sonra başını yana eğdi. "Eğr bu doğruysa, belki de bu iyi bir şeydir. Cayden gibi erkekleri tanırım, öfke ve incinmişlikle dolu... Onlarla başa çıkmak zor olabilir."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu. Sanki içimi grebiliyormuş gibi bana bakıyordu.

"Ben..." Ne söyleyeceğimi bilemeden sözlerim kesildi.

Sophie başını salladı. "Artık çok geç, değil mi?"

Sessiz sorusu, sarsıcı bir şekilde içgörölüydü. Evet, Cayden gibi bir adamın kalbimi etkilemesini engellemek için çok geç kalmıştım.

Elini uzattı ve omzuma koydu. "Eğer bunun hakkında konuşmak istersen ya da herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa... numaram sende var."

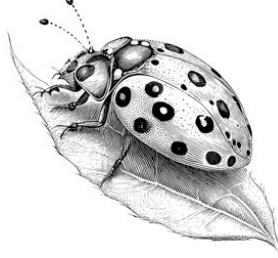
Doğru. Numarası bende vardı. Kısa bir süre önce, biri çantamı okulun havuzuna attığı için ödevim mahvolmuştu ve ona mesaj atmak zorunda kalmıştım.

"Sorunlu, bela kokan kötü çocuklardan uzak durmanı söyleyebilirim, ama bu ikiyüzlülük olur." Sempatik bir bakışla devam etti.

Onun sözlerini sindirirken kaşlarımı kaldırdım. "Yeni kocanın da aynen öyle olduğu söylentilerini doğruluyor musun?"

Gülümsedi ve yanıtını fısıldamak için eğildi, koyu renkli saçları kulağımı gıdıkladı. "Hayır, hiç de değil." Güldüğünde gözleri parladı. "O çok, çok daha kötü."

Lily

CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA, klinikteki vardiyamın ardından Midnight Falls'a giden otobüse bindim. Cayden'la aramızın ne durumda olduğunu bilmiyordum, ama yine de onun sırlarını ifşa etmediğimi kanıtlamak istiyordum. Sıcak bir öğleden sonraydı ve otobüsün penceresinden içeri süzülen güneş ışığı çok rahatlatıcıydı. Midnight Falls'a giderken alabileceğim tüm rahatlığa ihtiyacım vardı. Geçen seferki deneyimim pek iyi olmamıştı; hatta Black Lake karavan parkında öğrendiklerimi ve Cayden'ın çocukluk evinin kokusunu asla unutamayacağımı düşünüyordum.

Main Street durağında otobüsten indim ve yazdığım adrese doğru yürüdüm. Gazete arşivinin bulunduğu kütüphane Main Street'in hemen yanındaydı. Kolayca buldum ve hala açık olduğunu görünce rahatladım.

İçerisi eski kağıtlar, kahve ve nane şekeri kokuyordu. Resepsiyonda yaşlı bir bayanın koltuğuna oturmasını bekledim.

"Yardımcı olabilir miyim, canım?" Bana nazik bir gülümsemeyle baktı.

"Umarım yardımcı olabilirim! *Midnight Falls Chronicle*'ın eski sayılarını aramak için geldim." Masasının altında, basın kartımı sormaması için parmaklarımı çaprazladım.

Yarım ay şeklindeki gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Öyle mi? Bir bakalım... İmzalayacağınız bir kayıt defteri var. Adınızı yazarsanız, sonra geçebilirsiniz."

Rahatladım. "Harika!"

Bana göz kırptığında heyecanımı biraz bastırmaya çalıştım. Sonuçta bu bayana birkaç soru sormam gerekiyordu. Aslında buraya arşivi görmek için gelmemiştim.

"Çok ziyaretçi gelir mi?" Sakin görünmeye çalıştım.

"Biraz. Bazen okulda bir proje olur ve öğrenciler araştırma yapmaları gerekir. Bu belgeler internette yok, biliyorsunuz."

"Anlıyorum. Son zamanlarda böyle bir proje oldu mu?" diye sordum.

Buz gibi bir yavaşlıkla ziyaretçi defterine uzandı, bana bilgi aramak için bolca zaman verdi.

"Oh, eminim. Ama geçen ay izinliydim. Burada dönüşümlü çalışıyoruz," diye devam etti.

Kahretsin. Muhtemelen tam da aradığım zamandı.

"Oh, gerçekten mi? Sakıncası yoksa, burada başka kimler çalışıyor?"

"Oh, sorabilirsiniz, ama kim geldiğini bilmiyorum. Kontrol edebilirim, sanırım," dedi zayıf bir sesle, arkasındaki ofisin açık kapısına bakarak. Ziyaretçi defterini önüme koydu ve o tarafa döndü. "Burada bekleyin, gidip bakayım."

"Çok teşekkür ederim!" diye seslendim arkasından. Ziyaretçi defterini kendime doğru çektim ve deftere takılı tükenmez kalemle köşeye bir şeyler karaladım, mürekkep bitene kadar.

Listeyi aşağı doğru ilerleyerek adımları yazmak üzereydim ki onu gördüm.

Tabii ya. Ziyaretçi defteri. Kahretsin, bu araştırma casusluğu işinde pek iyi değildim.

Arşiv pek ziyaretçi almıyordu, bu yüzden isim o kadar net göze çarpıyordu.

Geçen ayın tarihi küçük harflerle, çok düzgün ve net bir şekilde yazılmıştı, yanındaki isim de öyle.

Josh Samuels.

Josh? Josh, makale öğrenci topluluk panolarında sızdırılmadan hemen önce buraya gelmişti. *Tabii ya.* HHH'de Cayden'in düşmanı olan kişilerin bir listesini yapmam gerekirse, kendim hariç, Josh listenin en başında yer alırdı.

Aniden onu kafeteryanın dışında, burnu morarmış ve kolunda Ellen'la birlikte gördüğümü hatırladım. Ellen, Midnight Falls'un eski sakini, Cayden hakkında beni uyarmaya çalışan kişi. Onun geçmişini çok iyi bilen ve Josh'a doğru yolu gösterebilecek kişi.

O kadar açıktı ki, sanki yüzüme bir tokat atılmıştı, ama o ana kadar aklıma gelmemişti.

Resepsiyonist geri dönüyordu, ben de ziyaretçi defterinin fotoğrafını çekip kapıya doğru geri çekiliyordum. Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyordum. Cayden'a söylemeli miydim? Josh'a ne yapardı? Gerçek bir cinayetin sorumlusu olmak istemiyordum. Öte yandan, Cayden'a söylemezsem, benim yaptığımı düşünmeye devam ederdi.

"Yardımanız için çok teşekkürler! İhtiyacım olan her şey var," diye nazik resepsiyoniste seslendim.

Ben kapıdan çıkarken kaşlarını kaldırdı ve hızlıca el salladı. Artık bilgiyi aldığım için, Midnight Falls'tan bir an önce uzaklaşmak istiyordum.

Ana caddeye geri dönerken, parlak siyah bir araba kaldırıma yanaştı. Bir kız indi ve onu hemen tanıdım.

Ellen. Cayden hakkında beni uyaran kız. Eskiden burada yaşayan kız.

Sürücü diğer taraftan inip arabanın önünden dolaşarak hemen bana doğru ilerleyince içimde bir korku belirdi.

"Bug? Midnight Falls'ta ne işin var?" Josh etrafına bakarak merakla sordu. Az önce geldiğim küçük yan sokağı görünce gözleri kısıldı. Aniden her şeyi anladı.

"Bir arkadaşımı ziyaret ediyordum," diye geçiştirdim ve onların yanından geçmek için hareket ettim. Ellen'ın eli koluma değdiğinde irkildim.

"Arşivlere gittin, değil mi? Sorun değil. Cayden'dan bizim kadar nefret ettiğini biliyorum. Bu ay sana yaşattıkları bile, onun başka neler yapabileceğini bilmesen bile onu nefret etmek için yeterli."

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemeden sözlerim kesildi.

"Bizimle kahve içmeye gel, konuşalım. Birbirimize destek olmalıyız. Hepimiz onun kurbanlarıyız. Onun neler yapabileceğini daha iyi anlarsan kendini daha iyi hissedebilirsin," dedi Ellen.

Josh, yüzünde okunamayan bir ifadeyle bana baktı. Cayden hakkında ortaya çıkanlardan daha fazlasını ifşa etmekten memnun olacağıma pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Daha fazla mı? Daha ne olabilir ki?" diye düşündüm.

Ellen başını salladı. "Çok daha fazlası. Daha yeni başlıyoruz. Geliyor musun?" Bana umut dolu bir gülümseme attı. "Hadi Josh, onu soğuk kahve içebileceğimiz güzel bir yere götürelim." Ellen arabaya doğru yürürken farklı kahve çeşitleri hakkında uzun bir konuşma yaptı.

Josh bana baktı, ben de onun bakışlarına cesurca karşılık verdim. Cayden hakkında daha fazlasını ifşa etmeyi mi planlıyorlardı? Kalıp ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Bizimle misin, Lily?" Josh sessizce sordu.

"Öyle görünüyor, değil mi?" diye sordum, cevap vermekten kaçınarak. Berbat bir yalancıyım. Risk almamak en iyisiydi.

O başını salladı ve arka koltuğa doğru başını çevirdi. "Atla, gidelim."

Kahve dükkanı Ellen'ın anlattığı kadar güzel değildi. Oturur oturmaz ortam çok garip oldu. İkisini de pek tanıımıyordum, bu yüzden birdenbire birlikte kahve içmek rahatsız ediciydi. Üstelik eve gidip Josh'u Cayden'a nasıl anlatacağımı düşünmek istiyordum. En azından planım buydu. Ama şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Josh'un işleri daha da kötüye götürmeyeceğine güvenemezdim ve Cayden'ın öğrenince onu öldürmeyeceğine de güvenemezdim.

"Neden buradasınız? Hala bu şehirde aileniz var mı?" diye sordum Ellen'a. Bir süredir Hade Harbor'da yaşıyordu.

Başını sallarken yüzü kızardı. "Annem burada yaşıyor. Ben Hade Harbor'da amcamla yaşıyorum."

"Oh, tamam." Başka bir şey söylemeyince konuyu değiştirdim. "Burada yaşarken Cayden'ı iyi tanır mıydın?" diye sordum, katran tadı olan siyah kahveyi yudumlarken.

"Pek sayılmaz, ama babam tanırdı. Jack amcamın en iyi müşterilerinden biriydi." Ellen acı bir kahkaha attı. "Jack amca Cayden'ın üvey babasıydı ve bu civarda tanınan biriydi. O ve babam çok yakındı. Babam geçen yıl vefat etti."

"Çok üzgünüm, hiç bilmiyordum."

Omuzlarını silkti, gözleri bir an parladı. "O kötü bir insan değildi, sadece hastaydı. Bağımlılığı ve Midnight Falls olmasaydı, hala burada olurdu. Cayden West olmasaydı, hala burada olurdu."

"Cayden bu işe nasıl karıştı?"

"Babam ödemeleri geciktirdiğinde o geldi. Sadece parayı istemekle kalmadı." Ellen gülmeden güldü. "Şiddet uyguladı. Hesap ödenene kadar daha fazla mal vermeyi reddetti. Sert uyuşturucuyu aniden bırakmanın tehlikeli olduğunu bilirsin. Yoksunluk seni öldürebilir. Onu öldürdü."

Dehşet içimi kapladı. Gerçekten korkunç bir hikayeydi. Ellen'ın sesindeki acı, tüm bu travmayı atlatmaktan çok uzak olduğunu açıkça gösteriyordu. Ayrıca, Cayden'ı her şey için suçladığı da belliydi, her ne kadar o sadece üvey babası için çalışıyormuş gibi görünse de.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Cayden'ın eski üvey babası Jack miydi?" diye dikkatlice sordum.

Bana göre Cayden sadece amcasının emirlerini yerine getiriyordu, ama Ellen aynı fikirde değil gibi görünüyordu.

Başını salladı ve dudaklarını ıslattı. "O kadar da kötü değil, anneme tazminat ödüyor ve bağımlılığıyla başa çıkmasına yardım ediyor. Onu asla terk etmez, bunun tehlikeli olduğunu biliyor."

Kızgın olmama rağmen, kalbim onun için parçalandı. Ailesinin başına gelen korkunç olaylar yüzünden parçalanmış ve bükülmüştü ve tüm suçu yanlış kişiye atıyordu. Belki Cayden de suçluydu, ama gerçek şu ki o zamanlar daha gençti ve üvey babasının emirlerini yerine getiriyordu. Ellen bunu kabul etmemekte kararlı görünüyordu ve ben onu anlıyordum. Jack'in annesine para sağladığı için ona göz yummak daha kolaydı.

Josh, Cayden'ı karalamakla ilgili olmayan tartışmalardan sabırsızlanarak sözünü kesti. "Cayden, Hade Harbor'da bulunması tehlikeli bir adam. Hellions'da bulunması tehlikeli bir adam. Onun geçmişini herkesin dikkatine sunarak sadece sorumlu davranıyoruz. İnsanlar okulda kiminle okuduklarını, kiminle yaşadıklarını bilmeli," diye ekledi Josh. "Senden korkmuyor musun?" diye sordu.

Omuz silktim, hissizdim. Korkuyordum, ama onların kastettiği nedenlerden dolayı değil.

"Öyleyse, herkesin bilmesini sağlayacağız. Böylece takımdan atılacak ve buraya geri dönemeyecek. Artık onu evinde görmek zorunda kalmayacaksın."

"Ama gerçekten endişen varsa, onun adını lekelemek yerine doğrudan polise ya da en azından Müdür Smith'e gitmen daha iyi olmaz mı? Onlar olayı düzgün bir şekilde araştırır."

Ben sözümü bitirir bitirmez Josh, Ellen'la göz göze geldi. "Ne?"

diye merak ettim.

Hâlâ Ellen'a bakıyordu. "Sana onun tarafında olduğunu söylemiştim. Aralarında bir şey olduğunu söylemiştim."

"Emin olmak zorundaydım," dedi Ellen sert bir şekilde.

Koltuğumda kıvranarak kendimi açığa çıkmış hissettim. "Onu korumuyorum, sadece bazı şeylerin doğru ve yanlış yolları olduğunu düşünüyorum."

"Evet, ve sen ne yaparsak yapalım Cayden'in bunun için acı çekmemesi gerektiğini düşünüyorsun, değil mi? Onun suçu değildi, onun seçimi değildi... çok tahmin edilebilirdi. Seni, Ice Gods'ın her sözünü dinleyen diğer hokey fahişelerinden daha iyi sanmıştım, ama galiba sen de onlardan farksızsın. Sana bok gibi davrandıktan sonra bile onu savunuyorsun."

Sözleri kalbimin etrafındaki bariyerlere çarptı, acıtacak kadar sert bir şekilde deldi.

"Onun sözlerine takılmıyorum ya da onu savunmuyorum. Sadece, bu kadar çok şeyin suçlusu oysa, neden polisle başı belada değil diye merak ediyorum."

Josh içini çekti ve koltuğa geri çöktü. "Bu adamın neden paçayı kurtardığını bilmiyorum, ama zamanla, onu daha iyi tanırsan, bizim gördüğümüzü sen de göreceksin." Josh telefonuyla oynuyordu ve şimdi, omzumun üzerinden gizlice bakışları beni tedirgin ediyordu. Buradan gitmem gerekiyordu. İçgüdülerim gitmem için bağıırıyordu ve ben de yüzüme anlayışlı bir gülümseme yapıştırdım.

"Bütün bunları bir düşüneyim. Gerçekten gitmem gerek," diye başladım.

Josh elini masaya vurarak beni susturdu. "Hepsi Cayden'in suçu," diye patladı Josh. "O kadar süperstar olmasaydı, takımı ve tüm ilgiyi çalmasaydı... ve sonra benim burnumu kırmasaydı, bunların hiçbirisi olmazdı. Bana kötü adammışım gibi bakma."

Josh'a baktım. Cayden'in davranışları, ikimizin de hayatını mahveden bir zincirleme reaksiyon başlatmıştı, bu doğrudu, ama Josh'un kıskançlığı ve kinleri, bizi yine aynı noktaya getirebilecek iltihaplı yaralardı.

"Seni buraya onun kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için getirmedi. Saldırı konusunda babama gitmeliydin. İşler böyle halledilmeliydi."

Josh alaycı bir şekilde güldü. "Senin baban hiçbir şey yapmazdı. Altın çocuğunu, koçluk dünyasında yükselme şansını korurdu, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Belki de sen kendine odaklanmalı ve babama yalakalık yapmayı bırakmalısın. Yeteneğin kendini gösterir ve dikkatleri üzerine çeker."

Josh, Ellen ile benim aramda bakışlarını gezdirerek çenesini sıktı. “Her neyse. Siz Hellions'da başarılı olmanın baskısını anlamıyorsunuz. Çok yetenekli oyuncularımız var ve West gelmeden önce fark edilmek neredeyse imkansızdı. Şimdi ise... Unut gitsin.” Acı bir kahkaha attı ve elini salladı. “Özellikle şimdi.”

"Cayden'in senden daha iyi olması onun suçu değil."

Josh'un boynuna benim düz cümlemlerle birlikte kırmızı bir kızarıklık yayıldı.

Kafasını salladı, telefonuna baktı ve kendine başını salladı. Onun ciddi bakışları omurgamda bir ürperti yarattı.

"Her neyse, hayal kurmaya devam et. O seni umursamıyor Lillian, sadece kendini umursuyor. Bunu göremiyor olman çok yazık. Fikrini değiştirebilecek birini tanıştırayım sana. Midnight'a dönmeni bekliyor. Burada olduğun için çok mutlu."

"Kim? Kimseyi bekleyemem, eve gitmem gerek," dedim ve bankın ucuna doğru sürünerek ilerledim.

Bir vücut çıkışı engelleyerek, kabine kayarak beni kapana kısırdı.

"Ah, bu duygularımı incitti," dedi Jack amca.

Demek Josh'a mesaj atan oydu.

Ona baktım, birden korkmaya başladım. "Eve gitmeliyim, ailem beni bekliyor; zamanında dönmezsem buraya gelip beni alacaklar."

Jack tısladı. "Kimse sana yalan söylememeni öğretmedi mi, kızım? Eminim bugün nereye gittiğini kimseye söylemedin, Midnight Falls'a utanç verici bir geziye. Eminim annenler buraya gelmene bile izin vermezlerdi, tek başına gelmene hiç gerek yoktu."

Buna cevap veremedim. Sonuçta haklıydı. "Benden

ne istiyorsun?" diye sordum sessizce.

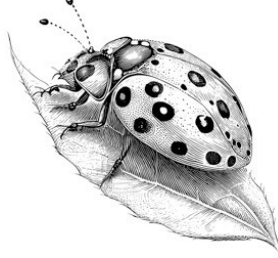
Jack içini çekti ve parmaklarını kırdı. "Hiçbir şey, ciddiğim, senden bir şey istemiyorum. Sadece üvey oğlumu özledim ve mesajlarıma cevap vermiyor, telefonlarıma da çıkmıyor. Kimse Jack Amca'dan böyle kaçamaz... Bu yüzden

onu aramama cevap vermesini sağlayacak bir yol buldum." Bana sırtarak, kahverengi dişlerini gösterdi. Önümüzde masanın üzerinde duran telefonuma dokundu. "Onu ara ve nazikçe sor. Eminim güzel üvey kız kardeşi için koşarak gelecektir."

Dudaklarımı ıslattım, ağızım kurumuş gibiydi. "Gelmez. Artık birbirimizle konuşmuyoruz. Beni umursamıyor."

Jack kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. "Göreceğiz, değil mi?"

Lily

Jack amcanın karavanına gidiyorduk. Kendimi görünmez hissediyordum. Kahve dükkânından çıkarken garsona istemediğim bir yere gittiğimi söylemiştim, ama o beni görmezden gelmişti. Jack amca Midnight Falls'un hakimi gibiydi ve kimse bana yardım etmeyecekti. Kahve dükkânındaki diğer müşteriler, onun kamyonetine binmek istemediğimde başka yere bakmışlardı.

Neyse ki, telefonumu el koymak için acele etmemişlerdi ve birine mesaj atma fırsatı buldum. Bir can simidi. Cayden'a mesaj atamazdım, Jack amcamın bunu istemediği çok açıktı. Aileme ya da Eve'e mesaj atıp onları bu karmaşaya bulaştıramazdım. Bunun yerine, yeni rehberimde en üstte Sophie'nin numarası vardı ve Jack telefonumu almadan önce ona kısa bir mesaj yazdım.

Midnight Falls. Black Lake.

"Bu kaçırma, biliyorsun. Bu tüm hayatını mahvedebilir," dedim Josh'a, o benim için arabanın kapısını açıp içeri girip oturmamı işaret ederken.

"Bin, Lily, kimse sana bir şey yapmayacak, dramatik davranmayı bırak."

"Josh, burnun neredeyse iyileşti, takıma geri döndün... Cayden'a bu yüzden kızgınsan, onunla normal bir şekilde konuş ya da koça onun yaptığını söyle. Cayden ile üvey babası arasında olanlara karışma."

Josh bana alaycı bir şekilde baktı. "Sadece burnumu mu önemsiyorum sanıyorsun? Cayden West'in HHH'ye girip sezon ortasında yıldız oyuncu olması ne peki? Babanın onun ayaklarını öpmesi ne peki? Bazı insanlar için her şey çok kolay." Yorgun bir kahkaha attı.

"Kolay mı? Onun neler yaşadığını, nerede büyüdüğünü bilseydin böyle konuşmazdın... Yani, üvey babasına bir bak!"

Josh'un yüzü sertleşti ve omuzlarını silktilti. Aniden öfkeyle doldu ve sabrım taşı.

"Gerçek şu ki, sen onun kadar iyi değilsin ve buna tahammül edemiyorsun. Dünyadaki tüm para ve ayrıcalıklara, en iyi ekipmanlara, özel derslere rağmen, o hiçbir olmadan bile senden daha iyi ve bu seni içten içe yakıyor."

Sözlerim bir kırbaç gibiydi, Josh'u yüzleşmek istemediği gerçekle kırbaçladı.

Bana uzun bir süre karanlık bir ifadeyle baktı ve sonra beni arabaya itti. "Bu işe başladığımdan beri neler çektiğimi bilmiyorsun. Jack, o adam deli. Onunla hiçbir ilgim yok ama beni rahat bırakmıyor. Cade'i buraya getirmeye yardım edeceksin, sonra bizim için her şey bitecek, bu işten elimizi ayağımızı çekeceğiz. Hemen arabaya bin."

Black Lake karavan parkında kamyonetten indiğimizde, bana yardım edebilecek başka biri var mı diye etrafa bakındım, ama nafile. Kimse Jack amcaya karşı gelmezdi. Uzakta fırtına kopmak üzereydi. Yakındaki uçurumun tepesinden denizden gelen bulutlar açıkça görünüyordu. Karavan parkını denizden ayıran, kırık bir çit vardı, işe yaramaz, berbat bir bariyer.

Havada tuzun tadını alabiliyordum. Yağmur yağacaktı, hem de çok. "İçeri gir, kızım," dedi Jack amca, kolumdan sıkıca tutarak.

Ellen, karavan parkına bakarak tereddüt etti. "İstediyini yaptık, ben gidiyorum."

"Lütfen, birini ara, polisi, herhangi birini..." diye yalvardım. Başını sallayarak çok mutsuz görünüyordu.

Jack gülerek koluna hafifçe vurdu. "Ellen iyi bir kızdır ve annesine çok düşkündür. Merak etme, ona ihtiyacı olan her şeyi veririm," dedi Ellen'a, o da sadece başını salladı.

Ellen bana üzgün bir şekilde başını salladı. "Üzgünüm, yapamam. Endişelenme. Jack'in senden bir şey istemiyor, Cayden'ı buraya getirmek yeter, sonra sen de gidebilirsin."

Jack beni karavana itmeden önce onun gittiğini görmedim. Mutfaktaki soluk renkli koltuğa çökünce burnuma yine aynı umutsuzluk kokusu doldu.

"Şimdi, cevap vermiş mi bakalım," dedi Jack, cebinden telefonumu çıkarıp kontrol etti. Telefonu bana uzattı. "Bildirim var. Kilidi aç."

Parmağımı sensöre bastırdım ve Jack telefonu geri aldı.

"Ah, annenden mesaj gelmiş. 'Kütüphanede iyi gidiyorsundur umarım. Sen benim gelecekteki Cali süperstarımsın.' Sanırım sevgili annem senin burada olduğunu hiç bilmiyor." Ekrana kaşlarını çatarak baktı. "Ama Golden Boy'dan hala haber yok. Kendin için gelmesini umsan iyi olur."

"Neden? Ne yapacaksın?" diye sordum ve kapının yanında rahatsız bir şekilde bekleyen Josh'a baktım. "Bana ne yapacaksın?"

Bana kaşlarını çattı. "Hiçbir şey, sana söyledim. Gelecek. Eminim."

"Göreceğiz. Ben gidip biraz uyuyacağım, dün gece geç yattım. Sen ona göz kulak ol. Televizyonu aç falan," dedi Jack ve ayağa kalktı.

Onun gitmesini rahatlamış bir şekilde izledim. Josh üzerinde çalışabilirdim, o Jack gibi sert bir suçlu değildi. Jack kaybolursa, onun beni bırakması için daha fazla şansım olurdu.

Bizi yalnız bıraktı. Josh karavanın içine doğru ilerledi ve uzaktan kumandayı aradı. Bir düğmeye bastı ve bir dizi başladı.

"Al, Cayden gelene kadar bunu izle."

"Cidden burada oturup televizyon mu izleyeceğiz? Bunun yanlış olduğunu biliyorsun... Josh, babam ne düşünür?"

Buna yüzünü buruşturdu. "O hiçbir şey bilmeyecek. Cayden gelecek, sen ve ben gideceğiz. Seni eve bırakacağım ve koç hiçbir şey bilmeyecek. Lanet Jack, Ellen'ı ve beni rahat bırakacak ve her şey bitecek. Sen de koça söylemeyeceksin, çünkü bu, sen ve Cayden hakkında bir sürü sorunu ortaya çıkarır. Hadi, televizyon izleyelim."

Josh, rastgele bir programa ilgi göstermeye kararlı bir şekilde televizyona döndü. Dışlerimi sıkıp ellerimi yumruk yapıp yanına oturdum.

Buradan bir şekilde çıkmam gerekiyordu.

Ya Cayden gelmezse? *Gelecek*. Bundan hiç şüphem yoktu. Korkutucu olan da buydu. Jack amca geldiğinde ondan ne istiyordu? Ona ne yapacaktı?

Orada oturup öğrenmeyi bekleyemezdim.

Cayden gelmeden buradan çıkmalıydım.

Josh'un gözleri üçüncü kez kapandı ve başı öne doğru eğildi. Diğer seferlerden farklı olarak, bu sefer gözleri kapalı kaldı. Hareketsiz bir şekilde yanında oturdum. Bir saatten fazla zaman geçmişti. Akşam çoktan bitmişti. Jack amca yarım saat kadar önce dışarı çıkmış, beni ve Josh'u karavanda bırakmıştı. Josh'un şimdiye kadar fikrini değiştirmedigine şaşırdım. Jack'ten aldığı bilgiler onu yaşlı adama bağlamış gibiydi ve Jack zayıflıklarını kullanmaktan çekinmeyen bir adamdı. Artık Josh da benim kadar bu işin içindeydi.

Ne yazık ki benim için, Cayden'ın gelme olasılığı her dakika azalmasına rağmen, beni orada tutup Cayden'ı beklemeye kararlı görünüyordu.

Küçük bir elektrikli ısıtıcı karavanı ısıtmıştı. Damarlarımdan adrenalin akmasaydı, beni de uyuturdu.

Josh'un başı daha da öne düştü.

Uyuyordu. Gerçekten uyuyordu. Emin olmak için on dakika daha acı içinde bekledim. Eğer derin uykuda değilse ve bir ses onu uyandırırsa, beni yakalayacaktı ve muhtemelen bir daha şansım olmayacaktı.

Bu yüzden bekledim.

On dakika sonra harekete geçtim. Jack amcam, Cayden'a mesaj atmam için beni tehdit ederek telefonumu almıştı. Cayden'ın cevap vermediğini görmek için telefona bakmama gerek yoktu.

Karavanda sessizce ilerledim. Saatim yoktu ve Josh'un yanında ne kadar süre oturduğumu bilmiyordum, buradan nasıl çıkacağımı planlamak için deli gibi düşünüyordum.

Karavanın kapısını olabildiğince sessizce açtığımda, kapıdan keskin bir rüzgar esti ve ben merdivenlerden aşağı koştum ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım. Fırtına yaklaşıyordu ve rüzgar beni itiyordu, karavandan uzaklaşırken hafif bir yağmur damlaları üzerime yağıyordu.

Uzun süre oturmaktan bacaklarım uyuşmuştu. Yola çıkmam gerekiyordu. Aşağıda bir otobüs durağı vardı ve Midnight Falls'tan uzaklaşabilirdim. Cayden'a Josh ve Ellen'dan ve amcasının yaptıklarından bahsedecektim. Onların da benim kadar kurban olduklarını açıklayacaktım. Ondan sonra, bu onun sorunu olacaktı. Artık onun pisliklerine karışmayacaktım.

Karavan parkının içinden geçen yolda ışıklar belirdi. Bir arabaydı. Çok geç, Jack'in kamyonetinin nerede olduğunu görmek için döndüm. Jack'in kamyonetiyle mi yoksa yürüyerek mi çıktığını bilmiyordum.

Şimdi, kamyonetinin yerinde olmadığını fark ettim.

Araç yaklaşırken, yan tarafındaki belirgin siyah şeridi gördüm. Oydu. Hemen yoldan çıkıp kenardaki gölgelere daldım ve birinin karavanının çıkıntısının altına saklandım. Camın sertçe vurulmasıyla bir metre havaya zıpladım. Biri camdan parmağını sallayarak bana gitmemi işaret etti. Kamyonet son karavanın önünde durdu ve Jack indi.

Beni görmüş müydü?

"Hadi kızım! Beni peşine düşürme," diye bağırdı, sorumu cevaplayarak.

Bağırışının sesiyle karavanın kapısı açıldı ve Josh gözlerini ovuşturarak dışarı çıktı.

"Neredeydin? Kaçıyor, lanet olsun!" Jack, Josh'a bağırdıktan sonra bu tarafa, o tarafa dönerek beni aradı.

Pencereye bir kez daha vurulması dikkatlerini çekti. Burada kalamazdım.

Öfkeli komşuyla birlikte karavandan uzaklaştım ve parkın arkasındaki engebeli zeminde koşmaya başladım.

"Orada!"

Josh'un bağırması beni korkuya boğdu. Başımı eğip daha hızlı koştum, uçurumun kenarına doğru. Oradan koşarak kısa sürede Midnight Falls'a ya da daha iyi saklanabileceğim bir yere varabilirdim. Uçurumun tepesi tamamen açıktı, saklanacak hiçbir yer yoktu.

Arkamda takip sesleri geliyordu. Jack çok formda olmasa da Josh beni yakalayabilirdi. Elbette yaralıydı ama bacağı kırık değildi ve motivasyonu yüksekti. Beni yakalayacağından hiç şüphem yoktu.

Ciğerlerim yanıyordu. Nefesim düzensizdi, göğsümden acı verici bir şekilde girip çıkıyordu.

Haftalar önce yaraladığım ayak bileğim, sert zeminde koşarken ağrıyordu. Tek bir yanlış adım ve yere düşecektim. Bu farkındalık içimi yakıyordu.

Uzakta, Jack Josh'a bağırdı, tam o sırada başka bir ses havayı doldurdu.

Düşük, agresif bir uğultu.

Ses büyüdü ve ne duyduğumu anlamaya çalışırken, bir ışık göründü. Sallanan, beyaz bir daire, derinleşen karanlıkta tek bir ışık, büyük bir hızla bana doğru geliyordu. Aslında birden fazla vardı.

Bunlar neydi?

Josh'un eli kolumu yakalayıp beni geriye doğru çekmeden önce bunu öğrenecek vaktim olmadı. Neredeyse dengemi kaybedip göğsüne düşüyordum.

"Çok akıllıca, Lillian, ama artık vazgeç, yakalandın," diye dişlerini sıkarak söyledi Josh.

"Sen vazgeç! O benim için gelmiyor, Josh. Kabul et!" diye bağırdım yüzüne. Neredeyse kaçacak olmanın heyecanı ve tekrar yakalandığım için ne olacağına dair sağlıklı bir korku ile kalbim çarpıyordu.

Josh alaycı bir şekilde güldü. "Acıttı, değil mi? West için önemli olmamak? O tam da öyle bir pislik."

Jack bize yetiştiğinde sızlanma daha da yükseldi. Nefes nefeseydi ve yüzü morarmıştı.

"Seni aptal sürtüğ. Bu kadar kolay kaçabileceğini mi sandın?" diye hırıltıyla konuştu, her an yere yığılabılır gibi görünüyordu.

Keşke düşseydin. Keşke yere düşüp ölseydin, ben de emin olmak için üzerinden geçerdim. *Üzerinden geçerdim.* Bu düşünceyle, bilinçaltımda çınlayan ses aniden yerine oturdu.

Josh'la mücadele ederek arkamı döndüm ve sesi aradım. Işıklar

artık daha yakındaydı, aramızdaki mesafe kapanıyordu.

Dört motosiklet. Uçuruma çıkan çim ve çakıl taşların üzerinden hızla geçtiler.

İlk önce Cayden'ın kendine özgü kaskını tanıdım. Önde gidiyordu. Motosikletini bana ve Josh'a doğru çevirmişti ve hızını kesmiyordu.

"Siktir!" diye bağırdı Josh, Cayden'in yanımızdan geçip giderken beni yana itti.

Nefesim göğsümden sıçradı ve karanlık gökyüzüne bakarken bir an başım döndü. Motosikletlerin dönüş ve gürültüsü geceyi doldurdu. Oturdum. Josh diğer tarafa düşmüştü ve Cayden motosikletinden inmişti. Motosikleti Josh'un yanında yerde yatıyordu, Cayden'in onu görmezden gelmesinden, değersiz bir şey gibi atılmıştı.

Josh'a dönmüştü. Yüzünü göremiyordum, sadece vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum. Arkalarında, diğer Ice Gods motosikletlerini durdurmuş ve inmişlerdi. Beckett üç uzun adımla Josh'a yaklaştı ve onu çekip çevirdi.

"Samuels? Dalga mı geçiyorsun lan?" diye bağırdı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ve Cayden benim yönüme baktı, tam o sırada sert bir el saçımı kavradı.

"Yaklaşma, çocuk, sigortam var." Jack'in alaycı sesi tüylerimi diken diken etti. Beni kaldırdı ve kendine doğru çekti. Sıcak nefesi kulağımı buğulandırdı.

"Ve zavallı küçük Lily, Altın Çocuk'un onu almaya gelmeyeceğini sanıyordu... Demek ki haklıymışım, değil mi güzel kız? Tam istediğim gibi geldi. Kaskını çıkar," diye Cayden'a bağırdı.

Cayden hareketsizce durmuş, bize bakıyordu. Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydim. Sonra keskin bir şey çenemin altına bastırıldı. Bir bıçak. Jack'in bıçağı vardı. Tamamen bittim.

Bıçağı görünce Cayden daha da dondu, bu imkansız gibi görünüyordu. Yavaşça ellerini kaskına götürdü ve çıkardı. Tanıdık yüzünü görünce neredeyse ağlayacaktım. Saatlerdir çok korkmuştum, hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Ama yalnız değildim.

Sonunda benim için gelmişti.

Gelmişti.

"Senin sorunun benimle Jack, onunla değil. Bırak onu, gününü yeterince mahvettin." Cayden'in sesi titrememişti.

Gecenin karanlığında gözleri kararmıştı ve Jack'i deli gibi bakıyordu. Onda daha önce hiç görmediğim bir şiddet eğilimi vardı. Hayır, bu bir tehdit değildi. Bu bir garantiydi. Jack'ten uzaklaşırsam Cayden'in ona zarar vereceğinden emindim.

"Bütün gece onu bekleten sen olduğun için bu çok komik."

Cayden'in çenesindeki bir kas seğırdi. "Gece kapalı antrenmandaydım ve telefonumu okulda unutmuşum. Geri dönüp almam gerekti."

Gözleri benimkilere takıldı ve sözlerinin beni yatıştırmak için olduğunu anladım. Mesajı görmemişti. Beni bekletmemişti.

"Bu sana gelecekte daha sorumlu olmayı öğretir, değil mi?" Jack güldü. "Tabii bu tatlı bayan bugün olanlardan sonra seninle bir daha ilgilenmek istemeyecek."

"Bu onun seçimi. Eğer kalmamı istiyorsan, bırak gitsin."

"Sanmıyorum. Sinirli görünüyorsun, sakinleşene kadar burada kalsın bence."

"Jack! Seni uyarıyorum." Cayden'in ani bağıırışı beni irkiltti. Kendini kontrol altına almış bir tehdit tablosu gibiydi, ama görünüşünden çok daha az sakin olduğunu tahmin ediyordum. Aslında, çok sinirliydi.

"Bırak onu, yoksa ne olacak?" Jack kışkırttı.

Bıçağın ucunu boynuma dayadı ve ben nefesimi tuttum. Acı veren bıçağın ucu değildi, parmak eklemlerinin nefes boruma bastırmasıydı. Cayden'in vücudu bu sese daha da gerildi, sonra başını salladı. Gözleri benimkilere kaydı. Bakışlarımı kendine kilitleyerek beni sakinleştirdi. *Yalnız değildim. Beni bırakıp gitmeyecekti.*

"Tamam, ne yapmamı istiyorsun, söyle, yapacağım."

"Bence bunu telafi etmelisin. Senin için yaptığım onca şeyden sonra beni terk ettin. Bunu telafi etmelisin."

"Tamam. Yapacağım. Ne yapmamı istiyorsun?" Cayden'in sesi öfke ve hayal kırıklığıyla gergindi.

Jack düşündü ve bizi döndürdü, böylece Beckett, Asher ve Marcus çenemin altındaki bıçağı görebildi. "Diz çökmeni istiyorum ve küçük arkadaşların da geride kalsın, yoksa koçun kızı kurtulamayacağı bir kaza geçirecek."

Cayden arkadaşlarına elini uzattı. "Geri çekilin, bir şey yapmayın... Bu benimle onun arasında." Sonra çılgınca bakan gözlerime baktı ve yavaşça çalılar arasında karanlık çimlerin üzerine diz çöktü.

Onun canavarca üvey babasına boyun eğmesini görmek acı vericiydi.

Jack, Josh'a konuşurken sesinde zaferin tadı vardı. "Çocuğa bir bıçak ver, botumda var."

Josh'un yüzü soldu, yumruklarını sıktı. "Cayden gelir gelmez Lily ve beni bırakman gerekiyordu."

Jack güldü ve bıçak saplandı. "Bana karşılık mı veriyorsun? Canım istediğinde bırakırım seni, aptal, şımarık pislik. Hade Limanı'nda akıllı insan bulmak zor galiba."

"Bunu izlemek çok eğlenceli ama, eğer istediğin para ise, sana verebilirim," diye Beckett kendinden emin bir şekilde araya girdi. "Fiyatını söyle."

Jack başını salladı. "Bunu sonra konuşuruz. Şu anda çocuğun kanını görmek istiyorum. O bu işte iyidir. Bıçak," diye Josh'a hatırlattı.

Josh, Jack'in botundan bıçağı aldı, yüzüne bakarak onu öldürecekmiş gibi bakan gözlerimden kaçındı. Cayden'in yanına gitti, bıçağı onun yanına çimlere attı ve geri çekildi.

"Lütfen, yapma," diye yalvardım, Jack'e karşı kıvranarak.

Saçımı gözlerimden yaşlar akacak kadar sertçe çekti.

"Kapa çeneni. Hadi, Altın Çocuk, yazmayı ne kadar iyi hatırladığını görelim." Çenesini öne doğru itti. "Ceketini çıkar."

Cayden itaat etti, kalın deri ceketini çıkarıp altında siyah bir tişört ortaya çıkardı.

Elindeki bıçağı sımsıkı kavradı. "Ee?"

"Hmm, bir düşüneyim. Bence Cutlers çok nazik davranmış, eserlerini sırtında saklamışlar... Bence koluna yazmalısın, tüm dünya görsün. Solucanlar yerlerini bilmeli. Yaz, ve güzel yaz, yoksa kanı akınca boynuna yazarım."

Neler olduğunu anladığımda midem bulandı. Jack, Cayden'ın bıçakla koluna bir kelime kazımasını istiyordu. Önceki koruyucu ailesinin sırtına kanıyla yazdığı kelimeyi.

"Hayır! Hayır, bir şey yapın!" Josh'a, Beckett'a, yardım edebilecek herkese bağırdım.

"Hayır, hiçbir şey yapma," dedi Cayden, sesi cehennem gibi emrediciydi. Gözlerime baktı. "O oyun oynamıyor. Ona zarar verecek. Kimse Lily'yi tehlikeye atamaz."

Gözlerimi ondan ayırmadan, o yürek parçalayan sözler kafamda yankılanırken, Cayden bıçağın ucunu kolunun iç kısmına dayadı ve bastırdı. Kan fişkırdı. Josh yana sendeledi ve çimlere kustu. Asher öne doğru itmeye çalıştı ama Beckett onu geri tuttu, yüzü ciddiydi. Yanaklarımdan gözyaşları akıyordu. Cayden'ın koluna bir kelime yazmasını izlemenin dehşeti karşısında, çenemin altındaki bıçak artık o kadar da tehditkar gelmiyordu. O kadar dehşete kapılmış ve öfkeliydim ki midem bulandı. Başım dönüyordu.

Cayden'ın ne yazdığını anlayamadım, kan çok fazlaydı. Yüzü solgundu ama gözleri kararlıydı.

Çömelmiş ve bir sonraki harfe geçerken içe doğru çökmüş gibi görünüyordu.

"Aferin, evlat, herkes görebilsin diye güzelce ve büyük yaz," diye Jack onu teşvik etti.

Etrafımızı saran siyah sessizliği bozan tek ses benim hıçkırıklarımdı, ta ki aniden bir alkış sesi duyulana kadar. Alkışlar birbirini takip etti, gittikçe yaklaştı, ardından uzun bir ıslık sesi geldi.

Nikolai, neşeli ifadesi bir anda kaybolarak tısladı. "Terbiyeli ol. Bu genç zihinler üzerindeki etkimizi düşün. Utanmalısın. Sanırım sende hiç terbiye yok, ben sana öğretmek zorunda kalacağım."

Eli cebine gitti ve bir saniye içinde bir tabanca çıkardı. Jack bu manzarayı görünce yüzü bembeyaz oldu. Nikolai tabancayı kaldırdı, tek bir hareketle emniyeti açtı ve Jack'in kafasına doğrulttu. "Kızı bırak, yoksa haftalarca güzel saçlarından kafatasının parçalarını toplar." Bana baktı. "Şimdiden özür dilerim, tatlım."

"Sen delisin, nereden çıktın lan?" Jack homurdandı, geri çekilirken beni de peşinden sürükledi.

Bıçak derime saplandı ve çığlık attım.

Nikolai'nin yüzü bu sesle sertleşti. "En kötü kabusların, ihtiyar. Onu bırakmak için üç saniyen var. Bir..."

Jack beni tekrar geri çekti ve ben tökezledim, bıçak derime daha da batarken nefes nefese kaldım.

"İki," Nikolai devam etti, bize doğru

ilerleyerek. Üç deyemedi.

Ağır bir yük üzerimize çöktü, Jack'in yan tarafına çarptı ve elindeki bıçağı düşürdü. Çimlere düştüm ve yuvarlandım, tam da Cayden'ın Jack'le boğuşurken gördüm.

Jack şanslı bir yumruk attı ve sendeleyerek ayağa kalktı, Cayden'ın yaralı koluna bastı. Eski üvey babasına saldırmadan önce küfretti. Jack'e saldırdı ve onu yere devirdi.

Onlar birbirlerine saldırırken ben kavgadan uzaklaşmak için

sürünerek uzaklaştım. "Kahretsin, Lily, iyi misin?" Marcus

oradaydı, bana yardım ediyordu. "İyiyim," diye mırıldandım,

sahneyi görmek için dönerek.

Beckett, Josh'u yumruklamıştı ve Josh, kendi kusmuğunun yanında, ayaklarının yanında hareketsizce yatıyordu. Asher, kirli bisikletinin yanında durmuş, çenesini sıkmıştı. Nikolai kavgayı ilgiyle izliyordu.

"Bir şey yapın, onu vurun!" diye yalvardım. Marcus'tan uzaklaşıp Nikolai'nin yanına gittim.

Bana düşünceli bir ifadeyle döndü. "Oh, merak etme, yapacağım. Ama önce, oğlunun bazı sorunlarını çözmesine izin vermem gerek."

"O zarar görüyor," diye itiraz ettim.

"İntikam alıyor. İnan bana, buna ihtiyacı var. En ucuz terapi bu." Başını Marcus'a doğru çevirdi. "Kızı buradan götür."

"Ne! Hayır, gidemem," diye başladım, tam o sırada Marcus kolumu çekti.

"Cayden kendi başının çaresine bakabilir," dedi. "Ve arkasında destek var."

"Gitmeyeceğim," diye itiraz ettim, Marcus'un güçlü kollarından kurtulmaya çalışarak.

Gözlerim Cayden ve Jack'e kilitlenmişti. Dişleriyle tırnaklarıyla savaşıyorlardı. Cayden her açıdan üstündü, ama Jack'in elinde bıçak vardı ve Cayden'a tehditkar bir şekilde bıçağı sallayarak onu geri çekmeye çalışıyordu.

Jack, Cayden'ın ortasına doğru atıldı ve neredeyse onu yakalıyordu. Cayden sadece bir tişört giyiyordu ve bıçak, tişörtün kumaşını yırttı. Cayden, benim duyulabilir nefesimi duydu.

Korku dolu sesime endişelenerek bana baktı. Konsantrasyonu bir anlık da olsa bozuldu, ama bu yeterliydi.

Cayden'ın endişeli gözleri benimkilerle buluştuğunda, Jack tekrar saldırdı ve küçük bıçağı Cayden'ın yan tarafına sapladı.

"Cayden!" diye bağırdım.

Marcus beni neredeyse kontrol edemedi.

Nikolai, Cayden'ın bıçaklandığını umursamadan bana başını salladı. "Gitme zamanı, tatlım. Karım senin güvenliğin için elinden geleni yapıyor, bu yüzden ben de öyle. Buradan git, ben senin oğluna bakarım."

"Lütfen, ona zarar gelmemesi için burada kalmam gerekiyor."

"O zaten yaralandı, çok uzun zamandır yaralı... Ama eminim ki senin güvende olmanı isterdi. Al onu." Onun kesin talimatı itiraz edilmeye yer bırakmadı.

Marcus beni omzuna attı ve protestolarıma rağmen beni motosikletine bindirdi. Kaskı kafama takmaya çalışırken onunla mücadele ettim.

"Onun dikkatini dağıtıyorsun. Daha fazla zarar görmesini mi istiyorsun?" diye sordu Marcus.

Sözleri panik halimden geçip gitti. Haklıydı. Az önce yaralanması benim hatamdı. Kendini toparladığını ve yanındaki yarayı umursamadan Jack'le dövüşmeye başladığını görebiliyordum.

"Gitmeliyiz. Gidersek o iyi olur. Beckett ve Asher burada, diğer adam da burada," diye hatırlattı Marcus.

"Bayan Sophie'nin kocası."

"O bizim resim öğretmenimizin kocası mı? Kahretsin, bir daha ona asılmayayım," diye mırıldandı Marcus.

Onu duymazdan gelerek Cayden'ın Jack'le dövüşmesini izledim. Nikolai geri çekilmiş, Beckett ve Asher'ın kavgaya katılmasını engelliyordu. Cayden'a içindeki şeytanları öldürmesi için alan açtığını söyledi. Belki de haklıydı. Hiçbir fikrim yoktu.

Ben donakalmış bir şekilde manzarayı izlerken, Marcus kaskımı kafama taktı ve motosiklete bindi.

"Sıkı tutun," diye mırıldandı ve kollarımı beline doladı.

"Gitmemiz gereken bir yer var, sessiz bir yer, tıbbi malzeme olan bir yer," dedi Marcus. "Çalıştığın veteriner kliniği ne durumda? Girebilir misin?"

"Ne? Evet... Evet, girebilirim," diye iç geçirdim, beynimi tekrar çalıştırmaya çalışarak. Motordan atlayıp kavgaya geri dönmek istedim, ama ya durumu daha da kötüleştirirsem?

"İyi. Cade'in yaralarını saracak birine ihtiyacı var ve babanın bunu duymasına izin veremeyiz. Hadi gidip hazırlanalım."

Cayden

JACK YORULMUŞTU. Formda değildi ve yaşam tarzı onu yakalamıştı, ama nefret ona hak etmediği bir güç veriyordu.

Sağa doğru bir hamle yaptı ve ben bunu gördüm. Marcus gitmişti, Lily'yi omzuna alıp motosikletine götürüyordu. Ona o kadar dikkat kesilmiştim ki, artık gitmiş olduğu için Jack'e ve hayatımın hesabını ona sorma işine konsantre olabilirdim.

Hareketini tahmin ederek, yükselen bıçağına doğru tekme attım ve bıçak elinden uçup çimlerin arasına kayboldu. Çılgınca aşağıya baktı, bıçağı aradı ama bulamadı.

"Artık eşit bir dövüş oldu, değil mi Jack amca? Sonunda kendi boyunda birini buldun," diye alay ettim. Yanım hafifçe acıyordu, acı zihnimin uzak bir köşesinde hissediliyordu. Bunu düşünerek dikkatimi dağıtamazdım. Bu yüzleşme on yıldır sürmüştü.

Lily'yi kaçırdığına inanamıyordum. Lily. Tatlı, akıllı Lily. Jack amca beni sandığımdan daha iyi tanıyormuş. Beni çekici bulacağı tek kişiyi hemen fark etmiş ve onu elinden geldiğince kullanmıştı. Onun bütün gece onun elinde olduğunu düşündüğümde, öfke, sonsuz bir karanlık zihnimi kapladı. Josh'un tüm bu olaylarla ne ilgisi olduğunu kısa sürede öğrenecektim. Şu anda, Lily'nin Jack'le yalnız kalmadığına seviniyordum.

Jack bana yumruk attı, ben onun altından kaçtım, doğrulup onu yerden kaldırdım. Onu geri ittim ve karavan parkındaki çocukları uçurumdan koruyan kırık çitin üzerinden

çitlerin üzerinden çakıldık.

Jack'in üzerine sertçe düştüm, ağırlığımla onu ezdim. Yuvarlanırken elini yaralı tarafıma vurdu. Dalgalar altımda çarptı. Fırtına yaklaşıyordu ve havada elektrik cızırdadı.

Belki de bu fırtına, koruyucu ailemin mutfağında yangını çıkardığım günden beri kopmak üzereydi. İtfaiyecilerin beni oradan alıp götüreceğini ve kimsenin beni Cutler'lara geri götürmeyeceğini umduğum gün. Alevler evi sararken onların yataklarında baygın halde yatıp hiç kıpırdamadıklarını bilmediğim gün.

"Eğleniyor musun, evlat? İnsanlara zarar vermek senin işin, değil mi?"

"Kapa çeneni, yoksa seni gerçekten öldürürüm," diye homurdandım ve o bana vurmadan önce yüzüne iki yumruk attım. Acıdan kusmak üzereydim ve yuvarlanarak uzaklaştım.

"En iyi yaptığın şey bu, değil mi Cayden? Senin doğuştan yapmaya mahkum olduğun şey. Tıpkı benim gibi, zayıfların kanıyla beslenip güçleniyorsun."

"Ben senin gibi değilim," diye nefes nefese söyledim.

"Seni lanet olası yalancı. Sen benim *gibisin*," diye tısladı Jack, ben yanıma tutarken benden uzaklaşmayı başardı.

O ayağa kalkarken, ben dizlerimin üzerine çöktüm, ona ulaşamayacak kadar uzaktaydım.

"Sen kırık olarak doğdun ve öyle öleceksin. Dokunduğun her şeyi yok ediyorsun ve o kız da bir istisna değil... Sen bir kansersin, bir zehir, *bir solucansın*."

Düşünmeden hareket ettim, o kelime benim hiç kontrol edemediğim bir tetikleyiciydi. Bir kükremeyele aramızdaki mesafeyi kapattım ve Jack'i, bir savunmacıyı buzun üzerindeki tahtaya gönderecek kadar tüm gücümle sertçe kontrol ettim.

Ama burada, onu durduracak bir tahtaya değildi. Hiçbir şey yoktu.

Yüzü, uçurumdan düşerken tam bir şaşkınlık tablosuydu. Zaman yavaşlamış gibiydi ve bana attığı son bakışı asla unutmayacağımı biliyordum.

İleri koştum, varlığından haberdar olmadığım içgüdülerimle hareket ettim. Elini yakaladım ve düşüşünü durdurdum.

Elimden sallanıyordu. Eli terliydi.

"Yardım edin! Bizi çekin!" Arkadaşlarıma seslendim ve bir anda oradaydılar.

Çimlerin üzerine geriye doğru düştük ve Jack öksürerek bizden uzaklaştı. Beckett onu gözetlerken ben yavaşça ayağa kalktım.

Seni lanet olası yalancı. Sen bensin. Jack'in sözleri kafamda tekrar tekrar yankılandı. *Hayır.* Sonunda cevap verdim. *Ben değilim.*

"Eh, bu biraz hayal kırıklığı oldu," dedi yanıımızdaki karanlıkta bir adam.

Kendini Nikolai olarak tanıtmıştı. Yaklaşırken, savunma pozisyonu almamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Belaya bulaşan belaya bulaşır ve bu adam, daha önce tanıştığım hiç kimse gibi tehlikeli biriydi.

Jack acı içinde inleyerek yere kıvrıldı. "Sen de kimsin lan?" diye yeni gelene tükürdü.

"Sadece endişeli bir vatandaş ve yerel bir iş adamıyım. Senin hakkında her şeyi duydum, Midnight Falls'un Jack'i, bu bölgenin iyi şöhretine leke süren adam. Bak, ben artık burada yaşıyorum, karım burada yaşıyor... oğlum burada yaşıyor. Senin gibi pisliklerin bu bölgeye kötü şöhret getirmesine izin veremem. Ve rekabeti de hiç sevmiyorum. Rekabet için basit bir çözümüm var. Duymak ister misin?" Aniden şiddetli bir güçle Jack'e saldırdı ve onu yakaladı.

Onu boynundan tuttu. Elindeki koyu renkli dövmede Kiril alfabesiyle bir kelime yazıyordu.

"Kimsin sen?" Jack, hayatında belki de ilk kez kaybettiği gerçeğini küçük zihninde sindirmeye çalışarak tekrar mırıldandı.

"Ben *Palach* – ve sana rekabetle başa çıkma yöntemimi paylaşacağım. Hazır mısın? Dinle, bu tür pratik uzmanlığı her yerde öğrenemezsin." Nikolai, *Palach*, tüm bu sahneden eğlenmiş gibi görünüyordu.

Jack başını salladı, sonunda ne kadar boka battığını anladı.

Nikolai gülümsedi ve kanım dondu, sonra kolları ileriye doğru fırladı ve Jack'i geriye, karanlığa ve kırık çitin ötesindeki hiçliğe fırlattı. Dünya uzun bir an için durmuş gibiydi ve Jack havada donakaldı. Gözleri benimkilere değdi ve şaşkınlık ifadesi zihnime kalıcı olarak kazındı.

Sonra düşmeye başladı, kolları çırpınarak, gecenin karanlığıyla karanlık denizin buluştuğu yere doğru.

Bir çığlık havayı yırttı ve aniden kesildi.

Panik içinde uçurumun kenarına koştum. Çökmekte olan kenarda durup aşağı baktım.

Aşağıda, gece yarısı kayalıklarına çarpan öfkeli karanlık sular vardı.

Jack amca gitmişti.

"O öldü, Cade, düşme, dostum," diye bağırdı Beckett'ın emir veren sesi ve sonra orada belirdi, beni geri çekti.

Akşamın dehşeti üzerime çöktü ve yaralarımın acısı aniden hissedildi. Yana doğru sendeledim ve Asher oradaydı.

Şok içindeki gözlerimizi Nikolai'ye çevirdik. O, manşetinden bir çim yaprağı koparıyordu ve hiç endişeli görünmüyordu.

"Ee, çocuklar, ne oldu?" Tembel ses tonunda polise gideceğimizden endişelendiğine dair hiçbir iz yoktu. Kendinden son derece emindi.

"Burası tehlikeli bir uçurum ve çit kırık... çok tehlikeli. Herkes düşebilir," dedi Asher bir süre sonra soğukkanlılıkla.

"Böyle bir trajedi, bir yerli adamın kayıp düşerek ölmesi gerektiği için bu güvenlik tehlikesine dikkat çekilmesi gerektiğine inanamıyorum." Beckett'ın sesi güçlüydü. Kararlıydı.

İkisi arasında baktım.

Nikolai güldü. "*Maladetz*. Etkilendim." Bilinci kapalı Josh'a doğru başını salladı. "Burada iken onu aşağı atmak ister misin?"

"Hayır. O değil... Sadece Jack. Jack bunu hak etti," diye ekledim çabucak. Nikolai başını salladı ve sonra başını bana doğru çevirdi.

"Benimle gel, evlat."

Uydum, çünkü bu adamın isteğine hayır diyebilecek birini hiç tanımamıştım. Kenardan uzaklaştık.

Sert adımlarla yürüdüm. Jack'in beni bıçakladığı yer acıyordu, ama kendi yaptığım kesikler daha kötüydü. Nikolai koluma bir bakış attı.

"İyi misin?"

Kuru bir kahkaha çıktı ağızımdan. "Hiç de bile."

"Olacaksın. Biliyor musun, sende kendimi çok görüyorum, evlat. Mahvolmuş, öfkeli, saldırgan. İçinde ne olduğunu biliyorum. Nasıl kükrediğini biliyorum."

Uçurumun kenarından biraz uzaklaştık ve aşağıya bakıp Jack'in parçalanmış bedenini hayal etmemek için elimden geleni yaptım.

"Şimdi yapman gereken şey, onun seni kontrol etmesine izin verecek misin, yoksa onu evcilleştirecek misin karar vermek."

"Uysallaştırmak istiyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye cevap verdim hemen.

Nikolai karanlık denize bakıyordu. Az önce bir adamı öldürmüştü. Hiç kimseyi bu kadar rahat görmemiştim.

"Korktuğun bir şeyi evcilleştiremezsin. Aslan terbiyecilerini örnek al —korkularını gösterirlerse, işleri biter, kahvaltı olurlar. O hayvanların gözlerine bakmalı ve korkunu yenmelisin."

"Bana korkularıyla yüzleşmemi söylüyorsun. Sana bunu söylemek istemezdim ama bu sloganın artık tescilli olduğunu sanıyorum."

Nikolai gülümsedi ve bana onaylayan bir sırıtış attı. "Mizah iyidir. Kendi şeytanlarıyla yüzleşmek iyidir. Sen izin vermezsen onlar seni kontrol edemez. Dışarıda, bir kabuk değil, tam bir erkeği hak eden bir kız var."

Lily. Lily benim yüzümden ve benim tarafımdan incinmişti.

"O benden daha fazlasını hak ediyor, ben tam bir insan olsam bile."

Nikolai başını sallayarak bana hak verdi. "Belki öyle, ama o seni istiyor. İnan bana, canavarlara zaafı olan kadınları tanırım. Onun için artık çok geç." Elini cebine soktu ve az önce verdiği siyah kartviziti çıkardı. "Şu anda yapabileceğin tek şey daha iyi bir canavar olmak. Sen gençsin. Zamanın var."

Kartı bana uzattığında zorlukla yuttum. "Sen kimsin?"

"Sanat öğretmenin kocası ve Hade Limanı'nın yeni sakini," dedi Nikolai hafifçe.

"Gerçekte kimsin?"

Sırıttı. "Bir canavar arkadaşın." Elimde tuttuğum kartviziti hafifçe vurdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel. Şimdi, kasabada görüşürüz, evlat. Uzun bir ömür sürmek istiyorsan karıma asılma."

Selam verip arkasını dönerek uzaklaştı. Kartvizite baktım. Mat siyah renkte, siyah harflerle yazılmıştı, sadece doğru açıldığında görülebiliyordu, kelimenin üzerinde parıldayan bir ışık ve altında bir numara vardı.

Palach.

Arkadaşlarıma yanına döndüm.

"Benim için yalan söylemeni istemiyorum," diye başladım ama Beckett'in homurtusu beni durdurdu.

"Ne yalanı? Bir adam uçurumdan düştü. Çok yazık, ama Tanrı'ya şükür başka kimseye, bir çocuğa falan gelmedi," dedi ve çenesiyle baygın haldeki Josh'u işaret etti.

"Samuels'ı ne yapacağız?"

Beckett kaşlarını çatı. "Burada bırak. Kendi çukurunu kazdı, şimdi içinde yatacak. Senin yaralarına bakmamız lazım."

"Hastaneye gidersem, scoutların izleyeceği maçta oynayamayacağım,"

dediğimi hatırlıyorum. Benimki, onu silah gibi kullandığım düşünülürse, şaşırtıcı bir şekilde hasarsızdı.

"Merak etme, Marcus halleder. Biri görmeden buradan gidelim," dedi Asher ve vizörünü indirdi.

"Sürmeye devam edebilir misin?" diye sordu Beckett, motosikletimi kaldırmama yardım ederken.

Yanım çok acıyordu ve kanaması oldukça şiddetliydi, ama hastaneye gitmek söz konusu değildi ve bisikletimi burada bırakıp sorularla uğraşmak istemedim. Beynim garip bir şekilde bulanıklaşmıştı. Şoktan olduğunu düşünüyordum. Etkisi geçmeden buradan uzaklaşmak muhtemelen iyi bir fikirdi.

"İyiym, bir şeyim yok. Gidelim."

Hade Harbor'daki hayvan kliniğinin arkasına park ettik. Kanamayı yavaşlatmak için yaraya bir turnike bağlamıştım, ama bisikletten indiğimde rahatlardım.

"Neden buradayız?" diye merak ederek arka kapıya ve üzerinde sevimli bir kedi ve köpek resminin olduğu karanlık tabelaya baktım. "Burada kimse yok."

"Yoktur," diye mırıldandı Asher ve karanlık kapıyı tıklattı.

Kapı açıldı ve Marcus'un rahatlamış yüzü görüldü. "Tanrıya şükür geldiniz. Yanlış adamın uçurumdan düştüğünü düşünmeye başlamıştım." Benim somurtkan ifademi görünce omuz silkti. "Hey, ben de Buz Tanrısı'yım. Benden iyi haberleri saklama. O pislik bunu hak etmişti."

Küçük bekleme odasına girdik ve temizlik ürünlerinin keskin kokusu ve hafif bir ilaç kokusu burnumu doldurdu.

Gerçek şu ki, artık beni bu adamlara bağlayan büyük bir sır vardı. Hiç bu kadar korkmuş ve aynı zamanda bu kadar rahatlamış hissetmemiştim. Jack amca ölmüştü. Sonsuza dek gitmişti. Henüz tam olarak idrak edememiştim.

"Neden buradayız?" Williams'ların banyosunda kendimi tedavi ettiğimi hayal ediyordum. Sıcak su, alkol ve

alkol ve koli bandı ile bıçak yarasını kapatmış olacaktım.

"Çünkü yaraların sarılması gerekiyor ve görünüşe göre hastaneye gitmek mümkün değil," diye yumuşak bir kadın sesi bana seslendi.

Oydu.

Lily. Hâlâ bizimle birlikteydi. Benimle. Her şeye rağmen.

Tatlı sesi, parçalanmış kalbime merhem gibi geldi. Sesi duyduğum yöne döndüm, sanki kalbime bir ip bağlamış ve ben oradan uzaklaşamıyormuşum gibi. Onun mesajını gördüğümde ya da Jack'in elinde durduğunu gördüğümde hiç bu kadar korkmamıştım. Hayatımda korkunun ne olduğunu öğrendiğimi sanıyordum, ama şimdi Lily'nin tehlikede olduğunu görene kadar gerçek korkuyu hiç yaşamadığımı anladım. Korku buydu. Gerçektir.

Odayı geçip bana doğru geldi, ben de kendimi hazırladım. Bir sonraki hareketinin beni mahvedeceğini hissettim. Belli ki, onun uyardığı gibi, her konuda yanılmıştım. Onu dinlememiştım. Çok çabuk tepki vermişim. Ona güvenmemişim. Onu herkesin önünde utandırmışım. Artık benden nefret ediyordu ve bunu hak etmişti.

Lily olduğu için, hiç olması gerektiği gibi davranmadı. İnce kolları beni sardı ve ben onun kollarında kaybolarak öne doğru eğildim. Olan biten her şeyin gerçekliği beni boğmak üzereydi, ama Lily'ye, denizde sabit bir kaya gibi tutunarak, dayanabildiğimi ve bunu atlatabileceğimi biliyordum. Bu, ona özgü bir güçtü.

"İyi misin?" diye sordum hemen. "Sana zarar verdi mi?"

Başını göğsüme yaslayarak hayır anlamında salladı ve saçlarının kokusu etrafımı sardı. Eğer gerçekten bir evim olsaydı, evimin kokusu böyle olurdu diye düşündüm.

"Bunu ben sana sormalıyım." Lily geri çekildi, gözleri vücudumda yaralar arıyordu, alnında derin bir kırıksıklık vardı. "Hadi," diye mırıldandı, yaralı kolumu kaldırarak.

Kanama durmuştu, ama kazıdığım harfler koyu kırmızı kanla akıyordu.

"Önemli değil. Çok acımıyor," yalan söyledim. Onun güvende olduğunu gördükten sonra hiçbir şey acımıyordu. Beni kucakladığı, beni sağlam ve

nispeten zarar görmemiş görmek, onun için en önemli şey gibi davranması. Bana gülümserse, hiçbir şeyin bir daha canımı yakmayacağından emindim.

Beni küçük bir muayene odasına götürdü.

"Buraya gel, gömleğini çıkar." Kağıtla kaplı masayı işaret etti. "Buraya otur."

Ben de dediğini yaptım, belime bağladığım kemeri çözdüm ve kanla yapışmış tişörtü çıkardım.

Lily, gördüğü manzara karşısında gözlerini kısarak tısladı. Tişörtümü çıkardım ve yere attım. Artık buradaydım, Lily'nin yanında oturmuş, onun güvende olduğunu görüyordu ve adrenalin etkisi geçmeye başlamıştı. Yan tarafım çok acıyordu. Kolum da yanıyordu ama kesiklerin neden olduğu hasarı görmek için bakmak bile istemiyordum. En azından sadece bir harf yazabilmişim.

"Ne kadar kötü olduğunu görmek için önce temizlemem gerekiyor. Yine de hastaneye gitmen gerekebilir," diye yumuşak bir sesle uyardı.

Başımı salladım, ancak hastaneye gitmenin bir sonraki maçtaki yerimi kaybetmekle aynı şey olduğunu biliyordum. HHU scoutlarının izleyeceği maç. Bunun olmasına izin veremezdim.

Yarayı incelerken dudağını ısırды, ben de onu izledim. Pamuk toplarını alkol solüsyonuna batırıp fazla kanı sildi, kolumdan başlayarak yaraya gittikçe yaklaşıyordu.

"Bu çok acıyacak," diye fısıldadı, gözleri bir anlığına benimkilere kaydı.

"Sorun değil. Ben hak ettim," diye mırıldandım.

Yutkundu, ince boğazı bu hareketle kuvvetlice sallandı. "Hayır. Hak etmiyorsun. Kimse *bunu* hak etmez."

Sonra antiseptiği yaraya döktü.

Dişlerimi sıktım ve inledim. Acı çok şiddetliydi ama acıya yabancı değildim. İyileşecektim. Hastaneye gitmeden bunu atlabileceğimi biliyordum.

Elime bir baskı hissettim ve gözlerimi açtığımda Lily'nin küçük elinin benimkini sımsıkı tuttuğunu gördüm, parmak eklemleri beyazlamıştı. Yüzü gergindi. Başka birine acı vermek ona acı veriyordu. Bu kız tam da böyle bir melekti.

"Sorun yok, bitti, bitti," diye tekrar tekrar mırıldanıyordu.

Bunu bana mı söylüyordu, yoksa kendine mi? Onun tatlı tesellisi, antiseptiğin yakıcı acısını önemsiz hale getirdi.

Gözünün üzerine düşen kırmızı saç telini temizlemek için nefes verdi. Kendimi durduramadan elimi uzattım ve saç telini kulağının arkasına yerleştirdim.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu. Temizledikten sonra kesik açıkça görünüyordu. Çizgi şeklindeydi. *W* harfi kesmemiştim. Jack gelip kontrol etmeden beni yapması imkansızdı ve o durumda onu kendi bıçağıyla bıçaklamayı planlamıştım.

Hayır, o lanet kelimeyi bir daha asla vücuduma yazmayacağıma karar vermiştim. Eğer bir şey yazmak zorunda kalırsam, o benim istediğim bir şey olacaktı. Neyse ki, Lily'nin o harfi *L* olarak ayırt edemeyecek kadar uzun süre kesmemiştim. O gece zaten yeterince korkmuştu.

Omuz silktilim. "Kendi koluna bir harf kazıyan bir adamım. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Sen yazacak mısın?"

O, içten bir kahkaha attı. "Bugün hiçbir şey yolunda gitmedi."

Suçluluk duygusu mideme yumruk gibi indi. Bu duruma benim yüzümden düşmüştü. Hayatı, ben hayatına girdiğimden beri daha da kötüye gitmişti. Benim için bir melek, hiç hayal bile edemeyeceğim bir lütuf olabilirdi, ama onun için ben bir lanetdim.

"Biliyorum. Çok üzgünüm. Orada olmamalıydın, o pisliğin radarına girmemeliydin. Hep benim suçum."

Sesi titreyerek, sarsılmış bir nefes verdi. "O zaman kolun bu halde benim suçum. Ben olmasaydım, oraya gitmez, kendini incitmezsin. Özür dilerim." Yeşil, gözyaşlarıyla dolu gözlerini bana kaldırdı. "Çok üzgünüm."

"Söyleme. Jack amca gibi birinin kötülüğünden sen sorumlu değilsin."

"İkimiz de değiliz," dedi çabucak.

Yavaşça başımı salladım, ona katılıyordum, ama kalbimde Lily'nin orada olmasının benim hatam olduğunu biliyordum.

"Josh Samuels," diye başladım.

Gözleri kısıldı. "Josh'a hiçbir şey olmayacak." Lily'nin sesi kararlıydı. "Hiçbir şey. Zaten çok fazla şiddet oldu. Bir yerde durması lazım ve burada duracak."

Nikolai Chernov'un sözlerini düşündüm, içindeki canavarı beslenmek için aç olsa bile evcilleştirmeyi. Gidip Josh'u mahvedebilirdim. O da Lily'yi bu işe bulaştırmıştı. Ama bu sadece daha da devam ederdi. Josh'un bu işe benim yüzümden karıştığını tahmin edebiliyordum. Çünkü ben, sırf kıskançlık ve sahiplenme duygusuyla onun burnunu kırmıştım. İçimdeki karanlık hiç rahatlamamıştı ve yaşadığım hayatın ardından bir tane daha boktan şiddet eylemi ne fark ederdi ki? Karma gerçekten de lanet olası bir şeydi.

"Tamam," dediğimi duydum.

Lily, kolayca kabul etmeme şaşırarak bana baktı. "Tamam mı?"

"Tamam. Haklısın. Burada bitecek. Josh'un peşinden gitmememi istersen, gitmeyeceğim."

Beni bir anlığına inceledi, sonra gözlerinin arasındaki kırıksıklık yumuşadı ve gülümsedi. Bu bir kutsama gibiydi. Bugün yaşadığı onca şeyden sonra, hak etmeyen insanlar için bile doğru seçimleri yapmaya ve doğru şeyi yapmaya devam ediyordu.

Lily moral bozuktu, ama yenilmemişti. Düzgün bir öğrenci görünüşünün altında, çelikten bir irade yatıyordu. Vahşi, inatçı ve tanıdığım herkesten çok daha cesur bir şey.

"Mesajını daha önce görseydim, daha erken gelirdim. Görür görmez geldim." Onun buna inanmasına ihtiyacım vardı. "Bana inanmak için bir nedenin olmadığını biliyorum, ama arkadaşlarım da beni doğrulayabilir."

Kolumdaki yaradan fazla kanı silmeye devam etti, sonra antiseptik sürdü ve temiz, kuru bir bandajla yarayı kapattı.

Lily sessizce etrafımda dolaşarak yanıma geldi. Bıçak darbesi yüzeyseldi, açısı doğru değildi, ama yine de acıyordu ve temizlenmesi gerekiyordu.

Benim tarafıma bakarak pamukla dürtüyor, olası enfeksiyonu önlemek için alkolü derinlere bastırıyordu, sonunda konuştu. "Benim sana inanıp inanmamam neden umurunda? Ben senin için yokum, unuttun mu?"

Öfkemin doruğunda ona söylediğim acımasız, affedilemez sözler aklıma geldi ve bu bana bir tokat gibi çarptı.

"Lily," diye başladım ve parmağını dudaklarıma koyduğunda irkildim. Cildi o kadar yumuşaktı ki öpmek istedim.

"Yapma. Sadece seni kızdırıyordum. Bu geceden sonra... geçmişi geçmişte bırakalım. Artık önemi yok."

"Yaptığım şeyden sonra nasıl böyle söyleyebilirsin?"

"Yaptığın şey korkunçtu, ikimiz de biliyoruz... ama bu beni bazı zor gerçeklerle yüzleşmeye zorladı ve şimdi pişman değilim."

Eğilip ona baktım. O da benim yanıma bakarak temizlik solüsyonuna batırılmış pamukla yanımı silmeye çalışıyordu.

"Ciddi misin?" diye sordum.

O başını salladı. "Hayatımda ailemle yaptığım en iyi konuşmayı yaptım ve günün sonunda bunun sebebi sendin."

Rahatlamış bir gülümseme dudaklarıma kondu. "Sanırım 'rica ederim' demeliyim."

Bir saniye daha sertçe dürttü, yeşil gözleri benimkilere kayd. "Abartma."

Bir kahkaha çıktı ağzımdan. Son birkaç saat hayatımın en kötü saatleri iken nasıl kahkaha atabiliyordum? Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim,

Lily ile burada otururken, onun gülümsemesi benim değersiz yüzümü süslerken, hiç olmadığım kadar hafif hissettiğimi biliyordum.

"Senin sayende, aileme ne istediğimi dürüstçe söyleyebilirim."

"Kaliforniya'ya gitmek mi?" Kendimi sormaktan alıkoyamadım.

O onaylayarak mırıldandı ve ben daha fazla ısrar etmek istedim, ama bana fırsat vermedi.

"Sanırım burada işimiz bitti, en azından benim için." Kanlı pamuk toplarını aldı ve metal bir tabağa koydu, sonra arkamdan geçerek çöp kutusuna attı.

Ayak sesleri onu çöp kutusuna götürdü, sonra yarı yolda durdu.

Ah, doğru. O kadar dalmıştım ki, sırtımı düşünmeden tişörtümü çıkarmıştım.

Cutlers'ların bana sonsuza kadar hatırlamam için verdikleri kelime. Ona sır olarak sakladığımdan değil.

Sessiz ve hareketsizdi.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Sorun değil. Zaten görmüştün, değil mi?"

"Hayır. Sana söyledim... Aslında hiç görmedim," dedi sessizce.

Siktir. Aniden kendimi açığa çıkmış gibi hissederek öne eğildim. Gerçekten daha önce görmemiş müydü? Artık onun tepkisi hayatımdaki en önemli şey olmuştu.

O kadar sessizdi ki, kalbimin çarpışını duyabileceğinden emindim.

Sonra, o kadar yumuşak bir dokunuş oldu ki, hayal mi ettim diye emin olamadım. Bir meleğin parmaklarının dokunuşu gibi, parmağı kelimenin üzerinde gezindi.

WORM

Her harfi çizdi ve ben ona izin verdim. Sonuçta ona bunu borçluydum. Onun sırlarını tüm dünyayla paylaşmıştım; benimkileri ona göstermem adil olurdu.

"Onlar benim ilk koruyucu ailemdi, annem öldükten sonra beni yanlarına alanlardı. Yangında ölenler." Uzun ve sakin bir nefes aldım. "Benim çıkardığım yangın."

Sessizlik daha da yoğun olamazdı. Şu anda kendimi çok garip hissedebiliyordum. Böyle görülmek çok acı verici olmalıydı, ama değildi. Tek umursadığım yargıç önünde günahlarımı itiraf ederken, üzerimden ağır bir yük kalkmış gibi hissettim.

"Sekiz yaşındayken," dedi Lily sonunda.

Başımı salladım, sesindeki şefkatli tonla kalbim hafifledi. "Sekiz yaşındayken, evet. İki kişiyi öldürdüm."

"Onlara insan diyemem." Sesi güçlüydü, etrafımda dönerek elini sözcüklerin üzerine koydu ve önümde belirdi. Yeşil gözleri parlıyordu ve mükemmel karamel rengi kirpikleri birbirine yapışmıştı. Yanakları ıslaktı.

Ağlıyordu.

Benim için
ağlıyordu.

"Senin suçun değil, Cayden. Hak ettiklerini buldular," diye fısıldadı ve uzun bir gözyaşı yanağından süzüldü.

Elimi uzattım ve başparmağımla yanağındaki tuzu sildim. Artık çok yakındı, ince vücudu bacaklarımın arasında kıvrılmıştı. O kadar yakındı ki, antiseptik ve kan kokusunun üstüne bile cildinin cennet gibi kokusunu alabiliyordum.

"Benim için ağlama. Senin gözyaşlarına layık değilim, bunu ikimiz de biliyoruz." Sesim boğuk bir mırıldanmaya dönüştü.

O başını salladı. "Belki sen hak etmiyorsun, ama o sekiz yaşındaki çocuk hak ediyor."

Yüzünü avuçlarımla arasına aldım, onu hiç bu kadar çok istememiştim. Yanaklarından gözyaşlarını nazikçe silerek sildim.

"O gitti. Onun için endişelenme," diye onu sakinleştirdim.

Yine başını salladı ve çıplak göğsüme, tam kalbimin üzerine elini koydu. "O gitmedi. O burada... Ona iyi davran, tamam mı?"

Onu bir saniye daha öpmeden duramazdım. O çok fazlaydı ve beni çok net görüyordu. Eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım - birlikte yaptığımız onca şeyi düşünürsek, iffetli bir öpücüktü - ama daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde samimi geldi. Beni gerçekten *gören* hiç kimse beni istememişti. Onun dışında kimse.

Öpücük derinleşirken geri çekildi. "Yanına bandaj sarmam lazım. Şanslısın, bıçak çok derine girmedi."

O uzaklaştı ve onun yumuşaklığını kaybetmek fiziksel bir darbe gibi geldi.

Tezgahtan başka bir kase aldı ve yanıma getirdi. İçinde gazlı bez ve bant vardı.

"Bu işte iyisin," diye gözlemlerim, o benim yanıma sargılarken.

Omuz silkti. "Yıllardır burada çalışıyorum. Temel bilgiler bana da geçti... en azından hayvanlarla ilgili olanlar."

"Bana hayvan mı diyorsun?" diye alay ettim, ama sözlerim onu sadece irkiltti ve sırtımda, korkmuş bir çocuğun etine defalarca kazınmış kelimeyi düşündüğünü anladım.

"Bu yüzden mi o kadar sinirlendin... sana parazitoid dediğimde?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. "Sanırım çok yakından ilgilendirmişti, ama bunu bilemezdin."

"Sanırım normal bir insan gibi sana aptal deseydim... belki aramızdaki her şey farklı olurdu. Birbirimize yabancı kalırdık. Komşu olarak yaşırdık... dünyalarımız kesişmezdi, ama asla çarpışmazdı."

Yaramın üzerine koyduğu temiz, kuru bandajı okşadı.

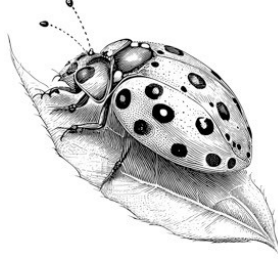
O dönmeden önce bileğini tuttum. "Hayır, yanıyorsun. Sen ve ben yabancılardan daha fazlası olmak için kaderimizde yazılmıştı. Her zaman daha fazlası olacaktık. Çarpışmak için doğmuştuk."

Bana baktı, yeşil gözleri her zamanki gibi canlıydı. O tatlı, sakın ormana girip sonsuza kadar orada yaşamak istedim. Sonra esnedi ve

ne kadar yorgun olduğunu anladım.

Başımı salladım ve ayağa kalktım, yanım artık sadece biraz ağrıyordu. "Hadi, Çilli. Seni eve götüreceğim."

Lily

YATAKTA YATARAK, tavanda dolaşan ay ışığını izliyordum. Jack'in bıçağının bastırıldığı yeri kapatan boynumdaki bandajı parmaklarımla okşadım. O anda ne kadar korkutucu gelmiş olsa da, neyse ki küçük bir kesikti. Ailem, saçımın altında, boynumdaki ten rengi bandajı fark etmemişti bile. Cayden'in morlukları çok daha belirgindi, ama hokey oyuncularının yaralarına alışık oldukları için pek önemsemediler. Cayden, diğer Ice Gods oyuncularıyla rastgele bir antrenman maçı uydurdu ve babam da buna inandı. Cayden kanaması olmadığı sürece, muhtemelen oyuncularının özel hayatlarına karışmak istemiyordu.

Uyuyamıyordum. O günün dehşeti zihnimde hala çok tazeydi. Gözlerimi her kapattığımda korkunç iblisler görüyordum. Jack ve karavanın kokusu. Cayden'in sırtındaki yara izinde duran kelime, asla silinemeyecek bir istismar anıtı. Bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Uyku çok uzaktaydı ve zihnim Cayden'dan uzaklaşmıyordu. Uyuyor mu diye merak ediyordum. Uyuduğunu sanmıyordum.

Öğrendiğim şeyler beni çok rahatsız etmişti, ama onun için daha da kötü olmalıydı. Bu tür anılar gün yüzüne çıkmışken yalnız kalmaktan nefret edeceğimi biliyordum, Cayden ile eski üvey babası arasında benim ayrılmandan sonra neler yaşandığını saymıyorum bile. Bir adam ölmüştü, tabii ona adam denebilirse. Sonunda uykuya daldığımda, rüyalarımda ölümün solgunluğu vardı ve beni uykusuz bir uyanıklığa sürükledi.

Düşünmeden kendimi Cayden'ın kapısında buldum. Sanki ayaklarım beni bilmeden oraya götürmüştü. Kapıyı açtım ve içeri girdim. O da yatakta oturuyordu, geniş sırtı başlığa yaslanmış, benim kadar uykusuzdu. Perdeler açıktı ve yedek odanın penceresinden uzaktaki denizin üzerinde asılı duran ayı görebiliyordunuz.

Bana döndü, yüzünde şaşkınlık yoktu. Sanki beni bekliyormuş gibiydi. Aramızda yine o his vardı, karşı koymanın anlamsız olduğu bir kaçınılmazlık.

Sessizce ona doğru yürüdüm, o da bana doğru oturarak bacaklarını yatağın kenarına salladı. Önünde durdum, birden ona dokunmaya korkmuştum. Belime uzandı, geniş elleri ve uzun parmaklarıyla neredeyse belimi tamamen kavradı. Göğsü çıplaktı ve yanındaki bandajın beyazı karanlıkta belirgindi.

Beni kendine doğru çekti, ben de yatakta dizlerimin üstüne çökerek onun kucağına oturdum. Yarasına dokunmamak için dikkatli hareket ettim ama o sanki acı hissetmiyormuş gibi beni kendine çekti.

Görünüşe göre, benim üzerimde olan büyü ona da bulaşmıştı. Elbette öyle olacaktı. Tanıştığımız andan itibaren, sadece ikimizin arasında var olan garip bir sihir vardı.

Ağırlığımı onun üzerine verdim, sertliği hemen iç bacağıma bastırdı. Uzun, sert penisini hissettiğimde, birdenbire ne aradığımı tam olarak anladım. Onu içimde istiyordum. İçimde istediğim tek erkek oydu ve o anda bedenim, zihnimden daha iyi ne söylemesi gerektiğini biliyordu.

Ben onun üzerinde hafifçe sallanırken, o kalçalarını bana doğru itti. Başını geriye eğip beni izledi. Parmaklarımla yüksek elmacık kemiklerini ve keskin çene hatlarını okşayarak, sakallarına dokundum. Ben ona sürtünürken, koyu renkli gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmadı. Kalçalarımı döndürmek ve külotlu amımı onun sikine sürtmek bile eve dönmüş gibi hissettirdi. O bana doğru yukarı doğru ittiğinde, amımın içinde ıslaklık yayıldı ve ben hafifçe inledim.

Başım geriye düştü, dudakları boynumu buldu ve dişlerini cildimde aşağı doğru sürükleyerek öpüp yaladı.

Eli kalçamı kavradı, bacaklarımın arasına kaydđ ve külotumu yana doğru çekti. Esnek pamuklu kumaş kolayca çıktı. Penisinin ıslak ucu içime kaydđ. Çıplak olduğunu fark etmemiştim. Orada durdu, beni itip itmeyeceğimi bekledi. Bunun yerine, kalçalarımı tam doğru açıyla çevirdim, böylece ilk itişinde içime derinlemesine girdi.

Ben onun penisi üzerinde sallanırken, o boynuma doğru homurdandı, bana mükemmel bir şekilde girmişti.

Elleri kıcıımı sıktı, beni dikkatlice yukarı aşağı kaldırdı ve nabzımı hızlandıran bir ritim belirledi. İçimde bu şekilde çok iyi hissettiriyordu. En iyisi, kabusların saklandığı boşluk artık dolmuştu. Kokusu ve ellerinin sıcak dokunuşu duyularımı alt üst etti. Kollarında korkacak yerim yoktu.

Acele etmeden, birlikte yavaşça hareket ettik, ta ki ben boşalana kadar. Yavaşça yayılan bir zevk ve rahatlık, denizde kaybolduktan sonra kıyıyı görmek kadar tanıdık ve güven vericiydi.

Henüz peşimden gelmedi. Bunun yerine ayağa kalktı, beni kaldırdı, sonra yatağa indirdi ve hala içimdeyken üzerime çıktı. Ben yastığa yaslanıp gevşerken, o beni yavaşça sıktı ve daha önce hissetmediğim uykuym birdenbire bastırmaya başladı.

"Uyu, Çilli. Ben buradayım. Yalnız değilsin," diye fısıldadı kulağıma, penisi içimde yavaşça girip çıkarken.

Çok iyi geliyordu ve ben çok yorgundum, endişeden bunalmış ve bitkin düşmüşüm, gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

Boşaldığını hissetmedim, bu yüzden gece boyunca beni ne kadar sikiştiğini bilmiyordum, sadece uyandığımda içim çok ıslak ve hala onunla doluydu. Penisini biraz yumuşamıştı, ama ucu hala içimdeydi. Bizi çevirmiş, arkamdan kucaklamıştı. Dikkatlice ondan uzaklaştığımda, bir sperm seli akmaya başladı, o kadar çoktu ki bir rekor kırmış gibiydim. Bütün gece beni sikmiş ve içimi doldurmuştu. Belki de benim kadar onun da rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Yorganı üzerine örttükten ve alnındaki endişeli çizgileri düzelttikten sonra odadan sessizce çıkıp duşa gittim.

Ertesi sabah babamın kamyonetinin ön koltuğuna oturdum, Cayden ise arkada oturuyordu. Gözlerinin enseme olduğunu hissedebiliyordum.

"Cade sana söyledi mi bilmiyorum ama HHU'dan scoutlar maça gelecek." Babamın sesinde gülümseme vardı.

Şaşkınlıkla ona döndüm.

Kulaklarından kulaklarına kadar sıırıttı. "Bir saniye Captain Obvious gibi konuşacağım, bu takım ve benim için çok önemli bir olay. En iyi performansımızı sergilemeliyiz."

"Ama siz henüz şampiyon bile değilsiniz."

Babam başını salladı. "Her maçı domine ederseniz, scoutlar sizi fark eder. Daha fazla ilgi çekene kadar bekleyip sizi kendilerine çekmek istemezler. Geleceğin yıldızlarını bugün kapmak isterler. Özellikle Cade, Asher ve Marcus'a dikkat edecekler."

"Beckett değil mi?"

"Beckett'in babası mezun olduğu okula o kadar çok para bağışlıyor ki, bacağı kırık olsa bile takıma girebilir ve herkes onu büyük bir gülümsemeye karşılar."

"Vay canına, nepotizm galip geliyor," diye mırıldandım ve aynadan Cayden'a baktım.

Yüzünü okumak zordu.

"Ee?" Babam Cayden'a sordu. "Heyecanlı değil misin?"

Cade mavi gözlerini babasına çevirdi ve yavaşça başını salladı.

"Anlamadın mı?" Onun ifadesiz sesi gözlerimi devirdi.

Babam sadece güldü. "Sanırım odaklanmak böyle bir şey."

Yola devam ettik ve kısa süre sonra HHH'nin devasa kapılarına vardık. Artık Kaliforniya ile ilgili her şey açığa çıkmışken, Midnight Falls'ta yaşanan korkunç olaylara rağmen kendimi hiç bu kadar hafif hissetmemiştim.

"Beni bıraktığın için teşekkürler, sonra görüşürüz," dedim babama, o personel otoparkına park ederken.

Kamyonetten atladım.

"Teşekkür etme. Günlerimizin sayılı olabileceği bu günlerde, birlikte geçirdiğimiz her anın tadını çıkarıyorum," diye seslendi babam.

Kapının önünde donakaldım. "Sayılı olabilir mi?" diye tekrarladım.

O sırttı. "Hala kalmaya karar vereceğin umudunu kaybetmedim. Ne de olsa HHU harika bir okul... en azından diğer seçtiğin okul kadar iyi."

Cayden'in duyabileceği mesafede olabileceğini fark edince, aniden sinirlendim. "Baba," diye başladım.

O gülerek beni eliyle uzaklaştırdı. "Biliyorum, dırdır etme. Anladım. Ama bir adam umut edemez mi? Görüşürüz, Lilypad."

İki adım attım, sonra kocaman bir el omzuma indi ve sırt çantam çekildi.

"Hey!" Dönüp ona doğru yumruk attım. Ellerim Cayden'in göğsüne çarptı.

"Sakin ol, Freckles, sadece senin için taşıyorum. Çantan çok ağır, düşecek gibi görünüyorsun."

"Çantamı kendim taşıyabilirim, ayrıca hatırlarsan, senin yanında bıçak yarası var."

"Sen kendin et kesiği dedin," dedi Cayden ve bana sırttı.

Ani hareketimden vazgeçtim, alışılmadık manzara beni durdurdu.

O, pembe çantamı omzunda tutarak benden uzaklaşmaya başladı.

"Cayden, geri ver," diye itiraz ettim.

O başını salladı. "Hayır, sanmıyorum. Eğer eşyalarını bugün istiyorsan, gelip benden istemen gerekecek."

"Şu anda ciddi misin?" Cayden ile tekrar etkileşime girmenin verdiği heyecanla içim ısındı. Birlikte yaşadığımız onca şeye rağmen, bana alaycı bir gülümseme attı ve ben eriyip gittim. Feministler beni ibretlik örnek olarak kullanmalı. Mantıksız karar verme üzerine araştırma için beynimi bilime bağışlamalıyım.

"Öyle görünüyor. Sanırım bugün her ders arasında görüşürüz."

"Cayden!" diye bağırdım. "Keser misin?"

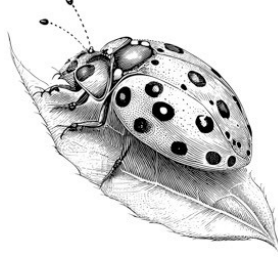
Cayden omuzlarını düşürerek iç geçirdi. Başını yana eğdi ve deniz mavisi gözlerini bana dikti. "Hayır, sanmıyorum. Seni istemek söz konusu olduğunda, kendimi durduramıyorum."

Kalbim ağzımda sıkışmış, konuşacak halim yokken o çantamı karıştırdı. Kalın bir ders kitabı ve en sevdiğim defterimi çıkardı ve bana uzattı.

"İlk dersin fizik, değil mi? Al. Sonra görüşürüz."

Ona gözlerimi kırptım. Programımı bu kadar iyi nereden biliyordu? Ona sormadım ama, çünkü çoktan dönüp çantamı da alıp uzaklaşıyordu.

Lily

"LILY, sadece senin için, bu gece kuyruklu hayvanları alacağım," dedi Tyler, veteriner kliniğinin küçük hayvan kurtarma odasına girerken.

"Gerçekten mi? Bu şerefi neye borçluyum?"

"Bilmiyorum, sanırım evde bir manyakla yaşamak zorunda olduğun için cömert hissediyorum."

"O manyak değil."

"Ama en azından kundakçı. Yani, bu kanıtlanmış bir şey."

"Kanıtlanmışın ne anlama geldiğini anlamıyorsun galiba. Yerel bir gazetede şok edici bir manşet ve polisin suçlamaması, bir şeyin doğru olduğu anlamına gelmez."

Tyler beni inceledi, eldivenlerini giyip kafesleri temizlemek için temizlik malzemelerini topladı.

"Eğer seni iyi tanıımıyorsam... O adama karşı zaafın var diyebilirim."

"Yumuşak bir nokta mı? Ben mi? Ona mı?" Şu anda bir çizgi film karakteri gibi konuşuyordum, ama kendimi durduramıyordum.

"Evet, zaaf, sen, ona," diye tekrarladı Tyler ve güldü. "Her şeyi gördüm. Mükemmel kız, tipik kötü çocuğa aşık oluyor ve açıkçası, bu durumda kötü çocuk demek katil demek."

"O kimseyi öldürmedi..." Jack'in yüzü zihnimde canlanırken sözlerim kesildi.

"Onu tanıımıyorsun."

"Sen tanıyor musun?"

Evet. Kesinlikle.

Omuz silktim. "Bazen birbirimizi anlıyoruz... Kimsenin görmediği yanlarımızı."

Tyler bir an sessiz kaldı, çöp kutusunu temizledi ve sonra içini çekti. "Siktir. Ben sadece dalga geçiyordum, sen ise ciddiye aldın. Tamam, adamı tanımıyorum, ama seni tanıyorum – yani genel, herkesin bildiği temel özelliklerini – ve biliyorum ki..." Beni işaret etti. "Sen en iyisini hak ediyorsun."

"Öyle söyleme. Babam gibi konuşuyorsun."

"Huh, baba sorunlarını tetikledim, ha?"

"Daha çok 'ebeveynlerin başarısız umutları ve hayalleri' meselesi, bir de 'tek çocuğun memnun etme baskısı' sendromu var, eğer böyle bir şey varsa."

Kedi mamalarını kaselere bölerek Tyler'ın gözlerinden kaçındım.

"Kesinlikle var. Ben de biraz bilgim var," diye itiraf etti.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Tyler gülümsedi. "Yani, aşık olacağım bir kundakçı bulamadım ama evet, biraz anlayabiliyorum sanırım."

Aşk. Aşık olmak.

Alaycı bir şekilde güldüm ve Tyler bana sırıttı.

"Sözlerimi unutma, Williams, gelecek yıl bu zamanlar HHU'da olacaksın. Bahse girerim sen ve Cayden bir çift olacaksınız ve aynı takımda olduğumuzda onu acımasızca alay edeceğim."

"Hellion olmak mı istiyorsun?"

"Tabii ki, beynim var, elbette Hellion olmak istiyorum, ama mor değil, yeşil-siyah Hellion."

Mor ve siyah, HHH Hellions'ın renkleri idi ve yeşil ve siyah da üniversitenin renkleri idi. Hade Harbor'daki takımların ikisi de Hellions olarak adlandırılıyordu, bu yüzden farklı renkleri onları ayırt etmeye yardımcı oluyordu.

"Hm, seni içinde hayal edebiliyorum aslında, ve bilgin olsun, Cayden ve ben HHU'da bir şey olmayacağız."

"Hayır mı? Bana terfi etmeyi mi planlıyorsun? Ben varım." Tyler bana flörtöz bir gülümseme attı.

"Çok komik. Aslında HHU'ya gitmeyeceğim."

Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylüyordum. Kulağa garip geliyordu. Hoşuma gitmedi.

"Ne? Kapının önünde dünya çapında bir üniversite, arkadaşların, ailen, Maine'in güzelliği... Neden başka bir yerde olmak isteyesin ki?"

İyi bir soruydu ve cevabını bilmiyordum.

Veteriner kliniğinden eve geç döndüm, aceleyle eve giderken cebime tıktırdığım malzemeler kurşun ağırlığında geliyordu.

Önce odama gidip ceplerimi boşalttım, anne babama bakmaya gittim, onları uyurken buldum ve duşa girdim. Uzun süre sıcak suyun altında durup günün yorgunluğunu attım. Son kırk sekiz saat çok yorucu geçmişti ve nefes almaya ihtiyacım vardı. Yıllarca yavaş çekimde geçen hayat, birdenbire hızlanmıştı.

Duşu kapattım ve havluyu aradım. Lanet olsun, havluyu askıya asmayı unutmuşum. Saçımı olabildiğince sıkarak havluya sardım ve banyo paspasına çıktım.

Sonra kapının önünde duran silüeti fark ettim.

Cayden gömleksizdi, düşük bel şort giymişti, *sadece* alt karın kaslarına yapışmış gibi duruyordu.

Bakmamaya çalıştım ama zordu. Havlumu yumruğunda sıkıyordu. Demek ki unutmamışım. Sıcaklık dalgalar halinde vücudumu sardı.

"Kapıyı kilitlemedin," dedi, bana doğru yaklaşarak.

"Gerçekten mi?" Bu alışılmadık bir şey değildi. Evin alt katında mahremiyetine alışkındım, ama Cayden taşındığından beri onun varlığını daha fazla hissediyordum. Islak, çıplak vücudumu yavaşça incelerken yanaklarım kızardı.

"Gerçekten." Havluyu eline aldı ve yaklaşarak omuzlarıma sardı, güçlü elleriyle havluyu geniş hareketlerle cildimde gezdirdi. Beni kuruluyordu.

"Senin tarafın nasıl? Pansumanı değiştirmemiz lazım," diye mırıldandım, o sırtımı kurulayıp kalçalarıma ve uyluklarıma doğru ilerlerken. Havlu, hassas cildimi yavaşça ve iyice kurularken cildimi tahriş etti.

"Ayaklarını aç," dedi kalın bir sesle, havluyu bacaklarımdan arasına kaydırırken.

Kollarımı tezgaha dayadım ve bacaklarımı ayırdım. Havlu bacaklarımdan arasına kayd, hassas iç uyluklarımı ovuşturarak beni her yerimden kızdırdı ve tahrik etti. Parmakları havludan bir an için ayrıldı ve cildimi yukarı doğru sürükleyerek, kızgın bir okşama ile amımı okşadı, sonra bacaklarımı kurulamaya devam etti. Beni tahrik ediyordu.

"Aferin kızım," diye boğuk bir sesle mırıldandıktan sonra havluyla kaplı eliyle kıkıma hafifçe vurdu. "Dön."

Döndüm, onun önünde çıplak hissettim. Havlu bacaklarımdan yukarı doğru çıktı ve bu sefer vajinamı "kurutmak" için çok daha fazla zaman harcadı.

"Bu çok garip," diye mırıldandı Cayden, yüzü benim kasıklarımın hizasında. "Her seferinde burayı kuruladığımda..." Parmağını uzattı ve kıvrımlarımın üzerine koydu, açıklığın içinde yukarı aşağı kaydırdı. "...hemen tekrar ıslanıyor. Neden acaba?"

Parmağı klitorisimin etrafında daireler çizdi ve ben sarsıldım, o yavaşça amımı okşarken omuzlarına tutundum.

"Gördün mü, yine ıslandı. Bunu nasıl düzeltebiliriz?" Gözleri arzu ile parılıyordu, dizlerimi titretan bir açlık. Oynak Cayden bambaşka biriydi.

"Belki ağzınla kurutabilirsin," diye fısıldadım, yanaklarım kızardı.

Siktir, bunu gerçekten söyledim mi? Ben, Lily Williams, koçun kızı? Başka biri önümde diz çökmüş, yüzü amımın hizasında olsaydı, utançtan yanardım, ama Cayden'da öyle olmadı. O benim her şeyimin ilkiydi, ama ben de onun ilklerinin hepsine sahiptim. Onun yanında tamamen kendimdim, beceriksiz, deneyimsiz ve deli gibi azmıştım, ama utanç yoktu, sadece kabullenme vardı. Bu bir ilişkide normal miydi? *Hayır.* İçimdeki ses hemen konuştu, ama onu bastırdım. *Biz bir ilişki içinde değiliz,* kendime sertçe hatırlattım. *Kendine gel, Lily, ve bunu olduğu gibi, yapabildiğin sürece tadını çıkar.*

Gülümsedi ve eğildi, bacaklarımdan birini omzuna attı. Yaralarına veya ona ne kadar ağır bastığıma endişelenemedi, yüzü tam önümdeydi, dili klitorisime bastırıyordu. Eli arkama uzandı ve iki parmağı içime girdi. Dilini klitorisimin etrafında dolaştırırken, parmaklarını düzenli bir şekilde içeri dışarı pompaladı, klitorisimi ağzına çekip acımasızca dilini sürttü. Başını tuttum, o beni tahrip ederken vücudum çökmek üzereydi. Beni ayakta tutan tek şey saçlarını tutan ellerim ve arkamdaki tezgâhtı.

Hızlıca boşaldım. Bana bunu engelleme şansı vermedi. Sanki vücudu benim vücudumu tam olarak nerede, ne kadar sert, ne kadar hızlı ve ne kadar uzun süre dokunacağını öğrenmişti ve şimdi ben onun ustalıklı çaldığı bir enstrüman olmuştum. Bağırdım, boşalırken kendimi susturmak için yumruğumu ağzıma soktum. Ya ailem duyar? Ben orgazm sonrası hazla sersemlemişken, Cayden ayağa kalktı ve beni tezgaha doğru iterek sertçe öptü. Dilini benimkine sürtünce kendi tadımı aldım.

"Sanırım bu işe yaramadı, Çilek. Başka bir şey kullanmam gerekecek," diye alay etti ve oyunumuza geri döndü.

Elimi tutup kendi penisinin üzerine koydu. Sertleşmiş penisi etkileyiciydi, ipeksi spor şortunu şişirmiş, ısrarla avucuma bastırıyordu.

avucumun içine bastırıyordu. Onu giysilerinin üzerinden kavradım, başını avuçladım ve sıktım.

"Hmm, ben de öyle düşünüyorum, ama önce senin tarafındaki bandajı düzeltmeliyiz... çıkmış," dedim, sarkan beyaz gazlı bezi gözetleyerek.

"Hmmm, hiç kimse sana hemşirecilik yaparken ne kadar seksi olduğunu söyledi mi?" diye mırıldandı, ben şortunun üzerinden sertleşmiş penisini birkaç kez daha sıkarken.

Tanrım, o çok seksi ve ona dokunmaktan kendimi alamıyordum.

Gülerek başımı salladım. "Şu ana kadar hemşirelik yaptığım tek şey hayvanlar olduğu için, hayır."

"Gerçekten gidecek misin?" Bir sonraki sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Şakacı ve samimi bir ortamdan, aniden gergin bir ortama geçtik.

Elimi ondan çektim, başımı kaldırıp mavi gözlerine baktım. Demek ki o da... Bu sabah babamın Kaliforniya hakkındaki yorumunu duymuştum.

"Ne? Bu da nereden çıktı?"

"Bilmem lazım. Ailen bu konuda sorun yokmuş gibi konuşuyor... Yani gerçekten gidiyor musun? HHU'ya gitmeyecek misin?"

Bu düşünceyle içimde patlayan keskin acıyı yuttum.

"Hayal kırıklığına uğradın mı? Başka birini bulup eziyet etmelisin." Alay etmek istemiştım ama hiç de öyle olmadı.

Aramızda olan onca şeyden sonra, Cayden ve benim sıradan bir ilişkimiz varmış gibi davranamazdım. Bu noktada aramızda olan şey, nadir ve özel bir şey olabilirdi. Biz sadece birbirimizin ilkleri değildik, o adamın dizlerinin üzerine çöküp benim için derisine bir kelime yazdığını görmüştüm. O benim için asla sıradan bir insan olamazdı ve ben de onun için öyle olamayacağımı düşünüyordum. Bu durumun bizi nereye götüreceğini bilmiyordum.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu. "Zaten

biliyordun. İlk sen öğrendin, hatırlamıyor musun?"

"Babanın seni durduracağını düşündüm. Ailenin öğrenmesi her şeyi mahveder ve sen HHU'ya giderdin."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Yoksa neden ona söyledim sence?" Cayden son kelimeleri pişmanlık duymadan söyledi.

Ona baktım. O cümlede o kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağımı bile bilemedim.

"Ona söyledin mi? Yani günlüğümü ortaya çıkardın ve o okudu mu?" diye netleştirdim.

Cayden başını salladı. "Anlamıyordu. Günlüğü hiç okumamıştı, ben de... ona söyledim," itiraf etti.

"Seni aptal," diye itiraz ettim ve göğsüne ittim. O ise bir milim bile kıpırdamadı, sadece başını sallayarak bana hak verdi.

"Neden böyle bir şey yaptın? Geleceğimi mahvetmek mi istediniz?"

Yine başını salladı. "Evet. Geleceğini mahvetmek ve seni burada tutmak istedim. Önümüzdeki dört yıl boyunca HHU'ya devam etmek zorunda kalmanı istedim."

Yüzündeki ifade nefesimi kesti. "Bana kızgın olduğun için mi? Üniversite boyunca bana zorbalık yapmak istediğin için mi?"

Yavaşça başını salladı. "O zaman neden?"

Cevap vermek için bir saniye bekledi. "Sana kızgın olduğum için öyle yaptım. Kendimi buna inandırmaya çalıştım, ama nedeni o değil."

Ağzım cehennem kadar kurumuştı, sesim sadece bir hırıltıydı. "Değil mi?"

Yine başını salladı.

"O zaman neden?"

Güçlü çenesi sıkı sıkıya kapanmış, üzerime eğilmiş, ne söyleyeceğine karar veremeden kendisiyle mücadele ediyordu. Uzun bir süre sonra, sert bir nefes verdi. "Çünkü sadece seni istedim. Senin gideceğin düşüncesi beni çılgına çevirdi." Saçlarımı

kulak arkasına attı. "Beni affetmeni istiyorum, Freckles. Yeniden başlamak istiyorum. Beni geri kabul etmeni istiyorum."

"Ne?" Sözleri beni şok etti.

Bana doğru eğildi. "Bana tekrar güvenmeni istiyorum. Her gece yatağıma gizlice girmeni ve günlüğüne canlandıracağımız hikayeler yazmanı istiyorum. Kaliforniya'ya gitmek yerine burada kalmanı ve HHU'ya gitmeni istiyorum... Seni istiyorum, her şeyini, her bir parçasını. Sadece *seni* istiyorum, başka hiçbir şey düşünmüyorum."

Sözleri beynimi boşalttı. Konuşabilene kadar ona baktım, o da beni bekledi.

"Ne? Yani şimdi Josh'un..."

"O pislik umurumda değil. Josh'un makaleyi sızdırdığını öğrenmeden önce de seni istiyordum. Sana kızginken de seni istiyordum. Kalbimi kırdığını düşündüğümde de seni istiyordum. Sanırım bu hislerim hiç bitmeyecek. Bundan vazgeçebileceğimi sanmıyorum."

Cevap veremedim. O anda yapabileceğim keskin cevaplar ya da suçlamalar yoktu. Aramızdaki gerginliği hafifletecek şakalar ya da espriler aklıma gelmedi. Sadece bakakaldım.

"Birbirimize karşı dürüst olduğumuza göre, gitme kararını değiştirmek için elimden geleni yapacağımı bilmelisin. Bizimki gibi bir aşk sıradan bir şey değil ve bunun için savaşacağım. Buna hazır olmalısın," dedi ve sonunda bir adım geri çekilerek nefes almam için bana yer açtı.

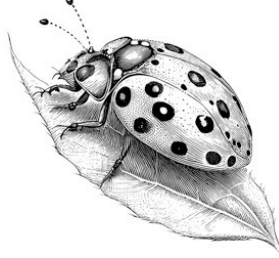
Aşk mı?

"Bu ne anlama geliyor? Bana yine savaş açıyor musun?" Kalbim gırtlığıma kadar çıkmıştı, ama uzun zamandır ilk kez hafif hissediyordum. Sözleri beni altüst ediyordu ve dudaklarımın köşesinde beliren gülümsemeyi zorlukla engelleyebiliyordum.

"Sanırım öyle," diye onayladı, ama hemen konuyu değiştirdi. "Giysilerimi değiştirmek mi istemiştin?" diye sordu, ben bir an ona aptalca bakakaldıktan sonra.

"Ah, evet," dedim zayıf bir sesle, kafamın tekrar çalışması için çaresizce uğraşarak. Cayden az önce meydan okumuştı ve ben onun kazanmasını mı yoksa kaybetmesini mi istediğimi bilmiyordum.

Lily

"Şunu bir netleştirelim. Onun bilgilerini sızdırmanın sen olmadığını biliyor mu? Özür diledi mi?" Eve bana heyecanla baktı. O bu tür dedikodular için yaşıyordu.

Eğer benimle ilgili olmasaydı, muhtemelen daha eğlenceli bulurdum.

"Evet," dedim ve suyum uzun bir yudumla içtim. Kafeterya çok kalabalık ve gürültülüydü. Bir haftadır ilk kez içeri girdiğimde kimse bana bakmadı. Tanrıya şükür, dedikodular sonunda dinmiş gibiydi.

Arka köşede yemek yiyorduk ve bu huzurun devam etmesini umuyorduk. Ellen'in Josh'la birlikte geldiğini gördüm, ikisi de oturmadan önce bize utangaç bakışlar attılar. Ne oluyor? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacaklardı? Jack'e ne olduğunu biliyorlar mıydı? Dürüst olmak gerekirse, Jack'in ölümünü pek umursamıyordum. Cayden'a yaptıklarından sonra umursamazdım.

"Ve doğrudan kalmanı ve HHU'ya gitmeni istediğini mi söyledi?" Eve hayranlıkla sordu. Sonunda pes edip ona her şeyi anlatmıştım. Bütün gece bunu konuşarak uyanık kalmıştık.

"Evet," diye onayladım.

"Dostum, takım değiştiriyorum. Artık Batı Takımı'ndayım." Sandviçinden büyük bir ısırık aldı.

"Onu nefret ettiğini sanıyordum?"

"Evet, nefret ediyordum, ama o geceye kadar. O gece senin için kanını akıtmadan önceydi. Adam hayatının geri kalanında orada bir yara izi taşıyabilir... senin için."

"Hatırlattığın için teşekkürler," diye mırıldandım, boğazıma bir suçluluk duygusu saplanmıştı. Bu durumun suçluluk ve suçlamalarını çözemiordum, çok karmaşıktı. Hepsini geçmişte bırakmak zorundaydım. Hayatına devam etmek ve delirmemek için tek yol buydu.

"Artık onun hedefleri benimkilerle aynı, ben taraf değiştiriyorum. Eğer seni benimle HHU'ya gitmeye ikna ederse, o zaman sonsuza kadar kahramanım olacak," dedi Eve sırtarak.

Tam o anda, yanımdaki sandalye çekildi ve bir saniye boyunca üzerime dev bir gölge düştü, sonra sandalyeye oturdu. Eve'in eğlenen yüzüne bakmam gerekmedi, Cayden'in bize katıldığını biliyordum. Etrafımızı saran ani sessizlik bunu zaten belli ediyordu.

"Bensiz mi başladınız, Çilek?"

Kendi yemeği için yer açmak için öğle yemeği tepsimi biraz itti. Tepsisi yemekle doluydu.

"Hepsini yiyecek misin cidden?"

"Ben büyümekte olan bir çocuğum ve önemli bir maçım var," diye espri yaptı Cayden.

Diğer Buz Tanrılar da masaya indi ve Eve, arkalarına yaslanıp gösteriyi izlerken popcorn yiyebilmeyi dilediğini belli ediyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye Cayden'a sessizce fısıldadım.

"Öğle yemeği yiyorum, neye benziyor?"

Marcus, diğer tarafımdaki sandalyeye rahatça oturdu, yüzünde gülümseme vardı. "Bug, bizimle oturmaya başlamalısın, çünkü odanın arkasında saklanmak hiç benim tarzım değil, hiç değil."

Cayden öne eğildi, kollarını masaya dayadı ve Marcus'a sert bir bakış attı. "Ona artık Bug deme demiştim."

Marcus sırtıttı ve omuz silkti. "Ne yapayım? Alışkanlık. Zaten Bug umursamıyor." Bana baktı. "Umursuyor musun?"

Cayden arkadaşına gözlerini kısarak baktı. "Bir daha öyle de. Cesaretin varsa," diye tehditkar bir şekilde söyledi.

Eve çilekli sütünü boğazına kaçırды, gözleri fal taşı gibi açıldı. Cayden'in mırıldanarak yaptığı tehdidin ardından etrafımızda fısıltılar patladı. Herkes dinliyor ve kafasında istediğı çılgın sonuçlara varıyordu.

"Sorun yok, gerçekten umrumda değıl. Bu kadar abartma," diye aceleyle söyledim. "Ne yapıyorsun?" Sandalyeye dönüp Cayden'a öfkeyle baktım. "İnsanlar bizim hakkımızda, benim hakkımda konuşmayı bırakmıştı... ve şimdi yine başlayacaklar."

O da başını salladı, kaşları çatılmıştı. "Haklısın. Muhtemelen bizim durumumuzu merak ediyorlar, birlikte miyiz değıl miyiz diye."

"Birlikte mi?" Bu kelime boğazımdan çıkamadı. "Kimsenin bunu merak etmediğine eminim."

"Gerçekten mi?" Cayden bir an daha da şaşkın göründü, sonra omuz silkti. "Peki, bunu halledebilirim."

Kolunu sırtıma sıkıca bastırdı ve koltuğumu kendine doğru çekti, koltuk ayakları fayans zemine yüksek bir sesle sürtündü. Göğsüne düştüm, ama o henüz bitirmemişti. Diğer eliyle çenemi kavradı ve yerinde tuttu.

"Her şeyi netleştirelim."

Sonra beni öptü. O piç kurusu, herkesin önünde, sertçe beni öptü ve bu... *muhteşemdi*. Dudakları istekliydi, rızam olmadan dudaklarımı ayırdı ve sonra dili benim dilimin üzerinde kaydı. Dokunuşunu, ağzının şeklini biliyordum; adımı fısıldadığında nefesinin tadını biliyordum. Fiziksel arzu ve yakınlık hakkında bildiğim her şeyi bu adamın kollarında öğrenmişim, ama yine de öpücüğü beni ayaklarımın ucuna kadar sarsmıştı. O hayatıma girene kadar buz gibi donmuşum. Ve şimdi, sadece varlığı bile içimde şiddetli bir arzu ateşini yakıyordu ve her dokunuşu alevleri daha da parlatıyordu. Ama geceleri odasına gizlice girmek bir şeydi. Bu gizliydi, rüya ile uyanıklık arasında bir yerde, her türlü fantezinin

her türlü fantezinin yeşerebileceği bir yerdi. Okulun tüm öğrencileri önünde, güpegündüz, kafeteryada öpüşmek gibi değildi. O çok gerçekçiydi.

Marcus alkışladı, geri çekildiğimde yüksek bir ıslık sesi çıktı ve sonunda beynim tekrar çalışmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Paniklemiştim. Bunun olduğunu hissedebiliyordum. Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. Daha da fazla dikkat çekiyordum ama kendimi durduramıyordum. Son birkaç haftadır hayatımda hiç olmadığı kadar ilgi odağıydım ve bu benim için çok fazla olmaya başlamıştı. Ben görünmez bir kızdım. Bir leopar bu kadar çabuk beneklerini değiştiremezdi.

Parmaklarımla dudaklarımı ovuşturdum. Herkes konuşuyordu ve ne dediklerini tahmin edebiliyordum. Bizim birlikte olduğumuzu düşünüyorlardı. *Bir çift olduğumuzu.*

"Bu çok eğlenceliydi. Bazı insanların hatalarını anladığımı görmek güzel. Bil diye söylüyorum," dedi Eve ve Cayden'a gülümseyerek eğilip yüksek sesle fısıldadı, "Artık senin tarafındayım."

"Onur duydum," diye cevapladı Cayden ve ben karnına vurduğumda güldü, ama sonra yarasını hatırlayınca hemen paniğe kapıldı.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm! İyi misin?"

Elimi, yarasının üzerinde duran elime tuttu. "Hayır, öpüp iyileştirmen lazım."

"Çok komik."

Hâlâ elimi tutuyordu ve şimdi elimi ağzına götürüp arkasına öptü. Tam orada, tüm okulun önünde. "Sakin ol, Çilli, görüldüğümde daha dayanıklıyım."

Eve aramızda hoşgörülü bir gülümsemeyle baktı.

"Ne?" diye sordum ona biraz savunmacı bir şekilde. Cayden elimi eline sıkıca tutmuştu ve onu çekmek garip geldi, bu yüzden öyle bıraktım.

"Hiçbir şey, sadece HHU'daki odamın benim tarafını planlıyorum... Stay in Hade Harbor takımına yeni bir üye katılmış gibi görünüyor," dedi masumca, sonra güldü.

Benim ifademi görünce akıllıca konuyu değiştirdi. "Peki, sizi izleyecek scoutlar için özel bir oyun planınız var mı?" Sorusunu kardeşine yöneltti. Cayden'dan daha fazla HHU bursuna ihtiyacı olan biri varsa, o da Asher'dı.

"Maça gelip kendin görürsün," diye Marcus araya girdi ve sonra bana ve Eve'e başıyla işaret etti. "Siz ikiniz, gelecek yıl HHU'da Hellions'ı alt ederken bizi desteklemek için sabırsızlanıyor musunuz?"

Eve omuz silkti. "Ben sizi desteklemek için orada olacağım, ama Lily gelemeyecek." Bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Kaliforniya'ya gidiyor, değil mi Lil?" Bana onay vermem için kışkırtıyordu.

Marcus yüksek sesle ıslık çaldı. "Ciddi misin? Kasabayı terk mi ediyorsun?"

Ben başımı sallarken Cayden'ın yanımda gerildiğini hissettim. "Evet, belki. Ailemle konuştum ve destek verdiler. Tam burslu kabul edildim. Kabul etmem aptallık olur."

Eve omuz silkti. "Akıllı olmak abartılıyor. Tabii ki yeniden düşünüyor, çünkü beni çok özleyecek."

"Birbirimizi ziyaret edebiliriz," diye hatırlattım.

"Ama çok sık değil, değil mi? Kaliforniya'ya bilet ne kadar?" Asher aniden sözümü keserek beni duraksattı.

"Bilmiyorum, ama bir şekilde hallederiz." Bu sözler bana bile sahte geldi.

"Tabii, bu tür şeyler en iyi niyetle başlar, ama hepimiz Lily'nin bizi tamamen unutacağını biliyoruz," diye alay etti Marcus.

Cayden'dan yayılan gerginliği fark ederek gruba çarpık bir gülümseme attım ve kendimi öğle yemeğini yemeye zorladım.

Pazar sabahı ailem, Eve ve Asher ile Miller's Pond'da kaydıktan sonra, annemin arabasına yığıldım ve o arabaya binerken ona gülümsedim.

Bugün heyecanlı görünüyordu ve bu heyecanın sadece maçla ilgili gerginlikten daha fazlası olduğu belliydi.

"Sana bir sürprizim var," dedi annem, Hade Harbor'un en yoğun olduğu saatte, yoğun sayılabilecek bir caddeye çıkarken.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten, saklayamıyorum!" Bana gülümseyerek baktı. "Tamam, söyleyeceğim. Geçen gün hayalindeki okulu aradım ve erken kayıt için kampüs turu ayarladım," dedi, yüzündeki şaşkın ifadeye gülerek.

"Ne zaman?"

"Yarın öğleden sonra çıkmamız gerekiyor," dedi.

"Yarın mı? Ama yarın maç var, önemli maç," dedim, göğsüm boşalmış gibi hissederek.

"Biliyorum, ama baban anlayışlıdır. Önceden arayıp iyi şanslar dilersem sorun olmaz."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Sesim kısılmıştı. Sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi.

"Heyecanlı olduğunu söyle!"

"Heyecanlıyım," diye tekrarladım ve sonra kızardım. "Gerçekten heyecanlıyım, gerçekten." Sesimin hiç de öyle gelmediğinin farkındaydım. "Sadece babamın bizi maçta görmek istediğini düşünmüştüm. Scoutlar da onu izlemek için orada olacaklar, değil mi?"

"Evet, oradalar, ama bu kampüs turları her zaman yapılmıyor ve erken kayıt için kabul etmen için fazla zamanın yok. Emin olmalısın... Sen de baban kadar önemlisin, tatlım," diye hatırlattı.

Başımı salladım. Boğazım düğümlenmişti. Gerçek şu ki, maça gitmeyi çok istiyordum. Yarın ülkenin öbür ucuna uçmak fikri bana rahatsız edici ve hoş olmuyordu.

"Orayı görmen, koridorlarda yürümene, kendini orada evinde hissedip hissetmediğine bakman lazım," diye devam etti.

Başımı salladım, pencereden geçen kırsal manzarayı izlerken içimdeki hüznü his geçmek bilmiyordu. Yarın hayalimdeki okula gideceğim için çok heyecanlı olmam gerekirdi, değil mi?

O gece, yatağında oturup Cayden'in okuduğu ve yayınladığı solmuş günlüğünün kapağını düzeltiltim. Tüm sırlarım açığa çıkmıştı. Herkes bunun acımasız bir şaka olduğunu düşünüyordu ve bu sorun değildi. Her şey unutulmuştu. Yine de, sırrım ortaya çıktığında hissettiğim korku ve acıyı hala hatırlıyordum. O an benim için birçok yönden bir dönüm noktası olmuştu. Elbette utanç verici bir durumdu, ama aynı zamanda kendi sesimi bulmamı da sağlamıştı. Cayden'in yaptığını gerçekten affedebilir miydim? *Zaten affetmemiş miydim?*

Bu gece, antrenmandan ve büyük maça hazırlanmaktan yorgun düşmüş, odasına erken gitmişti. Hâlâ sakattı ve şimdiye kadarki en önemli maçına çıkmak zorundaydı.

Günlüğümü açtım ve Cayden'in gözlerini bana dikip dünyamı alt üst etmeden önce yazdığım son satırları okurken iç geçirdim.

O rüya gibi, suçluluk duygusuyla dolu fantezileri yazan ve ailesi erken başvuru formunu bulur diye paniğe kapılan kızıdan çok farklı bir kız gibi hissediyordum.

Her şey birkaç hafta içinde değişmişti, ben de dahil.

Yumuşak bir vuruş beni düşüncelerimden kopardı ve onun kapımda olduğu düşüncesiyle kalbim hızla çarptı.

Üvey kardeşim.

Zorbalığım.

Sevdiğim çocuk.

Sevmiştim? *Evet. Sevmiştim.*

Ayağa kalktım, o düşünceyi kafamdan atıp kapıyı hızla açtım. Kapı boşdu. Kapıyı kapatırken hayal kırıklığıyla mücadele ettim, sonra yerden yeşil ve altın rengi bir parıltı fark ettim.

Cayden'in doğum günüm için verdiği günlüğüydü. Onu aldım ve birkaç gündür masamda olmadığını fark ettim. Eve ile onun doğum günü dileklerini okuduğumuz ilk günden beri açmamıştım bile. Onu odama götürdüm ve kapıyı kapattım. Kalbim garip bir şekilde hızlı atarken oturdum ve açtım, ilk sayfayı çevirdim ve onun mesajını gördüm.

Seninkini göster, ben de benimkini göstereyim –
C

Sonraki sayfa boştu. Tekrar çevirdim ve durdum. Krem rengi sayfada mavi mürekkeple karalanmış iki kelime vardı.

Üzgünüm.

Nedense bu mesajın eski, birkaç hafta önce, aramızdaki ilişkilerin en kötü olduğu dönemde yazılmış olduğunu düşündüm. Ben, masamda hangi kalemleri en çok kullandığımı bile bilen bir inek tipindeydim ve o renk kesinlikle birkaç hafta önce kullandığım renkti. Bir sonraki sayfaya geçtim ve bu sefer farklı bir kalemle yazılmış başka bir not vardı.

Beni affet, Freckles.

Boğazımda golf topu büyüklüğünde bir yumruyu yutarak bir sonraki sayfayı çevirdim ve bu sefer sayfanın tamamı örümcek ağı gibi siyah kalem izleriyle kaplıydı.

*Dün gece **rüyamda** Lily'yi gördüm.
O geceler güzel gecelerdir. Keşke o rüyalarda
yaşayabilsem. Rüyada, elimi tuttu ve bana
gülümsedi. Beni öptü ve benimle güldü. Beni
seviyordu ve bu, umudumu kaybettiğim her şeydi.
Tüm bu süre boyunca, bunun bir rüya olduğunu
biliyordum, çünkü Lily tam anlamıyla
rüyalarımın kızı ve **ben** her şeyi o kadar
mahvettim ki, gerçek hayatta bana öyle bakması
imkansızdı.*

*Gerçek hayatta, **ben** onun hikayesinin kötü
adamıyım.
Kötü adam. Çürümüş elma.
Bu yüzden son zamanlarda geç yatıp erken
kalkıyorum.*

*Lily'nin gülümsemesini daha fazla
görmek için her şeyi deneyeceğim.*

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp sayfaya damladı. Döndüm ve daha fazlası vardı. Birbiri ardına yazılmış rüyalar.

Dün gece rüyamda Lily'nin içindeydim. Beni sıkıca sarıyordu; kokusu /kafamı doldurdu. Vücudu beni sıkıca sarıp sarmaladı, amı hayal edebileceğim her şeyden daha dar ve daha tatlıydı. Hiç kimseyi onun kadar istememiştim ve bir daha asla o arzunun /bir parçasını bile/ hissetmeyeceğim.

Lily, tüm arzularımın ve hayallerimin toplamı, hepsi tek bir yıkıcı derecede akıllı ve güzel pakette. Rüyalarımda, uyanıp beni içinde bulduğunda bana uzanıyor uyandığında bana uzanıyor ve beni içinde buluyor.

Kollarının arasına kaymak / eve dönmek gibi. Onun kollarında, / sonunda ait olduğum yere geldim. Huzur içindeyim.

Daha fazla gözyaşı düştü ve ben onları silip attım.

Bir sayfa daha çevirdim ve küçük bir karalama dışında neredeyse boş olduğunu gördüm.

Seni seviyorum, Çilli. Affedilemez olduğumu biliyorum... ama benim gibi bir paraziti affedebilecek biri varsa, o da sensin, aşkım – C

Ve kendimi kaybettim.

Cayden

Maçtan önce soyunma odasında oturmuş, parmaklarımı kırıştırıyordum, zihnim boş ve boşalmıştı. Maça çok erken gelmiştim. Kimse yaralarımı görmeden eşyalarımın ulaşmam gerekiyordu. Koç kapıdan kafasını uzattı ve beni gördü.

"Burada olduğunu sanmıştım. Akşam yemeğini kaçırdın," dedi.

Lily ve annesi havaalanına gidecekleri için bugün okuldan sonra eve dönmek istememiştim. Onun kampüs ziyareti için ayrılışını izleyemezdim. Oraya gidecek ve orayı sevecekti. Teklifi kabul edecek ve taşınma planları yapacaktı ve yakında onu bir daha göremeyecektim. Bunu düşündüğümde çılgına dönüyordum ve şu anda bunu kaldıramazdım. Eve gidersem, annesinin arabasının lastiklerini indirip uçağı kaçırmalarını sağlayacağımdan emindim. Okulda kalmak daha güvenliydi.

"Aç mısın? Akşam yemeğı hazır." Koç, soyunma odasının girişinden bana gülümsedi. "Aç karnına oynayamazsın."

Haklıydı. Hiçbir şey yememiştim. Lily ile olanlar, diğer her şeyin önemsiz kalmasına neden olmuştu.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum, Koç," dedim, onu ofisine kadar takip ederken.

O kahkahayla güldü. "Yemek yapmam, ama sipariş verme konusunda ustayım."

Masasında iki kutu pizza vardı ve kokusu midemi guruldattı.

"Bu şampiyonların akşam yemeği mi?"

"Sen genç ve formdasın, ne yediğin önemli değil, önemli olan yemek yemen," diye gülümseyerek cevap verdi.

Karşısına oturdum, o da duvara monte edilmiş televizyonu açtı ve rakiplerimizle ilgili en son görüntüleri getirdi.

"Hadi, yemek yerken rakipleri bir kez daha inceleyelim," diye önerdi.

Pizzaları aldım.

Yedik ve maçı izledim. Hoştu. Normal çocuklar babalarıyla böyle mi vakit geçiriyorlardı acaba? Benim hayatımda buna benzer bir şey hiç olmamıştı.

Koç ara sıra telefonuna bakıyordu ve sonunda aldığı bir mesaja gülümsedi.

"Havaalanındalar ve check-in yapıyorlar," dedi.

Başımı salladım, Lily'den gelen haber yüzünden midem kramp girmişti. Bana mesaj atmamıştı. Onun gözüne girmek için önümde uzun bir yol vardı ve tek düşünebildiğim buydu.

"Oraya gitmek isteyeceğinden endişelenmiyor musun? Çok uzak," dedim bir süre sonra.

Eric iç geçirdi ve bunun onun için çok zor bir karar olduğunu anladım.

"Eğer gitmek istiyorsa, onu durduramam. Durdurmayacağım. Onu seviyorum ve sadece mutlu olmasını istiyorum."

"Bu, onu sadece tatillerde görebilmek anlamına gelse bile mi?" Umutsuzluğumun çok belli olmaması için uğraştım. Ama kesinlikle çok belli oluyordu.

"O zaman bile. Bir şeyi seviyorsan, bırak gitsin, ya da atasözü neyse."

İçgüdülerim bu düşünceye karşı isyan etti. Lily'yi seviyordum, ya da benim gibi birinin sevebileceği kadar seviyordum ve onu bırakma fikrine karşı

onu bırakma fikrine karşı çıkıyordum. Birini seviyorsan, iyi günde kötü günde ona tutunursun. Bu bana çok daha mantıklı geliyordu.

"Bu gece için gergin misin?" Koç bana sordu.

Omuz silktim, aklımda maçtan çok Lily vardı. "Sorun olmaz. Belki HHU'ya gitmem, kim bilir?"

"Ne diyorsun sen? Tabii ki HHU'ya gideceksin," dedi koç küçümseyerek.

"Belki daha sıcak bir yer düşünüyordum," diye mırıldandım ve su şişesinden uzun bir yudum aldım.

"Hokey için daha sıcak bir iklim mi? HHU senin için mükemmel, Cade, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Ülkeyi görmek istemek o kadar da çılgınca değil, değil mi?" Bir an sonra, yükselen gerginliği kırmak için ona gülümseyerek söyledim. Kızının ülkenin diğer ucuna taşındığı ve benim de onunla birlikte olmam gerektiği, onu burada tutmanın sevgisiz bir davranış olduğu için, onun peşinden gitmem gerekecekmiş gibi göründüğünü ona söyleyemezdim.

"Tatil bunun için var," dedi Koç, ciddi bir ifadeyle. "Burada, HHU'da, ben varım Cayden. Birlikte seni NHL'ye sokabiliriz. Okul değiştirirsen, farklı favorileri olan, herhangi bir nedenle senin hayranın olmayan koçlarla çalışacaksın ve kenara atılma riskin var."

"Biliyorum," diye mırıldandım ve konuşmamak için ağzıma bir parça pizza daha tıkadım.

"Burada kal, sıkı çalış, akıllı çalış ve seçil. O zaman kariyerinde ne istersen yapabilirsin. Ama önce oraya ulaş."

"Biliyorum," diye tekrarladım, başka bir şey söyleyemeden.

Gerçek şu ki, HHU'ya gitmek, profesyonel olmak ve bununla birlikte gelecek olan tüm zenginlik ve şöhret, Lily'nin orada olmayacağı için artık cazibesini yitirmişti. Sanki beni geride bırakıyormuş gibi hissediyordum ve birdenbire başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Bu geceki ma, bir haftadır herkesin konuştuğu tek şeydi. Herkes orada scoutların olacağını biliyordu ve takımdaki her oyuncu onların dikkatini çekmek istiyordu. Bütün yerliler için Hellions'da oynamak bir hayaldi. Güzel küçük kasabaları Hade Harbor'da kalıp, uluslararası ne sahip bir niversiteye ėitmek çoğu ğrenci için bir hayalin gerçekleşmesi idi. Ama görünüşe göre Lily için değil.

Maçtan önce buz pistine çıktık ve ısınmaya başladık. Kendimi zorladıkça kaslarım yanıyordu, yorgun vücuduma kan pompalanıyordu. O gece uçurumun tepesinden beri neredeyse hiç uyumamıştım. Artık Hade Harbor'a gelme amacım olan HHU'ya girme zamanı gelmişti ve dikkatim dağınıktı. Dikkatimi dağıtan şey, her an benden uzaklaşan bir uçakta oturuyordu.

İlk düdük çaldığında, bunun kolay bir maç olmayacağını hemen anladım. Defans oyuncularını bana yöneldi ve hızla nm keşti. Bu maçta açıkça izlenmesi gereken hedef bendim ve normalde bu beni daha da hırslandırırđı, ama dikkatim dağınıktı. Üstelik, iri savunma oyuncularından biri yaralı tarafıma her çarptığında, ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyordu. Josh da oynuyordu, bu da dikkatimi dağıtan bir başka şeydi. O pislik, uçurumun tepesinden beri gözlerime bakmaya cesaret edememişti.

İyi oynadık ama adil bir matı ve ben en iyi formumda değildim. İlk periyotun sonunda iki sayı gerideydik.

İlk ara hızla geçti ve ikinci devreye girdik. Sayamayacağım kadar çok kez tahtaya çarptım ve yorgun düşmüştüm. Maçın nemi çok büyüktü. Baskı beni etkiliyordu ve boğuluyordum. Ya da belki de sadece baskı değildi, küçük ellerinde yaralı kalbimi tutan kızıl saçlı kızı kaybetme düşüncesi de vardı. Yanımdaki ağrı da giderek şiddetleniyordu. Neyse ki, sıram geldiğinde oyundan çıkıp kenara çekildim ve kendimi bankın üzerine bıraktım. Josh da peşimden geldi ve yanıma oturmaktan başka seçeneği yoktu. Black Lake karavan parkında geçirdiğimiz gece hakkında hiç konuşmamıştık.

"Bence, sol savunmacılarına müdahale edebilirim. O iri bir piç. Bunu beklemezler ve bu sana geçmek için bir fırsat verir," dedi Josh aniden.

Onun sözlerine şaşırarak ona döndüm.

O, oyunu inceleyerek başını sallıyordu. "İşe yarayacak ve skoru eşitlediğimiz anda, gidişatı değiştirebiliriz."

"Ne, o kadar çok kazanmak mı istiyorsun? Scoutlar beni görmeye geldiğini biliyorsun. Bu gece kaybetmenin sana daha çok yakışacağını düşünmüştüm."

Josh'un çenesindeki kaslar gerildi ve başını salladı. "Ben öyle değilim. En azından olmak istediğim kişi değil... Üstelik özür dilemek de beceremem ve o saçmalığı başlattığımda sana bir özür borçlu değildim, ama şimdi borçluyum ve özür dilerim. Eğer istiyorsan tabii."

Bana döndü ve Jack Amca'nın evindeki o geceden beri ilk kez gözlerime baktı.

Ona karşı yeni bir saygı duymaya başladım. Tabii ki hala çok kızgındım, ama Lily bunun bitmesini istiyordu ve o pislik adama özür diliyordu.

"İstiyorum. Yapalım," diye cevap verdim sonunda.

Gülümsedi. Gülümsediğinde çocuk gibi görünüyordu.

"Hadi o zaman. Seyirciler arasında senin kazanmanı görmek için gelenler var, kaybetmeni değil."

"Yanılıyorsun. O burada değil."

Josh bana acı bir gülümseme attı. "Değil mi?"

Göğsümde tehlikeli bir umut belirdi. Arkamı döndüm ama oturduğum yerden göremedim. Bacağım zıplıyordu, patenim buzı keserken sabırsızlıkla sahaya dönmeyi bekliyordum.

Vardiyamız geldiğinde, buzun üzerine fırladık. Dönüp koçun bankının arkasına baktım. Parlak kızıl saçlar gözlerimle buluştu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

O burada. Gelmiş. Kaliforniya'da değil. Düşüncelerim kafamın içinde canlı teller gibi zıplıyordu.

Daha yeni gelmişti ve ceketini çıkarıyordu, ayakta duruyordu ve kolayca fark edilebiliyordu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda hareketsiz kaldı.

uzaktan bile, bakışlarımı hissettiği anı hissedebiliyordum. Aniden ceketini omuzlarından attı ve arkasını döndü. Hellion forması giyiyordu.

Formasındaki numaranın kim olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

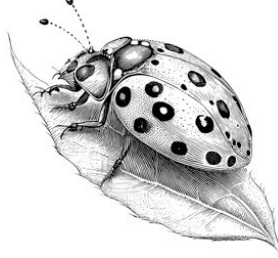
Benim numaramdı.

Kız arkadaşım benim numaramı giymişti ve buraya beni yenilgiye uğratmaya gelmemiştir.

Ben Cayden West'tim ve kız arkadaşım izlerken kaybetmemin imkanı yoktu.

Hayatta olmaz.

Lily

Ayaklarım çalışmayı bırakmadan havaalanına kadar gelmiştim. Arabayı park edip terminale girmiştik. Annem iki valizimizi sürükleyerek önümde aceleyle yürüyordu, ben ise yavaşça arkasında yürüyordum.

Aklım HHH ve bu akşamki maçtaydı.

O günlüğe yazdığım ve kalbime kazınan o unutulmaz sözlerdi.

Üniversite boyunca yanımda olmamı çaresizce isteyen en yakın arkadaşımınla birlikteydi.

Hayatını koçluk dünyasında yükselerek geçirmek için çok çalışan ve sonunda başarabilecek olan babamla birlikteydi. HHU'da çalışmak ve benimle aynı kampüste olmak istiyordu. Cayden'in çocukluk evini gördükten sonra, ebeveynlerin tarafından çok sevilme için kızmak çok kötü bir duyguydu.

En çok da, zihnim ve kalbim, onu çalan çocuğun yanındaydı, öfke ve duygularla dolu, hayatımda beni içten dışa, her bir parçamı gören ve yine de seven tek kişi.

"Hadi gidelim, uçağımız erken kalkıyor ve birkaç mağazaya bakmak istiyorum." Annem, bacaklarım gittikçe yavaşlarken telaşla konuşmaya devam etti. "Ve maçtan önce babana şans dilemek için onu aramam lazım."

Hade Harbor High buz pistini düşündüm, sadece maç geceleri olduğu gibi ışıklar içinde, siyah ve mor giysiler giymiş taraftarlar akın akın geliyordu ve havada genel bir

havada kaos ve heyecan dolu bir atmosferi düşündüm. Orada olmayı çok özleyecektim. Kaçırmak istemiyordum. Gerçekten istemiyordum.

"Biliyorsun, babanın nasıl olduğunu bilirsin," diye devam etti annem. "Bu gece ve yetenek avcıları için çok endişeli. Bu gece Cade için de çok önemli."

"Sana alıştı, değil mi?" diye merak ettim.

Annem başını salladı ve omuz silkti. "Bizim için çok çaba gösteriyor, çok kibar, çok yardımsever. Hayatında örnek alacağı kimse olmadığını anlayabilirsin. Ona saygı gösteren kimse yoktu. Çocuğu seviyorum, ama senin kadar değil." Bu sözler üzerine bana yan gözle baktı.

Bu sözlere suçluluk duyarak sıçradım, yanaklarım anında kızardı. "Ne demek istiyorsun?"

Annem bana sırtıarak baktı. "Ah, tatlım, Cayden kibar bir çocuk olabilir, ama sana bakışları hiç şüphe bırakmıyor. O senden hoşlanıyor, Lily. Bence sana sırlıslıkam aşık."

Ona sessizce baktım.

"Tabii ki, eğer o HHU'ya girerse ve sen kalırsan... ikinizi birlikte görebiliyorum. Çok tatlı bir çift olursunuz," dedi masum bir ses tonuyla. Evinde neler olup bittiğinden haberi yoktu ve Cayden'ın bana masum bir aşık olduğunu düşünüyordu. Kızının ve yan odadaki çocuğun yaptıkları pislikleri bilse ölürdü.

"Anne, sana inanamıyorum. Machiavelli senin yanında solda sıfır kalır."

O güldü. "Şaka yapıyorum, yani kısmen. En önemli şey kampüste nasıl hissettiğin. Kendini evinde hissedip hissetmediğin. Lily?"

Güvenlik görevlilerinin önünde durmuştum ve kendimi ilerletemiyordum.

Annem durdu ve endişeyle kaşlarını çatarak bana geri geldi. "İyi misin? Ne oldu?"

"Anne... kızma," diye başladım. "Ama kampüsü gezmek istemiyorum."

Annemin yüzü şoktan endişeye dönüştü, sonra dudaklarının köşelerinde küçük bir heyecanlı gülümseme belirdi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Gitmem gerekmiyor sanırım... Kaliforniya'ya gitmem gerekmiyor sanırım. Aslında, gitmek istemediğimden eminim."

Havaalanından ayrıldık ve az önce park ettiğimiz arabaya bindik.

"Uçuş için üzgünüm."

"Önemli değil. Çok ucuza gelmişti ve burada kalmanı sağladıysa buna değdi," dedi annem gülümseyerek. "Sen buna değersin, tatlım."

Eve giderken ona döndüm ve söylemekten kaçındığım şeyler dilimden döküldü. Artık ne istediğime karar verdiğim için, bunu içimde tutamazdım. Artık korkmuyordum.

"Eğer burada kalmamı istiyorsan, bazı şartlarım var, örneğin kampüste kalmak gibi," diye başladım ve sonunda, beklediğimden çok daha kolay oldu.

Hepsini kabul etti ve en iyisi, çoğunu zaten bekliyormuş gibi görünüyordu. Kendimi yetişkin gibi hissettim. Beni anladığını hissettim. Bu çok değerli bir duyguydu ve gerçekleşene kadar bu kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

İlk dersi kaçırdık ama ikinci dersin ortasında, Cayden yedek kulübesinden çıkıp buz pistine geri dönerken yetiştik. Bana doğru baktı ve ben yapabileceğim tek şeyi yaptım. Maçtan önce evde giydiğim tişörtü ona gösterdim.

Ondan sonra maçın geri kalanı bulanık geçti. Hellions maçı domine etti. Cayden yıldızdı. Josh'un bazı iri savunma oyuncularını durdurarak Cayden'in parlamasına izin vermesine şaşırdım.

Hellions maçı dört iki kazandı ve son düdük çalar çalmaz, scoutlar babamla konuşmak için sıraya girdi.

Buz pisti tezahürat ve alkışlarla çınladı. Hellions taraftarları çılgına dönmüştü ve ben de onlarla birlikte tezahürat yapıp bağıryordum. Anneme sarıldım ve o da beni sıkıca sarıp sarmaladı. Beni bırakırken mutluluktan ağlıyordu ve onun duygusal olmasının sebebi sadece galibiyet ve babamın HHU'da koçluk yapma ihtimali değil, arabada yaptığımız konuşmaydı.

Burası benim evimdi. Kaliforniya, hayatımın geri kalanında zorlu konuşmalardan kaçmak için kaçmayı planladığım yerdı. Ama gerçekte Maine'den ayrılmak istemiyordum. Burada kalmak istiyordum. Sadece cesur olmam gerekiyordu.

Maçtan sonra soyunma odasına indim ve Marcus'la karşılaştım. "Bu akşam Beckett'in partisine geliyor musun, Lil?"

"Tabii, biraz gelebilirim," dedim, onun coşkısına gülerek.

"Biraz mı? Lanet olsun, kızım, seni ikna etmek çok zor. Neyse, senin gibi antisosyal bir erkek arkadaşın olduğu için şanslısın."

"Cayden benim erkek arkadaşım değil," diye itiraz ettim, daha çok refleks olarak.

"Ona söylemelisin, çünkü o kesinlikle öyle olduğunu düşünüyor." Marcus sırtıttı ve başını babamın ofisine doğru çevirdi. "Orada, yetenek avcılarıyla konuşuyor."

"Ciddi misin?"

Marcus başını salladı. "Sırada ben varım, sonra da Asher. Şu anda sadece tanışma aşamasındayız, ama... umut verici." O kadar sırtıyordu ki, ona karşılık vermemek imkansızdı.

"Ona dışarıda bisikletinin yanında beklediğimi söyler misin?"

Marcus başını salladı ve ofislere doğru geriye doğru yürüdü. "Tamam."

"Lil!" Eve'in sesi beni çağırdı ve bir an sonra kendini kollarıma attı.

"O ma harikaydı! Gördün m? Nasıl oldu da buradasın? Şimdiye kadar Kaliforniya'da olacağını sanıyordum."

"Kaliforniya'ya uçuőun ne kadar sürdüğünü biliyor musun?" diye alay ettim.

Gözlerini devirdi. "Hiç uçağa binmediğim için tam olarak bilmiyorum, ama ciddi, neden orada değilsin de buradasın?"

"nk orada olmak istemiyorum. Resmi olarak karar verdim. Umarım başka bir oda arkadaşı bulmamıőıdır ve yer hala boş..." Eve üzerime atlayınca sözümü bitiremedim.

Kulak zarımı patlatacak kadar yüksek sesle çığlık attı. "Dalga geçiyorsun! Kalacaksın!"

"Kalacağım," diye gülerek onu döndürdüm, ikimiz de glene kadar.

Kollarımdan kayarak çıktı ve bana sırtarak baktı. Eve'in arkasında karanlık bir siluet belirdi. Beckett'ti. Merdiven korkuluğuna oturmuş bizi izliyordu.

"Ma için tebrikler," diye seslendim ona.

Başını eğdi. "Sana da tebrikler. Bu gece büyük bir karar vermiősin gibi görünüyor ve sen, Sindirella, seninle yaşamak isteyen birini korkutmayı baőarmıősin gibi görünüyor." Son sözleri Eve'e yönelikti, Eve kızardı ve ona öfkeyle baktı.

Aralarındaki gerginlik çok yoğundu ve ben ne yapacağımı bilemedim. Cayden'la konuşmam gerekiyordu. Bir saniye bile bekleyemeyeceğimi hissettim.

"Gitmem gerek, ama daha sonra partiye gideceğiz, değil mi?" Eve sözlerime şaşırmış gibi baktı.

O cevap veremedi Beckett konuştu. "Evet, gidecek."

Tamam o zaman.

"Orada görüşürüz, HHU hakkında istediğin kadar konuőabiliriz." Eve'in elini sıktım ve otoparka doğru yrdm.

Cayden'in maçının başarısı kafamda dönüp dururken, buz pistinden ayrıldım. Bu gece, nedense her şey net görünüyordu. Karar vermek kolaydı. Bazen yol ayaklarınızın altında uzanıyor ve sizin sadece o yolda yürümek zorunda olduğunuzu hissedersiniz.

Park yerinin yanındaki alçak duvara, Cayden'in bisikletinden birkaç metre uzağa oturdum.

Orada oturup Hade Harbor'ın havasındaki çam ve tuz kokusunu içime çektim. Huzurlu hissediyordum. Kararlıydım. Memnundum. Harika bir duyguydu.

"Gerçekten burada mısın, yoksa kafama sandığımdan daha sert mi vurdum?" Cayden'in sesi, beni arkamdan kaldırıp, düşük duvardan kolayca çekip kollarına almadan hemen önce kulağıma ulaştı.

"Hey, dikkatli ol. Yaralandın, unuttun mu?"

"Unutmam mümkün değil. Maç bittiğine göre artık hastaneye gitme zamanı olabilir." Gülümsedi. "Maçı izledin, değil mi?"

"Evet, evet, bu gece harika oynadın... o kadar iyiydin ki, yan tarafında bir delik olduğunu hiç tahmin edemezdim. Her şeyde en iyi olmak zorundasın, değil mi?"

"Hmm, neden buradasın?"

Onun ani sorusu beni hazırlıksız yakaladı.

"Sence neden buradayım?"

"Uçağın iptal mi oldu? Kampüs turuna gerek olmadığını düşündün ve teklifi kabul ettin mi?"

"Vay canına, karamsarlığını biraz azaltmalısın."

"Doğru, peki... neden buradasın?"

Derin bir nefes alıp çenemi kaldırdım. "HHU'nun benim kaderim, evim ve gerçekten istediğim her şey olduğuna karar verdim. Burası benim bölgem. Bununla bir sorunun varsa, gitmelisin... ben değil."

Cayden uzun bir süre bana baktı, yüzündeki ifade okunamazdı. "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi? Eğer öyleyse, bir daha kendime gelemem."

Güldüm. "Seninle dalga geçmiyorum. HHU benim. Bununla bir sorunun varsa, başka bir yere gitmelisin."

O da güldü ve bana doğru eğilerek sıkıca sarıldı, alnı alnıma sertçe bastırdı.

"Kalp sağlığıma zararlısın, Freckles," diye mırıldandı. "Hayatımın en yoğun hokey maçını oynadım ve neredeyse hiçbir şey hissetmedim, ama bu konuşma kalp krizi geçirecek."

"Üzgünüm," diye alay ettim.

O başını salladı. "Benden özür dileme. Benden asla özür dilemene gerek yok. Sen... Seni tarif edecek kelimelerim yok. Düşündüğüm ve yazdığım her şey yetersiz kalıyor." Sonra gülümsedi ve bu muhteşemdi. "Tamamen dürüst olmak gerekirse, seni burada yalnız bırakmaya hiç niyetim yoktu. Senin lüks okulunda Zamboni sürmek zorunda kalsam bile, senin yanında olacaktım."

Bu görüntüye gülmekten patladım. "HHU'ya gitmek istediğini sanıyordum. Bu senin hayalin değildi mi?" diye hatırlattım.

Bana bakarak, başparmağıyla yanağımın elmacık kemiğini okşadı. "Hayaller değişir... Benim yeni bir hayalim var ve o Kaliforniya'da olmak istiyorsa, ben de Kaliforniya'da olurum."

Helyumdan daha hafif hissettim. "Bir insan senin hayalin olamaz. Ya seni hayal kırıklığına uğratırsa?"

"İmkansız." Yaklaşıp beni hafifçe öptü, dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Senin hakkında her şeyi biliyorum, iyi, kötü, çirkin, ve sen de benim hakkımda her şeyi biliyorsun... Beni hayal kırıklığına uğratacak hiçbir şey yapamazsın, söyleyemezsin, hissedemezsin. Bu imkansız."

Buna ne diyebilirdim ki?

Dudakları dudaklarıma değdi ve beni kendine doğru çekti, yerden kaldırdı ve etrafımda döndürdü. Beni sertçe öptü, sonra geri çekildi, sadece bana bakmak ve tekrar öpmek için.

Onun şaşkın ifadesine güldüm, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

"Herkes görmeden beni indir," diye fısıldadım ona.

"Bırak görsünler. Herkes senin benim olduğunu ve seni elinde tutacağımı bilsin." Diye sırtttı.

"Babam bile mi?" diye merak ettim.

Dudakları yana doğru sırtarak gülümsedi ve beni nazıkçe yere indirdi. "Belki şimdilik seni yere indiririm."

"Hmm, iyi fikir. Eğer öğrenirse, seni yıl sonuna kadar evden kovabilir ya da en azından kapıma kilit takar, böylece geceleri gizlice içeri giremezsin."

"Ama sen gizlice içeri girmemi seviyorsun," diye itiraz etti Cayden yumuşak bir sesle. "Sadece hayallerini gerçekleştiriyorum."

"Bunu aileme açıklamayalım," diye güldüm.

Cayden omuz silkti. "Sorun olursa Beckett'in yanına taşınabilirim. Yani, çıkmamız ve birlikte yaşamamız. Kimseye saklamak istemiyorum, ailen dahil."

"Ciddi misin?"

O da başını salladı. "Ciddiyim. Hayatımda hiç iyi ebeveyn figürleri olmadı. Gelecekteki kayıinvalidem ve kayınpederimle yanlış bir başlangıç yapmak istemiyorum," dedi son derece ciddi bir şekilde.

Şaşkın ve heyecanlı bir şekilde göğsüne vurdum. "Sen delisin." "Kesinlikle deli."

Beni tekrar kendine çekti, elleri kalçama gömüldü ve ben onun kollarında kıvrandım. Tanrım, o kadar sertleşmişti ki, parkın ortasında, insanlar yanıımızdan geçip bize bakarken.

"Sana benim formamın sana ne kadar yakıştığını söylemiş miydim? Üzerinde sadece o formayla kalmanı sabırsızlıkla bekliyorum. Bu gece yatarken külot giyme, Çilek."

Göğsüne ittim, yüzüm kızardı. "Tamam, bizi belaya sokmadan partiye gidelim."

Daha önce hiç görmediğim, neşeli ve gerçekten mutlu bir şekilde gülümsedi.

Bana yedek kaskı uzattı, ben de taktım. Cayden'ı tanıdığım birkaç hafta içinde tüm dünyam değişmişti. O kısa sürede, önceki tüm yıllarımda hissettiğimden ve yaptığımın daha fazlasını hissetmiş ve yaşamıştım. Hayat bazen böyleydi. Hayatına değişiklik getiren insanlar girerdi. Cayden, hayatımı paramparça eden bir doğa gücü olarak kalacaktı, ama onun yıkımının ardından kurduğum yeni hayat, istediğim hayattı. Gurur duyduğum bir hayat.

Bisikletin arkasına atladım ve o kollarımı kendine doğru çekti. Hayat, öngörülebilir güvenliğini kaybetmişti ve bazen sadece ayın ışığı altında, kollarım havada sallanarak karanlık bir otoyolda sürüş yapıyormuşum gibi hissediyordum.

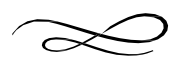
Korkutucu bir özgürlük.

Ama artık korkmuyordum.

"Uzun yoldan gidebilir misin?" diye sordum.

Eli benimkinin üzerine kaydı. "Seninle mi, Freckles? Her zaman."

Lily

EPILOG

6 ay sonra

HADE HARBOR HIGH'IN HELLIONS takımı Ulusal Şampiyonluğu kazandığında, Beckett'in evindeki parti daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Beckett'in daha önce abarttığını düşünüyorsam, şimdiyle kıyaslanamazdı. Ev sirk temasına bürünmüştü ve okuldan tanıdığım insanları, özenle hazırlanmış kostümleri içinde zar zor tanıyabiliyordum.

Üst kat merdivenlerinde trapez sanatçıları asılı duruyor, ateş yutanlar ve akrobatlar partide dolaşıyordu. Ana binadaki gürültü kulakları sağır ediyordu ve eminim ki tüm kasaba partiden haberdardı ve hiç umursamıyordu. Hellions sonunda tekrar şampiyon olmuştu. Eminim Hade Harbor'un geri kalanı da en az bizim kadar eğleniyordu.

"Hey, Lily, doğru mu cesaret mi?" Marcus bana seslendi. HHH'nin tüm son sınıf öğrencileri ana evde olmasına rağmen, ya da belki de bu yüzden, Buz Tanrılar her zamanki yerlerinde, havuz evindeydiler. Bu günlerde Cayden'in da evi orasıydı. Babamla uzun bir konuşma yaptıktan sonra, Cayden Beckett'le yaşamayı önermişti, böylece ilişkimiz ailemi rahatsız etmeyecekti.

Buz Tanrısı playboy'a başımı salladım. "Hayır, oynamıyorum."

Cayden kollarıyla beni daha sıkı sardı. Onun kucağında oturuyordum. Oturmak, vücudumun onun üstüne yayılmış halini tanımlamak için biraz abartılı bir kelime olabilir, ama artık umursamıyordum.

umursamıyordum.

Marcus gözlerini devirdi. "Hadi ama. Sana zor bir meydan okuma vermeyeceğim."

Kafamı sertçe salladım ve o da geri kalan öğrencilere döndü. Çoğu, onun her sözünü dinleyen hokey hayranı kızlardı.

Köşede, Beckett her zamanki yerinde oturmuş, somurtkan bir şekilde sigara içip havuza bakıyordu. Asher ve Eve ortalıkta yoktu, ama Eve bir ara uğrayacağına söz vermişti.

"Doğru mu cesaret mi, Çilli?" Cayden'in derin sesi kulağımda mırıldandı.

"Hmm, görev," diye cevap verdim pervasızca. Oyun bitmişti, Cayden resmi olarak yıldız oyuncu olmuştu ve HHU'ya tam burslu olarak kabul edilmişti. Ve tek kişi o değildi. HHU'dan aldığım teklif çok cömertti ve sonbaharda ünlü kampüse gitmek, derslere dalmak ve etrafımızdaki yapraklar renk değiştirirken üniversite hayatına kendimi kaptırmak için sabırsızlanıyordum. Hade Harbor gibi bir yer yoktu ve burada kaldığım için bir an bile pişman olmamıştım.

Tam da olmam gereken yerdeydim.

"Cesaret mi? Bunu duyduğuma çok sevindim," diye mırıldandı Cayden. Sesinde, içimi ısıtan kötücül bir ton vardı. "Ses çıkarmaya cesaretin var mı?"

"Ne?" diye merak ettim, Cayden yanımdaki sandalyenin üzerinde duran geniş kaşmir battaniyeyi uzanırken. "Üşümüyorum," diye hafifçe itiraz ettim, o battaniyeyi üzerimize örterken. Yazdı ve mezuniyet yaklaşıyordu. Havuz evi sıcaktı ve ben kısa bir kot etek giymiştim. Cayden kulak mememi dişlerinin arasına alıp ısırdı ve beni daha da kızdırmak için hafifçe çektiğinde, farkındalık beni sardı.

"Biliyorum, Çilli. Sen gördüğüm ve göreceğim en seksi kadınsın ve sen tamamen benimsin," diye fısıldadı kulağıma, kalçalarını yukarı doğru kaldırarak altımda ne kadar sert olduğunu hissettirdi. Vücudumuz battaniyenin altında güvenli bir şekilde saklıyken, eli çıplak uyluğumdan yukarı kayarak doğrudan bacaklarımın arasına doğru ilerledi.

"Cesaretini unutma. Ses çıkarma."

Parmakları külotumun içine girip yarıklarımın üzerine

dokundu. Oh. *Oh*.

Odanın geri kalanı doğruluk mu cesaret mi oynayarak, televizyonda kendi oyunlarının tekrarını izleyerek ya da düşüncelere dalmış haldeyken, Cayden'in battaniyenin altında, onların gözü önünde beni yavaşça parmaklamasına kimse bakmadı.

Parmakları vücudumun her santimini biliyordu. Her yerine dokunmuş, her yerimi öpmüş ve bir şekilde izini bırakmıştı. Şimdi, iki uzun parmağını içime hatasız bir şekilde sokarken, başparmağı klitorisimi okşamaya başladı. Titredim, vücudum onun dokunuşlarına kolaylıkla tepki verdi. Bu adamın ellerine Pavlovian tepkisi veriyordum. Beni o kadar sık dokunuyor, o kadar çok tatmin ediyordu ki, parmaklarının amımın çevresine dokunması bile orgazma ulaşmam için yeterliydi. Aylarca çalışarak kazandığı bir kas hafızası.

"Cayden, biri fark edebilir," diye mırıldandım.

O bacağıma çimdikledi ve ben bir iniltiyi

bastırdım.

"Senin cesaretin sessiz kalmaktı, hatırladın mı?" Sesi zevkle doluydu ve eli hareket etmeyi bırakmıştı. Aniden, elini tekrar hareket ettirmekten daha önemli hiçbir şey kalmamıştı.

Dilimi tutarak başımı salladım ve uzun bir duraklamanın ardından, o tekrar hareket etti ve parmaklarıyla beni sikmeye başladı, ben ise kucağında kıvranma isteğiyle mücadele ediyordum. Lanet olsun, böyle uzun süre dayanamazdım.

Yüzünü boynuma bastırdı ve derin bir nefes alırken göğsü genişledi. "Siktir, harika kokuyorsun. Ben söylemeden tek kelime bile etme, yoksa Beck'in duşunda seni sikmeden önce güzel poponu kıpkırmızı döveceğim, anladın mı?"

Sözleri beni daha da ıslattı. Cayden ile oynamak, bir yıl öncesine kadar hayatımda eksik olduğunu bilmediğim her şeydi. Onunla her gün oynardım.

Parmağını derine batırarak beni bir anda doruğa ulaştırdı. Dikkatlice dinlersem, her parmağını içime soktuğunda ıslaklığımın parmaklarını emdiğini duyabiliyordum.

"Hey, Lily," Marcus tekrar seslendi. "Bunu bizim için hallet, olur mu?" Cayden'in eli hızlandığında bana döndü.

Marcus'un gözlerine bakarken yüzümdeki şiddetli sıcaklıkla mücadele ederek kaskatı kesildim.

O da gözlerini kısarak Cayden ve beni şüpheyle izledi. Tamamen örtülmüştüm. Marcus'un görebildiği tek şey, battaniyenin altındaki çeşitli şekillerde uzuvlardı, ama bize attığı kötü bakıştan, bir şeyden şüphelendiğini anladım.

"Boş ver, sonra sorarım size, pis hayvanlar," diye gülerek arkasını döndü, tam da Cayden her seferinde beni zayıf düşüren noktama vurduğu anda. Tırnaklarımı ısıırıyormuş gibi yaptım ve parmaklarımı ısırdım.

"Aferin benim kızıma, elime boşalırken kimseye belli etmiyorsun. Kot pantolonumu ıslatıyorsun, Çilli... beni sıırıslıkla ediyorsun. Umarım beni Beckett'in duşuna götürüp yaptığın pisliği temizleyeceksin," diye fısıldadı Cayden kulağıma, beni doruğa çıkardı.

Boşaldığımda kaskatı kesildim, bir çığlık atmak için dişlerimi sıktım ve Cayden'in elini bacaklarımın arasında ezerek sıkıştırdım. Ama o piç kurusu orada durmadı. Parmaklarıyla beni sikmeye devam etti, zevki sonsuza dek uzatarak.

"Cade, dostum! Harika maçı." Tyler havuz evine girmişti. Bize doğru yürüdü ve Cayden'a yumruğunu uzattı. Tam bir deli gibi, Cayden boş elini uzattı ve Tyler'ın yumruğuna vurdu. İkisi, HHU için keşfedildiklerinden beri yakınlaşmışlardı. Tyler, Cayden ile birlikte gelecek yıl HHU Hellion'da oynayacaktı. Tyler üzerimizde durmuş, finali kazandıran belirli bir oyun hakkında konuşuyordu, ben ise boşalmak üzereydim.

Vücudum Cayden'in elinin etrafında titriyordu ve ses çıkarmamak için çabalarken titriyordum. Tyler'ın gözlerine bakamıyordum, ama o, tüm odanın önünde, erkek arkadaşımın kucağında boşaldığımdan haberi yok gibiydi.

"Lil, iyi misin? Yüzün kızardı," dedi Tyler bir süre sonra, ben dünyaya geri dönerken.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ama sessizliğimi bozmam gerektiğini hatırladım. Henüz izin almamıştım. Bakarken

Tyler'da Cayden parmaklarını nazikçe benden çekti.

"Öyle mi? Biraz hava alsak iyi olur," dedi, eteğimi hafifçe aşağı çekip battaniyeyi bir kenara attı. Sanki ateş basmış gibi kucağından atladım. Bir adım bile atamadan elimi tuttu.

Mavi gözleri yaramazlıkla parıldıyordu. "Hava almak ister misin, Çilli?"

Boğazımdaki hayal kırıklığı ve arzuyu yutkundum ve sadece başımı salladım.

Cayden önümde durdu. Çok sertleşmişti ve bu oldukça belliydi, ama lezzetli vücudunu gererken hiç utanmış gibi görünmüyordu. Beni tatmin eden elini dudaklarına götürdü ve parmağını emdi.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz bilmiyorum ama şu anda kendimi çok yalnız hissediyorum," diye homurdandı Tyler, bize sırtarak uzaklaşmadan önce.

Havuz evi ile ana evin arasında bulunan havuz alanına doğru çıktık. Cayden kolunu omuzlarıma doladı.

"Tadın... *Lanet olsun*. Duşa girmeden önce yüzüme oturman gerek," diye mırıldandı bana eve doğru yürürken.

"İtirazın var mı?" diye alay etti, henüz konuşmama izin vermemiş olmaktan zevk alıyordu. *Aptalca bir meydan okuma*.

Bizi havuzun yanında durdurdum. Altı ay ne kadar da büyük bir fark yaratmıştı. Yazın ortasında, Maine'in ılık akşamında orada dururken, mutluluktan boğulacak gibi hissettim.

Cayden saçlarımı yüzümden çekip aldı ve ben onun kolunu tuttum. Eski üvey babasının kesmesini istediği koldu. O gece kestiği uzun kesik, parmaklarımla dokunduğumda hâlâ oradaydı, ama pek görünmüyordu. Etrafındaki mürekkep çok iyi kapatmıştı. Cayden'ın Jack amcanın bana zarar vermesini engellemek için koluna yaptığı uzun düz kesik, artık bir kelimenin ilk harfiydi.

Lily.

Dövme makinesi vızıldarken, tam olarak yazmak istediği şeyin bu olduğunu söylemişti. Adım, Hellions'ın yıldız oyuncusunun kolunda, tüm dünyanın görebileceği bir yerde duruyordu. Dövme, Cayden'in evden taşınmasına neden olmuştu. Ailem, bizim çıkmamıza karşı çıkmayabilirdi, ama on sekiz yaşında bir kızın adının dövmesi, onları çılgına çevirmişti. Yavaş yavaş toparlanıyorlardı. Yakın zamanda genç hamilelikleri ya da acele düğünler olmayacaktı. Cayden NHL'ye seçilmek için yolunda ilerliyordu ve ben de hayalimdeki konuyu okumak ve daha sonra bilim alanında başarılı olmak için çalışıyordum. Birlikte olmak için hayallerimizden vazgeçmek zorunda değildik. Her birini birlikte gerçekleştirecektik.

"Söyleyecek bir şeyin var mı, Çilli?" Cayden beni kışkırttı. Kötü niyetli sırıtışı kalbimin çarpmasına neden oldu.

Başımı salladım ve o hemen eğildi, elleri kalçama dokundu.

"İstersen meydan okumayı bozabilirsin... Senin için iyi bir ceza düşünürüm," diye fısıldadı, sesinde beklenti dolu bir ton vardı. "Belki de o eşleşen dövme... Kimse kime ait olduğunu anlayamasın diye kışına benim adımı yazdırırız."

Ona öfkeyle baktım, o güldü ve kalbimin hemen üstündeki deriye dokundu. "Buraya ne dersin? Öyle daha mı iyi olur? Burası da benim, değil mi?"

Nefesim kesildi. Gözleri benimkilere bakarak hiç kıpırdamadı. Kalbim göğsümde üç kat büyümüş gibi hissettim, bu yüzden dengemi yeniden kazanmak için yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Yavaşça başımı salladım ve parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdum, ellerim göğsüne düştü.

Sonra tüm gücümle ittim.

Yüzü bir an şokla doldu ve elini uzatıp bileğimi yakalamadan önce, berrak, cam gibi su yüzeyine doğru düştü.

"Hayır!" diye bağırdım, o beni havuza çekerek.

Soğuk su ikimizin üzerine döküldü, beni şok etti ve aynı anda canlı hissettirdi.

"Sen..." Suyun yüzeyine çıkar çıkmaz geniş göğsüne ittim, ama o sadece güldü ve beni kendine doğru çekti.

"Ne ben?" diye alay etti.

"Hey! Havuzda mıyız?" Marcus'un sesiydi ve yanımıza suya dalmadan önce aldığımız tek uyarıydı.

"Lil!" Eve'in sesi duyuldu. Havuzun kenarında duruyordu, elini ağzına kapatmış, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Beckett havuz evinden çıkıp havuza doğru yürüdü. Eve'e yaklaşınca aniden atladı ve onu belinden yakaladı, sonra ikisini de havuzun kenarından tutup yanımıza attı.

Eve bir süre sonra su yüzüne çıktı, öksürerek, ben de ona doğru yüzdüm.

"Siz deliler ne yapıyorsunuz?!" diye bağırdı, yüzündeki koyu renkli saçlarını düzelterek. Beckett yanımızdan geçerken ona anlaşılmaz bir bakış attı. "Umarım HHU hepimize hazırdır."

Gülerek Cayden'ın gözlerine baktım. Aynı duygu kısa bir süre önce beni rahatsız edebilirdi. Yeni bir yer, yeni dersler, yeni kurallar... Hepsi endişe kaynağı olabilirdi. Ama artık değil.

"Merak etme, hallederiz. Birlikte olacağız," diye Eve'e hatırlatarak onu kucakladım. "Halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

Marcus Eve'i kovalamaya başladı, Eve çığlık atarak ondan kaçmak için suya daldı. Cayden yanıma gelip ellerini belime doladı ve bizi duvara doğru çevirdi. "Çok komik, Çilek, ama teknik olarak meydan okumayı başaramadın. Seninle ne yapacağımı düşünmem gerek."

Omuz silktim, Cayden'ın kirli hayal gücünün ne uydurup çıkaracağını merakla dudaklarımı ısırdım.

O sırttı. "Hey Beck, duşunu kullanıp serinleyebilir miyiz?" diye omzunun üzerinden seslendi.

"Keyfine bak," diye cevapladı Beckett.

Cayden eğilirken sırtışı daha da kötüleşti. "Duydun mu? Artık benimsin. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok, tam da

istediğin gibi. Şimdi ve sonsuza kadar."

Lily'nin rüya günlüğünde bir maske fantezisi var...
Cayden'in bunu canlandırdığı [sahneyi yakalayın](#)

Hellions ile işimiz henüz bitmedi! [Dark Delights](#)'ta Beckett ve Eve'in hikayesini okuyun.

Hade Harbor'un yeni bratva sakini Nikolai Chernov'u daha fazla görmek istiyorsanız, [burada](#) kendi [düeti](#) var!

Yazar

Kedilere, kahveye ve deliliğin tam sınırında olan anti kahramanlara takıntılıyım.

En kirli kabuslarındaki alfa erkeklerle karanlık ve kirli aşk hikayeleri yazıyorum.

Sadece GÜVENLİ hikayeler yazarım, kahramanımın gözünde başka bir kadına yer yoktur, kahramanım kahramanın kokusunu bir kez aldıktan sonra, hikaye ne kadar karanlık ve çarpık olursa olsun, her zaman bir mutlu son vardır... HEA garantisi xx

Kitaplarımı, silinmiş sahneleri, karakter profillerini ve daha fazlasını milakane.com adresinde bulabilirsiniz.

Mila Kane'in diğerkitapları

MAFIA

Vicious Vengeance Duet

[Kötü Varis](#)

[Vahşi Taht](#)

Kaos Çift [Kötü Niyetli](#)

Kral Kaçak [Kraliçe](#)

Orijinal Günah İkili

Unholy [Vows Twisted](#)

[Testament](#)

ZORBA

Hades Limanı'nın Şeytanları

[Kötü Niyetler](#)

[Karanlık](#)

[Zevkler](#) Kötü

Sonlar

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

